

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

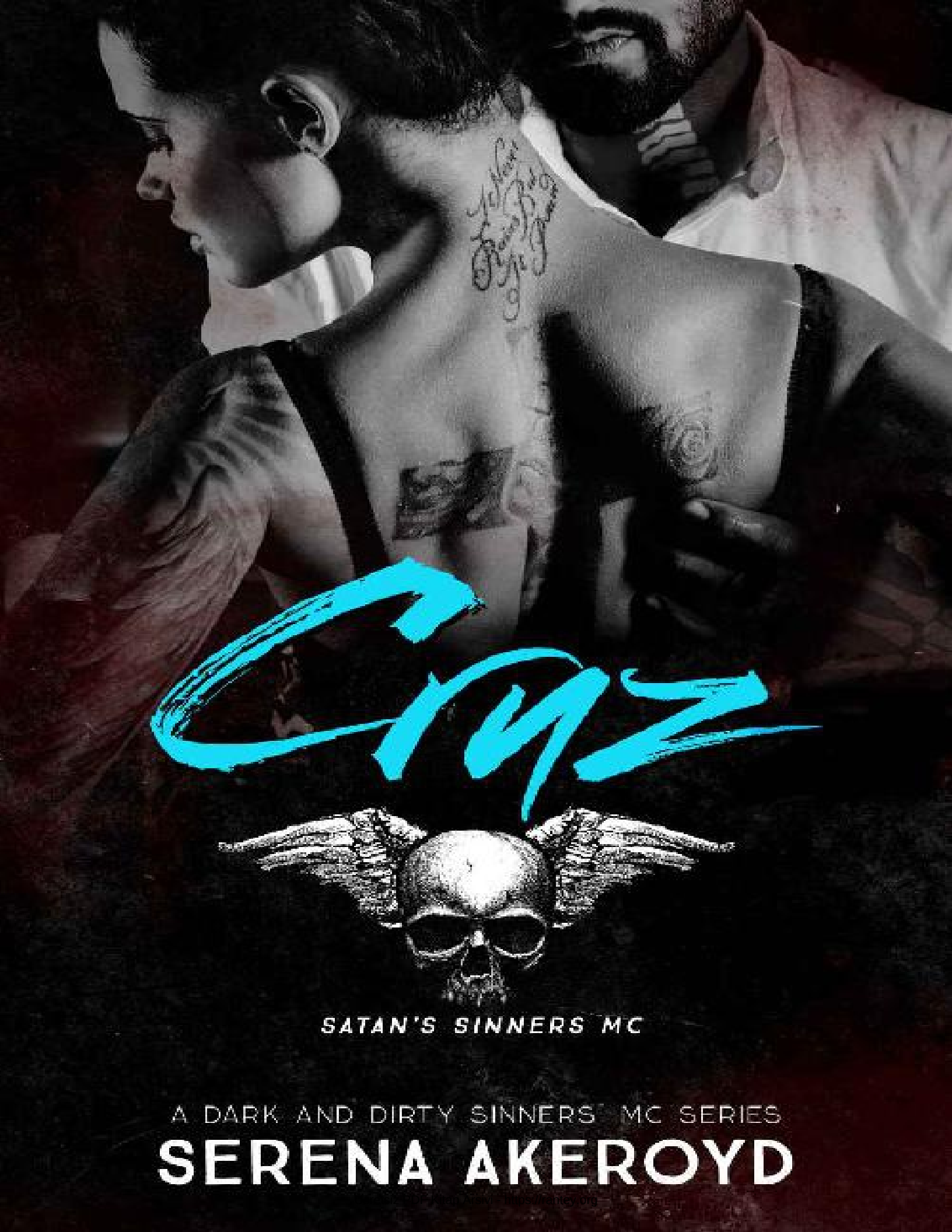
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRAZ

SATAN'S SINNERS MC

A DARK AND DIRTY SINNERS MC SERIES
SERENA AKEROYD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CRUZ

KARANLIK VE KİRLİ GÜNAHKÂRLARIN MC'Sİ: BEŞ

SERENA AKEROYD

Copyright © 2020 by Gemma

Mazurke Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, bilgi depolama ve Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

✿ Vellum ile oluşturuldu

DEDİKASYON

Küçük bir kızken ihanete uğrayan tüm anneler için. Bebeklerine asla ihanet edilmediğinden emin olmak için yapılması gerekeni yapan tüm Anneler için. Bir ihanetin ardından sarsılan tüm Anneler için...

O piçler, cehennemde çürüsünler, bir gün Nyx'lerine kavuşacaklar.

Abby'ye. Annenin yaşadıklarını asla yaşamayacaksın. Bundan emin olacak.

Ben de öyle.

SOUNDTRACK

Kitapta yer alan şarkıların yanı sıra kitaba ilham veren şarkıları da içeren seçilmiş bir film müziği dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

<https://open.spotify.com/playlist/43E4Vq7NPvU0EQYzuvnyzK>

Günahkârlar'dan alışkın olduğunuz şey bu olmayabilir.
Bu benim hatam. ;)

TETİKLEYİCİ UYARI

CİNSEL İSTİSMARDAN KURTULANLAR İÇİN, dikkatli yaklaşın.

Bu kitap hayatta kalan bir kişi tarafından incelendi ve kendisi size anlatmamı söyledi:

"Benim gibi insanlar için Indy'nin hikâyesi çok sıradan. Ama Serena bu kitapla hayatta kalanların hakkını vermiş. Serena'ya Cruz'u okumanın beni normal hissettirdiğini, yaşadıklarımda yalnız olmadığımı söylediğimi hatırlıyorum, bu yüzden evet, ağladım ve evet, eğer sizin için çok çığse, o zaman okumayın. Ama artık Indy nihayet iyileşmeye başlayabilir ve belki siz de böyle hissedersiniz."

Ayrıca, bilginiz olsun, burada BDSM unsurları var.

Eğer bunlardan herhangi biri sizi etkiliyorsa, lütfen bu kitabı okumayın ve paranızı geri almaktan çekinmeyin. <3

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Müziği](#)

[Tetikleyici](#)

[uyarısı Bölüm I](#)

1. [Indy](#)

2. [Cruz](#)

3. [Indy](#)

4. [Indy](#)

[Bölüm II](#)

5. [Cruz](#)

6. [Cruz](#)

7. [Cruz](#)

8. [Indy](#)

9. [Indy](#)

10. [Cruz](#)

11. [Indy](#)

12. [Indy](#)

13. [Indy](#)

14. [Ayı](#)

15. [Cruz](#)

16. Rachel

17. [Cruz](#)

18. [Lodestar](#)

19. [Fırtına](#)

20. [Indy](#)

21. [Cruz](#)

22. [Indy](#)

23. [Hayalet](#)

24. [Indy](#)

25. [Rex](#)

26. [Indy](#)

27. [Indy](#)

[Rex Afterword](#)

[Charity Merch](#)

[Ücretsiz](#)

[Kitap!](#)

[Serena ile Bağlantı](#)

[Kurun Yazar Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

INDY

GEÇ OLMUŞTU, ama çok heyecanlıyım.

Sadece bir dövme salonunda çalışmanın değil, aynı zamanda bir dövme salonuna sahip olmanın dezavantajlarından biri de çalışma saatleriydi. Uzun ve yorucuydular, ama bundan da öte, çılgıncaydılar.

Son müşterimin sırtındaki çalışmayı bir saat önce bitirmiştım ve o da sabahın üçündeydi. Ne diyebilirdim ki? Arkadaşlarıma bana ihtiyacı olduğunda çalıştım, sirkadiyen ritmimi bozsa da boş ver dedim.

Hey, doğa sikilmek için doğmuştur.

Ama sorun şu ki, üst kata tırmanıp kendi odama gitmeye çalıştığımda kafam çok iyiydi.

Steeler'ın arka parçası efsaneydi.

Kahretsin, bir tanesini tanıyacak kadar kariyer yapan dövmeler yapmıştım.

Omuzlarının üstünden kalçalarına, kaslı poposunun dolgun tümseklerine, oradan da uyluklarına ve baldırlarına kadar, sırt parçası dediğimde ciddiye aldım. Arka yarısının her santimi kaplıydı.

İşim sayesinde.

Lanet bir onurdan bahsediyoruz.

Alevler topuklarını yaladı ve ateşin içinden bir bedenın yükseldiği alt baldırlarına doğru ilerledi. Orada bir kadın duruyordu, ellerinde bir kalp, yüzü vücudundan kan damlayan organa doğru eğilmişti.

Tek kelimeyle nefes kesiciydi.

Tek renk kandan ve kalpten geliyordu, geri kalan her şey siyah ve beyazdı ve çok güzeldi.

Kendi sırtımı onunla süsleyebilseydim, süslerdim ama vücudumu kimseye emanet etmezdim. Artık güvenmiyorum. Şu anda benim için önemli olan parçalara sahiptim ve gerisi zamanla, başka bir sanatçıya güvendiğimde gelecekti. Akıl hocam Jimmy Laruso vefat ettiğinde, iğne altında geçirdiğim zaman sona ermişti. Ama bu gece bana Steeler'ın verdiği endorfin kadar yüksek bir keyif verdi.

Elbette, omuzlarım ağrıyordu, omurgamda kalıcı bir çatlak varmış gibi hissediyordum, gözlerim yorgundu ve yanlarındaki deri yorgunluktan ve gözlerini kısmaktan kırıışmış ve ütülenmeye ihtiyaç duyuyordu, ama tüm bunlar bir yana, bu benim hiç olmadığım kadar 'dünyanın tepesinde' olduğum anlamına geliyordu.

İşte bu yüzden Şeytan'ın Günahkârları'nın kulüp binasına giden yolda ilerliyordum.

Yalnız kalmak istiyordum ve en az sekiz saat boyunca kimseyle görüşmek ya da konuşmak istemiyordum.

Eğer yapsaydım, şehre gidip Stone ile otururdum, en iyi dostum, o da

Hastane. Bu yüzden, yerleşkenin sapağına kadar peşimden gelen asistanım David'den kaçmak ve kapıları tutan Prospect'i görmek yeterince kötüydü, çünkü sadece temizlik yaparken yalnız kalmak istiyordum.

Stone yakında eve dönüyordu ve Rex iyileşmesi için kalacağı yatakhane de çalışmak üzere bir grup kardeşini getirmişti. Tüm yatakhaneler başka bir çağda sıkışıp kalmıştı ve güncellenmeye çok ihtiyaçları vardı - Rex bir tanesini almış, Stone'un ne kadar iğrenç bir yer olduğundan ayrılmak istemeden iyileşebileceği bir eve dönüştürmüştü ve şimdi onu temizlemek istiyordum.

O doktor olabilirdi ama ben çevremi temiz tutma konusunda takıntılı biriydim. Ve konu değer verdiğim ya da Stone'un örneğinde olduğu gibi *sevdiğim* insanlara geldiğinde, daha da ileri gider ve her türlü lanet olası şeyi ömrünün bir santimine kadar ağırtırdım.

Gece havası, sabahın erken saatlerinde başlayan çığla birlikte nemli bir hal almaya başlamıştı ve mevsim ne olursa olsun, havada o küçük ürpertinin olduğu zamandı. İliklerinize kadar işleyen ve sizi birazcık ürperten bir ürperti.

Omuz silktim, Camaro'mun yolcu koltuğunun ayak boşluğundan temizlik ürünleriyle doldurduğum kovayı aldım ve vites taktım.

Tüm eşyalarım çevre dostuydu ama çamaşır suyu hariç. Onsuz yaşayamadığım tek şey buydu. Aslında bir tür bağımlılıktı. Tırnaklarım bu yüzden mahvolmuştu, boydan boya küçük çizgiler vardı, bu yüzden onları her zaman boyatırdım.

Carly'nin ölümünden sonra ailemin görüştüğü psikiyatristler çamaşır suyuyla ne yaptığımı bilselerdi, muhtemelen başka bir müdahale yaparlardı.

Kendimi onunla nasıl temizlediğimi düşündüğümde, hala ne kadar kötü gidebileceği konusunda dehşetle ürperiyorum. Yani, yara izlerim vardı, sadece bir ton mürekkebin altına gömülmüşlerdi, ama o izler beni bugün olduğum kadına dönüştürmüştü.

Başkalarının yaralarını kapatmasına yardım eden ve küçük kardeşini seven biri. O benim ölüm kalım aracımdı çünkü önemli olduğunda benim olmuştum, beni kendimden ve o Clorox şişesini hiç kullanılmaması gerektiği gibi kullanırken bulduğunda kurtarmıştı.

Aptalcaydı. Aslında aptalcaydı çünkü lanet olası çamaşır suyuna ihtiyacım vardı ama düşüncelerim, anılarım, Caleb, hepsi birleşti ve şişeyi önüme fırlattım. Gökyüzünde yükselirken, yerçekimi onu kötü bir *gümbürtüyle* yere düşürdü. Anında burnuma gelen kimyasal madde kokusu yüzümü buruşturmama ve yatakhane de biraz olmasını ummama neden oldu.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandım nefesimin altında, kendi aptallığıma başımı sallayarak. Benim sorunum, çabuk harekete geçen bir şalterimin olmasıydı.

Hep vardı. Hep olacaktı.

İçimi çeke çeke yatakhaneye doğru yürüdüm, keşke az önceki yüksekliğim lanet olası bir Clorox şişesi gibi yere çakılmasaydı.

Bu da başka bir değişmezdi.

Hayatım, yükselmesi gerekirken düşecek olan bir helyum balonu gibiydi.

"Bir gece için bu kadar kendine acıma yeter," diye homurdandım kendi kendime, çünkü kimsenin bu saçmalıklara ayıracak zamanı yoktu.

Kapı kilitli değildi, çünkü sadece bir aptal yerleşkeye girip bir şey çalmayı düşünebilirdi, ama bu, bir anahtar almak için kulüp binasına gitmem gerekmediği anlamına geliyordu, bu da rahatlatıcıydı, çünkü orada bir grup seks olması oldukça muhtemeldi.

İçeri girdiğimde, adamların ne kadar sıkı çalıştıklarını görünce kaşlarım çatıldı çünkü her şey tamamlanmıştı. Televizyon asılmış, yeni kanepe yerleştirilmişti ve banyoya, ardından da yatak odasına girdiğimde, yeni yatağın etrafında hala plastik bir örtü vardı.

yüzeyi korumak için aynaların üzerine koyun.

Kovamı mutfakta yere boşalttım, boşaltırken suyu akıttım, sonra sıcakken ağzına kadar doldurdum.

Martin Garrix kapüşonlunun kollarını sıvadıktan sonra -Nyx ve Caleb'in bana hep bok attığı- işe koyuldum.

Önce banyo, sonra mutfak, sonra oturma odası ve yatak odasındaki yüzeyler, en son da zemin. Bu noktada terden sıırılsıklam olmuşum ve fırçayı yere fırlatırken, kapüşonluyu çıkarıp kanepeye atmadan önce terli alnımı sildim.

Fırçalama seansımın birkaç dakikasında bir kurt ıslığı duydum ve donup kaldım. Alçaktan geliyordu.

Neredeyse sessiz.

Ama bir kez kurban olmuşum ve bir daha asla kurban olmayacağıma yemin etmişim, bu yüzden meşgul olduğum zamanlarda bile en azından bir parçam çevremden haberdar oluyordu.

Başımı çevirdim ve onun orada durduğunu, kapı pervazına yaslandığını, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve gözlerini bana diktiğini gördüm.

Düdüğü duymamı istemediğini hemen fark ettim ama bu ona ters ters bakmamı engellemedi. Sadece düdük için değil, sadece beni izlediği ve bana yaklaştığı için değil, aynı zamanda bakışlarının oldukça sıkı bir şekilde göğüslerime sabitlenmiş olduğu gerçeği için.

Tipik lanet adam.

"Gözler burada, Cruz," diye hırladım ona ve onunla kafa kafaya gelmeye oldukça istekli olmama rağmen, iki şey bana karşı geliyordu.

Bir: On dokuz saatlik bir gün geçirmiştim ve çok yorgundum.

İki: Temizliğe devam edip onu görmezden gelirim, beni izlemeye devam edeceğini biliyordum.

Cruz diğer kardeşler gibi değildi. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, tüm kulüp için durumun böyle olduğunu düşünüyordum. Onun bir muamma olduğunu söylemek istemedim, çünkü söylersem bunu çekici bulurdum ve şu anda çekiciliğe ayıracak zamanım yoktu.

Yirmili yaşlarıma başlarında geçmişimi sistemimden atmaya çalışmışım ve bekaret yemini etmemiş olsam da, bu kurtulmaya çalıştığım eski bir alışkanlığımı.

Bir seks arkadaşımın numaramı başka bir adama verdiği ve onun da beni fahişe sandığı günü hâlâ hatırlayabiliyordum. Komodinimde iki yüz dolarla uyanmışım ve-

"Nyx olmadığım için şanslısın."

Düşüncelerime girdiği için minnettardım ama söylediklerinden pek memnun değildim. "Neden?"

Burada olduğum için beni azarlar diye mi?" Lanet olası kardeşler. Caleb bile

Benden daha gençti, bana beş yaşındaymışım gibi davrandı.

"Hayır, çünkü sizin bir haneye tecavüzcü olduğunuzu düşünseydi, önce sizi vurur, sonra da neler olup bittiğini fark ederdi."

Homurdandım. "Nyx asla önce ateş etmez. Onunla tanıştın, değil mi?"

Cruz'un dudakları büküldü. "Oh, onunla tanıştım. Ayrıca onu iş başında da gördüm, oysa senin gördüğünü sanmıyorum."

"Şaşıracaksın." Buna şaşırdıysa da bir şey söylemedi ya da özellikle ne gördüğümü sormadı.

İyi de oldu. Zaten ona gerçeği söylemezdim.

"Sürprizlerle dolu bir hazinesin, değil mi Indy?" diye düşündü, sesi yumuşaktı.

Tekrar uzanıp alnımı ovuştururken ona kaşlarımı çattım. Saçlarım şakaklarıma yapışmış, yanaklarıma da yapışmıştı. İç çamaşırımın sırtından aşağı sırılsıklam olduğunu biliyordum ve

önüme de sıvanmıştı. Spor sütyeni giydiğime şükrediyordum yoksa gerçek bir şov yapacaktı.

Ne zamandan beri kamiler bir örtü olmaktan çıkıp, bir sapığın birinin göğsüne bakmasını kolaylaştıran dayanıksız bir kumaş parçasına dönüştü, ha?

"Kimsenin aklındaki hazine ben değilim," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Hayır mı? Sanırım Stone buna katılmazdı." Etrafa göz gezdirdi. "Bugün burada televizyonu kuruyordum. Çok dağınıktı. Ve talaş kokuyordu. Bunların hepsini tek başına mı yaptın?"

"Etrafta hiç Şirin gördün mü?" Ona burnumu çekerek karşılık verdim. "Cruz, meşgulüm. Yapmam gereken kat işleri var ve sonra eve dönüp biraz dinlenebilirim."

Kaşları daha da çatıldı ama omuz silkerek, arkasını dönerek ve içeri girdiği gibi sessizce kapıdan çıkarak beni şaşırttı.

Gerçi bitmek üzere olan enerjime bir tekme atmıştı, bu da bir şeydi. Ne zaman göğüslerime nasıl baktığını düşünsem, orada her şey kadar soğukkanlı ve sakin dursam, yeri teknik olarak gerekenden daha sert ve daha fazla eforla ovuyordum.

O lanet yeşil gözler her şeyi görüyor gibiydi. Koyu vizon rengi saçları Loki'ninkileri sarı gösteriyordu. Bu ay ve geçen ayın kirası üzerine bahse girerim ki parmaklarımın arasında ipek gibi hissediliyordu. Ve tüm o mürekkep? Tam da uzak durmaya çalıştığım türden bir adamdı.

Dövmelerle kaplı erkeklere karşı bir ilgim vardı. Özellikle de iyi olanları. Ellerini de sevdim, ki bu uygunsuz bir durumdu çünkü üzerimde hiçbir erkeğin elini istemezdim. Siyah mürekkeple boyanmışlardı ve parmak kemikleri görüntüsü yaratmak için negatif boşluk kullanılmıştı.

Ürkütücüydü ama adamı anlatıyordu.

Mürekkebiyle ilgili her şey öyleydi. Pis, kirli ve karanlıktı. Ama bir meleğe ait olan ipeksi kahverengi saçları, cam gibi berrak gözleri ve GQ'nun ön sayfasını süsleyebilecek bir adamın yüzüyle tezat oluşturuyordu.

Katın geri kalanını ajitasyonla geçirdim ama gerçekten bitirdiğimde bitkin düşmüştüm. Araba kullanamayacak kadar yorgundum. Duş bile alamayacak kadar harap haldeydim ki bu da ne kadar yorgun olduğumun bir göstergesiydi çünkü günde üç kez duş alıyordum.

Kendimi kötü hissettim ama yatağın üzerinde hala plastik vardı, bu yüzden hala kurumakta olan zeminin üzerinden parmak uçlarımla geçtim ve yatağa uzandım. Kirli tişörtüm ve kot pantolonum, botlarım ve her şeyimle uyudum.

Ve
uyudum.

Ve
uyudu.

Ancak uyandığımda ayaklarımın dibinde dinlenirken ittiğim bir battaniye vardı ve bunun Cruz'un işi olduğunu biliyordum çünkü uyurken üzerimin örtülmesinden nefret ediyordum.

Bu da geri döndüğü anlamına
geliyordu. Ve bana zarar
vermeye çalışmamıştı.

İlginç.

Yerleşkeden ayrılırken, West Orange'a doğru ilerlemeden önce Jaxson'ı selamladım.

Bu noktada sadece Jax ve ben uyanıktık, Indy bile uyuyakalmıştı çünkü depo bölgesine gitmek için ayrılmadan önce iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmişim.

Arabası hala park halindeyken endişelenmişim. Biraz yıpranmış görünüyordu. Çok gergin.

Louisiana'da uzun bir süre kaldıktan sonra West Orange'a döndüğünden beri, birkaç yıldır çözmeye çalıştığım bir bulmacaydı.

Bulmacalardan nefret ederdim.

Onları ne kadar sevsem de.

Hayatımda yaptığım hataların çoğu, çözmem gereken bir bulmaca sayesindeydi. Bazıları karmaşıktı, bazıları kimyasal veya yapısal, bazıları bilimseldi, çok azı insandı.

Bu da onu sıra dışı yapıyordu.

Bulmacalardan hoşlanmadığım kadar sıra dışılıktan da hoşlanmıyordum.

Elleri ve dizleri üzerinde nasıl göründüğünü düşününce parmaklarım direksiyon simidinin etrafında sıkıştı, göğüsleri o güzellikleri tutan spor sütyeniyle bile sallanıyordu, alnında ter vardı, gözleri yorgunluktan biraz buğulanmıştı - zihnimin gözünde o kıyafetleri çıkarmak ve onun beceriliyor gibi görünmesi çok kolay olurdu. Dizlerinin üzerinde ileri geri sallanışı, ovaladıkça sallanışı, sanki köpek stili sikiliyormuş gibiydi. Dövülmüyordu, sadece sikiliyordu.

Belirgin bir fark vardı.

Vardiyam sırasında yatakhaneyi kontrol etmeye gittiğimden beri sikim ağrıyordu. Cumartesi gecesi olduğu için bar her zamankinden daha kalabalıktı, birçok kardeş yatakhane'nin onarılmasına yardım ediyordu ve herkes sadece büyük ölçüde tamamlanmasını değil, Stone'un iyileşmesini ve yakında eve dönecek olmasını da kutluyordu.

Eğlence kulaklarımı tırmalayıp gözlerimi dumandan yakarken, biraz soluklanmak için dışarı çıkmışım ve kızların kaldığı yatakhanelerden birinin gizlice çıktığını görmüştüm, şimdi düşününce daha fazla araştırmamışım çünkü Indy gelip dikkatimi ona çekmişti. Tabii ki onun gelişi tuhaftı ama tuhaflık buralarda sık rastlanan bir durumdu.

Belki Giulia ve Nyx'i ziyarete geliyordur diye düşünmüştüm ama gelmemişti. Temizlik malzemeleriyle dolu bir kova çıkardı, sonra ranzaya doğru birkaç adım attıktan sonra bir şişe çamaşır suyunu beyzbol topu fırlatır gibi fırlattı. Şişe havada süzöldükten sonra ıslak bir gümbürtüyle yere çarpıp patlamıştı.

Dikkatim iyice dağılmıştı, içeri girerken onu izlemişim ve pencerelerden temizlik için hazırlık yaptığını görmüştüm. Kardeşler bana geri dönmemi ve içki servisi yapmamı söylediler, ben de dediklerini yaptım, bir saat sonra ortalık sakinleştiğinde hala orada olduğunu görünce onu kontrol etmeye gittim.

Temizlik yapan bir kadını severdim. Bunda kadın düşmanı bir şey yoktu. Erkeklerle yatıyor olsaydım, onları temizlik yaparken izlemekten de zevk alırdım. Önemli olan eylemdi, cinsiyet değil. Sadece sevdim. Yani Indy, farkında bile olmadan, bana özel kucak dansı versiyonumu vermişti.

Nefesimin altında homurdanarak, çünkü fırsat verilse o kışına nefes alır gibi hızlıca vururdum, şehre doğru ilerledim ve randevumun olduğu doğru yakasına doğru yola çıktım.

Bunu gündüz yapabilirdim çünkü teknik olarak yanlış bir şey yapmıyordum ama teknik ile yasallık arasında milyonlarca kanun vardı ve ayrıca döndüğümde uyumaya niyetliydim. Uyumadan önce yapabileceğim bir işi yapmak için uyanmak pratik değildi ve ben pratik olmayan bir adam değildim.

Yollar ölüydü, gece havası durgundu ve sadece şafak kuşları benimle ilgileniyordu.

West Orange'ın zorlu bölgesine doğru gidiyor.

Oraya vardığımda, sanayi bölgesinin yolları boyunca ilerledim, radyomu kapattım çünkü buralarda her şey sessizdi ve sonunda birime vardım.

İçeri girdiğim anda kapıların mekanizmasının vınlaması, durgun gecenin sessizliğinde aşırı yüksek sesle duyuluyordu, çünkü içeri girdiğim anda kapılar arkamdan kapandı.

Kasaları kamyonetimin arkasına koymak istediğimden kırk dakika daha uzun sürdü, ama Kirill'in adamları ağır işleri yapınca şikayet edecek değildim. Kafesten çıkmama bile gerek kalmadı.

Birkaç dakika sonra Kirill yanımdaki yolcu koltuğuna atladı ve yumruklarımızı tokuşturarak sordu: "Her zamankinden daha çok şey yaşıyorsun. Ücretimi arttırmak zorunda kalabilirim."

Dudaklarım kıpırdadı. "Ne diyebilirim ki? Bazen etrafta geri dönüştürülemeyecek kadar çok çöp oluyor."

Gür kaşlarını bana doğru kaldırdı ama gülümsemesi ortaya çıktığında samimiydi.

Kirill ile üniversitede tanışmıştım. Hayatım boka sardığında kendimi öldürmememin nedenlerinden biri oydu.

Annem yüzünden bu haldeydim ama üniversiteden eski bir kimya profesörü olan Kirill ve karısı Monique'in, öğrenciyken verdiğim kötü kararlara rağmen beni önemsediklerini bilmek, bana zemin hazırlamıştı. Hapisle karşı karşıyayken çok aptalca bir hata yapmamı engellemeye yetmişti.

Artık profesör değildi ama Monique ile birlikte bir temizlik işi yapıyordu ve ben de Günahkârlar'ın amaçları doğrultusunda onun eski ve yeni bağlantılarından yararlandım.

Bazen önemli olan *ne* bildiğiniz değil, kim olduğunuzdur.

Sadece bu örnekte, hem bilgi birikimim hem de bağlantılarım

sayesinde ikisi de oldu. "Eski dostum, senin söz konusu olduğun yerde geri dönüşüm hiçbir zaman sorun olmadı."

Bunun üzerine düpedüz sırttım, sonra da "Cidden, daha fazlasına ihtiyacınız olursa Başkan'a söylerim" diye sordum. Kirill omuz silkti. "Sorun eşyaların maliyeti değil-"

"Satın almanın radarın altında kalmasını sağlıyor. Anlıyorum."

Çenesini ovuşturdu. "Metamfetamin laboratuvarı mı yapıyorsun?"

Homurdandım. "Senden satın almanı istediğim şeylerin nesi meth üretimi diye bağırıyor? Nasıl meth yapıldığını hatırlamıyorsan çok uzun zamandır emeklisin."

"İşin içine uyuşturucu girdiğinde genellikle ölü sayısı bu kadar yüksek olur."

Tek söylediğim "Sorma, söyleme" oldu. "Kirill, senin bu saçmalığa karışmanı istemiyorum." Ters ters baktı. "Sadece bir kalp korkusuydu."

"Kalp ile ilgili olduğunda, dikkat etmen gerekir," diye karşılık verdim. "Ve bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Eğer Monique senden bu kadar çok şey istediğimi bilseydi, bana bok atardı."

Gülümsemesi sevgiye dönüştü. "Doğru." Soldu. "Başın belada mı?"

"Hayır. En azından kişisel olarak. Kulüp... şey, o farklı. Ama endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Savaş West Orange'a gelmiyor. Öyle olsaydı sizi uyarırdım."

Bir el kamyonun kapısına vurarak Kirill'in homurdanmasına neden oldu.

"Son tedarikçiyi de yaktım. Daha fazlasına ihtiyacınız varsa beklemeniz gerekiyor yoksa daha fazla nakde ihtiyacım olacak." "Teşekkürler, Kir."

Omuz silkti. "Hoş geldin. Yabancı gibi davranma. Monique seni özlüyor. Sık sık ne kadar yakın olduğunuzdan ve sizi ne kadar nadir gördüğünden yakınıyor."

Yüzümü buruşturdum. "Ben bir günahkârim. Kapınıza bela getirmek istemiyorum."

"Çok teşekkür ederim evlat, ama hiç yeleği çıkarıp

Bize mi?" diye kuru bir cevap verdi. "Domuzuna yapışmadığını biliyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Çoğunlukla kulübün kafeslerine biniyorum." Ne yazık ki işimin doğası böyleydi; bir sürü ağır şeyi taşımak zorundaydım.

"Peki o zaman," diye homurdandı dilini gıcırdatarak.

Güldüm ve boğazımı, bileklerimi ve ellerimi işaret ettim. "Calvin Klein takım elbiseyle gelsem bile mahallenizde göze batmayacağımı mı söylüyorsunuz?"

Kamyondan atlarken gözleri parlıyordu. "Olabilir. Eminim sana biraz temel verebilecek yeterince kadın tanıyorlardır."

"Tanrım," diye gürlledim. "Uyum sağlamak için etek giymemi de mi istiyorsun?"

Tek söylediği "Bunu görmek için para verirdim," oldu ama kapıyı kapatırken güldü. Bana "Dikkatli ol," dedi, ben de uyarıyı duydum ve kabul ettim.

Kirill her zaman önemsemişti ve Monique'i terk ettiğim için kendimi gerçekten kötü hissettim.

Üniversite sırasında, ramen eriştesi lüks bir paket servis gibi görünmeye başladığında ikisi de bana yardımcı olmuştu. Okula burslu olarak devam etmiştim, ancak bu fonlar öğrencilerin krallar gibi yemek yemesi için ödeme yapmıyordu.

Yükleme bölümünün kapıları tekrar açıldığında, dışarı çıktım, Kirill'e veda selamı verdim, sonra kamyonu biraz daha hantal ve arkada birkaç yüz kilo ağırlık olduğu için sabitlemesi daha zor bir şekilde sürerken yavaşladım. İhtiyacım olan son şey kenara çekilmek ve polislerin bana ne taşıdığımla ilgili sorular sormasıydı...

Onlara sabun yaptığımı söyleyebilirdim ama evden el işi yapıyormuş gibi görünmüyordum.

Yerleşke şehrin dışında olmasına rağmen, oraya ulaşmak için yine de West Orange'ın içinden geçmem gerekiyordu. Kırmızı ışıktaki durduğumda, Chainsmokers'ın kısık sesle çalan bir şarkısına ıslık çalarak eşlik ettim, ta ki kulüp binasına geri dönene kadar.

Jax, şaşırtıcı bir şekilde, ben geldiğimde uyumuyordu. Gıcırdayan kapılar açıldı ve içeri girdim, sadece Jax'ın benimle birlikte tırmanması için durakladım, ikimiz de bizi yerleşkenin diğer tarafına götüren bir dolambaçlı yoldan geçmeden önce yola çıktık.

Burası benim gerçek iş yerimdi, ancak kardeşlerin her zaman cesetlerden kurtulmaya ihtiyacı olmadığı için zamanımın çoğunu barın arkasında ve pek çok tuhaf iş yaparak geçirdim.

On yıl önce laboratuvarımdan, sahadan çıktığım için mutlu olacağımı hayal bile edemezdim ama burada bir yerim, bir amacım olduğunu fark ettim. Ve Donavan Lancaster'ın ölümü de kartların içindeyken, er ya da geç biraz eğlenecektim.

Buzdolabına giden yol engebeliydi ve bu büyüklükteki bir kamyonu batırabilecek toprak parçaları vardı, bu yüzden yoluma biraz ışık tutan şafak için minnettardım. Bu saatte seyahat etmemin nedeni buydu. Güneş doğdu ve kulüp binasının var olduğu elli küsur yıl boyunca kardeşler tarafından sık sık çıkılan bir yolculuğu aydınlattı. Bir MC'de sık sık kan dökülürdü ve Günahkârlar'ın tarihinde en çok kanın döküldüğü yer olan Buzdolabı'nın etrafında bir nehir olmaması şaşırtıcıydı.

Kulübün kişisel işkence odasına vardığımızda, teçhizatımı aldım ve Jaxson'ı yönlendirdim. Birlikte sandığı kamyonu indirmeyi başardık ve üzerinde kamuflaj için yapraklar ve pisliklerle dolu bir muşamba bulunan bir açıklığa sürükledik.

"Lütfen! Çıkarın beni buradan!"

Çılgılık beni hiç şaşırtmadı ama Jax şok tabancasıyla vurulmuş gibi sarsıldı. "Sadece Lancaster," diye mırıldandım, artık bu sese alışmıştım.

Jax yüzünü buruşturdu ama kamyonu boşaltmaya devam etti.

Bu noktada ikimiz de bitkin düşmüştük, özellikle de bu kadar uzun bir vardiyadan sonra, o

kapılarda ben

Biz de kısa sürede diğer küçük sandıkları alıp kulübenin yanına yerleştirdik. Biz çalışırken Lancaster keskin çığlıklar atmaya, yardım istemeye devam etti ve her seferinde Jaxson şaşkınlıkla sarsıldı.

Orada neler olduğunu, MC'nin amcağa neler yaşattığını biliyor olmalıydı ama her sarsıntı bana onun ıslak işler için yaratılmadığını söylüyordu. Fikrimin bir önemi olsaydı Rex'e bunu söyledim ama başka bir adamın midesini yargılamaya hakkım yoktu - kulüp binasındaki tek iş kanlı bir iş değildi.

Jax'i görev yerine geri götürdüğümde, fırlayacak gibi görünüyordu ve ayağa kalkarken, Indy'nin Camaro'sunun gitmediğini gördüğümde kaşlarımı çattım çünkü onun geceyi kulüp binasında geçirdiğini hiç bilmiyordum.

Ona göz kulak olduğumdan falan değil.

Sadece fark etmiştim çünkü doğası gereği çok dikkat çekiciydi ve eğer buna inandıysanız, o zaman size at boku satabilirim.

Yatağım beni çağırıyordu ama önce yatakhaneye gittim. Onu plastik sargılı şiltede uyurken bulduğumda neredeyse dilim tutulacaktı.

Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç bu kadar rahat görmemiştim. Bu kadar kaygısız.

Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm. Onun mirasıyla, nasıl düşünmeyeyim? Teni sıvı altın gibiydi, Tanrı aşkına. Ya saçları? Daha açık obsidyen görmüştüm.

Ama yüz hatları soğukkanlıydı. Kesinlikle bir savunma mekanizması olan kırılğan bir rezervle kaplıydı.

Jilet gibi bir zekâsı vardı ama bu, bir insanı kırbaçtan beter kamçılatabilen dilinin yanında hiçbir şeydi.

Ve bilirdim, çünkü zamanında çok sayıda kırbaç kullanmışım.

O kadar huzurluydu ki onu rahatsız etmek istemedim. O kadar huzurluydu ki, onu daha önce hiç bu kadar rahat görmediğimi biliyordum, sanki uykuda gerçekten rahatlayabildiği tek zaman buydu.

Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Sadece rahatsız etti.

Yüzündeki kalıcı çatıklığı neyin yarattığını merak ettim.

Gülümsemesinin neden bu kadar nadir olduğunu merak ettim.

Binlerce soru kafamı kurcalarken, Stone'un eşyalarının bir kısmının şehirdeki dairesinden depoya kaldırıldığını bildiğim koridordaki bir dolaba çekildim. Botlarım genellikle yere vururdu ama Stone'un eşyalarını karıştırıp Indy'yi örtecek bir şeyler ararken dikkatli hareket ettiğimden emin oldum. Yumuşak bir battaniye bulduğumda yatak odasına geri döndüm ve onun üzerini örttüm.

Yanına oturup onu inceleme dürtüsü sinir bozucuydu.

Ama uykuya ihtiyacım olduğunu düşünerek kendimi uzaklaştırdım. Sonra, tam kapıya ulaşmak üzereyken, onun sesini duydum. Bakmak için döndüğümde, kendini battaniyeye sıkıştırmaya başladığını, uzuvlarının çırpınmaya başladığını ve sonra onu mühürlediğini izledim.

Farkında bile olmadan ikimizin de geleceğini mühürledi.

"Hayır, Kevin, hayır. Kes şunu. Amca-" Başı bir o yana bir bu yana savruldu ve kolları kışkırtıcı hareketler yaptı. Sinirli bir şekilde hareket etti, kaçma arzusu açıktı.

Sadece onu sıcak tutmak istemiştim ama battaniye, üstündeki bir şey, belli ki bir anıyı tetiklemişti.

Kulüp binasında hepimiz bu ismi

biliyorduk. Kevin.

Nyx'in amcası.

Babasının kan kardeşi, Jester. Bir pedofil.

Masumiyetin kirleticisi.

Nyx'in ABD'nin dört bir yanındaki çocuk istismarcılarını ortadan kaldırdığı bir göreve giderken defalarca öldürdüğü bir adam.

Indy'ye dokunmuştu. Bu çok açıktı. Peki ya korkusundan? İstismar herkesin bildiğinden daha derindi, çünkü hepimiz Nyx'in intikam arzusunun ablası Carly için olduğunu düşündük. Eğer Indy için de olsaydı, bunun herkes tarafından bilindiğini düşünürdüm.

Yüzündeki sıkıntı, daha önce gördüğüm huzurun aksine daha da iğrençti ve cevaplarımı bulduğumu biliyordum.

İşte bu yüzden dinlenmiş kaltak suratını bir kalkan gibi takıyordu, *bu* yüzden tam bir baş belasıydı, bu yüzden hiç gülümsemiyordu, bu yüzden mantıklı olmaktan çok tavırlıydı...

Bu.

Dişlerimi sıkarak ona doğru yaklaştım ve battaniyeyi üzerinden atarak yatağın ayakucuna sürükledim. Anında sakinleşti. Aslında bu o kadar ani oldu ki, beni sersemletti, o kadar ki oradan çıktım, örtüyü almaya zahmet etmedim, sadece biraz huzur bulması için onu bırakmak istedim.

Bunu hak etmişti.

Ve artık bildiğime göre, ona geri vermek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Yapacağım son şey olsa bile.

İKİ

CRUZ

Verona'ya gitmek için otoyolu kullanmak üzere şehre doğru ilerliyor olmam tesadüf değildi.

Ne de olsa Verona, Indy'nin yaşadığı ve çalıştığı yerdı. O geceden beri Indiana Ink'in bulunduğu kasabanın ana caddesinde takılıyordum. Sürüngen gibi değil, sadece kulüp binasında kalmak yerine yemek yemek için oradaki lokantayı kullanıyordum. Bunun gibi şeyler işte.

Ama şans eseri olan *neydi*?

Ben ışıktta beklerken Lodestar'ın bir ara sokaktan aşağı kaydığını gördüm. Kardeşlerimden biri olan Dog'un daha yeni geçtiği bir sokak.

Bildiğim kadarıyla adamların çoğu kulüp binasındaydı. Ya da en azından öyle olmaları gerekiyordu.

Dog çok fazla parti yapan aptallardan biriydi. Bunun için çok yaşlıydı, bu şekilde yaşamak için çok yaşlıydı, ama aptal, kendisinden bir ton daha iyi olan Yaşlı bir Kadınla iyi bir şey yaşadığını fark etmedi.

Yerleşkeden ayrılmadan önce onu birkaç kulüp fahişesini gırtlaklarken görmüştüm, bu yüzden buraya benden önce nasıl ve neden geldiği kesinlikle bir gizemdi.

Ve gizemleri hem sever hem de nefret ederdim.

Başka bir isimle bir bulmaca değillerse neydiler?

Bu yüzden Verona'ya gitme niyetinde olmama rağmen, Indy'nin mürekkebi üzerinde çalışmasının bir konuşma başlatmak için en iyi bahane olduğuna karar vererek kenara çekip park ettim.

Bir motorcuya göre kafeste çok fazla zaman geçiriyordum ama bundan memnundum çünkü düz borularım tıkırdamıyordu, bu da Dog ve Lodestar'ın arkalarından gizlice yaklaştığımı fark etmelerini engelliyordu.

Kamyonetten atlayarak, ikisinin de gittiği sokağa doğru koştum. Etrafa hızlıca bir göz attığımda burada dikkatlerini çekecek hiçbir şey olmadığını gördüm. Kapanmakta olan bir kahve dükkânı son durakları değilse tabii... Niyetleri bu olsaydı arka kapıdan değil de ön kapıdan girmeleri gerekmez miydi?

Gözlerimi kısarak sokağın ağzına baktım ve Dog'un sokağın dibine doğru ilerlemesini, Lodestar'ın da ona doğru şüphe uyandıracak hareketler yapmasını izledim.

Ben bir asker değildim. *Ben bir bilim adamıydım.* Ama ben bile avlanan birini tanıdım.

Lodestar'ın volta attığı sokağın dibine doğru ilerledi ve birini beklediği belli olsa da bu kişinin Lodestar olmadığı kesindi çünkü ona ulaştığında birbirlerine selam vermediler.

Hayır.
Ona doğru gitti.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ve hayatımda pek çok rastgele, acımasız ve korkunç şey görmüştüm.

Sanki lanet olası bir vampirmiş gibi kendini ona doğru fırlattı ve boğazına saldırırken, piçi ısırarak için değil, onu kulaklarından yakalamak ve küçük alanda sanki lanet olası bir silah kullanmış gibi yüksek sesle seken bir sesle boynunu tek bir hareketle kırmak içindi.

Köpek hemen yere yığıldı ve Lodestar geriye sıçradı, yerçekimi onu birkaç dakika öncesine kadar kardeşi olan bir adamın cesedinden birkaç metre ötede asfaltta çarptırdığı için botları sertçe vuruyordu.

Yardım etmek için bir şey yapmadığım için suçluluk duyuyordum ama hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti. Düşünmüştüm ki-

"Kahretsin, ne düşündün?" Kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle nefesimin altında mırıldandım. Hayır. Lanet olsun. Bir.

Grim Reaper ünümü bu şekilde kazanmıştım. Sessiz.

Sadece, Lodestar beni duydu.

Kafasını çevirdi ve beni buldu, gözleri beni ölümcül bir bakışla kısıtırken daraldı.

Dog'u bir profesyonel gibi alt etmesine rağmen korkmamıştım ve bu kibir değil, sadece sağduyudan kaynaklanıyordu. Dog'a doğru ilerlediğinde, vücut dilinde bir şeyler vardı. Hareket edişinde, duruşunda. Elbette, onu avlıyordu, bu yüzden gizlilik önemliydi, ama bana ondan güvende olduğumu söyleyen bir aciliyet eksikliği vardı.

Ve bunun taşıdığım ateşle de bir ilgisi yoktu. Göz açıp kapayıncaya kadar silahlarımı elimden alacağına dair bir his vardı içimde.

Hayır, Lodestar'ı kesinlikle hafife almıştım, bu da bana Maverick'i de hafife aldığımı gösterdi. Bu ilginçti, çünkü insanları nadiren hafife alırım.

"Hiçbir şey görmedin," diye mırıldandı bana doğru ilerlerken, ara sokakta adım adım ilerliyordu. "Ve gördüğün şeyi de hak ettiğini bilmelisin."

Hak etmek mi? Bu ne anlama geliyor?

"Kameralar var," diye mırıldandım, kendime rağmen tedirgindim.

Bana bir bakış attı. "Kimse bana dokunamaz Cruz. Ve eğer yapabilirlerse, o zaman onlar değerli düşmanlardır.

Oynamayalı uzun zaman oldu, bu yüzden çok eğlenceli olacak."

Yuh mu?

Gözlerim ona dikildi ama benimle ilgilenmiyordu. Hem de hiç.

Gururum tam olarak kırılmamıştı ama kendimi bir korkak gibi orada asılı buldum. Dog'a ölüm öncesi ya da sonrası yardım etmediğim için kendimi bok gibi hissediyordum. Yani, cep telefonumu alıp konseyi ya da polisi arayacak değildim. Lodestar'ın sanki bir kafenin yanındaki kaldırımında değil de bir podyumda yürüyormuş gibi kalçalarını sallayarak uzaklaşmasını izledim. Arkasına bakmadı. Kendine güveni toz kadar berraktı.

Belli ki tek kelime etmeyeceğime inanıyordu. Bunun nedenini bilmiyordum ama oraya gidip cesedin üstünü aramak ve kanıtlardan kurtulmak için duyduğum ihtiyaç, söyleyebileceğimden daha zordu. Dog'un ceplerini boşaltmakla yetinecektim, ilk etapta burada ne aradığını anlamaya çalışacaktım-

Kafenin arka kapısı açıldı ve duvara çarparak yüksek sesle gıcırdadı. "Kahretsin" diye mırıldandım ve bunu yapan her kimse kapının tuğlaya çarpmasına izin vermeyi düşünmediğini anladım.

Gece çökerken zaten azalmakta olan ışık artık yok deneyecek kadar azdı ama açıklıktan bir parıltı

yayıldı ve Dog'un etrafını yumuşak, sessiz bir battaniye gibi sardı. Bir kafanın arkasını gördüm,

Bir ıglık duymadan önce salarım iki kt at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, ince baldırlarımın etrafında pembe bir garson önlüğü dans ediyordu.

Kadın Dog'a doğru koştu, dizleri yere çarparken neredeyse kayıyordu. Kamaması ya da kafeye geri dönmemesi, onu tanıdığını anlamamı sağladı. Ve Dog'un nasıl biri olduğunu bildiğimden, her ne kadar kot pantolonundan sarkan gbeğiyle çirkin bir herif olsa da, bu ara sokakta gizlice dolaşmasının sebebini *kadın* olduğunu düşünmek zorundaydım.

Kahretsin.

ıglığı üzerine arka kapıdan dışarı fırlayan insanlar cesedin etrafında toplanırken ben de harekete geçerek bir kez daha kamyona doğru ilerledim. Bunu yaparken, kameraların beni fark etme ihtimaline karşı başımı eğdim ve bir kez daha direksiyonun arkasına geçtim.

Az önce gördüğüm şeyi asla unutamayacaktım. Ölüm değil, o benim dünyamda yaygın bir manzaraydı. Ama Lodestar'ın davranışı.

Herkes onun buzdolabına gizlice girdiğini ve Lancaster'a onu konuşturan, gecenin bir yarısı ölüm perisi gibi ıglık atmasına neden olan bir şey yaptığını biliyordu.

Ona baktığınızda, güzel bir kadın görmek kolaydı. Görünüşte yumuşak huylu. Yüz hatları hoş, kıyafetleri sıradan.

Ama o sadece bir kadın değildi. Sadece bir asker de değildi. Hareketleri vardı. *James Bond* hareketleri.

Lanet olsun, o sokaktan beynim kahrolası kafamın içinde ve taşaklarım hâlâ vücuduma bağlı olarak ıkabildiğim için şanslıydım.

Bugünün Dog'un ölümünü duyduğm ilk ve son gün olmayacağını anladığım da dışlerimi sıkarak park yerimden çıkıp trafiğe daldığım da kamyonetimin motorundan bir ıglık geldi. Gece için planlarım onarılamaz bir şekilde değişmişti; MC'ye geri dönmeli, ortama karışmalıydım. Lodestar'ı izlemeli ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir ölüm dileği yazmadığından emin olmalıydım.

Ama eğer bu hafta benim son haftam olacaksa, eğer Lodestar bana ulaşmak için zaman kolluyor ve bir an bekliyorsa - sonuçta neden şimdi gittiğini biliyordum. Kadının kafeden çıkacağını biliyordu - o zaman bir saniye daha kaybetmeyecektim.

Indy, farkında olmasa da, er ya da geç benim yatağıma girecekti. Eğer, ama ya da belki yok.

Eğer yaşamak için sadece birkaç gnm kaldıysa, o günler onun amına girecekti. Yaşam beklentim gibi önceliklerim de değişmişti.

Sikeyim.

Indy

Ertesi sabah

Ruh halim pek iyi değildi ama zaten uyurken de hiç iyi değildim. Kabuslar bitmek bilmeyen bir belaydı ve ne zaman geçmişle yeniden i içe olsam, dehşete kapılmış küçük bir kız olma zihniyetinden kurtulmak zordu.

Ben bir kadındım.

Güçlüydüm.
Güçlenmişim.

Duştan çıkıp günün geri kalanı için hazırlanmaya başladıktan sonra kendi kendime "Bunu kendime yeterince söylersem belki inanmaya başlayabilirim" diye homurdandım.

Buğulanmış aynaya baktığımda, fena olmayan bir yüz, genetik ve çalışırken yemek yemeyi unuttuğum gerçeği sayesinde olduğa şirret bir vücut gördüm, ama en çok mrekkebimi gördüm.

Onlar beni tanımlayan parçalardı.

Beğendiğim kısımlar çünkü seçme şansım vardı.

Seçim benim için çok önemliydi.

Yemek yemeyi hatırlayıp hatırlamamayı seçmek kıcıımı sıkıyordu ama bu beni tanımlamıyordu, değil mi? Diğer yandan mrekkeğim *tanımlıyordu*.

Belki de çok orijinal bir şey değildi; alevlerin arasından yükselen bir Anka kuşu, kanatları ve kuyruğunun yanı sıra ateşi n kolumun etrafını sarıyor, pazumun etrafında gittikçe daha yüksek bir daire çiziyor, sonra omzumun üzerinden önüme doğru iniyordu. Bunun benim ne olduğumu simgelediğini düşünmek hoşuma gidiyordu - sürekli kendini yeniden inşa etmeye çalışan biri.

Asla başaramaz ama her zaman dener.

Sonra ensemdeki 'It Never Rains But It Pours' sözü ve akıl hocam Laruso ldğnden beri tamamlanmadığı için devam eden bir çalışma olan ha vardı ve onu başka kimseye emanet etmedim. Ayrıca karnımda Sanskritçe Nirvana kelimesinin etrafına sarılmış, kalçama ve uyluğumun üst kısmına doğru dans eden sakura, yani Japon kiraz çiçekleri vardı.

Nirvana'yı hiç deneyimlememiştim ve kiraz çiçeği benzetmesinin bana en yakın yardımı en sevdiğim mochi aroması olmasıydı, ama ne zaman kendime baksam, hoşuma giden ve beni iğrendirmeyen kısımlardı. Ayrıca yara izlerimi de saklıyorlardı, yani çirkin bir şeyi saklayan güzel bir şeydiler.

Cruz birden aklıma geldi, çünkü onun dövmeleri benimkilerden çok daha agresif bir yapıya sahipti. Ne saklıyordu? Dvmesinin ardındaki anlam neydi?

Siyah spor styenimin içine omuz silkerken dudaklarımı büzdüm ve her bir kabın içine doğru oturduklarından emin olmak için göğüslerimi salladım. Bunu yaparken, erkekleri bir göğüs dekoltesinde büyüleyen şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum... Yani, zellikle Cruz'u büyüleyen şeyin ne olduğunu.

Bu düşünceyle irkilerek onu zihinsel olarak bir kenara ittim, ardından daha önce aldığım yoga pantolonunu ve sevdiğim tek hard rock gruplarından biri olan Van Halen'in kırpılmış tişörtünü sutyenin üzerine geçirdim.

Bunu yaptıktan sonra kedi gözü göz kaleminin kanatlarını sürdüm, ardından makyaj malzemelerimi sakladığım tıbbi dolabı açtım ve yeşil bir ruj seçtim. Ağzımı sanki bir ağacı emmişim gibi gösteriyordu ama hoşuma gitmişti, o yüzden herkesin canı cehenneme.

Görüşler gt deliği gibiydi.

Her herifte bir tane vardı ve hepsi de leş gibi kokuyordu.

Bu düşünceyle homurdanarak banyodan çıktım ve kapının yanında beni bekleyen siyah beyaz Vans'ımı giydim, sonra da aşağıya, iş yerime doğru yol aldım.

Özel odamla dövme salonu arasındaki kapıyı açtığımda asistanım David'in henüz orada olmadığını görünce şaşırdım. Her zaman garip biriydi ama bir süredir her zamankinden daha garipti.

Yine geç kaldığı için onu azarlamam gerektiğini kendime hatırlatarak sabit hattı aldım ve yaklaşan randevu talepleriyle ilgili bazı notlar almadan önce mesajları kontrol ettim.

Müşterilerin bu güzel ilgisi karşısında içimden mırıldanarak kasadan biraz para aldım ve kulaklıklarımı takıp Stone'u aramak için telefonumu elime aldım.

Dövme salonundan çıkıp kapıyı kilitledikten sonra lokantaya doğru yürürken, sonunda

"Beni şimdi arayarak ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Artık hastanede değil de kulüp binasında olduğu için rahatlamış bir şekilde hiçbir şey söylemeden sııttım. "Erken kalkan yol almış."

"Şu anda daha çok gece kuşuyum," diye homurdandı, esnedikten sonra sesi daha da hırçınlaştı. "Daha çok *bir şey*. Seni daha sıkmedi mi? Bu seni uyutur," diye şaka yaptım. Homurdandı. "Seni ilgilendirmez."

Burnumu çektim. "Seni boşaltamazsa ilk başvuracağıın kişi ben olacağım." "Steel'e bak ve bana bir kadını boşaltamayacağını söyle."

"Erkeklerin tek derdi memeler ve klitoris, ama ellerine geçtiğinde onlarla ne yapacaklarını bilemiyorlar. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Tamam, biliyorum ama yeterince pratik yaptı. Bir klitorisle ne yapacağını biliyordur."

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim, kapıyı açıp lokantaya girdim ve her zamanki yerime oturdum. Wanda yanıma geldiğinde, her zamanki gibi asık suratına göz kırptım, menüdeki siparişimi işaret ettim ve baş parmağımla onayladım. "Çoğu erkek öyle olduğunu sanır ama değildir."

Kıs kıs güldü. "Çoğu erkek Çelik değildir, unuttun mu?"

Gözlerimi masaya diktim, şimdi sevişip sevişmediklerinden emin değildim. Birlikte yattıklarını biliyordum, kelimenin tam anlamıyla, ama o yatak istirahatindeydi ve bu da bir insanı seks havasına sokacak bir şey değildi. "Gerçekten benden uzak duracak mısınız?"

"Uzun süreliğine değil, sadece şu an için. Bilirsin, yanımda yatıp bana dik dik bakmadığı zamanlar. Bunun gibi şeyler."

Artık bana ayrıntıları vereceğini düşündüğüm için, "Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Lokantadasın, değil mi?"

"Öyleyim."

"Kaltak."

Sııttım. "Sen de gelebilirsin. Her zaman yatakta olmak zorunda değilsin."

"Doğru." İçini çekti. "Sadece çoğunu. *Huevos rancheros'u* özledim. Giulia harika bir aşçıdır ama şu sıralar her şey makarna üzerine kurulu. Aşeriyor olmalı, çünkü tek yaptığı bu."

"Yuh amına koyayım," diye karşılık verdim. "Yemek yapmak zorunda kalmamak için neler vermezdim." "Sanki istesen her gün burada yemek yiyemezmişsin gibi."

Burnumu çektim. "Ve tüm o piçler işime karışıp yüzüme mi baksın?" "O zaman senin için bedava yemek pişirilmiyor."

"Ne kadar sıkıcı olduğundan yakınan sensin."

"Şikâyet etmiyordum, sadece çeşitliliğin hayatın tadı olduğunu söylüyordum."

"Senin için değil, artık değil," diye gürledi Steel, benim de duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Gözlerimi devirsem de kıkırdaması, doğada adının hakkını veren Stone'a o kadar benzemiyordu ki

Gülüşünün onun adına beni mutlu ettiğini itiraf etmeliyim. Onu kız kardeşim gibi seviyordum ve iyi bir erkeği hak ediyordu - sadece Steel'in onun için o olup olmadığından emin değildim.

Ne de olsa Günahkârlar pek *de iyi* insanlar sayılmazlardı. Ancak penis sahibi insanlarla ilgili olarak 'iyi' kelimesini farklı bir şekilde nitelendiriyordum. Hepsinden nefret ettiğim için değil, büyük kalpli bir adam her zaman parlak kırmızı, ezilmiş kadife bir takım elbise giyip "Ho, ho, ho" diye bağırmadığı için.

"O başka saçma sapan bir şey söylemeden ben gidiyorum."

"Beni sebepsiz yere mi uyandırdın?" "Onları pufladı." "Sağ ol dostum."

Sırttım, çünkü gölge düşürmeye çalışsa da aslında öyle değildi. Pek sayılmaz. Ve işte tam da bu yüzden, o şerefsizin sözlerinin hatırasıyla uyandıktan sonra onun sesini duymaya ihtiyacım vardı

kulaklarımda çınlıyor, nefesi boğazımda
düğümleniyor... Tanrım.
Sesim hırçınlaştı. "Beni sevdiğini biliyorsun."
"Lanet olası iyi bir şey." Bir kez daha iç geçirdi. "Ne zaman ziyarete geliyorsun?" "Yarın."
"Tam zamanında."
"Seni dün gördüm," diye tersledim.
"Dün çok uzun zaman önceydi. Neredeyse ölüyordum, Indy," diye sızlandı. "Sanırım günlük
ziyaretleri hak ediyorum."
Gözlerimi devirdim. "Bebek gibi davranmayı bırak. Bütün bu ölüm olayı yıllar önce oldu," diye
dalga geçtim, öyle olmasa bile. Tanrım, neredeyse onu kaybediyorduk.
Yapacağını bildiğim gibi şakama homurdandı. "Yarın görüşürüz, seni baş belası." "Başımın
belası olmayı bırak."
"Bunun doğru olduğunu biliyorsun."
Sonra aramayı kesti ve beni Wanda'nın oraya bıraktığı kahve fincanına sırtarak bakarken
bıraktı. "Nasıl gidiyor, Wanda?" Bana günün ilk fincanını doldururken sordum.
Omuz silkti. "Her zamanki gibi
sıkıcı." "Bunu duyduğuma
üzüldüm."
Tekrar dalmadan önce bir omuz silkme daha -Wanda pek neşeli sayılmazdı ama bu hoşuma gitti.
Huysuz garsonları, siz yemek yerken etrafınızda dolanmayı hiç bırakmayan güler yüzlü, şımarık
olanlara tercih ederdim.
Bankete çıkmış, öğle yemeği için ofis binalarından dışarı çıkan sıradan insanlar kaldırımda
belirmeye başladığında dünyanın geçip gidişini izledim.
Normal, bence berbattı.
Bunun geçmişteki konuşmalarımdan mı yoksa yetiştirilme tarzımdan mı kaynaklandığını ya da
sadece dövme çizmek dışında bir iş için yaratılmadığımdan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama
normal bir hayat sürme fikri, garip çalışma saatlerime ve sabahın üçünde yeni mürekkep fikirleriyle
arayan müşterilerime minnettar olmama neden oluyordu.
Lokantanın kapısı açıldı, içeriye yoldan gelen gaz kokusu ve yavaş yavaş lokantada boy
göstermeye başlayan öğle yemeği kalabalığının gürültüsü girdi. Önümdeki yoğun gün için karnımı
doyumam gerektiğinden siparişimi onlardan önce verdiğime şükrederken, içeri giren Cruz'un kiyle
bakışlarım çarpıştı.
Puştun kendine güveni tamdı, hakkını vermeliydim. Selamlamak için çenesini eğmedi ya da
bana gülümsemedi, sadece yoluma çıktı ve sormadan masama oturdu.
Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Seni oturmaya mı
davet ettim?" "Davet etmezsen konuşmam."
Kaşlarımı çattım çünkü kaba davranıp davranmadığından emin değildim. Cruz'u tanıyordum
ama pek de neşeli biri sayılmazdı. İçine kapanık biriydi, ama başını asla belaya sokmazdı, çünkü
eğer soksaydı, Nyx bir noktada onu bana şikâyet ederdi.
Ona nereye gideceğini söyleyemeden, Wanda kahvaltımınla birlikte ortaya çıktı ve Cruz siparişini
verip onunla tatlı tatlı konuşurken ona en tatlı gülümsemesini attı.
Verona'nın en sefil garsonuyla gözümün önünde tatlı tatlı konuştu.
Bunu nasıl yaptığından bile emin değildim, çünkü pek bir şey söylemedi. Ona güzel
göründüğünü falan söylemedi, ama gülümsemesi elektrikliydi ve gözleri, Tanrı yukarıda, kız
pembeleşene kadar onunkilerden hiç ayrılmadı.

Yanakları lanet olası bir sıcaklıkla yanıyordu!

Wanda gerçekten de kızarıyordu.

İkisine de ağzım açık bakarken, kız siparişini vermek için yürüdüğünde dikkatimi ona yönelttim, önce onunkini tahtaya koyduğu diğer siparişlerin önüne itti, hareketleri daha önce masamdan ayrıldığından çok daha cesurdu.

O mega-watt gülümsemesi tam olarak kaybolmadı ve onu kismadan önce bir saniyenin bir kısmı için bana çevirdiğinde dudağımı ısırdım.

Ne olmuş yani? Garsonlar gülümsüyor ama ben gülümsemiyor muyum? Lanet masamı onunla paylaşıırken mi?

Oflayarak kahvaltıma daldım ve sonraki yirmi dakikayı onunla sessizlik içinde geçirdim.

Ben konuşmazsam konuşmayacağını söylediğinde ciddiye.

İşimi bitirip hesabı istediğimde ilk kez o zaman konuştu: "Ben öderim, sizinle oturmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

Ona öylece bakakaldım, erkeklerin benimle aynı kabini paylaşması bir yana, lanet olası bir randevudan sonra sakso bile beklemeden yemek için para ödemesine alışık değildim. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim huzursuzca, ona bir şey borçlu olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Elbette biliyorum. Burası tika basa dolu, asla yer bulamazdım ve açlıktan ölüyordum." Bir T-Rex'i doyuracak kadar krep yediğini düşünürsek, hiç de bile. "Her neyse, daha sonra gelip sizinle mürekkep rötuşu hakkında konuşabilir miyim?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana yağ çekmeye mi çalışıyorsun?" "Sen Nyx'in kız kardeşisin. Yağın sende işe yarayacağını sanmıyorum."

Bu beni kaşlarımı çattırdı. "Sanırım az önce duyduğum tereyağıydı."

Dudakları kıpırdadı ve bana mega-watt gülümsemesini bahşetmedi ama kesinlikle yüksek voltajlı bir gülümseme verdi.

Kendime rağmen dudağımı ısırdım çünkü çok sertti. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Onu etrafta görmemiş değildim. MC'de en boktan işleri alan bir Prospect gibi değil, ama kesinlikle konseyin emrinde olan bir adamdı...

Ama bir adamı bir mobilya parçası olarak görmek vardı ve bir de onun o lanet gülümsemesini görmek vardı.

Boğazımı temizledim. "Elbette. Son randevun bu akşam dokuzda bitiyor, zamanında orada ol yoksa kapıyı kilitlerim ve yarına kadar da açmam."

Başını salladı. "İyi olacak."

"Tamam. Görüşürüz o zaman." Kabinden çıktım ve "Hesabımı ödememin sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordum.

"Sonra görüşürüz, Indy."

Her ne sebeple olursa olsun, bu beni yutkundurdu.

Çünkü kulağa bir veda ya da hiçbir şey ifade etmeyen bir yorum gibi gelmek yerine, bir söz gibi geliyordu.

Ve ne olduğunu bilmediğim bir şey bana Cruz'un asla sözünden dönmeyeceğini söyledi.

Mürekkebin bir kısmına rötuş yaptırmak bir kurnazlıktı, ama Indiana'ya yaklaşmanın yolu buysa, bunu yapardım.

Lodestar'ın beni öldüreceğine dair ilk endişem küçük bir ölümle sonuçlanmıştı. Çünkü kulüp binasına döndükten kısa bir süre sonra Maverick'le tavan arasında orijinal MS-DOS hakkında tartışıklarını duymuştum ve eğer cinayete meyilliysen bunun olası bir tartışma olduğunu düşünmemiştim.

Elbette, dün, Dog'un cinayetinden önce, ona izleyici böcekler hakkında bir şeyler bağırdığından oldukça emindim... belki de bu onun kendini öldürmek için çalışma yoluydu?

Öyle ya da böyle, bu sabah Verona'ya doğru yola çıktığımda ensemde bir hedef tahtası varmış gibi hissetmiyordum, bu yüzden daha rahat nefes alarak yoluma devam ettim. Komşu kasabaya vardığımda, onu o lokantada otururken gördüm ve içimdeki onu becerme dürtüsü bir anda yok oldu.

Kendimi onun geçmişiyle barıştırmak, onu daha az sikilebilir yapmıyordu, yürüyen ıslak bir rüya olduğunda değil, ama ona sadece başka bir kış parçası gibi davranamayacağım anlamına geliyordu. Tabii ki, o da benim zamanıma değdi.

Oturduğum anda, bana bok verdi.

Kulüp fahişeleri tarafından yaltaklandıktan sonra, bana mazoşist diyebilirsiniz - ki değildim - ama ısırtıcı olan bir kadından hoşlandım.

Ona konuşmayacağımıza dair söz vermiştim ve hem onun hem de benim yemeğimiz boyunca güvensizliğini ve rahatsızlığını hissetmiştim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, güven sorunları vardı ve tek gecelik bir ilişki için değil, zamanıma ve çabama değmeyen aşılmaz bir görev gibi hissetmek yerine, o tepelerde altın olduğundan oldukça emindim.

Bu yüzden söz verdiğim gibi saat dokuzda buradaydım.

David adındaki asistan, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana ters ters baktı ve genelde öyle yapsam da, bildiğim kadarıyla bu gece bir bok yapmamıştım, bu yüzden onu görmezden geldim. Tuhaf biriydi, Nyx'in sık sık şikayet ettiği biriydi ve nedenini anlıyordum.

Bir sürüngen, muhtemelen Indiana'ya aşıktı ve uzaktan özlem duyuyordu.

"Programda yoksun."

Suçlama karşısında omuz silktim. "Onunla daha önce konuştum." "Bana hiç söylemedi."

Tekrar omuz silktim. "Benim sorunum değil."

Çenesi gerildi ve arka ofisin kapısı açılıp Indy müşterisiyle birlikte dışarı çıkarken gözlerinin arkasında saklamadan önce parlayan kızgınlığı gördüm. Bakışları sadece bir saniyeliğine benimkilerle birleşti ve tatlı lanet olsun, korumasızdı ve sonuç olarak ateşle doluydu.

İşinden yorgun düşmüştü, muhtemelen uzun bir günün ardından yorgundu ve tüm bunlar yüz hatlarına yansımıştı ama beni unutmuştu, bu yüzden beni burada otururken görmek zihninde bir şeyleri harekete geçirmişti.

Hoşuma giden bir şey.

Ateş.

Bunu umuyordum ama beklemiyordum.

Flaş raflarına doğru ilerledim ve tasarımlarını gözden geçirmeye başladım. Tek başına çalışıyordu, bu yüzden bunların hepsi onun eserleriydi ve son müşterisiyle işini bitirip sürüngeni evine gönderirken -çok üzgündü- sanatına baktım, kolundan tanıdığım anka kuşunda durdum.

Çok güzeldi.
Görkemli ve muhteşem, güçlü ve umut dolu.

İlk üçünün Indy'yi tarif ettiğini, ancak sonuncusunun etmediğini söyleyebilirim. Artık ne bildiğimi bildiğimden, onun söyleyebileceğinden daha fazlasını anlıyordum.

Dövmeler yeniden doğuş için, kim ve ne olduğumuzu yeniden tanımlamak için bir şanstı. Benim durumumda, yara izlerini kapatmanın yanı sıra, insanların benden bir şeyler istediği yeni bir gerçeklikte beni toprakladılar ve ben de daha fazlasını ummak yerine bunu kucakladım. Indy'nin geçmişi unutmak istediğini, içsel yaralarını örtmek istemediğini, daha çok onları bir kenara itip geleceğe odaklanmak istediğini görebiliyordum.

Ki bunu ilginç buldum.

Ben geçmişe çok odaklanmıştım, o ise geleceğe çok umut bağlamıştı.

Bu düşünce beni gülümsetti çünkü bunu onun için istiyordum. Gerçekten istiyordum. Kurban olduğu ya da Nyx'in küçük kız kardeşi olduğu için değil, yarının dünden daha parlak olmasını hak ettiği için.

"Sadece rötuş istediğini sanıyordum."

Kaba yorumu bana duvarlarının tekrar yükseldiğini söyledi. Açıklamak istemediği bir şeye kısa bir bakış atmıştım, bu yüzden bazı şeyleri yeniden yapılandırmaya ihtiyacı olduğunu anladım.

Sakinleştirici ve incelikle detaylandırılmış mandalalardan kendi mürekkebiyle hiper-gerçek olan büyüleyici siyah-beyaz portrelere kadar, sanatı aracılığıyla kadın hakkında ne kadar çok şey öğrendiğimin bir kanıtıydı, ona dokunmak istediğime dair şaka yapmadım.

Indy bir kulüp fahişesi değildi. Bundan daha fazlasıydı.

Sadece bir moron bunu göremezdi - ki bu da beni tanımlayabilecek son şeydi. Tek söylediğim "Çok yeteneklisin," oldu ve boğazını temizlemesini istedim.

Bir an için hava şarj oldu ve nankörce "Teşekkürler" diye mırıldanırken neyle boğuştuğunu merak ettim.

Huysuz cevabı ona bir gülümseme atmamı sağladı ve gözlerimiz çakıştığında dudağını ısırdı. Her zaman iyiye işaretir.

"Hangi dövmenin rötuşlanmasını istiyorsun?" diye sordu, sesi neredeyse inatçıydı. "Göğsümdeki negatif dövme."

Bakışları pantolonuma ve onun altına giydiğim Henley'e kaydı. Bakışlarını bir lazer gibi hissettim ve yumuşak jarse kumaşın bakışlarının gücü altında toza dönüşmesini diledim.

Indy'nin benden etkilendiği hissine kapıldım ama bu konuda rahat olmak yerine tam tersini yaptım.

Geçmiş onu bu kadar mahvetmiş olabilir mi?

Nyx erkek arkadaşı olduğundan hiç bahsetmemişti ve ben de onunla ilgili yaptığım ya da kulak misafiri olduğum tüm konuşmaları gözden geçirdim ve bir partneri ya da sevgilisi olduğuna dair bir şey duyduğumu hatırlamıyordum. Şikayet ettiği tek erkek asistanıydı ve kesinlikle birlikte değillerdi. Adamın ona köpek yavrusu gözleri atması ve kadının onu başından savıp nezaketle evine gitmesini söylemesi, adamın ona karşı bir şeyler hissettiğinin farkında olduğunu ve ilgilenmediğini gösteriyordu.

Bunu düşünürken ve onu neden yanında tuttuğunu merak ederken bile, "Çıkarmamı ister misin?" diye mırıldandım.

Burun delikleri alevlendi, gözleri kendinde olduğunu bilmediğim bir şeyle -tutkuyla- parladı ve arka ofise doğru ilerlerken bile bir adım geri çekildi. Sonra olduğu yerde donup kalarak masaya

doğru ilerledi ve binanın içini dış dünyadan gizlemek için bir grup perdenin aşağı doğru aktığı bir düğmeye bastı.

Yani beni stüdyosunda, özel çalışma alanında istemedi.

İlginç.

Bunu olumlu karşılayarak kollarını göğsünde kavuşturmasını izledim ve sonra "Sorun değil. Bu gece bunu yapamayacak kadar yorgunum, ama kontrol edebilirim, ne kadar zaman alacağını düşünürüm, sonra size bir fiyat teklifi verebilirim."

"Para önemsizdir."

Bunun üzerine kaşları havaya kalktı. "Şanslı değil misin?"

"Pek sayılmaz. Çok fazla faturam yok ve çok fazla kötü alışkanlığım da yok. Mürekkebim dışında."

Homurdandı, sonra elini sallayarak işleri ilerletmemi söyledi. Otoriterliği beni eğlendiriyordu, normalde sırtımı döndüğümde itaat etmemi sağlayacak kadar. Özenle üzerimdeki elbiseyi çıkardım ve az önce göz gezdirdiğim flaş rafının üzerinden geçirdim. Ardından Henley'i başımdan geçirirken, kumaşın kıvrımlarına doğru sırtıtmama neden olan keskin bir nefes alma sesi duydum.

Görünüşe göre Indiana gördüklerini beğenmiş.

Elimdeki materyali yumruklayarak gövdemin ortasındaki dövmeyi işaret ettim, yan tarafımdan sırtıma doğru uzanan bir dövme. Dudağını ısırdı -yine- ve mırıldandı: "Lance Black'e gittin, değil mi? Böyle olumsuz bir dövmeyi ancak o yapabilir."

"Kanser onu yakalamadan önce tam zamanında yakaladım." Başımı salladım. "Böyle bir yeteneği kaybetmek üzücü, ne kadar genç olduğunu ve çocuklarının ne kadar küçük olduğunu düşündüğünüzde daha da üzücü."

Başını sallayarak yüzünü buruşturdu. "Onu o kadar iyi tanı mıyordum, sadece onu." "Hayır mı?"

"Sadece temsilci," diye onayladı. "Çıraklığımı Louisiana'da yaptım. Şehirde kalsaydım muhtemelen yollarımız kesişirdi." Indy başını yana eğdi, saçları omzunun üzerinden süzülüp bir çağlayan gibi boynunun kıvrımına düştü - boynunu gerçekten ısırmak istiyordum. "Eğer daha fazla mürekkeple ilgileniyorsan benim tarzımla onunki pek uyuşmuyor."

"Bu bir endişe değil. Daha fazla olumsuz dövme istemiyorum. Sadece bunların rötuşlanmasını istiyorum ve gelecekte farklı bir şey için hazırım."

Çenesi yukarı kalktı ve bana doğru ilerlerken gözle görülür bir şekilde kendini çelikleştirmesini izledim. Kendinden bu kadar emin bir kadının aniden bu kadar huzursuz olduğunu hiç görmemiştim.

Başka biri olsaydım, yani Nyx'in kardeşi olmasaydım, benden korktuğunu ya da yırtıcı bir şekilde davrandığımı düşünürdüm. Ama ben bir kardeşim ve yırtıcı davranmıyordum. Aksine, seksi düşünmemek için kendimi zor tutuyordum, çünkü o lanet panjurlar kapalıyken onun yanında olmak, dizlerinin üzerinde temizlik yaptığını düşünmek bile beni erekte ediyordu.

Sanki yemlenmiş bir kaplanmışım gibi tepki veriyordu ve bu beni onun geçmişini bildiğim için memnun etti çünkü potansiyel bir müşteri olan bir adamın tişörtünü çıkarmasına verdiği tepki için muhtemelen onun sadece garip olduğunu düşünürdüm.

Onun yerine, benden hoşlandığını hissettim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Yine de etkilendiği ilk erkek ben olamazdım, değil mi?

Yani, aksini düşünmek egom için harikaydı, ama ego hiçbir şey ifade etmiyordu. Gerçeğin tamamını tercih ederdim ve onun gibi bir kadın göremezdim-

Ne?

Onun gibi bir kadının peşinden koşan erkekler yok mu?

Elbette. Ama bu onu kovalayan erkeklerden hoşlandığı anlamına gelmiyordu, değil mi?

Düşünmek için yiyecek bir şey olduğundan, yaklaşmasını izledim, sonra benden bir metre uzakta, pratik olmayan bir şekilde durdu. Bu, bana dokunmak için öne eğilmesi gerektiği anlamına

geliyordu ki teknik olarak buna gerek yoktu ama ellerinin üzerimde olmasına hayır diyecek değildim. Aptal gibi mi görünüyordum?

Parmaklarının göğüs kafesimin üzerinde gezinmesini izledim, sanki kendine engel olamıyordu ve göğsüm oldukça güzel olmasına rağmen, buza dönüşmesini hak ettiğinden emin değildim.

Parmaklarının nazik dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu ve "Her şey yolunda mı Indy?" diye mırıldandım.

Bana göz kırptı. "O battaniyeyi neden üzerime örttün?" Bu soruyu beklemediğim için ben de göz kırptım.

"Stone'un ranzasındaki o gece. Üzerime bir battaniye örtmüştün. Bunu neden yaptın?"

"Üşümüş görünüyordun."

Yutkundü. "Geri geldin. Beni kontrol ettin. Neden?"

"Çünkü bitkin görünüyordun ve arabanın hâlâ orada olduğunu gördüm. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Alt dudağı yine dişlerinin arasında emildi. "İçeri girdiğini duymadığıma göre öyle olmalıyım. Uykum hafiftir."

Omuz silktim. "Seni rahatsız etmemeye dikkat ettim." "Neden? Neden beni eve göndermedin?"

Kafam karışmıştı, "Bunu mu tercih ederdin?" diye sordum.

Cevap vermedi, onun yerine avucunu mürekkebin üzerine koydu ve "Çok güzel" diye mırıldandı. "Teşekkür ederim," dedim ona, sesimin boğuk çıktığının farkındaydım.

"Çok güzelsin."

Bu iltifatı beklemiyordum. "Erkekler hiç güzel olur mu?"

"Elbette öyleler." Bana doğru baktı. "Neden seni daha yeni görüyorum?"

Buna cevap veremedim, tam önümdeydi, parmak uçlarında uzanıyordu, ağzı benimkiyle birleşiyordu ve *bu* her neyse ona hazır olmadığından oldukça emin olmama rağmen, ben de olmadığımdan oldukça emindim.

Yine de, bir korkak olarak tanımlanabileceğim son şeydi, bu yüzden bu kadının vaat ettiği kaosa balıklama daldım, bu arada kısa veya uzun bir süre için bile olsa, geleceğini biraz aydınlattığımı umdum.

ÜÇ

INDY

Daha önce de güzel erkekler görmüştüm. Hatta onları çizmiştim, bir sürü mürekkeple boyamıştım. Ama Cruz'un orada öyle kendinden emin, öyle kendinin farkında, ama yine de hiç takıntısız durduğunu gördüğümde gözlerimden bir perde çekilmiş gibiydi.

Ne olduğunu biliyordu, ama bunu yüzüme vurmadı ve bu kadar ateşli erkeklerle bunun nadir olduğunu biliyordum.

Birinin sevimli olduğunu bilmek ve sonra bunu *hissetmek* vardı. *Gerçekten hissetmek*.

Otuz yıl boyunca *bunu* hiç hissetmediğimi ancak o an fark ettim. Bu mümkün müydü?

Cinsel cazibe benim düşmanımdı. Ateşli birini gördüğümde, vücudumu normal davranmaya alıştırmak için onu becermek isterdim ve tabii ki bu hiçbir zaman işe yaramazdı. Ama Cruz'un zahmetsizce gömleğini çıkardığını görünce nefesim kesildi.

Belki de içimdeki sanatçıydı. Belki de buydu.

Bu mantıkla rahatlayarak, daha iyi görebilmek için yaklaştım ve sonra onu kokladım.

Lanet olsun, ne koku ama. Ne olduğunu bile tarif edemiyordum, gerçek bir fikrim yoktu ama temiz, erkeksi ve sıcak kokuyordu. Çok sıcaktı. Sonra ona dokunmak zorunda kaldım. Ve onun içgüdüsel tepkisini gördüm ve onun da etkilendiğini bilmek, içimdeki bu garip girdap hissini normal hale getirdi.

Çünkü uyarılma böyle bir şeydi.

Şehvet böyle bir şeydi.

Korkak değildim, bu yüzden ondan saklanmak ve kendimi inkâr etmek yerine onu keşfetmek istedim. Belki Cruz kendimi düzeltmeme yardım ederdi. Sevdiğim yerde bir kez seks yapabilseydim, belki bu bana normal hissetmek için ihtiyacım olan şeyi verirdi. Her zaman seks peşinde koşan, uyum sağlamaya çalışan, herkesin hissettiği şeyleri hissetmek için kendimi zorlayan biri yerine normal bir kadın gibi hissetmek.

Ben de onu öptüm.

Tadı da hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Tadı bana alkolsüz viskiyi hatırlattı. Turbamsı ve topraksı, sıcak ve miskli. Onun tadında boğulabilirdim, içinde boğulabilirdim. Dilimi onununkine doğru ittim, onunki benimkiyle buluştuğunda şaşırmadım, ama beni içine çekmedi.

Beni kollarına çekmedi.

Beni istemedi mi?

Dilinin hareketleri bana evet diyordu ama neden beni daha yakına çekmiyordu?

Kendimden emin değildim, çünkü erkekler genelde böyle yapardı, kollarımı ona doğru kaydurdım.

Sıkı belinin etrafına dolandım, karnıma yaslanan sertleşmiş kas yığınına takdir ettim. Ellerim sırtına doğru ilerledi, omurgasını ikiye bölen güçlü iplerde bir aşağı bir yukarı dolaştı ama yine de beni tutmak için kıpırdamadı.

Beni öpüyordu. Aktif olarak. Artık benim dilim onun ağzında değil, onunki benimkindeydi ve Tanrım, o dille yapabildikleri gözlerimin arkasında yıldızların kaymasına ve küçük bir dans yapmasına yetiyordu. Bu, eylemin mekaniği üzerine düşünmediğim, içsel bir alışveriş listesi yapmadığım ilk öpücüktü. Bunun yerine, sanki bir havuzdaymışım ve senkronize bir şekilde yüzmekten çok mutluymuşum gibi bu işe balıklama dalmıştım.

Ellerim yukarıya, omuzlarının kordonlu gücüne doğru hareket etti, kendimi ona daha sıkı sokmadan önce, onu hissetmeye, bana fiziksel olarak mümkün olduğunca yakın olmasına ihtiyaç duyuyordum. Onu istiyordum. Aslında. Sismek. İstiyordum. Onu.

Şaşırmış, bunalmış ve çok heyecanlanmış bir halde imkânsızı hissettim.

Çekirdeğimde bir yanma.

İYE gibi değil.

Seks *sonrası* gibi

değil.

Bu daha önce geldi. Ve erimiş hissettim. Sanki erimiş gibiydim.

Bu his nefesimi kesti ve bacağımı kaldırıp kalçasına dayadım, ileri gittiğimi düşünüp düşünmediğini umursamadan, bir sürtük gibi davranıp davranmadığımı umursamadan. Bu hissin peşindeydim. Daha önce hiç yaşamadığım bu hissin peşindeydim.

Sonunda yardım etti. Uzandı ve beni kendine doğru çekti, böylece ben onun kalçalarını kavırıyordum, elleri de kımının üzerindeydi. Geri çekildi ve ben inledim, ağzını kovaladım, öpücüğünü kovaladım, sonra gürledi, "Nerede?"

Gözlerimi kırpıtm, tamamen sersemlemiştim ve soruyu anlamam çok uzun sürdü ve bağlantıyı kesmeye başladığımda gelen sarsıcı histen nefret ettim.

"Üst katta."

Üzerinde 'Özel' yazan yan kapıya doğru yürüdü, ki bu da burada yaşadığımı bildiğini gösteriyordu, ve ben de arka cebime uzandım, anahtarımı yoga pantolonumun kemerinde sakladığım küçük fermuarıma. Anahtarı aldı, kapının kilidini açtı ve köşeden baktı. Bir ışık yandı, beni o andan daha da uzaklaştırdı ve içime şüpheler girmeye başladı.

O erimiş his gerçek değildi, değil mi?

Öpücüğü bende onun tenine girme isteği uyandırdığına göre, bunu abartıyor olabilir miydim?

Sonra yukarı çıktık, yavaşça, yavaşça çünkü ağzı yine benimkindeydi ama şimdi farklıydı, bana dokunuyordu. Farklıydı ve kendimi her zamanki gibi odak dışı, belirsiz hissediyordum, ona bağlı olduğum o belirgin anılar Fransa kadar uzak geliyordu.

İçimden ağlamak geliyordu. Kafam vücudumla savaşıyor, beni tekrar havaya sokmaya çalışıyordu ama ben bunu yapamıyordum.

Lanet olsun, benim neyim

vardı? Neden bu kadar zordu?

Aleti amıma sürtünürken dili de aynı anda ağzıma girdi. Sıcaklık gitmiş, ölmüştü ama devam etmesine izin verdim çünkü ben bir hıyar değildim ve son engelde onları almak için malları sunmakla suçlanmak üzere değildim. Onu vermek, benden alınmasından daha kolaydı, bu yüzden yarın yapmam gerekenler hakkında zihinsel bir not aldım, sipariş etmem gereken renklerin bir kontrol listesi, hepsi beni daireme taşıırken ve bir şekilde bizi yatağa yönlendirdi.

Bunu yapmasına izin verdim, beni öpmesine ve bana dokunmasına izin verdim. Beni

hissetmesine. Beni soymasına izin verdim. Beni yatağa yatırmasına izin verdim. Her şeyi yapmasına izin verdim.

Gözlerimi tavana dikmiş, olabilecekleri düşünmeyi reddederek, yarın bir müşteri için hazırlayacağım tasarıma konsantre olmuştum, içime doğru ilerledi.

Her zamanki gibi acıımıyordu, ilk düşüncem buydu. Normalde olduğu gibi kupkuru değildim. Sonra hareket etmeye başladı ve ben bir kez daha kendimden geçtim. Stüdyoyu yeni dekore etmişim ve ben- O çekildi.

Üzerimden
çekti. Ayağa
kalktı.

Fermuarını çekmeye başladı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım ve "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Omuz silktilti. "Ben tecavüzcü değilim."

Ona göz kırptım. "Ha?" Bu sözler beni sarsarak doğrulmama neden oldu ve az önce bağladığı fermuara uzanıp fermuarla boğuştu. "Yatağa geri dön," diye emrettim.

"Hoşuna gitmedi, Indy. Sorun yok. Her şey yolunda."

Fark etmiş olmasına şaşırılmış bir şekilde ona bakakaldım. Ve bunu yaparken, onun ne kadar güzel olduğunu tekrar gördüm.

Saçları *ben dağıttığım* için dağınıktı. Yüzünde kızgınlık ve erkeklerin yatakta istediklerini elde edemediklerinde kapıldıklarını varsaydıkları acılık yoktu. O sanki...

Titrek bir iç geçirdim, aniden o erimiş sıcaklığın bir kez daha üzerimi örttüğünü hissettim.

Garipti, çok garipti ama sikine uzanmayı bıraktım ve bunun yerine dizlerimin üzerine çöküp ona doğru süründüm. Sanki onu emmeye başlamışım gibi bir homurtu kopardı ve ben yaklaştıkça gözlerinin her santimimde olduğunu hissettim. Yeterince yaklaştığımda doğruldum ve çıplak gövdeyi onunkine bastırdım, alt yarımaya sürtünen kot beni sarsmak yerine bir şekilde toprakladı ve ona uzandım. Onu bir kez daha öperken, dili ağzıma girdiğinde inledim.

Neden bu kadar iyi hissettirdi?

Çıplak olmak bile iyi hissettiriyordu.

Göğüs uçları tomurcuklandı, göğsüne sürtünürken sıkı uçlara dönüştü ve o ısının başladığını hissedebiliyordum. Ellerim sırtında, sert ve sıcak teninde gezinse de onunkiler benden uzak duruyordu ve bu da ateşin canlı alevlere dönüşmesine neden oluyordu.

Ağzının içine doğru inledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı, ona daha fazla ihtiyacım vardı ama... neden daha önce durmuştu?

Ona karşı kıvrılırken inliyordum, onu içimde *istemediğimi* bildiğim halde arzuyla çıldırıyormuş gibi hissediyordum, elleri belimde belirildiğinde kopukluğun yeniden başladığını hissettim. Ama orada uzun süre kalmadılar. Beni daha öncekine benzer bir pozisyona getirdi ama dili benimkiyle dans etmeye devam ederken beni tekrar taşıyacak şekilde kendisine doğru çekti.

Birazdan ereksiyonunun sert itişini hissetmeyi bekliyordum ama hissetmedim. Bunun yerine, bizi çevirdi, dikkatlice indirdi, böylece o yatağın üzerindeydi ve dizlerim onu yerinde sabitliyordu. Sonra dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve "Hadi Indy, bana biraz bal ver." diye mırıldandı.

Kafam karışmış, öpüşmelerimizden ağzım acımış, beynim de lapa gibi olmuştu, "Ha?" diye mırıldandım. Düşünmeme izin vermedi, harekete geçmeme izin vermedi, bunun yerine yüzüne binmem için beni yukarı çekti.

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken bile, dili beni öperkenki gibi hareket etti, sadece klitorisime vuruyordu.

Ve Cruz onu bulduğunda ne yapacağını biliyordu.

Daha da iyisi, elleri, lanet olası elleri yatakta kaldı.

"Aman Tanrım," diye çığlık attım, bana yaptıklarına dayanamıyordum. Çok iyi hissettiriyordu, çok lanet

Güçlü bir şekilde ayağa kalktım, dayanamadım, sonra hisler öldü ve beni aşağı indirmeye zorlamadı, bu yüzden, geçici olarak, kendimi tekrar indirdim, sadece klitorisimi o kadar sert emdi ki o yıldızları bir kez daha görüyordum.

Çenesini ıslattığımı -gerçekten de ıslattığımı- bilerek amımı yüzüne dayadım, sertçe sürdüm ve Tanrım, bundan zevk aldım.

Bayıldım.

O kadar iyi hissettirdi ki... Tanrım, iyi doğru kelime değildi. Olağanüstü.

Alevler sadece özümde değildi, daha da yükseliyor, görüşüme, kalbime, göğsüme doğru ilerliyor, ellerimi ele geçiriyor, ayaklarıma batıyordu. Dokundukları yerde karıncalanmalar oluşmaya başladı ve aniden...

Beyazlık.

Karanlık.

Sadece, o da ışıkla doluydu.

Tenime iğne batıyormuş gibi hissettim ve dondurmanın ilk kaşığının dilinizle buluştuğu o sevinç anını.

Sonra bir dalga beni okyanusa çekiyormuş, akıntıya kaptırıyormuş gibi hissettim. Boğulana, boğulana ve ölene kadar ve ölüm hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Uzaktan çığlığımı duydum ama bu bile beni bu her neyse ondan uzaklaştırmaya yetmedi. Ve dili durmadı.

Tekrar ölmek üzere olana kadar devam etti ve ancak o zaman elleri kıcıma dokundu ve gevşek bedenimi çarşafların üzerine yatırdı. Bir şekilde çarşafı kaldırdı, böylece bacaklarım çarşaflarla kaplandı ve ben de ona izin verdim çünkü o gittiğinde çarşafı her zaman üzerimden çıkarabilirdim, sonra tokasının ve sineğinin takırtısını duydum ve hayal kırıklığı beni ele geçiren o sersemletici sağlık duygusuna sürüklenmeye başladı.

Şimdi seks yapmak isterdi.

Bana *bunu* verdikten sonra adil oldu.

Bir orgazm.

Ben

sadece...

Tanrım,

lanet olsun.

Boşalırdım.

Gerçekten boşalırdım.

Uykuya daldım, bedenim yayılmış, kırılmış, sıcak ve solmakta olan bir zevkle doluydu ve ertesi sabah uyandığımda çarşaf lar ayaklarıma yanındaydı çünkü onları itmişim, geceyi benimle geçirdiğini fark etmedim.

Ben uyurken geceyi benimle geçirdiğini. Ve bir kez bile uyanmamıştım.

Neden onunla birlikte uykuya dalmayı başarmıştım?

Kelebekler sadece karnımda uçuşmuyor, içimi kemiriyorlardı. Uyku benim için çok değerli bir şeydi ve bir şekilde bana bunu vermişti.

Bana diğer tüm erkeklerden çok daha fazlasını vermişti.

Belki de neşeli olmalıydım, ama bunun yerine beni

düşünceli yaptı. Erkeklere güvenilmezdi. Cruz da farklı değildi.

CRUZ

Bir hafta sonra

Aminı yüzüme sürerken sııttım. Bunu yapmasına bayılıyordum. Bayılıyordum. Kıçını avuçlamak, onu içime yatırmak istiyordum ama ilk gece ona dokunmamın bir şey yaptığını fark etmişim.

Belki başka bir adam buna rağmen devam ederdi ama bir cesedi becermek bana göre değildi. Elbette, MC çevresinde bana Azrail diyorlardı, ama bunun nedeni nekro-tanrının- philia ile ilgilenmem değildi.

Hareketsiz ve cansızdı, daha önceki sıcaklığı, daha önceki uyarılmışlığı, onu buzlu suya batırmışım gibi gitmişti.

Gerçeküstüydü. Tuhaftı. İşlerin bu hale gelmesinden rahatsız olarak geri çekilmişim ama o gitmemi istememişti. Sonra beni öptü ve bir şekilde tekrar tahrik oldu.

İtiraf etmekten utanmıyordum, eğer *o* olmasaydı, muhtemelen bunun çok zahmetli olduğunu düşünürdüm. Çok fazla iş olduğunu, ama aletim bir piç gibi ağrıyor olsa da, bu bir sorun değildi.

İlk orgazmını benimle yaşamıştı, bunu aynadaki yüzümü tanıdığım gibi biliyordum ve daha da fazlası, orgazm sarhoşu olduğunu, deneyimin ve sonuç olarak benim kafamın iyi olduğunu biliyordum.

Ona verdiğim şeyi sevdi.

Ben de ona vermeyi sevdim.

İnlemesi bana ne yaptığımı hatırlattı ve işe koyuldum, ona ihtiyacı olanı verdim, ona arzuladığını bilmediği şeyi verdim, ta ki çığlık atana kadar, aletimi daha da sertleştirecek kadar yüksek sesle. Boşaldığında, genellikle onu tekrar boşaltıyordum, ama bu sefer farklıydı.

O farklıydı.

Bir hafta boyunca ona oral seks yaptıktan sonra, her zamanki gibi yuvarlanıp uyumasını bekliyordum ama öyle olmadı. Üzerimden kalktı, sonra yatakta süründü. İlk başta beni emeceğini düşündüm - bunu daha önce de yapmaya çalışmıştı ve ilk seferinde göstermelik bir sakso gibi gelmişti, bu yüzden ona bir daha yapmamasını söylemişim - sonra, sikimi tutarken bile kalçalarımaya sarıldı.

Bu olay olduğunda her zaman kot pantolonumu giyerdim, sadece fermuarın izinin aletime kalıcı olarak kazınacağından emin olduğumda fermuarımı açardım, ama damlıyor olmasına rağmen, içine girdiğim anda bunu hissettim.

Şu lanet bağlantı kopukluğu.

Benim için çok sarsıcıydı, onun için nasıl olduğunu bilmiyordum.

Bir şey değişti, bir düşmanın tıklaması gibi, 'açık'tan 'kapalı'ya geçti ve nedenini bilmiyordum, ama bunun ne zaman olduğunu her zaman hissettim.

Tepkileri doğal ve duyarlı olmaktan çıkıp mekanik bir hal aldığında, önce pasif, sonra da açığa *ölü* bir hale dönüştüğünde.

Üstümde zıpladı, gözleri cam gibiydi. Hem az önceki orgazmdan, hem de kapalı olduğu için. Bu manzara uyarılmamı durdurdu ve itiraf etmeliyim ki sinirlendim.

Çok tahrik olmuşum. Onun için yanıp *tutuşuyordum*. Gerçekten acıyordu. Ve hangi aptal sebepten olursa olsun, beni bir mazoşiste dönüştürdüğü için kendime yalan söylediğimi bilmeme rağmen, istekli bir kulüp fahişesine boşalmamıştım.

Bu yüzden onun üzerimde bir seks bebeği gibi zıplaması beni çileden çıkardı.

Bundan hoşlandığını biliyordum. Öyle olduğunu biliyordum, bu yüzden yaptığım anda pişman olduğum bir şey yaptım. Kıçına *sert* bir tokat attım ve "Yeter, Indy." diye bağırdım.

Şaplak onu dondurmuştu, ama başını bana doğru eğdi ve bana bok vermesini beklesem bile - hak etmişti de, çünkü bu küçük bir aşk dokunuşu *değildi*, bir orospu gibi acıtmalıydı -Dudaklarını yaladı.

Tanrım, bu kadın.

Hoşuna gitmişti. Şaplağı sevdi.

O anda beni çok önemli bir kavşağa doğru itti.

O değişmeyecekti. Aslında değişemezdi. Çocukluğundan beri değişmez olan bir şeyi nasıl değiştirebilirdi ki?

Seks hareketlerini yapma şekli bana bunun bir tür başa çıkma mekanizması olduğunu söyledi, ama nedenini anlamadım, ne kadar zeki olsam bile ve bu hepsinden daha trajik bir şeydi çünkü hayatımda daha güzel, daha şehvetli bir kadın görmemiştim.

Geldiğinde muhteşemdi. O kadar şaşırmış, şok olmuş, bunalmış ve neşeliydi ki onunla sarhoş oldum. Ama... kahretsin, her zaman bir ama vardı.

Bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Belki bir hafta bile sürmeyecekti.

Yine de şaplak hoşuna gitmişti.

Kendi gözlerimle gördüm.

İyi bir bilim insanı gibi hipotezi test ettim ve tekrar yaptım.

Aynı sertlikte.

Amcığı etrafımda sıkıştı.

Sikeyim.

Hoşuna *gitti*.

Tanrım.

Kendime bu saçmalığı bırakacağımı söylemişim, çünkü S ve M'deki oyunlar çok karmaşıktı ve geçmişte, dürüst olmak gerekirse, berbat bir Dom olmuşum, ama Tanrım, hoşuna gitmiş gibi görünürken nasıl geri çekilebilirdim? Ve ben de ondan hoşlanmıştım?

Ancak iki şaplakla bir denizaltı olunmuyordu, ben de devam ettim. Kalçalarının hareketine göre elimin düz kısmıyla kıcını yumrukluyordum.

Gözleri artık cam gibi değildi, yanakları sıcaktan kızarmıştı ve teni ter ve eforla nemli bir hal almıştı. Titrek nefesler alıyordu ve amcığı etrafımda çırpınıyor, beni sularıyla ıslatıyor, beni uyarılmışlığıyla kaplıyordu.

Daha olumlu bir kanıtı ihtiyaç duyarak şaha kalktım, bu da onun şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu, ancak bu bağlantıyı kesmek için yeterli değildi ve başını geriye çekmeden önce saçlarını yakaladım, kuyruğunu yumruğumun etrafında döndürdüm.

Acıtacak kadar sert.

Bana tokat atacak kadar sert.

Amcığı etrafımda öyle bir sıkıştı ki, nasıl boşalmadığımı bilmiyordum.

Parmaklarını omuzlarıma geçirirken tırnakları omuzlarımda belirdi ve boğazını geriye doğru eğip son deneyi yaparken bile bana sürtünmeye başladı.

Hassas etini emdim, derisini hazırladım, onu sahip olamayacağı bir şeye hazırladım.

bekleniyordu. Saçından son bir kez çekerek, öldürmek için harekete geçtim.

Onu

ısırdım.

Sertçe.

Çığlık attı.

İlk başta bana siktir olup gitmemi söylediğini sandım ama öyle değildi.

Orgazm oluyordu.

Hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir şey hissetmemiştim. Tanrılardan gelen bir kudret helvası gibi titreşen amcığı kendi orgazmımı içimden çekip çıkarırken ben de onunla birlikte kükredim. Boşaldım ve boşaldım ve boşaldım, hayatımda ilk kez 'Geldim, gördüm, fethettim' saçmalığını anladım çünkü orgazmımla aynı anda damarlarımda zafer dalgalandı.

Ama hiçbir şey, hayatının ilk penetratif orgazmını yaşarken vücudundaki gerginliğin, serbest bırakıldığını hıçkırarak haykırmasının sesiyle karşılaştırılmaz.

Acıya ihtiyacı vardı.

Bu beni topraklamaya yetti.

Bana uzun zamandır istemediğim şeyi hatırlattı.

Buna ihtiyacı olmasından hoşlanmıyordum ve onun için başka türlüünü diliyordum, ama normal olma arzusunu içinde hissetmekten de hoşlanmıyordum.

Bazı insanlar, ben de dahil olmak üzere, asla normal olmamak için doğmuşlardır.

Bir başka sorun da dokunulmakla ilgili problemiydi. Bir sahne sonrası bakım hayati önem taşıyordu, bu da yüzleşilmesi gereken başka bir engeldi ama buna değerdı.

Tanrı yardımcım olsun, buna değer miydi?

Nedenini bilmiyordum, şımarıklığı, gözlerindeki kalp kırıklığı, binlerce gemiyi denize indirecek yüzü neydi, ama öyleydi işte.

Beynim de kalbim kadar hızlı atarken yatağında geriye doğru yığıldım ve üzerime eğildiğinde şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

Ona dokunmadım, istediğim gibi değil. Onu öpmedim, sırtını *okşamadım*, ihtiyacım olduğu gibi ona sarılmadım. Bunun yerine, sadece nefesimi geri aldım ve düşüncelerim ağır olsa da, bir şekilde uykuya daldım. Görünüşe göre biraz dinlenmek için ihtiyacım olan şey onun üzerimde olmasıydı.

Ama bu gece diğer geceler gibi değildi. Gece boyunca uyumadı, en azından bana söylediğine göre, yatağını ve dairesini terk etmemden sonra bile dinlendi.

Acı ve korku dolu iniltileri beni harekete geçirdi ve tam zamanında uyandım, dudaklarında o şerefsizin adını duymak için.

Bunun bir tetikleyici olması beni öldürdü ve bununla başa çıkacak, onun ihtiyacı olan şey olacak kadar güçlü olmadığımı bilerek çekip gidebilirdim, ama uyandı ve çığlık atmadan önce kendini zehirmişim gibi yatağa attı, "Defol Cruz. Siktir git."

Emirlerle aram hiç iyi olmadı. Konsey dışında. Bu içimdeki Dom'dan kaynaklanıyordu, yaşam tarzım değişmiş olsa bile bu özelliğim ölmemişti. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordum ve nedenini bildiğimde de bundan kesinlikle hoşlanmıyordum.

Ağlamak istedi.

Tek başına.

Huzur içinde.

Bu düşünce çenemi zorladı ve bunu yapamayacağımı

biliyordum. Sadece bu gece değil, herhangi bir gece.

Onu kabuslarıyla baş başa bırakamazdım. Onu o pislığe bırakamazdım.

Eğer bir şey yapmazsam, eğer yardım etmezsem, sonsuza dek o pıslığın ağına takılacaktı ve benim

Sik sihirli değildi ve her şeyi iyileştirmiyordu, ben sadece... Kahretsin, *buna* ihtiyacı vardı.

Ama daha çok, bana güvenmesi gerekiyordu. Ben de yataktan çıktım.

Botlarımı aldım.

Oturma odasına yöneldim.

Sonra kanepeye geçtim ve üzerine uzandım, uzunluğuma yetmeyen boyutundan dolayı yüzümü buruşturarak üzerindeki örtüyü kaptım ve etrafıma doladım.

"Ne yapıyorsun?"

Karanlıkta sesini duydum, gözyaşlarının kalınlığını duydum, öfkesini ve kontrolden çıkan duygularını duydum, içinde öfke olduğunu biliyordum ve bu öfkeyi kontrol etmesine, serbest bırakılması gereken yere yönlendirmesine yardımcı olabileceğimi biliyordum.

"Ben uyuyacağım."

"Hayır, değilsin," diye tersledi, kızgınlığı üzüntüsünün önüne geçmişti. "Gitmeni istiyorum."

"Zor iş. Hiçbir yere gitmiyorum," diye gürledim, hiç de öyle olmadığım halde sesim uykulu çıkıyordu.

Tamamen

uyanıktım. Olmak

zorundaydım.

Bizim için savaşmak

üzereydim. Onun için.

Bunu anlamamış olsa bile. "Defol,

Cruz. Siktir git."

Vahşi bir kedi gibi üzerime geldiğinde şaşırdım mı?

Hayır, şaşırmadım.

Tırnakları çok acıtıyordu ve tokatları sert ve şiddetliydi, ama bir dakika kadar kendini yakmasına izin versem de - liseye birkaç yıl erken gitmek insanı dayağa hazırlıyordu - bileklerini tutup arkasından sürükledim ve sonra kendimi sorgulayarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

Bana tıslayarak tükürdü ve tükürük küreciği göğüs kafesime düştü. Daha kötüsünü, kan akıtacak kadar sert bir ısırık bekliyordum, bu yüzden kızgın değildim ama o bunu bilemezdi.

Tüm şüphelerim yok

oldu. Ve bunun doğru

olduğunu biliyordum.

İhtiyacı olan şey.

İhtiyacım olan şey çünkü bir şekilde ona ihtiyacım vardı. Deli, berbat, berbat, berbat, hepsi. Indiana Sisson'a ihtiyacım vardı.

Ben de ona kendimi verdim.

Kıçımı tokatladıktan sonra saçlarını tekrar tuttum ve başını geriye doğru çekecek kadar sertçe çektim. Karanlık ikimizi de korusa da gözlerim hep onun üzerindeydi ve "Temizle şunu," diye homurdandım. Sonra yüzünü göğsümden aşağı damlayan tükürüğe doğru zorladım.

İlk başta itaat edeceğinden emin değildim, beni ısıracığını düşündüm, sonra dilinin düzlüğünü tenimde hissettim ve bu his karşısında dişlerimi sıksam da devam etmesine izin verdim. Her şey temizlenene kadar aşağıya doğru ilerledi.

Sonra, işi bittiğinde, onu yukarı çektim, daha yükseğe kaldırdım, böylece artık dizlerinin

üzerinde değil, bana doğru eğildi ve üzerimi örtecek şekilde üzerime sürükledim. Çırpınmaya başladı ama onu sıkıca tuttum, kalçalarımından birini onunkinin üzerine çektim, onu yerine bağladım ve kulağına, "Ağlamak mı istiyorsun?"

Ağlıyorsun. Çığlık atmak mı istiyorsun? Çığlık at. Lanet dünyaya bağırarak mı istiyorsun? Lanet dünyaya bağırıyorsun. Ama bunu benim önümde yapıyorsun. Hepsini. Hepsini istiyorum."

Gerildi, sonra kalın bir sesle mırıldandı, "Siktir git, Cruz. Siktir git. Seni istemiyorum."

"Saçmalık. Am suların hâlâ ağzımın etrafında, Indy. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun." Kadından bir tıslama kaçtı ama çırpınışları yavaşladı.

"Şimdi uyu." "Ne?!"

Ben-"

Homurdandım, "Git. Uyu. Uyu."

Bu kez tıslama şok olmuş bir nefese dönüştü ve düşüncelerinin rüzgâra savrulduğunu anladım. Saçını bırakmadan önce bir kez çekiştirdim ve sonra bileklerindeki tutuşumu bıraktım, atlayıp yatağa doğru koşmasına hazırlandım. Ama kaçmadı.

O da rahatlamadı.

Orada yatıyordu, nefes nefese kalmıştı, sanki bir yarışta koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştı, ta ki sonunda koşmamış olana kadar. Sonunda acı gerçeği anladım, itaat etmişti.

Uyuyakalmıştı.

"Hipotez kanıtlandı," diye fısıldadım kendi kendime, artık ona arzuladığı şeyi verebileceğimi çok iyi biliyordum.

Ben, sadece ben.

Ve bunu anlamasını sağlamak bir ömür sürse bile, Lodestar beni öldürmeye karar vermedikçe - ki şimdiye kadar bunu yapmaya kalkışmamıştı - ona bunu vermeye niyetliydim.

Her şeyimi.

Ama karşılığında bana her şeyini verirse.

DÖRT

INDY

Duvardaki gölgeler hareket etti.

Bu başkaları için bir şey ifade etmeyebilirdi ama gecenin karanlığında, herkes uykudayken hiçbir şeyin kıpırdamaması gerekirdi. Özellikle de Nyx Caleb'in yanındayken. Siyah Labrador her zaman onun yanına yapıştı, küçük kardeşim doğduğundan beri öyleydi. Bunun Nyx'in Caleb'in bebekliğinden beri ne kadar hasta olduğunun aşırı farkında olmasından kaynaklandığını düşündük. Ne zaman sağlığı kötüye gitse, Nyx oradaydı. Yapıştırıcı gibi.

Ama köpeğimiz kardeşimin yatağında uyurken, gölgeler kesinlikle hareket etmemeliydi.

Dışarıda ışık yoktu, evde de ışık yoktu. Gece

bunun için çok geç bir saatti.

Ama kapı hala açıktı. Ve kalbim

çarpmaya başladı.

Birkaç ay önce, bu saatte asla uyanık olamazdım. Ama şimdi? Karanlıktan korkmam gerektiğini biliyordum. Evimin sessizliğinin neyi temsil ettiğinden korkmam gerektiğini biliyordum.

Fırsat.

Kapı geri çekilip kapanırken döşeme tahtaları gıcırdayınca yutkundum ve büyüyen sessizlikte en hafif sesler yankılandığında alt dudağım titredi.

Yumuşak adımlar kulaklarımdaki kan hücumuyla eş zamanlı olarak ilerledi ve bunun bir kabus olmasını isteyerek ama olmadığını bilerek 'Hello, Kitty' yorganıma daha da sıkı sarıldım.

Yanımda otururken yatak sarsıldı. Kokusu çok

güçlüydü. Hiç unutamayacağım bir şeydi.

Bana ormanı hatırlatan ama tıraş losyonundan geldiğini bildiğim garip bir çam kokusu. En büyük ağabeyimin beden eğitimi dersinden sonra koktuğu ve B.O. dediği o tuhaf koku. Ter kokusu da vardı ve annemin yorganımı yıkadığı çiçekli esansı bastırıyor gibiydi.

Eli kalçama gitti ve mırıldandı, "Selam Indy. Beni özledin mi?"

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu. "Kevin Amca, seni daha yeni yemekte gördüm."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diye alay etti ve eli göğsümde ve saçlarımda gezindi. "Seni daha Parmakları koyu renk saç tellerine dolanırken mırıldandı, "Ve buraya en son geldiğimden bu yana en az dört hafta geçti. O zamandan beri en iyi kız arkadaşımın yoksunum." Saçımı çekiştirdi. *Nazıkçe.* "İyi miydin?" Çekiştirmeyi bıraktı, kulak mememi nazıkçe okşamadan önce tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Dokununca gerildim. "Evet. Başım belaya girmedi."

"Duymak istediğim de bu. Ve annene ya da babana küçük konuşmalarımızdan bahsetmedin,

yaptın mı?"

Alt dudağım titredi. "Hayır."

"Aferin kızıma. Bence küçük bir hediye hak ediyorsun."

Korku içime fısıldadı. "Hayır, sorun değil Kevin Amca, istemiyorum."

"Elbette var," diye mırıldandı ve eli battaniyenin tepesine gitti ve amansız bir güçle battaniyeyi tutuşuma karşı koydu, yüzünde hülyalı bir gülümsemeyle battaniyeyi aşağı çekmeye başladı-

"Hayır!" Çığlık attım ve hemen uyandım. Korku, rahatlama kadar hızlı bir şekilde içimi kapladı ama bu, dehşetimi haykırmamı engellemedi.

Üzerimde olmaması gereken örtüleri savurdum, onlardan kurtulmaya, yataktan çıkmaya, buradan başka bir yerde olmaya ihtiyacım vardı ve sonra sırtımda bir el hissettim ve "*Ne oluyor lan?*" diye homurdandım ve davetsiz misafiri tokatlamak için döndüm.

Bilinçli olarak Kevin'in neredeyse yirmi yıldır ölü olduğunu bilmem umurumda değildi, o yaşıyordu.

Benimle yatakta.

Onu benden uzaklaştırmak için daha yüksek sesle bağırdım, vurdum, yırtıcı amcığa saldırdım ve sonra bir şey fark ettim.

İnsan kokusu. Sabun kokusu. Misk ve sandal ağacı. Neredeyse tütsü gibi bir esans.

Dondum kaldım, çünkü sadece o koku geçmişî zihnimden söküp aldı ve beni şimdiki zamanda örttü.

Derim dehşet ve öfkeyle nemlenmişti, kalbim dönme bisiklet üzerinde tango yapıyormuşum gibi çarpıyordu ve zihnimde kardeşim Nyx'in nasıl dışarı çıkıp insanları öldürebildiğini anlamamı sağlayan bir vahşet vardı.

Ama Cruz'un kokusu anılarımı yırttı ve o kokuya daha fazla ihtiyaç duyarak, beni ele geçirmesine ihtiyaç duyarak kendimi ona doğru fırlattım.

Bunu beklemiyordu. Gergindi ve hâlâ ona saldıracağımı düşündüğünü biliyordum ama onun içinde eridiğimde, dumanı tüten sıcak kreplerin içine şurup gibi battığımda o da gevşedi ve kollarını bana doladı.

Bundan hoşlanacağımı düşünmemiştim. Dokunulmak. Bu

kadar kısa süre sonra değil- Sadece ben sevdim.

Bayıldım.

Bana o kadar sıkı, o kadar şiddetle sarıldı ki, sanki ben ne kadar serbest bırakılmak istiyorsam o da o kadar az bırakmak istiyordu.

Ağzı şakağıma değdi, burnunu saçlarıma gömerken dudakları oraya süründü ve ben de nefesimin ikimizi de terletmesini umursamadan, sadece burnumda o 'temiz adam' kokusundan daha fazlasına ihtiyaç duyarak yüzümü onun mürekkepli boğazına doğru ittim.

"Sorun yok, Indy. Hiçbir amcığın seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bu sözler saçma olmalıydı. Bana bakması için bir erkeğe ihtiyacım yoktu ama Cruz'un sözleri daha da saçmaydı çünkü biz seks arkadaşydık. Elbette geceyi geçirdi ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Biz seks arkadaşydık. Ne

eksik ne fazla.

Tek sorun, ciddi olmasıydı. O çılgın, imkansız sözlerinde ciddiydi. Beni korumak istedi ama koruyamadı.

Bu imkansızdı.

Başımı salladım. "Beni geçmişten koruyamazsın."

Gerginlik onu da etkiledi ama cevap vermekte yavaş davrandı, bana Kevin'i hatırlatması gereken ama hatırlatmayan bir şekilde saçlarımı okşamaya devam etti.

İyi hissettirdi.

İhtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şekilde beni ona bağladı. "Rüyada ne görüyordun?"

"Sanırım biliyorsun," diye acı acı gürledim, çünkü her Şeytan'ın Günahkârı aile geçmişimin acıklı hikâyesini biliyordu.

Kevin amcam küçük yaştan beri ablam Carly'ye kötü davranıyordu. Daha fazla dayanamadığında, Nyx'i ondan koruduktan sonra Kevin'in tacizleri arttığında, kendini öldürdü ve bu da en büyük erkek kardeşimi deliliğin tavşan deliğine gönderdi.

O zamandan beri, pedofilleri *Call of Duty*'deki bir görevdeki teröristler gibi katlediyordu.

Günahkarlar bunu biliyordu, hatta yardım ettiler. Ve ben, sonrasında, sırtına bir kafatası dövmesi yaptıran bendim. Bir etiket, başka bir çocuğun tozunu ısıran bir *kupa*. Mümkün olan en acı verici şekilde.

"Ben-ben olduğunu düşünmemiştim-"

Sesi azalınca uzaklaşmaya başladım, iğrenmesini, tiksinsmesini bekliyordum... ama bunu anlamamıştım. Uzaklaşmama izin vermedi, hatta bana daha sıkı sarıldı.

"Öyleydim," dedim sefilce.

"Bu yüzden uyuyamıyorsun, değil mi?" Başımı salladım. "Rüyalar... çok kötüler."

"Benimle iyi uyuyorsun. Çoğunlukla," diye yumuşak bir şekilde işaret etti, ona tokat attığım ve canını yaktığım, ona bir çöpmüş gibi tükürdüğüm zamana atıfta bulunmadı.

Kahretsin, ilişkimizde bir dönüm noktası olsa bile o geceden pişmanlık duydum.

Yalan söyleyip söylememeyi düşünürken dudağımı ısırđım ve yarı doğru söylemenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Muhtemelen son kez benim kirlenmiş benliğimle yatmak isteyecekti, bu yüzden her şeyi anlatabilirdim.

"Beni uyanık kalamayacağım kadar iyi beceriyorsun."

Bunun üzerine yüzünü ekşitmedi ya da aramızdaki bu gerçikle ilgili olarak beklediğim gibi tiksintiyle ürpermedi; sadece "Bu benimle yaşadığın ilk kabus mu?" dedi.

Hayır, değildi, ama tükürme olayının olduğu geceden beri bir tane daha içmemiştim. Onun yanında fazla rahat olmaya başladığımın bir işareti mi?

Bu düşünce beni tekrar geri çekilmeye itti ama o, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürledi. Beni durdurmak için kıcıma *sertçe* vurdu ve acısı tıslamama neden olacak kadar kötüydü ama şaşkınlığımdan yararlanarak dizini iki kalçamın arasına soktu ve yatağa bastırdı.

Beni nasıl kıstırdığına, yerimde nasıl tuttuğuna karşı mücadele etmeliydim. *Onunla* ilgili düşüncelerimi tetiklemeliydi ama tetiklemedi.

Ve bu acı çok iyiydi.

Hiçbir yere gitmeme izin vermediği için, çünkü ben de hiçbir yere gitmek istemiyordum, onun içine yerleştim ve normalde beni ayağa kaldıracak bir tonda, "Konuş benimle," diye mırıldandığında, yatağa doğru gevşedim ve emrettiği şeyi yaptım.

Ben konuştum.

İKİNCİ BÖLÜM

BEŞ

CRUZ

"BENİ BECERMEK İSTER MİSİN, BEBEĞİM?"

Yapmak istediğim şey gözlerimi devirmektir... Ama yapmadım. Bunun yerine Jingles'a baktım ve parmaklarımı çıtlattım. Alt dudağını ısırды, bu da neler olup bittiğinin açık bir işaretiydi.

Bu sürtükler, cidden.

Demek istediğim, birçok kardeşin yaraları tarafından yönlendirilebileceğini biliyordum, ama ben onlardan biri değildim.

Uzun zaman önce birinin şarkısı eşliğinde dans etmekten bıkmıştım ve ailemden saydığım erkeklerin kulüp binasında paylaştığı bir am parçası tarafından kırbaçlanmayı reddediyordum.

Jingles'ın gözleri parmak eklemlerime kaydı. Dövmeler ellerimin iskeletinin mükemmel bir yorumu gibiydi, kulüp için cesetleri temizlediğim düşünülürse bu çok uygundu.

"Giulia'nın senden yine merdivenleri temizlemeni istediğini sanıyordum?"

Burun delikleri alevlendi ve ben de kulaklarımı birazdan gelecek olan sızlanmaya hazırladım. "Ama biz onları geçen hafta yaptık!"

"Sizce merdiven kadar sık kullanılan bir şey ne kadar sıklıkla temizlenmeli?" Gerçekten merak ederek sordum.

Bu sürtükler iğrenç orospulardı. Kulüp binası, temizlik düşkünü benliğimin ürpermesi için yeterliydi. Bu duvarlarda bu kadar çok DNA dolaştığına göre, burası gerçekleşmeyi bekleyen büyük bir suç mahalliydi.

Jingles pis bir orospu gibi omuz silkti, bu da göğüslerinin sallanmasına neden oldu, bu da sahip olduğu küçük meme ucu piercinglerinin şingirdamasına neden oldu.

Adı da buradan geliyor.

Nereye gitse bir melodi çalardı.

Bu özelliğin bende tetiklediği her türlü girişkenlik uzun zaman önce öldü.

"Bilmiyorum. Her ay mı?"

"Siz amcıklar burayı temizlerken ölmemiş olmamız bir mucize," diye homurdandım içimden, sonra başımı salladım. "Yapman gerekeni yapmak yerine sırt üstü yatarak vakit kaybetmek istiyorsun diye senin oyunlarını oynayacak vaktim yok."

Bana kaşlarını çatdı. "Oyun oynamıyorum. Yemin ederim, artık hiç eğlenceli değilsin! Burası eskiden çok eğlenceliydi ama herkes match.com'a giriyor ve kimse oyun oynamak istemiyor."

"Sekiz yaşındayken oynamayı bıraktım, Jingles," dedim alaycı bir tavırla. "Ve sen de oyun zamanını düşünmek için yaklaşık yirmi iki yaşındasın. Şimdi, hadi, git. Giulia'nın dediğini yapman gerekiyor."

"Öyleyim amına koyayım," diye homurdandı. "Lanet olası kaltak yanağında gamalı haçla doğmalıydı."

Muhtemelen Başkan Yardımcısı'nın kadını savunmalıydım ama Giulia hafiften Nazi *gibi*di. Masumların toplu soykırımını hariç tabii. Giulia'nın tehdidi altında olan biri varsa, o da Yaşlı Hanımlara karşı acımasız ve zalim olan kulüp kapkaççıları ve pedofillerdi. Her ikisi de onun gazabına uğramayı hak ediyordu.

Kardeşler bu konuda konuşmuyordu ama herkes Nyx'in son seferinde Giulia'yı da yanında götürdüğünü biliyordu. Hatta son hasta çocuğu ateşe verenin o olduğuna dair fısıltılar bile vardı.

Jingles uzaklaşırken ve ben şovu izlemekle bile ilgilenmezken, kulüp kapışmasının artık benim için pek bir şey yapmadığını fark ettim.

Oraya gitmiştim.

Bunu yaptım ve onun hışımla gidişini izlemek, aletimin Indiana mengenesine sıkı sıkıya bağlı olduğunu hatırlatan büyük bir şeydi.

Barın arkasındaki fiçıyı değiştirmeyi bitirdiğimde, sikimin etrafında en son ne zaman patladığını düşünmek yüzümü biraz buruşturmama neden oldu. Bira çoğu motorcu için popüler bir seçim olmasa da, yine de günde bir fiçı tüketiyorduk. Bol miktarda votka ve tekilanın yanı sıra.

Envanterimi tamamlayıp, hangi içkileri yeniden stoklamam gerektiğini not ederken, cep telefonum çaldı.

The Killers, *Mr. Brightside* çaldı ve bu zil sesinin kime ait olduğunu bildiğim için tezgahın altına dalarken yüzümü sakladım.

Cep telefonuma uzandım ve duymak üzere olduğum ses karşısında dudaklarımı bükerek bağlan tuşuna bastım. Sevgili anneciğim.

Çoğu insan ailesinden telefon almaktan hoşlanabilir, ama ben? Nefret ederdim. Babam, o iyiydi. Onu oldukça severdim. Çok fazla hıyar değildi ve beni yalnız bırakırdı, bana alan tanırdı. Arizona'da olmasının da yardımı oldu tabii. Ne de olsa New Mexico ve New Jersey arasında çok fazla boşluk olamazdı.

Yine de neden taşındığını biliyordum. Aramıza neden mesafe koyduğunu anladım.

Boşandıktan sonra annem her zamanki deli haline dönmüştü ve ülkenin öbür ucuna gittiği için onu suçlayamazdım. Evlendikten ve üvey annemi hamile bıraktıktan sonra, annem bir tür deli gibi evlerine gelmeye başlamıştı.

Tabii ki öyleydi.

Annemin babasını kimin öldürdüğünü bulma ve onu adalete teslim etme takıntısı hayatındaki tek itici güçtü. Evlenmeye ve beni doğurmaya ne zaman vakit bulabildiğinden emin değildim ama bir şekilde başarmıştı. Ben onun babasının davasıyla beslenmediğinin, nefes almadığının ve sışmadığının canlı kanıtıydım.

"Ne istiyorsun?" Selamlamak için geveledim.

"Beni ziyarete gelmeniz gerekiyor. Bu güvenli bir hat değil."

Gözlerimi daha yeni değiştirdiğim fiçıya diktim, etraftaki herhangi birinin onunla sorun yaşadığımı düşünmesini umuyordum. "Gelip seni görmek gibi bir arzum yok."

"Zor iş. Bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye hırladım, her ne kadar onun bildiği kadarıyla bu bir yalan olsa da. Bunu çok kolaymış gibi gösteremezdim, değil mi?

Sessizliğe gömüldü, sonra da ölüm fermanımı imzaladı. "Başkanınız bu uyarı takdir edecektir."

Çenemi sıkarak hiçbir şeye öfkelenmedim çünkü öfkelenmek nafileydi. Caroline Dunbar'la ilgili her şey öyleydi.

Ya onun yolu ya da otoyoldu.

"Babamın kışını boşayıp seni temizleyiciye götürmesine şaşmamalı," diye gürledim.

Nefes nefese kaldığında, her zamanki gibi boşanmanın hala bir dava olduğunu öğrenince şaşırdım.

hassas bir konu.

Kaçan babam mıydı yoksa sadece bir meydan okuma mıydı emin değildim. Ona ihanet etmişti, bu yüzden hayatının mahvolmasını hak etmişti.

Annem böyle çalışırdı.

Artık kimin düşmanı var ki?

Sherlock Holmes'un günlerinde bunlar geçip gitmemiş miydi? Görünüşe göre Caro Dunbar için öyle değil.

Her yerde düşmanları vardı. Öğlen vakti gölgeler görürdü.

FBI'daki pozisyonunu koruyacak kadar kendini toparlaması bir mucizeydi. Bir süre sonra, Özel Ajan olarak kalabilmek için üst düzey biriyle yatmaya başladığını düşündüm. Gerçek davalarda çalışan ve masaya bağlı olmayan biriyle. Ama kimse annesi hakkında böyle şeyler düşünmek istemezdi... Ben bile.

Caro zalim değildi. Kindar değildi. Beni beslemiş, okula gitmemi sağlamıştı ama yanımda olmamıştı.

Peki ben on altı yaşındayken? Ben de aynı şeyi yapmıştım, üniversite için ayrılmıştım ve bunu arkama bakmama umuduyla yapmıştım, ama en kötü seçimlerimden bazıları ona hiçbir erkeğin istemeyeceği şekilde bağlanmama neden oldu.

Tek tesellim onun müdahalesi sayesinde hapse girmemiş olmamdı.

"Baban hakkında daha az konuş," diye tersledi. "Seninle konuşmaya ihtiyacım olmasaydı seninle iletişime geçmezdim."

"Her zaman benimle konuşmak istiyorsun ama nedense söyleyecek hiçbir şeyin yok." Cevap vermesini beklerken dudaklarımı büzdüm, ama cevap vermeden önce cep telefonum Rex - Prez için ayarladığım tonda bir mesajla çaldı. "Gitmem gerekiyor."

"Gelip beni ziyaret etmelisin."

İçimi çektim. "Ne için?"

"Bu çok önemli."

"Bahse girerim." Gözlerimi ovuşturarak homurdandım, "Ne yapabileceğime bakacağım. Şu anda işler çok boktan.

Şüphe uyandırmadan şehre gitmem için çok fazla neden yok."

Homurdandı. "Lanet olsun." Bir duraklama. "Tamam. Gelebileceğin zaman bana mesaj at. Sabırlı olabilirim. Ama bir haftadan fazla değil, Darren."

Yıllardır cevap vermediğim bir isim karşısında yüzümü buruşturarak, "Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandım. O bana bunun yeterli olmadığını söylemeden önce, her zamanki gibi aramayı kestim.

Şeytan'ın Günahkârları MC'sindeki tüm motorcular arasında annesiyle sorunu olmayan tek kişi bendim. Gerçi etrafta onlardan çok vardı. Baba sorunları da. Ama buradaki kardeşlerimin kafayı yemek için nedenleri, *gerekçeleri* vardı. Benim mi? Ben neden şikayet edebilirdim ki? Mandallı bir çocuk olduğumdan mı?

Nyx ve Indy'nin geçmişini kafamda evirip çevirirken, Rex'in gönderdiği mesajı okuyunca ayağa fırladım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, benden ofisine gitmemi istedi.

Cep telefonunu cebime attım ve arkamda bok bırakarak bardan çıktım, bilardo masasında Peach'in amına gömülü olduğu için yüzünü göremediğim bir erkek kardeşle çok gürültülü bir '69' yaşıyordu. Gördüğüm manzara karşısında burnum kırıştı, çünkü kardeşin dişlik taktığını sanmıyordum. MC'deki kardeşler diş bandı takan tipler değildi.

Yanından geçerken, "Fahişelerin zerine gitmemen gerekiyor," diye mırıldandım, ama sadece bir homurtu duyabildim.

Gözlerimi devirerek seks partisinin yanından geçip koridora çıktım ve ofise giden yolu buldum. Rex'in kapısını çaldığımda Mav ve Nyx'i orada görünce hiç şaşırmadım. Onlara şöyle bir baktıktan sonra, "Sevgili anneciğim beni görmek istiyor," diye mırıldandım. Rex'in ağzı gerildi, klonlanmış hücre elindeydi. "Duyduk."

Indy

"DAVID, Laura'nın dosyasını uzatabilir misin?"

Eğer ses tonum dalgınsa, bunun nedeni son zamanlarda kendimi oldukça dalgın hissetmemdi. Aslında, sadece son zamanlarda değil. Bir süredir.

Beynim allak bullak olmuştu ve nedenini biliyordum.

Erkekler. Başımın belası.

Küçük kardeşim Caleb'in hak etmediği bir cezadan dolayı hapiste olması, Nyx'in psikopat benliğinin ne tarafa dönsem bana kafa atması ve geçmişin anıları derken aklımın kalmış olması bir mucizeydi.

Hayatım kolay değildi ve hiçbir zaman da kolay olmadı. Olmasını da beklemiyordum. Ama biraz huzur, biraz sükûnet istiyordum ve bir şekilde bunu bulmayı başarmıştım - sadece bir klişe olmaktan ve bunun bir erkekle ilgili olmasından nefret ediyordum.

Klişe bir yana, Cruz bu sabah ve diğer her sabah kapıdan çıktığında, huzurun on dakikadan daha uzun sürmesini diledim. Özellikle de sesinin neden bu kadar huysuz çıktığı konusunda bana yalan söyleyen küçük kardeşim beni aradığında.

Ağlıyordu.

Tanrı yardımcım olsun. Birini öldürmek istiyordum ve onu koruyamayacağımı bilmek beni binlerce kez daha kötü hissettirdi.

"Buyurun," diye cıvıldadı David, sesi her zamanki gibi neşeliydi. Tuhaf biriydi, sapığın tekiydi ama bu yönünü seviyordum.

Stalker'lar güvенеbileceğiniz adamlardı. Benim hakkımda benden daha çok şey biliyordu, dokunduğum her şeyin yerini tam olarak biliyordu ve doğrusu o bir cankurtarandı. Eğer bana takıntılı olmasaydı, bu kadar iyi bir asistan olamazdı.

Evet, evet, ondan faydalanmanın beni bir sürtük yaptığını biliyordum ama bazen kötü bir durumdan en iyisini çıkarmak zorundaydınız.

Beni aradığı günlere geri dönmeyeceğimden emindim, lanet aramayı kesmek için cesaretini toplamadan önce bir dakika boyunca hatta nefes nefese kalıyordu.

Dükkânımın önünde gezindiği gecelere de geri dönmeyecektim.

Bu şekilde, sapığım toplumun işleyen bir üyesiydi. Bunun için iyi para alıyordu, gerçekten harika bir dış planına sahipti ve her zaman onun goo goo gözleriyle uğraşmak zorunda kalsam ne olurdu? Başa çıkabilirdim.

Genelde yapabilirim.

Bugün kendimi pek iyi hissetmiyordum, o yüzden şu anda ihtiyacım olan şey cıvıl cıvıl olmak değildi. Kasvete ihtiyacım vardı.

Ciddiye ihtiyacım vardı.

Benim gözlerimin içine bakan ve beni bir MR tüneline geçmiş gibi hissettiren gözlere ihtiyacım vardı.

Cnk her Şeyi grmŖt. Her Şeyi. Hem de benim tek kelime etmeme gerek kalmadan.

GeçmiŖte baskın erkeklerden hep kaçınmıŖ, benimle aynı seviyede olan birini tercih etmiŖ biri olarak, itiraf etmeliyim ki bu bir keŖifti.

Cruz etraftayken kafamdaki beyaz gürültü biraz kesildi ve bundan syleyebileceğimden çok daha fazla keyif aldım.

Bu dŖnceyle titrek bir nefes aldım ve içimde kıvranan ihtiyaçla baŖa çıkmak zordu, özellikle de David bana yürüyen bir tanrıaymıŖım gibi bakarken.

Kimsenin aklındaki tanrıça değildi.

Tabii mürekkeple ilgilenmiyorsan, o zaman tamam, unvanı kabul ederim.

Dövme tabancasıyla yapabildiğim Şey sihirdi. Saf, lanet bir mükemmellik. Bir Őefin pcğne layık, eğer kendim sylediysem.

"TeŖekkrler," diye homurdandım ve on iki hafta önce yaptığım tasarımın çizgileri üzerinde gezinmeden önce gözlüklerimi gözlerime kapattım.

Bu zel dövme istediğimden çok daha uzun sürüyordu, ama parasal nedenlerden dolayı değil. Elbette birkaç bin dolar değerindeydi ama bu kadar detaylı bir dövmenin saatlik dilimlere bölünmesi gerekiyordu. Sorun Ŗu ki, Laura üzerinde her alıŖtığımda, sanki ona dövme tabancası yerine bıçak saplıyormuŖım gibi sinirleniyor ve geriliyordu.

İkimiz için de ıstırap vericiydi.

"İŖte," diye yatıŖtırdı David ve ben bu senaryonun dıŖında, içeriye bakan biri olsaydım gülerdim.

Önümde, kelimenin tam anlamıyla burnumun dibinde bir kahve demliği salladı. Ayı Yogi'nin önüne yeni piŖmiŖ turta koymak gibi bir Şeydi.

Ama ben bendim. Ve David'i hafife aldım.

"TeŖekkrler." Kupayı ondan kaptım ve Converse'li ayaklarımı masaya vurarak arkama yaslandım ve hprdeterek içmeye baŖladım.

Desen benim önerdiğim bir desen değildi. Bana göre bir yastık ya da perde için daha uygundu, gerçekten orijinal bir Şey değildi, ama Laura bana bu desenle gelmiŖti ve ben de ona bunu veriyordum. Tropik yaratıklarla cilveleŖen devasa yapraklar, yağmur ormanlarından gelen ve tasarlamak zorunda olmadığım geniŖ bir yeŖillik vardı. Onu sıradan bir illstrasyondan ayıran Şey ise detaylardı. Tasarımda adını hatırlayamadığım kuŖlar vardı, ama o kadar gerekiydiler ki sanki onun memesinden uçabilecek gibiydiler.

Araya birkaç ayrıntı da ekleyerek kendimi kaplamaya yeniden alıŖtırırken, bana, "Laura iki saat içinde burada olacak," dediğinde odağımı deėiŖtirdim. Randevuya hazırlanmak için yandaki fırından bir Şeyler ister misin?"

BaŖımı salladım, öğle yemeği için dövme salonundan çıkarken bakma zahmetine bile girmedim. Elbette önemsiyordu, bu güzeldi ve Laura'yla seansın ne kadar yorucu olduğunun farkında olması dokunaklıydı ama çok da cesaretlendirici olamazdım.

Dikkatli olmazsam, yine evime girmeye baŖlayacaktı. GeçmiŖte bu sorun olmamıŖtı ama Cruz geldiğinde yaparsa? Lanet olsun, David'i vururdu. Ne asistanımın ölmesini ne de seks arkadaŖımın hapse girmesini istiyordum, özellikle de buna gerek yokken.

Kapının zili çaldığında dikkatim dağılmadı çünkü onun bölgedeki *en iyi* bao breğini yapan fırına gittiğini biliyordum ama zil tekrar çaldığında homurdanmak istedim çünkü sabahın bu erken saatinde gelenlerle uėraŖmaktan nefret ediyordum.

Sadece, faturalarımı ödeyen mŖteriye ters ters bakmamaya alıŖarak baŖımı kaldırdığımda

Bu tür bir yürüyüşe tahammül edebileceğimi tescil

ettirdim. "Keyifsiz görünüyorsun."

"Öyleyim." Kardeşimin kadını Giulia'ya bakarken başımı yana eğdim ve Nyx'in sakinleştiğine - ilk kez değil- hayret ettim.

Nyx karşılaşabileceğiniz en havalı psikopattı. Seri katil olduğunu asla anlayamayacağınız kadar yüksek fonksiyonlu biriydi.

Bunu *benim* de bilmem gerekmiyordu. Ben sadece ödülleri sırtına dövme yaptıran kişiydim, hepsi bu.

Giulia onun için seçtiğim kişi değildi, tam olarak değil, ama İtalyan kıvrımlarının demeti kardeşimin horozunu kısıpaca almış gibi görünüyordu, bu yüzden kimdim ki tartışacaktım? Eğer onun nehrin aşağısındaki Çılgınlar Kasabası'na gitmesini engellediyse, o zaman minnettar olurdum.

Nyx'in de ortadan kaybolmasını istemeyecek kadar

ailemi kaybetmiştim. Beni delirtmiş olsa bile.

"Ne tür bir ruh hali?" Giulia yuvarlak poposunu masamın köşesine tüneterken bana göz kırparak sordu. Çizilmiş eski bir şeydi, vintage ve retro onu tanımlayabilecek kelimeler değildi, ama birkaç ay önce bir ikinci el mağazasında bulmuştum ve ona sahip olmalıydım.

Son zamanlarda artan yeni müşterilerle birlikte dükkâna yeniden yatırım yapmış, Ikea marka özel bir kanepeyi turkuaz bir Chesterfield ile değiştirmiş, yere okuldan eski bir arkadaşımın benim için tasarladığı güzel bir halı sermiştim -üzerine lazerle mandalalarımın biri basılmıştı- ve duvarlar bembeyazdı, üzerlerinde tasarımlarımın fotoğrafları vardı, bazıları müşterilerin uzuvları üzerinde, bazıları ise sadece ilk çalışma sürecine aitti. Birkaçı çerçeveliydi, yeteneklerimi ve sıkı çalışma ve kararlılıkla kazanılan itibarımı oluşturan vücut sanatımı sergileyen makaleler... O piçin kazanmasına izin vermeme arzudan kaynaklanan bir kararlılık.

Masa uymadı. Hem de hiç. Eski ve hantaldı. Ama hoşuma gitmişti.

Eski ve hantal her zaman kötü bir şey değildi.

Bazen rahatlık önemlidir ve bir masanın üzerindeki çekmeceler, elbiselerdeki cepler gibidir; her zaman işe yarar.

"Sinirli bir ruh hali," diye homurdandım, gözlüklerimin üzerinden ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ne istiyorsun?" Homurdandı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Seninle huysuz olmak arkadaşlığın bir işaretidir." Ve onunla dalga geçmediğimi fark etmek beni şaşırttı. Giulia'yı seviyordum. Kardeşimin ihtiyacı olan şey oydu ve aptalları hafife almazdı.

Tam benlik bir hatun.

Cevabım onu gülümsetti ve bu gülümseme bana aynı dalga boyunda olduğumuzu söyledi, bu da bana "Ben de aynı şekilde çalışıyorum" diyerek onayladığı bir şeydi.

"Öyle mi? O zaman boşa konuşacak kadar cıvıl cıvıl olmadığımı anlarsın. Neyin var?" "Bir şey yok." Omuz silkti. "Sadece biraz daha mürekkep almayı düşünüyordum, hepsi bu."

"Her zaman mürekkeple konuşacağım." Sözleri beni biraz canlandırdı, kambur durmayı bırakıp doğrulmama yetti. Özellikle de Nyx hakkında konuşmak isteyebileceğini düşündüğümde. Ondan hoşlanıyordum ama öğleden sonra ikiden önce onunla ilgili bir konuşma yapmak istemiyordum. *Bu* konuşmayı kaldırabilmem için önce kahveye ve belki de biraz Twizzlers'a ihtiyacım vardı. "Ne tür?"

"Günahkarlar logosunun daha efemine bir versiyonunu düşünüyorum."

"Farklı bir yama mı istiyorsun, hmm?" Parçaları bir araya getirmeye başladığımda zihnim dağıldı.

"Evet. Sadece doğru hissediyorum. Nyx'e ona karşı hissettiklerimden çok daha fazla şekilde bağılım."

Dudaklarım kıpırdadı. "Kardeşim büyüdü, görünüşe göre sen de büyüdün."

"Sanırım o uzun zaman önce böyleydi," dedi kuru bir sesle. "Ben mi? Bu kesinlikle ondan önce oldu."

"Senin hakkında buna inanabilirim, ama o söz konusu olduğunda? Zar zor." Gözlerimi devirdim. "O yirmili yaşlarındayken sen yanında değildin."

"Duymuştum," diye karşılık verdi gülerek. "Stone sizin gençliğinize dair hikayeleri paylaşma konusunda oldukça iyidir."

Genç değil de 'daha genç' demesi hoşuma gitti. Giulia jailbait değildi, ama onunla kardeşim arasındaki yaş farkı insanların burunlarını kıvrmasına neden olurdu. Eğer burunlar kıvrılabilseydi.

"Evet, işte Stone bu. Çok konuşkan." Gözlerimi ona diktim. "O nasıl?" "Onu daha dün gördün, değil mi?"

"Evet. Ama bugün başka bir gün. Ama bugün başka bir gün ve daha yeni uyandım, bu yüzden henüz onu kontrol etmedim."

Stone, hastane koğuşunda dolaşan psikopat bir Ölüm Meleği'nin elinde neredeyse ölmek üzereyken, bu ikimiz için de bir vahiy olmuştu. Onunla benim aramda da bir yaş farkı vardı, erkek kardeşim ve onun kadını kadar belirgin olmasa da, çocukken bir arkadaşlığın başarısız olması için yeterince büyüktü. Yine de kardeşten daha yakındık ve onu neredeyse kaybetmek, açığa çıkmamız için bir sebep olmuştu.

Onun saldırısına kadar kulüp binasında, yerleşkede hiç kimse arkadaşlığımızdan haberdar değildi. Ne diyebilirdim ki? Biz sinsi sürtüklerdik.

"O iyi. Steel'le sonunda sevişebileceklerinden bahsediyordu."

Bir sırtışıma gizleyerek, "Tanrım, bir ömür boyu buna dokunmayı bekledi. Kararsız olmasına şaşmamalı." Steel'le sevişmelerinin ne kadar uzun sürdüğü konusunda ona takılıp duruyordum ama bu sadece takılmaydı. Çoğunlukla tek parça olduğu ve yürüyebildiği için rahatlamıştım, on yıllardır özlemini çektiği bir adamı becermek bir yana.

Giulia'nın alaycı yanıtı "Huzursuz kelimesi doğru değil," oldu. Mırıldandım. "Belki de onu aramalıyım." "Muhtemelen nazık bir davranış olur. Gergindir."

"Eminim." Laura'nın aramasından önce zamanım olup olmadığını kontrol etmek için takvime baktım ve sonra gözümü kırptım. "Bugün mürekkep için randevusu var."

"Öyle mi?" Suratını astı. "Dün detayları paylaşmadı."

"Steel'i tanırıysam, ona ağzı sıkı olmasını söylemiştir. Onu sevdiğini bilmem iyi bir şey, yoksa o adamı tokatlardım."

Giulia sırttı. "Onu sikinden tutmuş gezdiriyor."

"Nasıl olması gerekiyorsa öyle, kemo sabe," dedim bilgece. "Yine de kardeşimin sikini bilmek istemiyorum, onu sikinden tutup gezdiriyor olsan bile. Terminatör penisi olduğunu bilmek yeter de artar bile."

Nefesinin altında ıslık çaldı. "Ben şanslı bir kadınam."

"Yeter," diye homurdandım ama ayaklarımı yere indirdim ve takvime baktım. "Yeni tasarımın hakkında ne zaman konuşmak istersin?"

"Sanırım bunu senin bulmana izin vereceğim." "Hiç söz hakkı istemiyor musun?" "Hayır."

Kaşlarım kalktı ama içimi bir heyecan kapladı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Sana güveniyorum." Nyx'in sırtını süsleyen kafataslarından birinin minyatür versiyonu olan damgasını ovuşturdu. Her birinin neyi temsil ettiğini bildiğini fark etmediğine göre aptal olduğunu düşünüyor olmalı - onun elleriyle bir pedofilin ölümü. "Sanırım beni ve seni herkesten daha iyi anlıyorsun,

kulübün titreşimlerini anlayın."

Onu inceleyerek, küçük bir gülümseme verdim. Kaybolmuş hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum ama benim nedenlerim onunkilerden tamamen farklıydı. Kulübü ailesi haline getirmeye çalışıyordu ama bunun bir anlamı yoktu. Ona yanıldığını falan söyleyecek değildim.

Ölmek istiyor gibi mi görünüyordum?

Cruz, ender rastlanan bir açıklıkla, kendisi hakkında yerleşkede fısıldanan söylentilerden bahsetmişti... ama bunu da anlamamış değildim. Artık iki kafatası vardı, bu da Nyx'le birlikte ava çıktıkları anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Giulia'nın ellerinde pedofili kanı olduğu anlamına geliyordu ve bunun için uykusunu kaybetmeyecekti.

Ben mi? Bütün uykusu kaçan bendim. Ben ve Mav. Yerel uykusuzluk hastaları. Birlikte kendi kulübümüzü kurmalıydık.

"Sana bir tasarım mesaj atacağım, tamam mı?" Omuzlarımı kıpırdattım. "Birkaç gün sonra olabilir." "Meşgul müsün?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu harika."

"Evet." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bu harika ama ben tek kişilik bir gösteriyim Giulia. Yapabileceğim çok şey var."

"Etrafta yardıma ihtiyacınız olursa seve seve yardım ederim."

Eğer bana yumurta sıçtığını söyleseydi, daha az şaşırdım. "Yardım etmek ister misin?"

Omuz silkti ve teklifi yaptığına pişman olduğunu hemen hissettim, bu da kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. "Yani, bu sadece bir öneriydi."

Aslında baldızımı severdim. Kardeşime iyi geliyordu ve eğer çift olarak avlandıkları doğruysa, Giulia'nın Nyx'i ölüme götürebilecek türden bir deli olduğunu düşündüm. Ama o narindi, Nyx'in bildiğini sandığımdan daha narin. Saldırıya uğramıştı, basında saldırıya uğramıştı, kötülenmişti... sonra aklıma geldi.

Günahkarların West Orange'da açtıkları yeni barda saldırıya uğramıştı... çalıştığı yerde.

Hiçbir kadın yerleşkede çalışmaktan memnun olamazdı. Bokları dezenfekte etmek sadece çok zaman alıyordu ve bir grup motorcu için yemek pişirmek muhtemelen bir orduyu beslemek gibi olsa da, bunun bir kulüp fahişesi dışında kimse için yeterli iş tatmini olmadığını düşünmek zorundaydım. Ki Giulia kesinlikle öyle değildi.

"Nasıl yardım etmek istersiniz?"

Biraz sertleşti. "Sorun değil Indy. Bu sadece bir öneriydi. Senin acımana ihtiyacım yok."

"İyi ki" diye karşılık verdim, "çünkü hiç almayacaktın." Bana ters ters bakınca omuz silktim. "Beni şaşırttın."

"Neden? Sadece yemek pişirmek, temizlik yapmak ve kardeşini becermek için iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Şey, ikincisini bilecek kişi o olurdu, geri kalanına gelince, öyle düşünmedim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten hiç düşünmedim."

"Evet, öyle." Alt dudağını ısırды, mırıldanırken omuzları biraz kamburlaştı, "Kulüp binasından çıkmam gerek. Kulüp fahişelerine eziyet etmek eğlenceliydi ama barda çalışmayı seviyordum ve ne zaman önünden geçsem çılgılık atmak istiyorum. Lokantayı düşünüyordum ve Steel'in bana bir iş vereceğini biliyorum çünkü çok meşguller ve alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var-"

"Ama bu sadece kulüp binasında yaptığınız şeyin bir devamı. Anlıyorum."

"Evet. Yine de para alacağım."

Kaşları çatıldı. "Artık para almıyor musun?"

"Kulüp binasının nasıl işlediğini biliyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bir şeye ihtiyacım varmış gibi değil, zaten olsaydı da Nyx-"

Bir elimi kaldırdım. "Siktir et. Hiçbir kadın para için bir erkeğe bel bağlamamalı." "Sana söyledim, merhamete ihtiyacım yok."

"Sana zaten söyledim, sana hiç para vermeyeceğim," diye homurdandım. "Sana sadece iki haftada bir birkaç yüz dolar ödeyebilsem bile, o ahmak sürüsüne bel bağlamaktan iyidir."

"Ödemem gereken faturalarım yok," diye itiraz etti. "Maaş beklemiyorum."

"Siktir. Bu," diye tekrarladım ama bu sefer biraz daha sakindim. "Tampun almak için bir erkekten para istemek zorunda kalmak hiçbir kadının yaşamaması gereken bir şey."

Siktiğimin motorcuları.

Yemin ederim, kalp atışlarımı başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar hızlandırdılar ve bunun nedeni sadece kışlarının bir kot pantolonun içinde güzel görünmesi değildi.

Zihnim uğuldarken nefesimin altında homurdandım: "Yarın başlayabilirsin." Gözlerini kırıştırdı. "Ne yapmaya?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim, "ama baldızımın sonsuza kadar Günahkârlar'a bağımlı kalmasına izin vermeyeceğim." Ona ters ters baktım. "Barda para alıyordun, değil mi?"

"Biraz."

Bu cevapsızlık karşısında kaşlarım daha da çatıldı, bu da bana sıkı amcıkların onu Nyx'ten daha fazla şekilde becerdiğini gösteriyordu, ama o da bana ters ters baktı, ben de homurdandım, "Bu kadar yeter. David hemen hemen evin ön tarafını yönetiyor. Benim dışımda bir hayatı yok, o yüzden-"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Demek istediğim, o benim sapığım."

"Sapığın mı?" diye tekrarladı.

"Evet," dedim ona, uyandığımdan beri ilk kez ses tonum neşeliydi.

"Bunu bana açıklamayacaksın, değil mi?"

Ona sırtıttım. "Hayır." Hatta 'p'yi bile patlattım. "Her neyse, ona yardım edebilirsin..."

Gülümsemesi utangaçtı ve cebinden bir şey çıkarıp bana doğru itti.

Elindeki kağıt parçasına baktığımda, her şeyi görebilmek için başımı yana eğdim ve sonra mırıldandım, "Vay, vay, vay..."

ALTI

CRUZ

Arkasını dönüp orada dikildiğimi görünce irkildi, şaşkınlıkla yerden birkaç santim sıçradı, sonra gözleri çirkinleşti ve hırladı, "Sana bunu yapmandan nefret ettiğimi söylemiştim."

İstesem de ona sıırtmadım.

Her ne kadar bu lanet olası deli kadınla ilgili bir şey bende sürekli sıırtma isteğı uyandırorsa da, lanet olası bir palyaço gibi, neşeli kişiliğimle ünlü olduğum son şeydi.

Ne de olsa doğuştan olduğü kadar sonradan da Azrail'dim.

Öfkesine sıırtmak yerine kaşlarımı kaldırdım ve "Dizlerinin üzerine çök" diye mırıldandım.

Burun delikleri kızgınlıkla alevlendi ve hatta bir iki kez boynunu tedirginlikle salladı ve ben de buna izin verdim.

Bu. Lanet olsun. Bir kere.

O kapıdan içeri girdiğinde, Indy artık bir dövme sanatçısı, bir kız kardeş, bir işletme sahibi değil, bir kadındı.

Ben buradayken, o değışti.

Değışti.

Benim oldu.

Bağımsız kadınlar hükmetmesi en zor ama en iyi kadınlardı. Onları kontrolü bırakırken izlemek? Bundan daha ateşli bir şey olamaz. Ve Indy gibi bir kadın daha önce becerdiğim hiçbir orospuya benzemiyordu. Aslında buna basitçe 'sikişmek' demek saygısızlık olurdu.

"İtaat etmek için bir dakikan var," diye homurdandım, ama o öylece durup far ışığına tutulmuş tavşan gibi bana bakıyordu.

Bu sözler onu tahmin ettiğim gibi sersemletti ve dizlerinin üzerine çöktü.

Kötü bir rüya sayesinde işler değışmiş ve başka bir kabus, yastıklar ve buruşuk çarşafılar arasında, birbirlerinin kollarına dolanmışken, gece yarısının derin gölgelerine sıkışmışken, fısıltıları gördüğü soğuk, sert gerçeğı ortaya çıkarmak için çatlakları yırtarken bir sohbeta yol açmıştı.

Zaten biliyordum ama bunu benimle paylaşmasının bir anlamı vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı ama ona gösterdiğim gibi başını eğmeye devam etti.

Onu gördüğümde bir yanıım özlemle ürperdi. Seni, Algonquin mirası sayesinde, biraz alaca, çokça esmerdi, daha önce gördüğüm hiçbir renge benzemiyordu - benzersizdi. Bu Indy'ydi. Ve atalarının bir sonucu olarak saçları, şimdiye kadar dokunduğüm ipeğē en yakın şeydi.

Onunla ilk tanıştığımda daha kısaydı ve yıllar geçtikçe biraz uzamıştı.

Kesmesine asla izin vermezdim. Bir gün bana at kuyruğuyla el işi yapacaktı. Yapılacaklar listemin en başındaydı.

Siyah teller kalın, güçlüydü ve rengi teniyle mükemmel bir kontrast oluşturunuyordu. Ben onun gibi bir sanatçı değildim. Olsa olsa, yeteneklerim kimsenin gerçekten anlamadığı şeylerdi - gerçeği kimseyle paylaşmadığım için değil, beynim çoğu insanın kafasını aşan kimyasal formüllerle sürüklendiği için. Yine de onun gerçekten ne kadar güzel olduğunu fark etmek için sanatçı olmama gerek yoktu.

Elmacık kemikleri o kadar da yüksek değildi, ama çok zayıftı ve sonuç olarak biraz çelimsizdi. Bu da dudaklarının çerçeveli olduğu anlamına geliyordu ve genellikle dudaklarını korkunç bir renge boyardı. Parlak sarıdan koyu yeşile kadar her rengi giydiğini görmüştüm. Ama o daha koyu renkleri tercih ederdi. Rujunun ruh halini temsil ettiğini ve her duruma uygun bir rengi olduğunu öğrenmiştim.

Bir gün, ki bu çok yakında olacak, bunu değiştireceğim.

Indy'ye kadar, bir kadının bazen kendini bilerek çirkinleştirdiğini anlamamıştım. İçinde hissettiklerini yansıtmak için.

Bu muhteşem yaratığın böyle hissedebileceği düşüncesi kafamı karıştırıyordu ve mantığı, beni ne kadar mantıksız hale getirdiği konusunda mutlu olamayacak kadar çok seviyordum.

Gerçek şu ki, Indy ve ben asla seks arkadaşından başka bir şey olmamalıydık.

Ama o benim düğmemi çevirdi. Tetiğimi çekti. Onun yapacağını asla tahmin edemeyeceğim bir şey.

Geçmişte, kalıcı denizaltılarımı yumuşak severdim.

Narin.

Becerdiğim bir denizaltı bağımsız olabilirdi ama ben *bağımlı olmalarını* severdim.

Indy güçlüydü. Zordu.

Sadece içten içe kırılıyordu.

Düşüncelerim bir anda durdu çünkü beni hiçbir yere götürmüyorlardı. Tüm bunları zaten biliyordum ama ne zaman onun dizlerinin üzerine çöküşünü izlesem nefesim kesiliyordu.

Bu kadının hiçbir erkek için diz çökmemesi

gerekiyordu. Ama benim için yaptı.

Baş döndürücü bir şeydi.

Küçük oturma odasının gölgelerinden çıkıp diz çöktüğü kapı aralığına doğru yürüdüm. Attığım her adımda geriliyordu ve bunun nedenini biliyordum.

Bu onun için rahat bir pozisyon değildi.

Bunu her yaptığımda, yarı yarıya bunun son kez izin vereceği zaman olmasını bekliyordum ve canavarı dürtmeye devam ederken bile bundan korkuyordum. Bu tıpkı aftınız olduğunda dilinizi üzerinde gezdirmekten, dürtmekten ve daha çok acıtmaktan vazgeçememeniz gibiydi. İnsan doğası elbette, ama bu onunla geçirdiğim her anın son olabileceği anlamına geliyordu ve onu benim için muhtemelen bildiğinden daha değerli kılıyordu.

Dairenin içinde ona doğru dolaşırken botlarım soyulmuş ahşap zemine çarptı ve başka bir sürpriz olarak gelen estetiği geçtim. Ona baktığınızda bir asi görüyordunuz. Erkek fatma diye bağırان bir yüzün altında her yerde dövmeler. Burası kız gibiydi. Kürklü halılar ve konsol masalarındaki boklar. Milyonlarca fotoğraf çerçevesi, orada burada bitkiler, ona bir şeyler ifade eden küçük süsler. Uyumadan önce yatağından bir düzine yastık çıkaran ve kanepesinde bir düzine daha tüylü yastık olan bir kadındı.

Ona ulaştığımda elimi saçlarının üzerinden geçirdim ve dikkatlice at kuyruğunu çekiştirerek

başını geriye doğru çektim, böylece tam istediğim yere, gözlerime bakıyordu.
Bakışlarımız çarpıştığında içimde bir şeylerin durulduğunu hissettim.

Bir gerçek.

İnkâr edilemez bir tanıma.

Onun da bunu hissettiğinden emindim çünkü bakışları dondu ve çenesini düşürmeye çalıştı ama saçlarını tutuşum bu manevrayı engelledi.

Tam da bu yüzden yapmıştım.

"Neler oluyor? Mesaj atmadın," diye gürledi, sesi alçak ve temkinli bir şekilde bana bakarken.

Tek söylediğim "Kötü bir gün," oldu ama saçlarını bıraktım ve parmaklarımı ipeksi pürüzsüzlüğünün üzerinde gezdirdim.

Kilitler.

"Hıncını kıçımdan mı çıkaracaksın?"

Başka bir kadın olsa bunu alaycı bir şekilde söylerdi. Indy mi? Neredeyse ihtiyaç hissediyordum.

Hayatımda pek çok kadın tanıdım, pek çok denizaltı tanıdım ama Indy'de bir şeyler bana hitap ediyordu.

Daha önce hiç bilmediğim bir şekilde bana seslendi.

Bana daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı ve ben de buna pek de akıllıca olmayan yollarla karşılık verdim.

Ona olması gerekenden daha sert davranıyordum çünkü bana karşılık veriyordu. Tepki vermese geri ekilirdim ama benim ilgim altında, güneş ışığında açan bir iek gibiydi.

Eğilimlerimle savaştım, onları yumuşattım, ama kendimi bıraktığımda ve o da bıraktığında? Kafamı karıştırdı, öyle ki sanki alt uzayda olan sadece o değil de benmişim gibi hissettim.

"Bugün iyi bir kız oldun mu?" Yumuşak bir sesle sordum, parmaklarımın yanağından çenesine doğru kaymasına izin verdim ve göz temasını sürdürmek için parmaklarımı yukarı kaldırdım.

"Asla," dedi sırtarak ve bakışları bana açık bir gökyüzünde şimşeklerin kırbacını hatırlatan sıcak bir ateş parıltısıyla aydınlandı.

Alt dudağına bir kez dokundum, sonra şaşkınlıkla çığlık atmaya fırsat bulamadan, yüzünü yere doğru ittim, ensesinden tuttum ve poposu yukarı ve dışarı doğru kavis çizerken, oraya şaplak attım.

Bir kere. İki

kez. Üç kez.

Her yanakta bir set.

Sonra geri çekildim.

En az bir metre uzaktaydı ve ben onun yüzüstü yatan halini inceliyordum.

Şimdiye kadar karşılaştığım en ilginç denizaltıydı. İlk başta dokunulmaktan hoşlanmıyordu.

Buna ısınması gerekiyordu. Sonra, 'ısındığında', sanki bir ısı dalgası onu ele geçirdi.

Daha fazlası için geri gelmemi sağlayan şey bu sıcak hava dalgasıydı. Her ne kadar onu dokunmaya alıştırmaya çalışsam da, sadece seks için değil, bakım için de, benden açıkça kaçmadığı her an, kendime ait olduğunu iddia ettiğim bir zaferdi.

Karmaşayı sevmezdim. Zor kadınları sevmezdim. Üniversitede Dom kültürünün içine düşmemin nedenlerinden biri, çalışmalarımın hayatımı ele geçirmiş olması ve aptalca inandığım, tam kontrolü ele geçirmeme izin veren, kendimi ne zaman istersem serbest bırakmama izin veren kolay kadınlarla serbest bırakılmaya ihtiyacım olmasıydı. Ancak büyüdükçe ve akıllandıka bir hıyar olduğumu fark ettim.

Köleler itaatkardı. Teklif edilebilir. Köleler. Onlara istediğim gibi davranabilirdim. İn ve git.

Bencil olmak, çünkü benden bir şey istemiyorlardı, sadece benim onların üstüne çıkmamı istiyorlardı...

Hepsi saçmalık.

Denizaltıların kolay olduğu inancı bir yanılgıydı, çünkü hiç de öyle değillerdi.
O zamanlar bir sikiciydim ama artık değildim. Bir süredir denizaltı kullanmamamın ana nedenlerinden biri

Çünkü hak etmediğimi fark etmişim. O zamanlar kendimi Dom olarak etiketlemeye hakkım yoktu, bu yüzden çekip gitmişim. Şimdi Indy ile hayatımı kendisinin bile bilmediği şekillerde değiştiriyordu. Bu tür ilişkiler inanılmaz derecede karmaşıktır. O kadar ufak tefek şeylere boğulmuşlardı ki, hiçbir *kolay* değildi. Bu yüzden vanilya olduğumda durmak beni rahatlatmıştı. Kulüp fahişelerinin çoğu şaplak yemekten hoşlanıyordu.

Bir süre onlarla sert davranmam gerekti ve bu benim için her şeyi karşıladı.

Ancak Indy'nin neye ihtiyacı olduğunu öğrenmeye başladığımda, onun benim için önemli olduğunu bile bilmediğim şekillerde mükemmel olduğunu ve ona hükmetme arzusunun varlığa dönüştüğünü fark ettim. Bu zamana kadar hiçbir şeyden pişmanlık duymamışım.

Ama bugün, annemin başına gelenlerden sonra, biraz heyecanlandım. Indy'yi böyle görmekten heyecan duymadığım için değil, fırtınanın yaklaştığını anlayacak kadar uzun süredir buralarda olduğum için. Indy zaten çok şey yaşamıştı ve benim yüzümden lekelenmesini istemiyordum çünkü lekelenecekti. Sadece vekaleten.

Yine de burada olma sebebim bu tür düşünceler değildi.

Onu birkaç gecedir görmemişim, bu yüzden bok gibi uyuduğunu biliyordum.

Birini önemseydiğini anladığın zamandı. Onların uykusu, seninkinden daha önemli olduğunda.

Ondan birkaç adım ötede çömelip, "İyi bir kız mıydın, Indy?" diye tekrarladım, çünkü gerçek bir cevap istiyordum, bir churro üzerindeki tarçınlı şekerden daha fazla alaycılık içermeyen bir cevap.

Bir an için sessiz kaldı, ben bir iki kademe aşağı indiğimde her zaman olduğu gibi. Alaycılığı uzak bir anıya dönüşürken, onu neden bu şekilde selamlamaya başladığımı hatırlattı, çünkü dünyanın geri kalanının gördüğü Indy gerçek Indy değildi. Rol yapıyordu.

Bir gösteri.

Aramızda böyle bir saçmalık olsun istemedim.

Eğer bunu yapacaksam, *böyle* olacaksam ve onu lekeleyeceksem, o zaman gerçek olmalıydı. Yalan yok. Sadece gerçek olmalıydı.

Korunmak için giydiği ikinci deriden sıyrılırken, sırtı tamamen hareketsiz kaldı. Onu soymak, göğüslerinin pozun baskısıyla koltuk altlarına çarparak yerde secde ettiğini görmek isterdim ama dilenciler seçilemezdi. Eğer onu burada olduğum konusunda uyarsaydım, David banyodayken ve o biriyle mürekkep dökerken gizlice içeri girdikten sonra, sabah işe ondan önce gidebilmem için bana isteksizce verdiği anahtarı kullanarak, o zaman hazırlanabilirdi... Aynı binada çalışmasının ve yaşamasının avantajı buydu. Özel alana girer girmez soyunabilir, sonra da merdivenlerden çıkıp dairesine gidebilirdi.

Bir dahaki sefere.

Ve Tanrım, bir dahaki sefere olmalıydı çünkü burada oturmuş onu izlerken, tatlı lanet, benim de onun kadar *ihtiyacım vardı*.

"Hem iyi hem de kötü bir gündü," dedi sonunda.

Sessizliğimin onda işe yarayıp yaramadığını ya da diğer Indy'den kurtulmasının bu kadar uzun sürüp sürmediğini asla anlayamadım. "Neden?"

"Stone geldi. Damgasını vurdurdu. Steel'in sırtında çalıştım. Üzerinde kızın adı yazılı. Çok eski." Yutkundum. "Gerçekten eski."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Onu kendinden uzaklaştırdığı sürece, sanırım?" Mırıldandı. "Bu komik..."

"Neymiş o?"

"Stone'un gerçek adı Pierre."

Kaşlarım çatıldı. "Bu bir erkek ismi değil mi?"

"Evet, bu senin için Stone'un Annesi. Aptal sürtük."

"Bekle..." Dudaklarım kıpırdadı. "Yani Steel on yıldır sırtında bir adamın ismiyle mi dolaşıyor?"

"Oldukça fazla." Gülümsedi ve beni daha iyi görebilmek için başını hafifçe yana kaydırды. İşe yaramadı ama denemesi hoşuma gitti. Ayağa kalktım, bulunduğu yerden beni görebileceği kadar yaklaştım ve sadece çömelmekle kalmadım, bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve ellerimi yere koyup arkama yaslanarak rahatladım.

"Butch mu yaptın?"

"Daha önce oldukça sadeydi," diye mırıldandı. "Gerçekten sadece tazeliyordum. Çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı."

"Stone ve Steel bir araya geldiklerinde bana onun markasını tasarladığını söylemiştin.

Bu mu Gülümsemesi bir kez daha ortaya çıktı. "Öyle

?" yaptı." "Sevindim," dedim ona basitçe.

"Giulia da geldi. Daha fazla mürekkep istiyor. Bir süre benim için çalışması hakkında konuştuk."

"Gerçekten mi? Kulüp binasında işi var ama."

Burnunu çekti. "Para için size güvenmek onu fakirhaneye sokacak."

"Eğer yoksul evleri hâlâ var olsaydı," diye belirttim. "Tam olarak Charles Dickens'ın kitaplarında yaşamıyoruz." Indy gözlerini devirdi. "Muhtemelen o kulüp binasında Dickens'ın kim olduğunu bilen tek motorcu sensin.

öyl Homurdandım. "Kardeşinle tanıştın, değil mi? Peki ya Rex ve Maverick? Onlar zeki-"

e." Oflayarak mırıldandı, "Biliyorum, biliyorum. Sadece söylüyorum, hepsi bu. Zekanın farklı türleri vardır. Rex

Bir dünya savaşı çıkarıp kazanabilir ama *İngiliz* edebiyatından bahsetmek, hatta sadece bahsetmek bile onu şaşı yapar."

"Küstahlığına dikkat et yoksa kığın biraz daha acıyacak," dedim sakince.

Burnu kırıştı ama poposu kıpırdadı ve bu görüntü beni gülümsetti. Dayak yemek istemese bile poposu istiyordu.

O da alırdı. Sadece eve hoş geldin demek için değil.

"Indiana Ink'te ne yapacak?" Merakla sordum ve Nyx'in kadınıyla kız kardeşinin kulübe kesinlikle sormadıkları planları olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

"İlk başta David'e yardım ettim." Homurdandı, sonra bana Gizli Servis'e layık bir sır veriyormuş gibi itiraf etti: "Ama stüdyoya tam zamanlı bir piercingci getirmeyi düşünüyorum."

Benden bir öksürük kaçtı. "Giulia mı? Onu piercingci olarak mı istiyorsun? Eğitimli mi?"

"Hayır, hiçbir şey için eğitilmedi ve ben bunu değiştirmek istiyorum. Onu stüdyoya bağlayabilirsem ona yatırım yapacağım ve bunu kendisinin önerdiğini düşünersek, muhtemelen bundan zevk alacağını düşündüm. Doğası gereği yeterince sadist."

"Tam olarak lanet bir piercingcide aradığın şey."

Sırıttı ve bu gülümsemeyi görmek bana bir şey yaptı, lanet olası içime bir şey yaptı. "Doğru."

"Hazır olduğunu düşündüğünde meme uçlarını delebilir," dedim usulca ve ses tonum onu gerdi.

"Onları deldiğimi kim söyledi?"

"Ben mi? Bir süredir bunu düşünüyordum. Sadece başka bir erkeğin göğüslerini görmesi fikrinden hiç hoşlanmadım."

Titrek bir nefes aldı. "C-Cruz?"

Mırıldandım.

"Bedenim üzerinde söz hakkın yok."

"Bedenin üzerinde tam söz sahibiyim," diye karşılık verdim, sesim sakindi. "Ben sana ait değilim."

"Biliyorsun." Kaşlarımı kaldırdım. "Kılını bile kıpırdatmadın," dedim yumuşak bir sesle ve bunu fark etmesini izledim. Sözlerimden hoşlanmamış olsa da, onu bıraktığım yerde kalmaya devam etti.

Başı yana dönük, yanağı koridordaki halıya değişiyor. Sırt, kıcının havadaki yüksek açısına doğru eğimli, dizler yerde, ayaklar birbirine yapışık.

Dudaklarını yaladı ama bunun dışında hâlâ hareket etmiyordu. "Neler oluyor? Bu kadarı da fazla."

Uzandım ve ellerimi saçlarında gezdirdim, saçlarını bir araya topladım ve omzunun üzerinden düşmesine izin verdim. "Öyle olduğunu biliyorum. İkimizin de bu kadar ileri gitmeyi planladığını sanmıyorum, değil mi?"

Gözleri benimkilere yapışmıştı. "Hayır."

Onu sakinleştirmeye çalışarak saçlarını okşamaya devam ettim. "Giulia'nın göğüslerine yaklaşmasına izin verdiğin zaman, işleri halletmeye hazır olacağız, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Evet, sanırım." Gülümsemem onu yutkunmaya itti. "Neden?" "Neden, ne?"

"Neden benim için bu kadar zaman ve çaba harcıyorsun?"

Bu sözler beni şaşkına çevirdi. Söylemesini beklediğim şey her neyse, kesinlikle bu değildi ve içimde öfke dalgalanıyordu. Böyle bir meleğin kendisi hakkında böyle şeyler düşünebilmesine öfke duydum.

"Çünkü zamanıma ve çabama değmiyorsun?" Ben mi? Annesi psikopat bir FBI ajanı olan ve gerçekten önemseydiğim ailemi -kulübümü- kurtarmak için ihanet ettiğim lanet olası tek merkezli bir motorcu.

MC için cesetleri temizledim, kanıtları sildim, böylece hiçbir bok üzerimize düşmeyecekti. Ben Azrail'dim. *Onun* lanet botlarını yalayamayacak kadar kirliydim ve o bana bunu mu soruyordu?

Kendine değer vermemesine kızdığım için onu cezalandırma arzum çok güçlüydü. Kendini olduğu gibi görmesini ne kadar çok istediğimi fark ettim ama bunu cezalandırma yoluyla başaramazdım. Bu güven gerektiriyordu.

Bana güvenmek, bana inanmak, söyleyeceğim her şeye inanmak zorundaydı.

Haklıydı, bu zaman ve çaba gerektiriyordu. Bir seks arkadaşına vermeyeceğim zaman ve çaba, ama gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım.

Eğer tek istediğim bir seks arkadaşı olmak olsaydı onu asla sikmezdim.

Nyx hobi olarak çocukları öldürecek kadar psikopattı. Kız kardeşiyle uğraştığım için kapıma dayanmasını istediğim sapkın bir piç gibi mi geliyordu bu?

Hayır.

Başından beri bu işin içindeydim ama farkına varmamıştım.

Ona verdiğim yanıt ilgimi çekti, daha sonra, o uyurken ya da ben evdeyken bunu keşfedeceğimi biliyordum ve mırıldandım, "Bana güvendiğinde sana nedenini söyleyeceğim."

Kaşlarını çatı. "Bu hiç duymadığım bir cevap."

Ona gülümsedim. "Alacağın tüm cevap bu. Görünüşe göre iyi bir gün geçirmişsin. Ters giden neydi?"

"Laura geldi. Gerçekten çok zordu." Yüzünü buruşturdu. "İki kez çılgılık attı."

"Tanrım." Indy'nin işkence seanslarıyla kapatmaya çalıştığı kalın mastektomi izlerini taşıyan inatçı kadının adını çok iyi bildiğim için bir nefes verdim.

kadınlar ter döküyor.

Pro, lanet, bono.

Ve neden zamanıma ve çabama değdiğini sordu?

Lanet olası amcası.

Eğer Nyx av tüfeğini sıkıştırıp fişegi kendi üzerine patlatarak Kevin'in kafasını omuzlarından uçurmasaydı, bu hasta orospu çocuğundan kurtulmak için değişik yollar bulmam gerekecekti.

Asit içeren yollar.

Çok ama çok fazla asit. Aslında, alkaliden daha fazla asit, sadece lanet herifi gerçekten yakmak için.

"Evet," diye fısıldadı usulca. "Çok yoğundu. Kafamı karıştırdı. Ama Steel ve Stone içeri girdiğinde her şey yoluna girdi. Beni neşelendirdiler."

"Buna sevindim. Görünüşe göre

iyiydin." "Değildim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen neden değildin?" "Bu sabah vibratörümü kullandım."

Gülümsememin sadece ve sadece tek bir şey olduğunu anlamam için aynada görmeme gerek yoktu. O da bunu fark etti ve akıllıca olanı yaptı.

Yutkundum.

Indy

Cruz'la yaşadıklarımnda garip bir şeyler vardı.

Ona gerçeği söylemek zorunda değildim ama bir şekilde hep bunu yapıyordum.

Garipti. Özellikle de böyle bir itiraftan sonra genellikle kıcıımı tokatladığında ya da kafamı karıştırmak için farklı yollar bulduğunda, ama ona gerçeği söylediğim zamanki kadar iyi hissetmemiştim.

Eğer bir Katolik olsaydım, bunun bir günah çıkarma olduğunu ve hiçbir şeyin temiz bir ruhtan daha iyi hissettirmedini söyledim.

Ama Cruz, birinin affedilmesini bekleyeceği son kişiydi. Tanrım, söylentilere göre MC için cesetlerden kurtulmuş. Yani, sorabilirdim, ama sorsam bile, ne diyecekti ki?

'Evet, kardeşlerim için cesetleri parçalayıp domuzlara yediriyorum. Bununla bir sorunuz mu var?'

İnsanların konuşacağı türden bir konuşma değil... kahretsin. Neydik biz? Bir ilişkide miydik?

Hâlâ kanka mısınız?

Meme uçlarımla ne yapacağımı söylemeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Tanrı aşkına, onun yüzünden koridorda oturmuş yanağımla yeri öpüyordum. Bununla ilgili hiçbir şey normal değildi.

Hiçbir şey beni onunla birlikte olmaktan daha iyi hissettirmemişti.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

İtirafım karşısındaki gülümsemesi dudağımı kemirmeme neden oldu. O gülümsemeyi tanıyordum.

genellikle beni doruğa çıkarırdı.

Eli enseme, omurgam boyunca, kığımın üzerinde ve doğrudan bacaklarımın arasında gezindi, ben de oldukça cömertçe, mallara erişebilmesi için hafifçe açtım.

Dövmeli parmaklarını amımın yarıkları boyunca gezdirirken titrek bir nefes aldım ve ihtiyaç beni solar pleksusa inen bir yumruktan daha kötü bir şekilde sarsarken yutkundum.

Aşağı, aşağı, klitorisimin etrafında dönmeye devam ettiğinde, sırtımı biraz kaldırdım, sonra oraya şaplak attığında homurdandım. Bunu üç kez daha yaptığında içimden bir tıslama sesi yükseldi.

"Nerede o?"

Klitorisimi tekrar ovaladığında inledim, ama beni sadece onun gönderdiği o lezzetli boşluğa doğru kaymaya başlasam da, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmayacak kadar ileri gitmemiştim.

"Komodin."

"Vibratörün olduğunu bilmiyordum."

"Bu yeni."

Parmakları tekrar vurdu. Beni yine tıslattı. "Böyle şeyleri tanıtacağım."

Sözleri sinirlenmeme neden olsa da, bir şey kalçalarımı biraz daha oynatmama neden oldu.

Ayağa fırladı, ön kapıya değil yatak odama doğru gittiğini fark edene kadar beni şok etti.

Rahatladım çünkü ne yapacağı hiç belli olmayan biriydi, bu da beni her zaman diken üstünde tutuyordu. Beni öylece bırakıp gitme konusunda oldukça yetenekliydi. Piçin teki olduğu için değil, sık sık yaramazlık yaptığım için. İyi olmak harika hissettirse de, onun her kapisine uymak beni bir direğe bağlanmış, yemek için dans etmeye zorlanan, kapana kısılmış dans eden bir ayı gibi hissettiriyordu.

Bana öyle hissettirdiğinden değil, daha çok *benim* öyle hissettirdiğimden. Ama onun yanımdayken olabildiğince normaldim ve bir velet gibi davranma eğilimindeydim. Eğer bu bana aptal olduğumu fark ettirmediyse, ne fark ettirirdi bilmiyorum.

Komodinin çekmecesinin açılıp kapandığını duyduktan kısa bir süre sonra botları tekrar bana doğru geldi. Dönüşünde yanıma çömeldi ve etrafı temiz kokusuyla ıslattı. Çoğu insan motorcuların pis olduğunu düşünürdü, işleri gereği pis koktuklarını sanırlardı. Aptal herifler.

Kimse Cruz kadar güzel kokmuyordu.

Nyx bile. Kardeşim aşırı dozda tıraş losyonu almış gibi koksa bile.

Cruz temizdi, erkek kokuyordu. Burnumu koltuk altına sokup ölebilir ve cennete gidebilirdim.

Cennet benim için değildi...

"Tut şunu."

Şok edici pembe vibe bana doğru itildi ve onu yakalayarak harekete geçmesini bekledim. Elleri bel kemerime gitti ve onu kopardı. Elastik olduğunu fark edince titreşimi benden kaptı ve elini gövdemin altından geçirerek boştaki eliyle bel bandını kavradı ve diğer eliyle pembe canavarı bel bandının altından bacaklarımın arasına soktu.

"Aferin kızıma," diye nefes aldı ve kızarmamdan nefret ettim.

Daha önceki 'emirlerinden' biri asla külot giymememi. Her sabah iç çamaşırı çekmecemin önünde durduğumda kendimle tartışırdım. Patronluk taslamak beni kızdırıyordu ama kıyafetlerimin altına komando gibi girmenin hoşuma giden bir yanı vardı. Kendimi her zamanki gibi değil, lezzetli bir şekilde kirli hissettiren bir şey.

Sullied.

Kullanılmış...

Cruz bana hiç böyle hissettirmedi. Aksine, bu hisleri benden aldı. Bağımlılık yapmasına şaşmalı mıyım?

Beni koruyacak külotum olmadığından, vibe am dudaklarımın arasına yerleştirildi ve güçlü Lycra yoga pantolonuyla biraz uğraşarak onu açmayı başardı.

Kendimi vızılıya hazırlamış olmama rağmen benden bir ciyaklama kaçtı, ancak en hızlı olana ulaşana kadar ayarları değiştirmeye başladığında, titreşim istediğimden daha iyi hissettiğimde gerildim.

Bu da çoktan ıslandığım anlamına geliyordu.

Olmadığım halde kalem açılmış gibi hissediyordum - bunu bu sabah denemiştım. Sonra biraz porno izledim, kendimi yağladım ve boşalmaya çalıştım.

İşe yaramamıştı.

Hiç yaramadı.

Yine de denemek zorundaydım. Cruz'un siki büyülenmiş değildi; sadece onun beni bu şekilde boşaltabilmesi için hiçbir neden yoktu.

En azından vibratörden önceki çalışma teorim buydu.

Şimdi daha az emindim.

Orgazm ve Cruz makarna ve peynir gibiydi. Kaderlerinde birlikte olmak varmış. Tanrı yardımcım olsun.

"Bunu neden aldığını söyle bana," diye homurdandı, dizleri görüş alanımda belirmişti.

Kot pantolonuna odaklanmak gözlerine odaklanmaktan daha kolaydı. O yeşil küreler benim hoşuma gitmeyecek kadar çok şey görüyordu.

Yine de cevap vermedim, sadece titreşim işini yaparken zihnimin biraz kaybolmasına izin verdim.

Bu sabah yapmadığı gibi.

Bir düdük beni uyardı ve sadece likra beni keskin darbeden korudu.

Kahretsin.

Hükümdar.

Yine de popomla bağlantı kurmadı... oturma noktalarıma çarptı.

"Tanrım!" Hassas etim hareketi protesto edip acı reseptörlerimi aşırı hızda harekete geçirirken ciyakladım.

Sarsmak ve kıpırdatmak vibratörü hareket ettirdi ki bu da başlı başına bir işkenceydi. Özellikle de kendimi iki tane daha için hazırladığımda... ancak bu sefer üçte durmadı. Devam etti. Sikici. Uyluklarımın arkasından aşağı yukarı vurdu, sadece likra acıyı durduruyordu ama darbeyi durdurmuyordu. Her seferinde sarsılıyordum, her sarsıntıda vibratörü hareket ettiriyormuş gibi olmasından nefret ediyordum. Kalbim çift zamanlı atmaya başladı, cildim tepki olarak nemli hale gelmeye başladıkça hızlandı ve hızlandı. Ağzım kurumaya başladı, göğüslerim ağrıyordu, donuk titreşimler seksimi dövdükçe amım daha da ıslandı ve boşaldı.

Ben geldim.

Birdenbire vurdu, sadece komodın çekmecemde bıraktığı cetvelle bana şaplak atmasının düzenli düzeniyle zamanlanmıştı.

Zevk damarlarımda dolaşırken bir feryat koptu ve eklemlerimin ağrımını umursamadan, vücudumun pozisyonu protesto etmeye başlamasını umursamadan dizlerimin üzerinde kıvrandım. Zevk dindiğinde haykırdım ama onun şaplakları dinmedi.

Çürüyeceğimi

biliyordum.

Sevindim.

"Bana nedenini söyle," diye hırladı.

Vibratöre cetvelle vurdu.

Ciyakladım.

Klitorisim sürekli titreşimi protesto ettikçe zevk rahatsızlığına dönüştü.

Gözlerim bulanıklaştıkça, "Tamam." diye fısıldadım. Vibratöre tekrar vurduğunda sessizliğe gömüldüm. Ve tekrar.

Toplamda üç kez.

Kuru ağzımdan titrek bir nefes çıktı ve "Kendi başıma gelmek istedim" diye ciyakladım. Bana şaplak atmaya bıraktı.

"Bunu yapmakta zorlandığını

sanıyordum?" Kafası karışmış gibiydi.

Onu suçlayamazdım.

"İmkansız, zor değil."

Cinselliğim ve ben en iyi ihtimalle düşman, en kötü ihtimalle can düşmanıydık.

Mastürbasyon benim için hiçbir şey yapmadı. Porno beni seksin normalliğine özendirdi. Cruz'dan önce hiç orgazm olmamıştım.

Bir kere bile.

Ve çok fazla yatmıştım.

Çok, çok.

Özellikle de çiraklık yaptığım zamanlarda.

Bazıları bana sürük diyebilirdi. Bazıları, bizim dünyamızda, benim bir kulüp fahişesinden daha iyi olmadığımı düşünebilirdi, ama cinselliğiniz çocukluktan beri berbat olduğunda, onu sahiplenmek, onu bir avcının pençelerinden kurtarmak bir, iki, lanet olası üç kadar kolay değildi.

Cetveli vibratöre vurarak beni tekrar sarstı, ama bu sefer zevk içimde çağladı.

Benim için bunu yapabilmesini sevdiğimden mi yoksa nefret ettiğimden mi emin değildim.

Omurgamda bir aşağı bir yukarı dolaşan karıncalanmalarla başa çıkmaya çalışırken omuzlarım titredi.

"Ben yokken bunu kullanmak yok," diye gürledi ve bu, şaplaktan bile daha kötü bir şekilde, içimden zevk fişkırmasına neden oldu.

Bana patronluk taslanmasından nasıl nefret ettiğimi anlamıyordum ama bunu yaptığında otomatik olarak boğazına yumruk atmak istemiyordum.

Burada bir şeyler anlamsızdı ve bunun o mu, ben mi yoksa sadece bedenim mi olduğundan emin değildim. Bazen başka birine ait olduğundan emin olduğum bir beden.

Belki de, sadece belki, onundu.

Bu düşünce beni sinirli bir şekilde yutkunmaya itti, ama çıldırmadan önce, ayağa kalkarken botları görüş alanımda belirlediğinde gerildim ve ön kapı açıldığında, bacaklarımın arasından fişkıran rüzgarla sarsıldım.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım ama başımı eğdim.

"Sanırım bana ihtiyacın olup olmadığına ya da bu silikon parçasının bunu senin için yapıp yapmayacağına karar vermene izin vermeliyim." Sesi soğuk geliyordu.

Sakin.

Rahat.

Buna karşılık, ben aşırı ısınmış, stresli ve öfkeliydim. Lanet olsun, neden bu kadar öngörülemezdi?

Başka bir adam olsa, henüz kendininkini almadığı için çekip gitmeyeceğini bilirdim. Ama Cruz benimkini almamla, kendi salıverilmesinden daha çok ilgileniyordu.

Bunu en başından beri zor yoldan öğrenmiştim. "Hayır, hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

"O zaman neden aldın?"

"Çünkü bilmem gerekiyordu." "Neyi bilmeye?"

"Eğer değişseydim."

Daha fazla sessizlik. Ama kapı kapanmadı.

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Sana yardım etmemi ister misin?" "Evet."

Mırıldandı. "İletişim becerilerinde eksiklikler var."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Evet." Kapıyı kapattı. "Dikkat çekmeye çalışıyorsun." İçimi öfke kapladı. "Değilim."

"Evet. Öylesin."

Kaşlarımı çattım. "Ben değilim." Elinde o lanet cetvel olsa da olmasa da umurumda değildi. Kesinlikle dikkat çekmeye çalışan biri değildim.

"Sorun değil," dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Artık biliyorum, seninle daha iyi başa çıkabilirim." Eli bel kemerime gitti ve birdenbire bir bıçak sesi duydum. Soğuk metal uç sırtımın dibindeki derime bastırırken kalbim kulaklarımda gümbürdedi, delip geçecek kadar sert değildi ama o bıçağı kaldırıp pantolonumun içinden geçirmeden önce çeliği hissetmemi sağladı.

Saniyeler içinde, havanın yarığıma değdiğini hissettim. Ve metalin amımın erimiş sıcaklığına bu kadar yakın olduğunu bilmek beni nefessiz bırakmaya yetti.

Yoga pantolonum aniden kasıksız kalınca, açtığı yarıktan tutup daha geniş bir şekilde açarken vibratör yere düştü. Parmak eklemleri amıma değdi ama ses çıkarmadı, ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde tek bir ses bile çıkarmadı. Titreşimler devam etti, oyuncak sanki ölmekte olan bir balıkmiş gibi yerde çırpınıyordu, ta ki onu alıp doğrudan klitorisime bastırana kadar. O emici olanlardan biriydi ve doğru pozisyonu nasıl hatasız bulduğu gözlerimi başımın içine döndürdü.

"Dikkatimi çektin Indy," dedi yumuşak bir sesle, "şimdi ne yapacaksın?"

Cevabım yoktu ama bir cevap beklediğini biliyordum. Elindeki oyuncağı sikmeye çalışırken kalçalarımı yukarı doğru sallayarak sarsıldım ve o da bana izin verdi.

Tanrım, bana izin verdi.

Ben tekrar gelene kadar.

Ciğerlerimden hava çalındı, içimden bir ısı seli geçti ve serbest bırakıldığımı haykırırken, oyuncağı çekti, böylece havayı beceriyordum ve vibratörü kapattı.

Sonra üzerime yürüdü, ben nefesimi tutarken ayağa kalktı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum, Indy. Yatak odasına dört ayak üzerinde sürünerek gireceksin."

İtiraz etmeliydim ama etmedim. Karton bir kutunun içindeki kaçık bir eşek arısı gibi hala sistemimde dolaşan zevkten uyuşmuş hissederek, sürünmeye başlarken ellerimi omuzlarımdan altına yığarak halsizce kendimi düzelttim.

Dizlerim ahşap zemine değdiği anda ağrımaya başladı ve her hareketimde am dudaklarım birbirine sürtünerek sistemime kıvılcımlar gönderirken yüzümü buruşturdum.

Başardığımda, hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değildim. Eklemlerim mi yoksa ne kadar boş olduğunu hissettiğim amım mı? Tanrım, bir şekilde kendimi engellemeyi başarmıştım. Bu kesinlikle bir başarıydı.

"Yatağa uzan, dizlerinin üstüne çök, yüzün yorgana dönük olsun. Amın kapıya baksın."

İstenileni yaptım, geçmişte yaşadığım kaçamak kaçamak kaçamaklara ne kadar benzemediğini fark ettim ve pozisyonumu aldığımda, "Bana o güzel amcığınızı göster" dediğinde ürperdim. Dudaklarını iyice aç, Indy."

Yutkunarak bacaklarımın arasına uzandım ve parmaklarımı dudaklarımın arasından geçirdim. Seksimin yapraklarını dikkatlice birbirinden ayırarak kendimi ona gösterdim.

"Benim ilgimin ne kadarını kaldırabileceğini düşünüyorsun

Indy?" Hep benim adımları söylendi.

Buna ne kadar minnettar olduğumu bildiğinden emin

değildim. "Indy?" diye tekrarladı.

"Tüm dikkatini istiyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum. Aksi takdirde vibratör almak yerine beni arardın." "Seni aldatmıyordum," diye mırıldandım.

"Hayır mı? Senin amcığının kulüp binasındaki amcıklardan biriyle kolayca değiştirilebilir mi?"

Gerginlik beni kamçılıyordu. "Hayır." Sesimin taş gibi olduğunu biliyordum ve bunun iyi bir nedeni vardı. "Ama bir vibratör başka bir erkek değildir," diye mırıldandım.

Güldü, ama odanın içinde hareket ettiğini duydum ve ne yaptığını görmek için etrafımda dönmekten kendimi alıkoymak çok zordu.

Dudağımı ısırdım, kendimi garip bir şekilde açıkta hissediyordum, bu da ne kadar özgür hissettiğime ışık tutuyordu. Cruz ve benim aramda alçakgönüllülüğe izin yoktu.

Ve buna bayıldım.

Yatağımın karşısındaki sandalye gıcırdadığında, onun nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım, bacak bacak üstüne atmış, ayak bileklerinden biri dizinin üzerinde durmuş beni izliyordu.

Bunu bir süre yapabilir.

Onun sabrı benimkinden daha iyiydi ve ben yaşamak için insanların bedenleri üzerinde çalışıyordum. Saatlerce derilerine çizgiler çizer ve anılar oluşturdum. Sabırdan anlayan biri varsa o da bendim ama Cruz farklıydı. Beni saatlerce ilgi odağı haline getirebiliyordu.

Kahretsin, belki de haklıydı. Belki de ilgi peşinde koşan biriydim, çünkü canımı yaksa bile onun ilgi odağı olmaktan daha iyi bir şey yoktu.

"Sikimi tamamen kendine mi istiyorsun?"

Dişlerimi sıktım. "Duruma göre değişir."

"Açık mı? Amını tamamen kendim için isteyip istemediğimi mi?" "Evet."

"Jingles bugün bana asıldı."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "O kaltak-"

"-sadece işini yapıyordu. Özellikle de kimse senin ve benim hakkımda bir şey bilmiyorken, değil mi?"

Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için kaşlarımı büzerek sordum: "Hayır, yok."

"Benim üzerimde hak iddia etmek istiyorsan Indy, o zaman hak iddia etmen gerekir." Nefesini içine çekti. "Ancak karar vermeden önce bilmeni istediğim bir şey var."

"Ne?" Homurdandım, çünkü söylemesini beklediğim her neyse, bunların hiçbirisi

değildi. "Benimle birlikte olmak kendini tehlikeye atmak demek."
Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Kabus gördüğüm o geceden beri kalbim

Tehlikedeydim ve bu berbattı çünkü nefret ettiğim o yürüyen klişeydim.

Bir adam için çılgına dönmek, yol boyunca kendimi kaybetmek. Her zaman bu kaderden kaçınmaya yemin etmişim ama başaramamışım.

Daha da kötüsü, lanet olası bir motorcuya aşık olmuştum.

Tehlike konusunda haksız değildi. Bir Günahkârla birlikte olmak bile başıma yeraltı dünyasının tüm belalarını davet etmek demekti. İki tanesiyle kardeş olmak da mı? Davetten de öte. Kadere bacaklarımı açıp gelip beni becermesi için yalvarsam da olurdu.

"Ne tür bir tehlike?" Ben sordum. "Her zamanki

gibi mi?" "Hayır. Çok sıra dışı."

Dudaklarımı yaladım. "Konsey onaylı mı?"

"Evet. Artık öyle."

Yani olmamıştı.

Temkinli bir *şekilde*, "Kulüp işi o zaman?" diye

sordum. "Evet. Bu yüzden bu konuda

konusamam."

"Nyx'in bundan haberi var mı? Ve eğer biliyorsa, beni bu işe bulaştırdığın için seni öldürür mü?"

Homurdandı. "Eğer bir misyoner olsaydım ve dünya barışını sağlamaya çalışsaydım Nyx beni katlederdi, eğer bu birlikte olduğumuzu öğrenmesi anlamına gelseydi."

"Doğru," diye kabul ettim yüzümü buruşturarak. "Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Biliyor ve beni öldürecekti ama konseyin dikkatine sunduğum bir şey olmasaydı beni öldürecekti. Bu haliyle... Ben kulüp binasının düşmanı değilim."

Bunu düşünürken, vites değiştirdim. "Beni damgalamak mı

istiyorsun?" "Hayır. Henüz değil. Henüz damgamı hak

etmedin."

Tanrım, bu içimi burkmamalıydı ama burktu. Ve öfkeyle de *değil*.

İçimdeki her feminist duyarlılık çılgılık atmalıydı, ama o böyle konuştuğunda beni tam bacaklarımın arasından vurdu.

"Bunu hak etmemi istiyor musun?" Fısıldadım ve bu soru çok önemliydi çünkü bir marka kazanmak hiç istemediğim bir şeydi.

Ama Cruz'un ki?

Tanrım, onunkiyle başa çıkabilirim.

Sadece onunkiyle. "Evet.

Anlıyorum."

"Bu karara varmanıza ne sebep oldu?"

"Hayatımda, kararlarımda, seçimlerimde söz sahibi olacak bir kadın varsa, onun sen olmasını istediğimi fark ettim."

Gözlerimi kırptım. "Romantik."

"Olabildiğim kadar romantik." Ancak kahkahası bana aksini söylüyordu, bu da onun romantik olup olamayacağını ve bunun nasıl görüneceğini merak etmeme neden oldu - muhtemelen akıllara durgunluk veren bir şey. "Özellikle de sen o güzel amcığını sergilerken bu konuşmayı yaparken. Dilimi üzerinde mi istiyorsun? Klitorisini emmemi?"

Yutkunarak ve hiçbir şeyin bana ilk bağımlılık yapan orgazmımı hediye eden onun üzerime inmesinden daha iyi olmadığını bilerek, "Evet," diye mırıldandım.

"Bir karar ver o zaman. Ya şimdi ya da asla,

Indy." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gecenin son gece ya da ilk gece olduğunu söylüyorum. Karar sizin."
Bunu düşünmeme bile gerek yoktu.
Bir milisaniye sonra ona "İlk gece" dedim.

"İyi cevap." Ayağa kalkarken sandalye gıcırdadı.

Beklenti içime işledi ve beni titretti.

Günahkârlar'a açılmak dışında neyi kabul ettiğimden emin değildim ve açıkçası umurlarında bile olmayacaktı. Nyx umursardı ama o da zaten sefil bir amcıktı. Giulia onu neşelendirmişti ama bu ona bir marka karşılığında bir kişilik verdiği anlamına gelmiyordu.

Üzerine eğildiğinde yatak sarsıldı ve bana dokunmadan dilini yarığıma sokmayı başardı.

"Tanrım," diye inledim onu amımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken. Alnımı yorgana bastırarak kalçalarımı sabit tutmak için mücadele ettim ve başaramadım, hareket edersem ne olacağını çok iyi biliyordum.

Durduğunda inledim.

Elini kalçalarımın üzerinde gezdirdi, daha önce cetvelle vurduğu etimi aşağı yukarı ovdu. Şaşırtıcı derecede hassastı, Lycra yoga pantolonunun uzun vadede beni korumak için pek bir şey yapmadığını kanıtlıyordu ama tenim karıncalanıyor, onun dokunuşuyla ısınıyordu.

Bıçak, kumaşı tenimden koparırken bir kez daha ortaya çıktı ve vücudumdan keserken kazıma sesi çıkardı.

Bunu ilk kez yapmıyordu ve daha sonra ne kadar sızlanırsam sızlanayım, bunun son olmayacağını biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitti.

Onun yanında giyinik olmak hoşuma gidiyordu. Beni kesmesini sevdim.

Elbette kıyafet israfıydı ama bunun devam etmesine izin vereceksem ikinci el mağazasına gitmeye başlayabilirdim. Pantolonum paramparça olduğunda, bıçağı geriye doğru eğdi ve kesmeyen tarafını kalçalarımın altına doğru kazıdı. Soğuk metali orama sürttüğünde tısladım, sonra yukarı doğru kazıdığına gerildim. Bıçağın ucu kıkımın çatlağından aşağıya, aşağıya, klitorisime sürünene kadar kaydığına içimi bir ürperti kapladı. Kalçalarım yukarı doğru kalktı ve anında kollarından biri Kalçalarımın etrafına dolanıp beni yerinde tutarken, diğer eliyle klitorisimi ovmaya devam etti.

"Kahretsin," diye inledim, tenim kızardı, ter boncuk boncuk oldu, soğuk sap narin etime karşı varlığını hissettirirken sistemimden ısı fışkırdı.

Yüzümü yorganın içine iterek bana dokunmasına izin verdim, şimdi beni tutuyor olmasını umursamadan. Aksine, bu hoşuma gitti. Topraklanma hissini sevdim.

Bıçağı uzaklaştırdığında içimden bir inilti çıktı ve aniden silah yerine dilini kullandığında içimi bir arzu ürpertisi kapladı.

Klitorisim söz konusu olduğunda çok daha ölümcül bir güce sahipti.

Orama dokunduğu anda, sanki bir bomba için sıfır noktasıymışım gibi parladığımı hissettim. Sanki patlamak üzereydim, sadece dilinin merkezime ilk dokunuşuyla milyonlarca parçaya ayrılacaktım.

Kukum o kadar ıslaktı ki, gerilme kasının her geçişinde bölgeden gıcırdayan bir ses çıkıyordu ve sikiştiğim diğer erkeklerin aksine, ki onlardan çok vardı, beni ıslatan tek kişi oydu. Yani bu ses başka bir kadın için utanç verici olabilirdi. Peki ya benim için? Sanki cennetin bir sesi vardı.

Klitorisimi höpürdeterek dudaklarının arasında emerken ürperdim, küçük inci onlara karşı palpe edildi, sertçe emmeden önce, daha önce hala hassas olduğum için beni inletti. Sarsıldım, amım sıkıştı, içim ne kadar boş olduğu için derinlerde dalgalandı.

Hayatım boyunca boş olmayı *sevdim*. Cruz'la mı? Hayır. Dolu olmak istedim. Onunla dolu olmak.

Klitorisime bir şaplak sesi çıkardığında benden bir inleme sesi kaçtı ve onu dişlerinin arasına aldı, dikkatlice oraya sürttü, acıtmak için değil, sadece dudakları ve dili arasındaki farkı hissetmemi sağlamak için.

Geri çekilip mırıldandığında, "Kendini boş mu hissediyorsun Indy?" "Hissediyorum."

"Sikimi hak ediyor musun?"

Titrek bir nefes aldım. Tanrım, evet demek istiyordum ama ne düşüneceğini biliyordum. Önce beni cezalandıracağını biliyordum, bu yüzden içime çektim ve "Hayır, hayır" dedim.

Mırıldandı. "İyi cevap. Neden sen vermiyorsun?"

"O lanet vibratörü almamalıydım," dedim tıslayarak, dilinin ucunu içime sokarak yarığımdan aşağı doğru kaydırırken. Amcığım kendi iradesiyle onu kavradı ama boşunaydı.

Cruz yakalanmazdı.

Orgazm olmanın imkânsız olduğunu bildiğim gibi bunu da biliyordum.

Onunla birlikte olmadığım sürece.

Bunu tekrarlariken omuzlarım kamburlaştı, sırtım eğildi, sanki eriyen bir dondurmaymışım ve damlaları yakalaması gerekiyormuş gibi seksimde gezindi. Kendimi nefis bir şeymişim gibi hissediyordum, bana öyle hissettiriyordu. Kirli, lekeli bir şey değil. Güzel ve lezzetli bir şey.

Geri çekildiğinde inleyerek tokat yağmuruna hazırlandım. Bağırمامı engellemedi. Aksine bacaklarımı daha da açtım. Cetvelin sırlıklam ıslak ete çarpması, kıcımın pembeden daha fazlası olması gerektiğini bilene kadar devam ettikçe, benden bir çığlık kaçtı. Parlak kırmızı olacağını, bana olan kızgınlığı gibi yanacağını biliyordum.

Durduğunda nefes nefese bile kalmamıştı ama ben kalmıştım. Nefeslerim kalbimin sesini bastırıyordu, tenim nemli, amım çaresizdi ve hem sıcak hem de soğuk akıyordu.

Ellerimi yorganın içine sokarak kalçalarımı salladım, sadece tek bir şeye odaklandım, ona. Onu içime almaya. Bu tehlikeli bir hareketti ama denemek zorundaydım. Bir ömür boyu yaşadığım bu boşluk, dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun Indy?" diye gürlledi, sesi kısık ve hırıltılıydı.

Homurdandım. "Kıcım yanıyor," diye tısladım, tahrişin ihtiyacı gölgeleyeceğini ve ondan saklayacağını umuyordum.

Kahkahası da sesi kadar alçaktı. Bir o kadar da kötü.

Sonra eli oradaydı, kalçalarımın arkasını okşuyordu ve ben gözlerimi kapadım. Bunu yaptığı anda, ne kadar berbat durumda olduğuma ağlamak istedim. Gerildim, anıların yaylım ateşini bekledim ama ortaya çıkmadılar. Sinirlerim acıyla, onun şaplaklarının acısıyla karışmış, az önce bana gösterdiği şiddete daha öncesini hatırlayamayacak kadar gömülmüştü.

Sadece şu anla başa çıkabilirlerdi. Tıpkı diğer her parçam gibi.

Her zerrem hazır olda beklerken, hassas etimi gerçekten ovmaya başladığında inledim. Tısladım, dizlerimin arasında topallayarak yürüdüm ama birkaç saniye sonra durduğunda ve yatak sarsıldığında buna değdi.

Rahatlayarak inledim, beni almasını umarak bekledim ama almadı. Kot pantolonu kalçalarımın soğuk geliyordu, hassas etime karşı sert ve kabaydı. Göğsünde hala bir Henley ve onun kesimi vardı. Hâlâ deri botlarını giyiyor olabilirdi, emin değildim. Sadece örtülü olmasını seviyordum. Onu cırlıçiplak istediğim halde bunu sevmiştim.

Ama bu daha sonra olacaktı. Çok daha sonra.

Diziyle bacaklarımı ayırdı ve omuzlarımdan iterek beni daha derine bastırdı.

Böylece sırtım daha da yukarı kalktı. Aleti orada, giriş yerimdeydi. Kıvrımlarımın arasında, Cadılar Bayramı partisinde çocukken elmalar için sallandığım gibi sallandığımı hissedebiliyordum ve o beni, her yerimi kapladı, elleri belimin etrafında kayıyor, göğüslerime doğru ilerliyordu.

Kevin, beni zorladığı her şeye rağmen, hassas biriydi.

Nazikti. Öpmüştü.

Tapınırdı. O...

Tanrım, anılar.

Keşke diğer şeylerde de penetrasyonda olduğu kadar acımasız olsaydı, çünkü en azından bir adam meme uçlarımı emmeye çalıştığında ya da boynumu öptüğünde, dudakları güneye doğru inerken etimin üzerinde gezinirken bu kadar korkunç olmazdı.

Nazik ve hassas hatırlatıcılardı.

Cruz'un göğüslerimi sıkma şekli? Acı vericiydi.

Bu bir şoktu. Öyle bir şoktu ki, sıkıp kanı yüzeye çıkarırken tekrar bağırdım. Ve Kevin'in aksine, oramı incitirken, lanet olası bir kapıdan geçer gibi kolayca amıma girdi.

Tanrım, her şey zıtlık içinde bir çalışmaydı. Çok zekiydi.

Bir şekilde biliyordu. Biliyordu ve lanet olası mürekkepli zırhlı şövalyem gibi bana vücudumun istediğini, beynimin unutması gereken şeyi verdi.

Göğüslerimdeki acıya odaklandığımda, dolgunluk hissini algılamam bir saniye sürdü. Bunu yaptığımda, elleri boynuma kaydı ve onları orada etrafıma bastırırken, beni yukarı kaldırdı, böylece ağırlığımı parmaklarımın uçlarına dayamaktan başka seçeneğim yoktu. Yine de sadece bir saniyem vardı. Boğazımı sıkıca kavradığında, başladı ve beni daha yükseğe kaldırdı, böylece hiçbir desteğim yoktu.

Ondan başka güvenecek bir şey yok.

Korkutucu, *ürkütücü* ama bir o kadar da doğru.

Şimdi o içerideydi, durum farklıydı. Beynim onun *kim* olduğunu tam olarak anlamıştı ve o da bunu biliyordu. Biliyordu çünkü mücadele etmiyordum. Uyumluydum. Buradaydım. Bu piçin, kurtarıcımın bana verebileceği her şeye hazır ve nazırdım.

Beni boğdu. Bunu tarif etmenin daha nazik bir yolu yoktu ama o bunu yaparken sözleri kulağımda, sıcaklığı etrafımdaydı. Elleri oksijenimi çalmış olabilirdi ama vücudu bana asla anlayamayacağı bir şekilde geri verdi. İticiliği sert ve derindi. İçeri girip çıkarken kalçalarını zorlukla sallıyordu ve her geçişinde, oksijensiz kalan ciğerlerim gerilirken sisi hissedebiliyordum.

"Bana ihtiyacın var, Indy, değil mi?"

"Sikimi içinde hissediyor musun,

Indy?" "Kimin siki seni beceriyor,

Indy?"

"Ben Cruz, Indy. Cruz. Kafanda hecele."

Kelimeler dudaklarımı titretti, kirpiklerim titredi ve nefes nefese "Cruz" dedim.

Güvenli bir kelime değildi.

Kapının anahtarı.

Hemen bıraktı. Bir eli bacaklarımın arasına kaydı ve beni sikmeye başladığı kadar hızlı bir şekilde klitorisimi frikiklemeye başladı.

Gövdem yatağa çarptı, vücudum oksijensiz kaldıktan sonra kendini düzeltmek için savaştı, ama bundan daha da fazlası, zevkle mücadele etti.

Kıçıma vurduğu gibi bana da vurdu, sadece yüzüme çarptı. İçimden tiz bir çığlık yükseldi, o kadar yüksekti ki, başka bir zaman olsa yan evde kimsenin yaşamadığına ve her iki binanın da üst katı depo olarak kullandığına şükrederdim. Zevk bir tsunami gibi üzerime çökerken, gölgeler beni ele geçirdi.

Zihnimi günah tadında, Cruz kokulu ve cennet gibi hissettiren bir karanlıkla doldurdu.

YEDİ

CRUZ

O BIRAKTIĞINDA, altuzay vurduğunda, ben de kendimi bıraktım. Kendi orgazmıma ulaşmak için zorladıktan sonra kalçalarım bükülürken, spermim sert ve hızlı bir şekilde ona doğru kayıyordu. Amcığı etrafımda o kadar vahşice sıkıştı ki, sikimi boğdu ve sonrasında bana onun üzerine yığılmaktan başka seçenek bırakmadı.

Önceden bunu asla yapmazdım.

Başından beri onun sıra dışı olduğunu biliyordum. Indy ile aramızdaki şeyler hep agresif olmuştu. İlk başlarda bu beni tahrik etmişti. İçimdeki Dom, onun hızlı hareket etmesinden, şiddet kullanmaya istekli olmasından hoşlanıyordu. *İlk başlarda*. Sonra, çabucak, bundan hiçbir şey elde edemediğini fark ettim.

Hiçbir şey.

Tüm doğru sesleri çıkarırdı, sonra ona dokunduğum anda kapanırdı. Bir kadının vücudunu tanırdım, onunkini daha da iyi tanırdım. Onu silahsızlandırmanın ilerlemenin tek yolu olduğunu kısa sürede öğrenmiştim, sonra o kâbusu gördü ve birden her şey anlam kazandı, neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bir tür guru olduğum için değil, Indy'yi tanıdığım için. Doğası gereği agresifti. Motorcu kardeşlerine kafa tutabilirdi. Erkek egemen bir sektörde kendine bir isim yapacak kadar bağımsızdı ve sikiş öncesi yaptığı gibi savaştık kadar vahşiydi.

Onu şiddetle ısındırdım. Sinirleriyle oynadım, ten tene temasla başa çıkabilsin diye sessiz bir alarmla bağırmaclarını sağladım.

Onu kontrol altına aldım. Tüm düşüncelerden, tüm endişelerden, tüm stres ve gerginliklerden vazgeçerek bana boyun eğmesini sağladım.

Ona güçle hükmettim. Zayıflığını aldım, sahiplendim, korudum. Ona kurallar ve parametreler verdim, kontrol ettiği tek şeyin, vücudunun sahipliğini almasına izin verdim.

Sonunda onu ateşle becerdim. İhtiyacım olanı aldım, bir kez hazırlandığında, onun yolculuk için daha fazla olduğunu çok iyi biliyordum.

Hâlâ giyinik olan omuzlarına bir öpücük kondurarak dikkatlice içinden çıktım. İşler benim için uzun bir süre önce eğlenceli olmaktan çıkmıştı ve Indy'yi sevmek çok kolaydı.

Gömleğini kaptım, pantolonunu çıkardığım gibi onu da sırtından çıkardım, sonra yatağın üzerine düşürdüğüm bıçağa uzandım ve onu da kestim.

Yine de sütyenini çentiklemedim, çünkü değiştirmekten nefret ettiği tek şey buydu ve bu konuda hiç şikayet etmese de, sadece yok ettiğim güzel dantel parçalarına baktığında iç geçirse de, onu çıplak kalana kadar çözerek ödüllendirmeye karar verdim. Ancak o zaman yataktan çıktım. Henley'imi, bluzumu ve kot pantolonumu çıkarıp botlarımı ayağıma geçirirken onu inceledim.

Dik duracak kadar gergin, duyarsız olacak kadar zonlanmıştı. Bazen alt uzaydaki denizaltıları izler ve imrendiğimi hissederdim. Bu özgürlük benim de arzuladığım bir şeydi, eğer özgürlüğün

Saçmalık. Ama Indy için öyle olmadığını umuyordum. Daha fazlasını umuyordum. Çünkü o bunu hak ediyordu. Geçmişten kopmayı, anılarının kafesinden kurtulmayı hak ediyordu.

Kendime gelince, o kafesin anahtarının bende olmasından memnundum.

Çırılçıplak banyoya yöneldim. Orası da kız gibi süslü püslü şeylerle doluydu. Bu binaların aslında konut olmaması gerektiğini düşünürsek, buranın sahibi olduğunu ve çılgın saatler boyunca çalıştığı için burada yaşamaya karar verdiğini anladım. Şu anda saat gece on birdi, ama işini daha yeni bitirmişti ve bunun nedeni hafta ortası olmasıydı. Hafta sonları daha da uzun mesailer yapıyordu.

Yine de, burası ticari bir yer olmasına rağmen, kadın burayı güzelleştirmişti. Banyoda dökme demirden bir küvet, küçük bir duş kabini, bir tuvalet ve mumlarla ve kurutulmuş çiçeklerle dolu bir makyaj masası vardı. Bir süre sonra gerçekten kokmayan ve sadece toz toplayan şeyler. Belki başka kadınların evinde öyleydi ama bu evde değil. Indy'nin kurutulmuş çiçek pisliği temizdi. Hiçbir şey tozlu değildi. Temizlik konusunda da oldukça titizdi. Bu da onu yatakta, amından döllere damlarken, pislik içinde bıraktığımda beni hep eğlendirirdi.

Yavaş yavaş alıştığımız ve geleceğin planını oluşturacak olan -ve kesinlikle bir geleceğimiz olduğunu gördüğüm- alıştırmayı bilerek bir çiş yaptım ve ardından banyodaki suyu çalıştırdım.

Bunu yaparken, onu gördüğüm ve arzuladığım o geceyi düşündüm. Yani, ben bir erkektim. Bir süredir ondan etkileniyordum ama onu gerçekten gördüğüm o gece yıllarca aklımdan çıkmayacaktı.

Onu elleri ve dizleri üzerinde o tırnak fırçalarından biriyle yerleri ovarken izlediğim zaman mı?

Pantolonuma boşalmak üzere olduğumdan oldukça emindim.

Temizlik benim için bir zorunluluktuk. Anal ya da OKB olduğum için değil, DNA benim düşmanımdı. Onu ve kanıtları ortadan kaldırmak benim hayatımın işiydi. Bu yüzden onu izlemek ancak nak- temizliyor olsaydı daha ateşli olabilirdi.

Huh.

Bir sonraki cezamın bu olacağını düşünürken çenemi kaşıdım. Yerleri, amını ve memelerini çırılçıplak ovalamasını, sonra da bana sakso çekmesini izlemeyi çok isterdim.

İsa.

Yine ereksiyon oluyordum ve bu bok için çok yaşıyordum. Tabii ki, hayatımın çoğunda çok yaşıyordum.

Indy'nin çoğu gün kokladığı parfümün banyoyu doldurmasına izin vererek küvete sevdiği saçmalıklardan biraz dökerken, arkamı dönüp yatağa doğru gitmeden önce derin bir nefes aldım.

Hareket etmemişti. Bu

hiç şaşırtıcı değildi.

Sarhoş olan birini gördüysem, o da oydu.

Bu düşünceyle dudaklarım seğirdi, yatağın yanına gittim, ona baktım ve kendimi parmaklarımı yarığından fışkıran döllere üzerinde gezdirmekten başka bir şey yapamaz halde buldum. Kahretsün, kremalı turtalara bayılırdım ve nadiren alırdım.

Bu yüzden Jingles'ın beni göğüsleri ve kıkıyla etkileyebileceğini düşünmesi çok komikti. Kulüp fahişelerinden birine yaklaşırsan aletini iki kez torbaya koymak gerekirdi. Bunun neresi eğlenceliydi?

Indy'nin RIA'sı vardı, bu iyi bir şeydi çünkü yaptığım, gördüğüm ve öğrendiğim boktan sonra baba olmaya hiç niyetim yoktu, ama bir kadının amcığının dölümle sıırıslamak olduğunu görmek... çok lezzetliydi.

Onun amcığı olduğunda daha da iyi.

Dokunduğumda seğirdi ama ben durmadım. Aşağı uzanıp biraz mastürbasyon yaparken bile parmaklarım onunla oynuyordu, gerçekten başka bir ereksiyon elde etmek istemiyordum ama Indy'nin savunması düştüğünde sadece anın tadını çıkarmak istiyordum. Ürkütücü bir şekilde değil, sadece bana izin verdiği anlamına gelen bir şekilde, ki bu zor kazanılmış bir şeydi.

Gecenin geri kalanında, uyanıncaya kadar uysal olurdu, gün onu becerirdi ve ona tekrar yaklaştığında, onu bir kez daha ısıtmam gerekirdi.

Bir dangalak buna değip değmeyeceğini sorabilirdi - tıpkı daha önce yaptığı gibi. Ama bir dangalak Indy'nin değerini bilemezdi, nokta. Tıpkı onun gibi.

Bu dünyaya geri dönmeme izin vermemin bir nedeni vardı, çünkü buna ihtiyacı vardı. Benim bu adam olmama, Ctrl+Alt'a ve ardından Delete'e basar gibi zihnini silebilecek türden bir adam olmama ihtiyacı vardı ve onun acı çektiğini hissettiğimde, ona biraz rahatlama sağlamaktan başka alternatifim olmadığını hissettim. Bildiğim tek yolla ona özgürlüğünü vermek.

İçinden bir inilti yükseldi, bu da uçtuğunu gösteren bir başka ipucuydu ve kalçalarını elime doğru salladı.

"Cruz," dedi kalın bir sesle, vücudu yorganın üzerinde dalgalanıyordu.

Adımı nasıl söylediğine, bu haldeyken her zaman lanet olası adımı nasıl söylediğine çenemi sıktım. Bazen, amcası onu ele geçirmeden önce hep böyle olması gerekip gerekmediğini merak ediyordum ama böyle şeyler düşünmenin bir anlamı yoktu.

İşTE VE şİMDİ, bu Indy'ydi ve onun için daha iyisini dilesem de, bu haliyle oldukça harika olduğunu düşünüyordum.

Parmaklarım birbirine karışmış döllerimizle yapış yapış olmuşken geri çekildim, dudaklarının büküldüğünü gördüğümde eğlendim. Gözlerini açtı ve tembelce, "Neden durdun?" diye homurdandı.

"Suyun akmasını ister misin?"

Sonra bir iç çekti, ağzını açarak sikimi daha da sertleştirdi ve benim bir şey söylememe bile gerek kalmadan parmaklarımın teklifini kabul etti.

Kahretsin, akıllı bir denizaltıyı severdim ve Indy'nin bir denizaltı olduğuna hiç şüphe yoktu. Ona hükmetmeme her izin verdiğinde ve bunu sevdiğinde, beni bir daha asla içeri almayacağını düşündüm, ama aldı. Buna en az benim kadar ihtiyacı vardı ama bu beni sonsuza kadar yanında isteyeceği anlamına gelmiyordu.

Bu da üzerinde çalışmam gereken bir şeydi.

Parmaklarımı dudaklarının arasına sıkıştırdım ve emerek temizlemesine izin verdim. İnledi, dili parmaklarımın arasına girip onları derinlere çekerken titreşim bedenimde zonkluyordu. İşi bittiğinde parmaklarımı biraz daha derine soktum ve öğürürken ilgili gözlerle onu izledim. Göz kapakları açılmadı, güvensizlik, hoşnutsuzluk ya da durması için sessiz bir yalvarış yoktu, sadece ona verdiğimi aldı.

Hep öyle yapardı.

Nefesimin altında hırlayarak bademciklerini gıdıklamayı bıraktıktan sonra geri çekildim çünkü bu gece kusmasını hiç istemiyordum. Belki başka bir gece için sorun olmazdı ama bu pisliği gerçekten istemiyordum. Lanet bir gün geçirmiştim, kadınıımı yıkamak, belki tekrar boşalmak,

sonra memelerinden biri elimde ve sikim amındayken uyumak istiyordum.

Mutluluk.

Ayrıca, ne zaman bu kadar uyumlu olsa, ne kadar tahrik edici olsa da, bazen beni kızdırıyordu. I

onun amcası değildi. Bazen mücadele etmesini tercih ederdim, çünkü onun itaatini hak edip etmediğimden emin değildim. Sonra homurdanırdı ve dünyam bir kez daha düzelirdi.

Ben uzaklaştığımda dudak büktü, dudaklarım kıpırdadı ve kızgınlığım geçti.

Yozlaşma tatlıydı.

Öne doğru yığıldı, sonra sırt üstü yuvarlandı, lavanta rengi yorganın üzerinde teni altın gibiydi. Manzarayı takdir etmek için bir saniye durdum, sonra bir saniyeden fazlasına ihtiyacım olduğuna karar verdim. Suyun canı cehenneme.

Eğilip yerden kot pantolonumu aldım, sonra cebimde cep telefonumu buldum. Fotoğrafını çektim, sonra da "Bacaklarını aç" diye homurdandım. İtaat etti ama ben en iyi görüntüyü elde etmek için yatağın ayakucunda dolanırken gözleri bana yapışmıştı. Bir kare çektikten sonra mırıldandım: "Parmaklarını amına sok. Bana ne kadar dağınık olduğunu göster."

Yine itaat etti, ama emir onu zevkle kızartırken sırtı dalgalandı, göğüslerini yukarı kaldırdı ve kalçalarını aşağı salladı.

Gerçek hayatında ne kadar baskın küçük bir orospuydu ama ön kapı kapandığında itaat etmeye o kadar hevesliydi ki.

Mırıldanarak birkaç kare daha çektim, sonra elimdeki cep telefonunu yatağın üzerine bıraktım ve zıpladı, ardından ayaklarından tuttum, şaşkınlık içinde ciyاكلarken onu çarşaflardan aşağı sürükledim ve kollarıma aldım.

Hepsi steroidli ıspanak yemiş gibi görünen kardeşlerimin çoğuna kıyasla biraz cılızdım ama güçlüyüm. Güçlü olmak zorundaydım. İşim ceset taşımak ve kanıtları yok etmek için devasa kimyasal madde fiçileri taşımaktı. Bunun neresi hafif geliyordu? Ama kollarımdayken güvendeydi, emniyeteydi. Bunun bir oksimoron olup olmadığından emin değildim.

Kimse için güvenli bir liman değildim ama Indy'yi asla incitmezdim. Diğer herkes, elbette. Ama Indy, hayır. Dürüst olmak gerekirse, sevgimin derinliklerine inmişti. O kadar derindi ki bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Kollarımın arasına yerleşirken dudaklarımı şakağına sürterek banyoya doğru ilerledim. Onu tuvaletin yanına yerleştirdim ve mırıldandım, "Git işe."

İçini çekti, gözleri ilk kez isyan ediyordu ve ben sadece kaşlarımı kaldırıp "İşe" emrini verdim.

"Beni biraz yalnız bırakamaz mısın?"

"Seninle benim aramda mahremiyet diye bir şey yok," diye hatırlattım ona sakince. "Ve tartışmak için, daha önce banyoya girmişken burada durup seni silerken izleyeceğim."

Yüzünü buruşturdu ama koltuğa çöktü ve işini yaptı. Bakışları dizlerimin üzerindeydi ama eğik başını izledim, elimde tuttuğum ve ona verdiğim kâğıda uzanması biraz zaman aldığı için garipliğini gördüm.

İşi bittiğinde, eline uzanmadan önce sifonu çektim ve "Kirli Indy için banyo zamanı" dedim.

Burnu kırıştı. "İkimiz de en az diğerimiz kadar kirliyiz."

Dudaklarım seğirdi. "Evet, ama kendimi temizlerken ereksiyon olmuyorum."

Buna sırtıttı, küvete girmesine yardım ederken gözleri neşeyle parlıyordu. Bekledi, çünkü artık işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu - bu da uzun sürmemiştir. İşin bu tarafını sadece son birkaç haftadır keşfediyorduk, ama ona oyun oynadığımız zamanlar dışında her yerde bir hanımefendi gibi davranacağımı biliyordu - ve arkasına tırmandım, sonra onu bacaklarımın arasına oturacak şekilde yönlendirdim, sırtı göğsüme yaslandı.

Uzanıp bacaklarını ayırdığımda tıslayarak, "Tanrım, çok ağrım var," diye mırıldandı.

Şaşırmadan mırıldandım. Sabahları sırtı ve dizleri de ağrıyacaktı.

poz verdi.

Ellerimle amının her iki yanındaki tendonları ovuşturarak, "Kıpırdama Indy." diye bağırmadan önce bir dakika kıpırdanmasına izin verdim. Henüz bir kez daha ereksiyon olmak istemiyorum."

Homurdandı. "Benim yanımda hep sert olman benim suçum mu?"

"Tam bir velet," diye homurdandım, bir elimi kaldırıp onu boğazından yakaladım ve kendime doğru bastırdım. Mücadele etmedi ve ben, "Başka bir ceza için mi çalışıyorsun Indy?" diye mırıldanırken kıvranmayı bıraktı.

Göz kapakları çırpındı. "Hayır."

"O zaman sana bakmama izin ver, hmm?" Sesim daha yumuşaktı ve yüzünü mürekkepli boğazıma gömüp orada kalmadan önce iç çekti.

Artık kıpırdamadığından ve teselliği bende aradığından memnun bir şekilde, onu orasından ovarak, sonra kalçaları boyunca dizlerine kadar ovarak, bacaklarını bir bez bebek gibi manipüle ederek bakımlarıma devam ettim. Yarı yolda ayağımla musluğu kapattım ama suyun sıcaklığı kemiklerine işledi ve yavaş yavaş onu elimde gevşetmeye başladım.

Sonrasındaki bakımı takdir etmemesi, benim ona bu bakımı verme konusunda daha istekli olmama neden oldu. Sonrasında denizaltılara her zaman dikkat ederdim çünkü akıllarını bir kez karıştırdıktan sonra onlarla ilgilenmezseniz kafalarını karıştırabilirdi. Ama Indy bundan hoşlanmadı.

Benden hiç şefkat istemedi.

Bu da doğal olarak ona kendi markamı iki kat daha fazla vermemi sağladı.

Indy'yi bir çiftlik sahibinin kendisine bir milyon dolara mal olan ve bir türlü eyer vuramadığı huysuz bir atı gördüğü gibi görüyordum. Aradaki fark, Indy'yi eyerlememe izin vermesi için becerebilirdim. Midilli oyunlarından hoşlandığımdan değil ama benzetme yine de işe yarıyordu.

Kollarımda gevşediğinde, nefesi boğazıma değdiğinde, alnı terden yapış yapış olduğunda gülümsedim.

Onun dokunulmaktan nefret ettiği gerçeğinde bir ironi vardı, ya ben? Denizaltılarıma dokunmaya bayılırdım.

Onları içimde boğmayı severdim. Onların içinde boğulmayı sevdim.

Öğrenirdi.

Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardı ve Indy bunu yakında öğrenecekti.

SEKİZ

INDY

BANYOMUZDAN SONRA Cruz beni ovduktan sonra, her zamanki gibi beni bir un çuvalından daha hafıfmişim gibi taşıyarak yatağa götürdü ve burada bana tepeden tırnağa masaj yaptı, bunu yaparken de mırıldandı.

Ağrıyı dindirmek için çok çaba sarf etmiş olmasına rağmen, ertesi sabah yine de Ibuprofen almak zorunda kaldım çünkü sırtım çok fena ağrıyordu.

Masaj güzeldi.

Ve Google bana hangi şarkıyı mırıldandığını zaten söylemişti - Cruz'un gizli bir dans hayranı olması sürpriz oldu. Çıplak bir fotoğrafımı paylaşmaya karar verirse bunu ona karşı kullanabileceğimi düşündüm. Eğer Günahkârlar onun DJ Martin Solveig'i sevdiğini biliyorlarsa, bunun benim intikamım olacağını düşündüm.

Bu düşünce beni gülümsetti çünkü Cruz'un bunu asla yapmayacağını biliyordum. O çok özel biriydi. Çok korumalıydı. Ayrıca, her iyi katil gibi o da hatıra saklardı. Bunu kabul ettim, çünkü etrafım katillerle çevriliydi.

Ölüm, kardeşlerimin seçmeye karar verdikleri kariyerler için çok önemliydi.

Kendime gelince, ölüm benim için birçokları için olduğu kadar korkutucu değildi. Aslında hoşuma gidiyordu, yaşlı Kevin Amca kardeşimin ellerinde can verdiğinden beri hoşuma gidiyordu ve bu benim masum olduğum anlamına da gelmiyordu. Benim de ellerimde kan vardı. Nefsi müdafaa için dökülen kan, kanın lekelenmesini engellemedi.

"Böyle gülümsediğinde ne kadar ürkütücü olduğunu biliyor musun?" Giulia'ya bir bakış attım. "Ürkütücü mü?"

Duygulandım."

Gözlerini devirdi. "Bazen kardeşine o kadar benziyorsun ki deliriyorum." "O deli."

"Sen de öylesin." Her zamanki piercingcim Frankie'nin bana gönderdiği ve benim de çıktısını aldığım bilgi paketinin üzerinden bana sırtıttı.

Frankie haftada bir gelip piercing randevularımla ilgilenerek bana bir iyilik yaptı ama onlar tanışmadan önce Giulia'nın çiraklığa başlamayı düşünmeden önce öğrenmesi gereken tonlarca şey vardı.

Homurdandım, sonra David'in genellikle kışını dayadığı masa sandalyesinde dönerken botlarımı kanepeye vurdum ve "Nyx'in burada olmamasına şaşırdım, piercing işi hakkında bana bok atıyor." diye sordum.

Giulia homurdandı. "Indy, kardeşinin aletini görmediğini biliyorum ve Hawk'inkini görseydim

ben de aynı şekilde midem bulanırdı, ama bebeğim, eğer bir şey varsa, Nyx piercing yapacağım için minnettar."

Burnum kırıştı. "Bırakın başka bir şeyi, orada bir toplu iğne başı için bile yeterince yer olmadığına dair söylentiler duydum."

Bir kahkaha attı ama gözleri gerçek eğlencesiyle parlıyordu. "Her zaman bir kişiye daha yer vardır." Ben inleyince bana göz kırptı. "Çoğunlukla minnettar olduğumu düşünüyorum. Eğer bir şey olursa, sana borçlu olacak. Yerleşkede çılgına döneceğimi biliyordu."

"Düşünsene... sadece yemek yemekten, nefes almaktan ve kulübe sıçmaktan mutlu olmayacak kadar sarhoş olmadığını," diye alay ettim günün geri kalanında yapacağım tasarımları gözden geçirmeye başlarken.

"Biliyorum, değil mi? Onunla Quin hakkında bile konuştum."

Küçük kardeşimin adını duyunca sesi yumuşadı ve kâğıtların üzerinden ona bakarken içimi bir sıcaklık kapladı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet. Tabii ki. Bir süredir onun üzerinde çalışıyorum." Dudağını dişlerinin arasında emdi.

"Biliyorum, aile benim için pek bir şey ifade etmiyor gibi görünebilir."

Ona göz kırptım. "Tacizci baban öldüğü için ve ağabeyin üvey annesiyle kaçan bir pislik olduğu için mi mutsuz değilsin?"

"Onun potansiyel olarak tehlikeli bir pislik olduğunu ve belki de tacizci babamı öldürmüş olabileceğini unutma." Burnu kırıştı. "Yani, teknik olarak beni taciz etmedi." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım demek istediğim, o... bilirsiniz, Kevin gibi değildi."

İçimden ürperdim, ama dışımdan, "Bunun için şükürler olsun," dedim.

"Evet." İç çekti. "Karşılaştırmamalıyım, sanırım."

Gözlerimi devirdim. "Evet, çünkü bu dünyada hepimiz teknik ayrıntılarla ilgileniyoruz."

Bana sırtıttı. "Haklısın. Hepimizi incitti. Gerçi kardeşlerim çok daha bağışlayıcıydı." "Aptallar.

İstismar istismardır, Giulia. Ne kadar kötü olduğunu tanımlayan bir ölçü ya da ölçek yoktur.

ve bunun yüzünden mahvolmayı hak ediyor muyuz?"

"Sanırım öyle," diye mırıldandı, sesi düşünceli çıkıyordu. "Böyle düşünmem çok saçma, değil mi?"

"Hayır. Her kadın bunu yapar. Bu içimizde var. Hey, beni sadece parmakladı - bu tecavüz değil, değil mi? Hey, beni sadece aletini emmeye zorladı, sanırım içime girmediği için şanslıyım." Dilimi şaklattım. "Berbat. The. Siktir. Berbat."

"Toplum berbat."

"Elbette öyle," diye kabul ettim. "Köpek annene kötü davranıyordu, değil mi?" "O da bana kötü davranıyordu."

Küçükken Dog'u morluklar içinde gördüğümü uzaktan hatırlasam da bu beni gülümsetti. "Annenin böyle olması beni neden şaşırtmıyor?"

Giulia iç çekti. "Eskiden pek çok şeydi. Sonra değişti. İkinci el araba satıcısıyla birlikte oldu ve adam onu gerçek bir Stepford karısına dönüştürdü."

"Bu yüzden mi tedbiri elden bırakıp Nyx ile birlikte oldun?" "Hayır.

Bunu yaptım çünkü o benim ruh eşim."

Bunu o kadar içten söyledi ki sözlerinden şüphe etmediğini anladım. Bana gelince, onun ifadesi beni doğrulmaya zorladı ve tabii ki bu da sırtımı ağrıttı. "Ruh eşlerine inanır mısın?"

"Nyx'e kadar değil," diye beni temin etti, ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Sana öyle olduğunu düşündüren şey ne?"

"Çünkü ben onu anlıyorum, o da beni anlıyor. Onun ne olduğunu biliyorum ve yine de onu seviyorum ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Aşk bu mudur?"

"Kulağa bir güç baladının başlangıcı gibi geliyor," diye alay etti ve gözleri dans ederken, sesi ciddileşerek, "Kabullenme, birçok insanın kabul edemediği birçok şey olduğunda oldukça güçlü bir motivasyon kaynağıdır," dedi.

Huh.

Bunun üzerine kaşlarımı çattım ama yavaşça kanepeye yaslandım. Sonra, lanet olası bir psikiyatristin kanepesine çok fazla benzediği için ve bir ömür boyu onlardan yeterince kullandığım için, doğruldum, doğruldum ve mırıldandım, "Onu bulduğuna sevindim. En azından tamamen kaybetmesini engelleyeceksin."

"Şey, onu bilemiyorum. Belki de karanlığa doğru birlikte gideriz." Yumuşak bir iç geçirdi. "Onun gibi bir isme yakışıyor."

Homurdanarak, "Adının karanlıkla hiçbir ilgisi yok," diye mırıldandım.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Yok mu?"

"Nyx'in dişi bir tanrıça olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yani, yol adını wiki-medya'dan öğrenmedim, Indy."

Ona sıırttım. "Quin doğduğunda bir köpeğimiz oldu. Gelmiş geçmiş en iyi köpekti. Ona evcil hayvan demek ona kötülük etmek olur."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Giulia, Nyx'i sıcak koltuğa oturtacakken neden sana bok atayım ki?" diye şaka yaptım. Kıs kıs güldü. "Yok artık. Köpeğinin adı Nyx miydi?"

"Hayır, *efsanevi* köpeğimizin adı Nyx'ti. Siyah bir labradordu. Yemin ederim, Cujo'nun reenkarne olmuş haliydi." Dudaklarım hiçbir şekilde zorlama olmayan bir gülümseme oluşturdu. "Onu her gün çok özlüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. O kadar havalıydı. Tüm konsey biliyor tabii ki." Omuz silktim. "Bizimle birlikte büyüdükleri için biliyorlar, ama onun ne kadar harika biri olduğunu isim konusunda ona bir bok vermemelerinden anlayabilirsiniz."

Giulia bana göz kırptı. "Bunu şimdi öğrendiğime inanamıyorum."

"Baldızınla çalışmanın avantajları."

Gözleri sıcaklıkla parladı. "Evet. Bunu görmeye başlıyorum." Kâğıtları tekrar eline aldı ve bana doğru uzattı. "Bunun için teşekkürler, Indy."

"Endişelenme. Frankie Cuma günü burada olacak ama o zamana kadar oradaki her şeyi okumuş olmanı istiyorum." Boğazımı temizledim. "Profesyonel Piercingciler Derneği'nden. Bilmen gerekenler için temel bilgiler. Frankie'nin stüdyosu APP üyesi olduğu için şanslısın yoksa bunu yapamazdık." Ona göz kırptım. "İnsanları tanıyan insanları tanımak iyidir."

Sırıttı. "Evet, bunu görebiliyorum. Ayrıca bazı derslere kaydolmam gerektiğini de gördüm." Nefesinin altında mırıldandı. "Önümüzdeki birkaç ay içinde bunu ayarlayacağım. Frankie'nin stüdyosu nerede?"

"Şehir. Benim için bu yoldan geliyor. Nawlins'de bir dövme salonunda birlikte büyüdük. Sağlam biri. Tam zamanlı deneyim kazanmak için seyahat etmeniz gereken bir nokta gelecek ya da pratik yapmak için ihtiyacınız olan saatleri kazanmanız bir ömür boyu sürecek. Kardeşimin bunu takdir edeceğinden emin değilim."

Giulia omzunu silkti. "Eminim o da gelecektir."

Sesindeki kendinden eminliği, yüzde yüz güveni duydum ve doğrusu biraz kıskandım.

Ondan önce Nyx koşu dışında başka bir nedenle yerleşkeden ayrılmazdı. Kulüp için Amerika'nın dört bir yanını dolaştığını biliyordum ve gençken ülkeyi terk etmesine neden olan ekstrem sporlarla ilgilenmiş olsa da artık tam bir ev kuşuydu.

Nyx'in Giulia için şehre gidip geleceğinden ben de şüphe etmedim. Onun için anlamı buydu. Rahatsız edilmekten hoşlanmayan kardeşim, kadını için bunu göze alırdı.

Belki de haklıydı. Belki de ruh eşiydiler.

Kulüp binasındaki söylentiler doğruysa, birden fazla şekilde. Belki de gelecekte

Eğer gerçekten avlanmasına yardım ettiyse... Ama bugün o gün değildi.

"Bu gece Stone'u görmek için kulüp binasına geliyor musun?" Giulia sordu, belli ki 'İsa'ya gelme' anı yaşadığımdan habersizdi.

"Yapmam gerekiyordu ama artık değil. Bazı geç randevularım var. Buna da alışman gerekecek," dedim homurdanarak. "Çılgın saatler."

"Bununla başa çıkabilirim. Artık bunu yaşamıyor değilim."

Düz boruların ağır gümbürtüsü pencere camlarını çınlatıyordu ve eğer bu Nyx'in ya da en azından Günahkârlardan birinin bize doğru geldiğine dair yeterince büyük bir ipucu değilse, o zaman inandığım kadar zeki değilmişim. Giulia bu sesle canlandı ki bence bu çok hoştu ve birkaç dakika sonra Nyx ortaya çıktığında ayağa fırladı ve kendini ona doğru fırlattı. Güldü, sonra onu kışından yakaladı ve kendine doğru daha sıkı çekti. Onu ellemeye başladığında gözlerimi devirdim. ve dikkatimi tasarımlarıma geri verdim.

Giulia iyice öpüldükten sonra, bir fısıltı başımı kaldırmama neden oldu. Cruz'un her zamanki gibi sessiz bir şekilde orada durduğunu görünce yutkundum. Dudaklarımı yalıyordum, sanki dün gece yaptıklarımızın tadını alabilirmişim gibi, yumuşak gülümsemesi hiç de yumuşak değildi - en azından bir başkasına karşı. Sert bir adamdı, ama ben sert adamlarla birlikte büyümüştüm, etrafım onlarla çevriliydi. Her zaman görmek istemesem de birinin hassas tarafını nasıl hissedeceğimi biliyordum.

Onunla ilgili bir şey savunmamın içine girmişti ve itiraf etmeliyim ki onu görmeyi dört gözle beklediğim bir noktaya gelmiştim.

Bir mucizeden bahsediyoruz.

Bacaklarımı huzursuzca hareket ettirdim ve bakışları aşağı indi, o esrarengiz gözleri, uyluklarımın arasındaki bölgenin aşırı derecede farkında olmamı sağlayan hafif hareketi izliyordu.

Bu sabah şortumu giyerken beni izlemişti. Külot giymediğimi biliyordu. Gömleğimi giymemi izlemeden önce sütyenimi bağlamıştı.

Onun bir röntgenci olduğunu söyleyebilirim, ama bundan daha derine indi. Sadece izlemekten zevk almıyordu, rutin olarak inşa ettiğim duvarları yıkmaya bayılıyordu. Sadece ona karşı değil, tüm erkeklere karşı.

Kahretsin, çoğu kadın da öyle.

Cruz dışında Kevin'i bilen tek bir kişi vardı, o da Stone'du ve o da acı gerçeği biliyordu. Kevin'in tacizinin boyutlarını ona hiç anlatmamıştım. Carly'nin etrafında dönen kâbuslar gördüğüm için benim uykusuzluk çektiğimi düşünüyordu.

Ben yapmadım.

Kabuslarım-

Geçmiş, bugünümü istila ederken boğazım

düğümlendi. Her zaman olduğu gibi.

"Indy."

Sesi sakindi. Nyx ve Giulia'nın lanet dövme salonunun önündeki öpüşme seansını rahatsız etmeyecek kadar, ama beni eski tarihten sarsacak kadar da sertti.

Gözlerimi kırptım. "Cruz."

Ben ona uzanmadım, o da bana uzanmadı. O zaman neden tekrar banyoya girmişiz gibi hissettirdi?

Bana bakması, beni topraklaması?

"Nyx'le birlikte şehre gidiyorum," dedi bana, sesi gürültülüydü.

Gözlerimiz ikimizin de söylemeye hazır olmadığı şeyleri anlatıyordu - Nyx'in önünde değil.

Çünkü Cruz bana, kardeşimin önünde, gün biter bitmez doğruca daireme geleceğini söylediği an, gerçekten ifşa olduğumuz andı.

Cruz bana dün gecenin ilk ya da son kez birlikte olacağımızı söylemişti ama şimdi anladım ki

bir şey itiraf etmenin zamanı değildi.

Heyecanlıydı, ayak parmaklarının üzerinde biraz zıplıyordu ve yapacak bir işi olduğunu ve bunu yapmak için beklemekten hoşlanmadığını fark ettim.

Onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da işleri *kendi* programına göre yapmayı sevdiğiydi. Başka kimsenin değil. Ama Nyx'le, Başkan Yardımcısı olarak, fazla seçeneği yok gibiydi. Bu durum Dommy'nin kafasını karıştırmış olmalı ki gülümsememi gizledim.

Nyx'in bir şaplak için eğileceğinden şüpheliydim... Giulia için bile.

Cruz'un oyun planının ne olduğunu merak ederken bile -sadece bugün için değil, bizim için de- hayatım boyunca onunla birlikte olduğum süre boyunca hiç aynı adamla birlikte olmadığımı fark ettim. Bu yaşımda bunun benim hakkımda ne söylediğini düşünmek bile istemiyordum. Berbat durumda olduğumu bilmek ve bunu itiraf etmek iç karartıcıydı.

Çenemi eğdim ve beni her zaman başarıya ulaştıran tek şeye odaklanmayı tercih ettim: mürekkep. "Sırt dövmen için sana biraz zaman ayırmamı ister misin?"

Omuz silkti. "Elbette."

Nyx, Giulia'yla öpüşmekten nihayet vazgeçmiş bir halde mırıldandı: "O haçı bitirmen bir ömür sürdü. Mürekkeple kaplı olmasaydın, bir daha iğne altına giremeyecek kadar korkak olduğunu söylerdim."

Cruz sırtı, kendi iyiliği için çok ateşli görünüyordu. Ve benim.

Tanrım.

Onunla ilgili beni harekete geçiren şey neydi? Bana şaplak atmadan, bıçağının tersiyle derimi kazımadan ya da beni boğmadan?

Yani, onun güzel olduğunu biliyordum ve bazıları mürekkebi bir sanat olarak görmese de ben kesinlikle görüyordum. Tuvalim yaşıyordu, *nefes alıyordu*. Hareket ediyordu, hayat vardı. Lanet olası bir kumaş parçasını boyayıp duvara asmadım. Çalışmalarım iki boyutlu olmaktan çok daha fazlasıydı. Ve bu Cruz'un her yerindeydi. Elbette, mürekkeple kaplıydı ki bu benim kriptonitim gibiydi, ama bundan da öte, muhteşemdi.

Saçları koyu renkti. Esmer erkeklerden hiç hoşlanmazdım, çünkü bana kardeşlerimi hatırlatırlardı, ama Cruz'un saçları vizon gibiydi. Ellerimde çok iyi hissettiriyordu.

Gözleri bir tür elaydı. 'Bir tür' dedim çünkü ne mavi ne de yeşildi ve gülümsediği nadir durumlarda irisin etrafında dans ettikleri için tanıdığım küçük amber üst notaları vardı. Bu üst notalar gözlerini çimenli bir renge doğru eğimli hale getiriyordu, ancak onları sadece yeşil olarak etiketlemek onları küçümsemektir. Bir elmasa taş demek gibi.

Doğası gereği huysuz biri olduğunu fark ettim. Yine de kendisini gaddar olarak sınıflandıracağını biliyordum. Azrail gibi. Kafasında, benim kendim hakkında sahip olduğumdan daha kötü bir imaj vardı. Neden? Bilmiyordum. Geçmişinde yaşadıkları ona acı vermiyordu. Hayatta kalan, bataklıkta boğulmakta olan birini tanırdım. Cruz boğulmuyordu. Hayatta sörf yapıyordu ama bir şey onu yönlendiriyordu.

Bir şey.

Bunun ne olabileceğini merak ederken dudaklarımı büzdüm, bakışlarımı güçlü çene hattında, geniş gözlerinde, şimdi bağlantıyı kurduğum ve ona dokunduğum nadir durumlarda birini düzelttiğimde başparmağımın altında iyi hissettiren yumuşak kaşlarında gezdirdim. Kirli sakalı tenime en iyi şekilde batıyordu ve yeterince uzun olduğunda gümüş ve altın rengi parlıyordu.

Vücudu iriydi. Nyx gibi kas yığını değildi ama vücudu yapılıydı, güçlüydü. Kendi tarzında. Sanırım bir halterci yerine bir koşucuyla yatmak gibiydi.

Gözlerinin her iki yanında, ağzını çevreleyen çizgiler olmasa ve burnu kırılmış olsa bile, hayatının bir döneminde sık sık gülümsediğini gösteren en tatlı gülümseme çizgileri vardı.

Hasar görmüş bir meleğe benziyordu. Ellerindeki ve göğsündeki iskelet dövmeleri, ona yol adının verilmesinin nedeni olan devasa haçı ve boğazındaki, çoğunlukla siyah mürekkepten oluşan büyük dövmesiyle. Bunun bir örtbas olup olmadığını anlamak için bakmıştım ama negatif mürekkebin bir şeyi temsil ettiğini düşünmüştüm, benimle paylaşmadığı ve belki de asla paylaşmayacağı bir şeyi. Ne de olsa yaşayan bir iskelet gibi mürekkepli olmasının bir nedeni vardı.

Onun sır sakladığı düşüncesi beni incitmemeliydi. Onunla en az şeyi paylaştığım zaman bile. Geçmişimi kimse bilmezken o biliyordu ama önemli olan tek yanımda değildi.

Gecenin içinde şiddet ve tutkuyla bir araya gelen iki bedendik ama daha fazlası olup olmadığından emin değildim. En azından henüz.

Belki iki hafta önce bunu sorun etmezdim. Ama dün bir şeyler değişmişti.

Bu ne onun ne de benim yaptığım bir şeydi. Önüne işlememi sağladığında ya da dölle ıslanmış parmaklarını boğazıma soktuğunda engelleri hiç denemeden yıkmış olsa bile.

Hayır, bunu Stone ve Steel yapmıştı.

El ele yürüyorlardı. Henüz binmemesi gerekirken kaltağa binmekten taş kesilmişti.

Çelik'in gözlerinde öylesine yoğun bir bakış vardı ki, bana bir lazer gücüyle vurmuştu.

Yıllardır birbirlerini sevdiklerini biliyordum. *Sebebi* hepimizin ötesinde olsa bile, gözleri olan herkes için açıktı. Steel'in bunu Stone'a haklı göstermiş olması gerektiğini biliyordum ama onları ayrı tutmak için kullandığı saçmalıkların üstesinden gelmiş olsa bile gerçeği benimle asla paylaşmamıştı.

Onu hastanede görmüştüm, geceler boyu, haftalar boyu ona göz kulak olmasını izlemiştim.

Onun için yeterince iyi değildi. Kendini kanıtlayana kadar. Ve elbette, çuvalalayacaktı. Motorcular hep yapar. Ama bu işi yürüteceklerini düşündüm. Gelecekte başlarına ne gelirse gelsin.

Bunu dün görmüştüm. Stone'u markalaştırmam ve sahip olduğunu bile bilmediğim bir marka üzerinde çalışmam için geldiklerinde, Stone'un onun olduğunu tüm dünyaya ilan eden bir marka üzerinde -herhangi birimizin fark ettiğinden çok daha uzun bir süre- çalışacaktım.

Ve sonra, şimdi, Giulia ve Nyx'e baktığımda, önümde tekrar dilleriyle seviştiklerinde, kafası benim olabileceğimden daha fazla karışmış bir kardeş olarak, Giulia'nın sözlerini kaydettiğimde... geleceğimde bu var mıydı?

Bu benim geleceğim olabilir mi? Dürüst olmak gerekirse, emin değildim.

İstesem bile bunun Cruz'la olacağından emin değildim. Kulübün Azrail'i.

Ellerine vücudumda katlanabildiğim tek adam. Aleti hiç acı vermeden içime giren.

Birlikte uyuduğumuzda beni ıslatan kişi.

Tetikleyicilerimi bilen, kurtulmak için neye ihtiyacım olduğunu bilen, tam olarak ne olduğumu ve neden "Indy" olduğumu bilen biri.

Bu emredici ses tonuyla ona göz kırptım ve burun delikleri alevlendiği için göz bebeklerimin patlamış olması gerektiğini biliyordum. Sanki uyarılmamın kokusunu alıyor gibiydi.

Yapabilir mi?

Onda doğaüstü bir şeyler vardı, bundan kesinlikle emindim. Ya da belki de bu adamın ellerindeki o kemikleri neden hak ettiğine dair lanet olası bir aldatmacaya kapılıyordum.

Dudağımı ısırđım. "Bu hafta için yerinizi ayırtacağım."

"Sik David nerede?" Nyx, David masanın altında saklanıyormuş gibi dükkanımın etrafına bakarak sordu.

"Ona sabah izin verdim. Arabasıyla ilgili bir sorunu varmış," dedim ona, gözlerim Cruz'un gözlerinde sabit kalırken.

"Lanet olası ucube. Sana bakışından hoşlanmıyorum," diye homurdanmaya devam etti ve sözleri Cruz'un kaşlarının çatılmasına neden oldu.

Yine de başımı salladım ve "O zararsızdır" diye homurdandım. "Bu çingiraklı yılanın ısırmayacağını söylemek gibi bir şey."

Bu, bakışlarımı Cruz'unkilerden ayırmama neden oldu. "Bu hiç mantıklı değil. David ne zamandan beri yılanı benziyor?"

"Her zaman mı?" Nyx homurdandı.

Ona kaşlarımı çatarak, "Quin'i ne zaman göreceksin?" diye karşılık verdim.

Ağabeyimin ağzı bir karış açık kaldı ama "Gelecek hafta" diyerek beni şaşırttı.

Nyx'in sabıkası olmaması sayesinde içeri girebilmişti, çünkü normalde çeteyle bağlantısı olan birinin aynı çeteden ziyaretçi kabul etmesine asla izin verilmezdi. Bu yüzden ziyaretinin nasıl mümkün olduğunu asla bilemeyecektim, bu bahanenin onu rahatlatmasına asla izin vermemiş olsam bile. Kulübün cebi doluydu, bu yüzden ya Nyx'i ziyaret için Rikers'a sokacak birine rüşvet verebileceklerini ya da kardeşimin ellerini olabildiğince temiz tutmak için yol boyunca yeterince kişiye rüşvet verdiklerini biliyordum. Muhtemelen konsey üyelerinin çoğu da. Özellikle de hepsi Rex'e yakın oldukları ve Rex ile babası yıllarca kulübü yönettikleri için.

Bu yüzden acı tatlıydı. Konsey katillerle doluydu ama nakil olana kadar hasta olan küçük kardeşim Caleb şimdi zor zamanlar geçiriyordu.

Bu dünyada adalet olmadığını söyleyemezdim, çünkü Nyx'in ya da kulüp ailemden herhangi birinin içeride olmasını istemiyordum, ama bu berbat bir şeydi.

Hem de çok.

"Gelecek hafta mı gidiyorsun?"

Kendini beğenmişlik ve şaşkınlık karışımı bir ifadeye sahip olan Giulia'ya hızlıca bir göz attım, bu da bana söz verdiği gibi onun üzerinde kurnazca çalıştığını ama bu kadar hızlı olmasını beklemediğini söyledi.

"Evet, az önce bunu söyledim, değil mi?" Sabırsız bir iç çekişle bana bir saniye baktı ve sonra gürlledi: "Tamam, şehre gitsek iyi olacak. Seni eve bırakmamı ister misin tatlım?" diye sordu Giulia'ya.

"Hayır, Indy'ye yardım edeceğim." "Eve nasıl gidiyorsun?"

"İstersen seni bekleyebilirim?"

Gözleri parlıyordu. "Elbette istiyorum." Onu aşağı indirirken bile kıcını sıktı, "Sonra" diye gürlmeden önce dudaklarını gagaladı.

Gülümsemesi kirliydi ama ona sadece "Dikkatli ol" dedi.

Onun gülümsemesi, alabileceği tek güvenceydi.

Bu hayatla ilgili hiçbir şey güvenli değildi.

Dışarı çıkarken Cruz mırıldandı: "Randevu hakkında seninle sonra konuşacağım."

"Elbette." Dudağımı ısırdım, ağızıma bakmasını izledim, sonra arkasını döndü ve geriye dönüp bakmadan, "Sonra görüşürüz Giulia," diye seslendi.

O gittiğinde bana döndü, heyecanla ilgi birbirine karışmıştı. "Onu beceriyorsun." "Bunu sana söyleten ne?" Lafı dolandırdım.

"Gözlerim var, değil mi?"

"Bilmiyorum. Kardeşim seni dükkânımda diliyle becerirken kafanın içinde dönüp durduklarını sanıyordum."

Burnunu çekti. "Kardeşin ağzımı sikerken bunun için özür dileyeceğimi düşünüyorsan-" Bir elimi kaldırdım. "Detayları anlatma."

"Şeytan ayrıntıda gizlidir," diye şaka yaparak ona dilimi çıkarmamı sağladı. Kapıya doğru yürüdü ve rüzgâr içeri girip kapıyı biraz araladığında sıkıca kapattı. "Cidden Indy, öylesin, değil mi?"

"Nyx'in bilmesini istemiyorum."

"Evet, çünkü ona söyledim." Gözlerini devirdi.

"Ruh eşlerinin birbirlerinden sır saklamadığını sanırdım," diye takıldım.

"Bir kızın erkeğinden sırları olmalı," diye karşılık verdi. "Özellikle de ekibiyle birlikteyken."

Dudaklarım kıpırdadı. "Ekip mi?"

Omuz silkti. "Evet. Kendi Günahkârlar ekibim. Büyüyor." Bir

kahkaha attım çünkü haksız değildi. "Sanırım öyle."

"Ona bakışından anladığım kadarıyla, bir tanesi daha ölmüş."

Düz borular caddede tıkırdarken, pencereden dışarı baktım ve kardeşimle sevgilimin hayal edemediğim bir iş için şehre doğru yola çıkışını izledim.

Kükreyerek geçtiklerinde, "Daha çok çiğneyebileceğimden fazlasını ısırılmışım gibi" diye mırıldandım.

CRUZ

Şehre gitmek beni her zaman berbat bir ruh haline sokardı ve bugünkü ziyaretim her zamankinden daha berbat geçecekti. Sadece trafik berbat değildi, aynı zamanda amacım annemle buluşmaktı ve şansıma Nyx de berbat bir ruh halindeydi. Annemin ne istediğini öğrenmek için beni beklerken bir yandan da bize iyilik yapan bir sokak çetesiyle irtibat kurması gerekiyordu.

Gerçi bunlardan sadece konseyin haberi vardı. Onun bugün gitmesi, serpinti eninde sonunda vurduğunda beni korumak içindi.

Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da işlerin her zaman ters gittiği; bazen diğerlerinden daha uzun sürüyordu.

Dolayısıyla, tüm kulüp akrabalarımı biliyorken, Nyx'in bugün gelmesi, annemle tanışmayacak olsa bile, uzun vadede benimle ilgili şüpheleri ortadan kaldıracaktı.

New York'ta doğup büyümüştüm ama hiçbir zaman evim gibi hissetmemiştim. West Orange gibi değil. Korkunç trafiğiyle sadece bir saat uzaklıkta olması çılgıncaydı ama dinamikler farklıydı.

Trafik sıkışıklığı yüzünden oraya gitmek beni her zaman kötü bir ruh haline sokardı ama çoğunlukla bu kadar yoğun olmasından nefret ederdim. Nyx'in de aynı şekilde hissettiğini biliyordum çünkü Rex dün ona bu işi verdiğinde, Stone'un hastanede yattığı süre boyunca Manhattan'da çok fazla zaman geçirdiğinden ve konseyin çoğunun onunla birlikte olmak için oraya

gittiğinden yakınıyordu.

Stone'un konseyle arasının sıkı olduğunu hepimiz biliyorduk ama hiçbirimizin tam olarak *ne kadar* sıkı olduğunu kaydettiğinden emin değildim. Yine de yaşamak öğreniyordu.

Lincoln Tüneli'nden şehrin altından geçmek bana her zaman klostrofobik hissettirmiştir, bu yüzden adanın kendisinden uzaklaşıp annemin yaşadığı banliyölerden birine gittiğimde rahatladım.

Orası benim çocukluk evimdi, ama orayla ilgili anılarımda sıcak ve samimi hiçbir şey yoktu.

Annemle babam tartışıyor, annem her acı sözünde babamın erkekliğini ona çarpıyordu. Mutlu olduğumuz tek zaman annemin işte olduğu ve yalnız kaldığımız zamanlardı. Annem asla evlenmemeli ve çocuk sahibi olmamalıydı, ancak babam bana doğum sonrası depresyonu onu sıkı bir şekilde ele geçirmeden önce nispeten normal olduğunu söylerdi.

Ne yazık ki, ben üç yaşındayken ve küçük kardeşimi kaybettiğimizde bu onu ele geçirmişti, bu yüzden tanıdığım anne babasının ölümüne takıntılı bir kaçıkta.

Bir zamanlar benim bölgem olan kalabalık caddelerden geçerken, onun evinin köşesinde durdum, cep telefonumu aldım ve Rex'i aradım. "Buna hazır mısın, Prez?"

"Devam et."

Yıllar önce, Günahkârlar'a katıldığımda, annemin tam olarak neyi temsil ettiğini öğrenmiştim. Pek çok şeydim ama aptal bunlardan biri değildi, bu yüzden bir Prospect olarak katıldığımda konseye annemin adını vermiştim. İlk başta bana güvensizlikle bakan pek çok motorcuya mantığa aykırı gelmişti. Ama, ki bu büyük bir ama, ne düşüneceklerini biliyordum.

Beni kullanabilirlerdi. Ben bir istihbarat kaynağıydım.

Bununla bir sorunum yoktu ama bazen beni aramadan aylar geçirdiğinde onu ve bağlarını unutmak iyi geliyordu.

Ben dürüst bir suçluydum. O sadece pis bir federaldi ve lanet bir polisten daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da ciyaklayan bir domuzdu.

Bu yüzden ona ihanet etmeyi hiç düşünmedim çünkü ailem West Orange'a geri dönmüştü ve 'eve' giderken dar yollardan geçerek domuzumu ileri doğru sürdüm.

Dar evin yanına park ettiğimde beni izlediğini fark ettim, çünkü kaskımı çıkardığımda kapı kayarak açıldı. İçeri girerken alçak tavana çarpmamak için başımı eğerek kısa patikadan yukarı doğru yürüdüm.

Caroline Dunbar'ın içinde onu elli altı yaşından çok daha genç gösteren bir şeyler vardı. Objektif olmak gerekirse -ki en iyi yaptığım şey buydu- kırk sekiz yaşlarında görüldüğünü söyleyebilirim, çünkü saçlarına ak düşme trendi onu moda uymaya çalışıyormuş gibi gösteriyordu. Annem modayı hiç umursamazdı. Her zaman kalın siyah takım elbiseler ve koşabilmek için lastik topuklu, kare burunlu ayakkabılar giyerdi.

Kendisinin GI Jane olduğuna inandığını düşündüm ve cinsiyetçi olmasam da, GI Jane'in bir vatansever olmasını ve sadece süper kahramanlık oyununda olmamasını ummaktaydım çünkü adi babası uzun zaman önce kendini idam ettirmeyi başarmıştı. Elbette her kahramanın bir geçmiş hikayesi vardı ama bu hepsinden daha acıklı olmalıydı.

Koridordan öteye gitmedim, rahat etmekle ilgilenmiyordum. Alçak tavan, çocukluğumdan hatırladığım ve içinde bir çift anahtar olan tabağın bulunduğu sehpa, kapının yanında duran ve üzerinde sadece annemin paltosunun asılı olduğu askılık ve en alt basamağında bir sepet çamaşır bulunan merdiven, evin ilk taramasını yaparken gördüklerimden ibaretti. Üst katta ya da oturma odasında kimseyi hissetmiyordum ve annemin sakinliği bana onun da yalnız olduğunu söylüyordu.

Ancak o zaman maskeyi düşürdü ve içindeki canavarı ortaya çıkardı.

Bir canavarı tanımak için bir canavar gerekirdi ve bunu benden saklamanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Sahte olmayan bir tiksintiyle beni bir aşağı bir yukarı süzdüğünde sordum.

"Kendini bu hale getirdiğine inanamıyorum," diye homurdandı. "Çok büyük bir potansiyelin vardı Darren." Ona gülümsedim. "En iyi hayatımı yaşıyorum anne. Ne diyebilirim ki? Onaylamadığın için üzgünüm."

Alaycılığım karşısında gözleri kısıldı. "Onlara katılmanı istediğimde, bu hayatı bu kadar iyi karşılayacağını hiç düşünmemiştim. En azından böyle yaparak aynı zamanda bana da yardım edebilirsin."

"Ben hizmet etmek için yaşıyorum," diye karşılık verdim. "Bu sefer ne istiyorsun? Daha fazla bilgi mi?"

Böyle şeylere körlemesine girmekten nefret ederdim, çünkü onu tatmin etmek için ne yapacağımı asla bilemezdim. Neyse ki benim konseyde olmadığımı biliyordu, bu yüzden sadece fısıltılar duyabiliyordum ama fısıltılarımız bir bomba patlamasına eşdeğerdi.

"Uzun zaman önceydi ama sizin oralarda bir kadın öldürüldü." Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Öldürüldü mü?"

Yüzünü buruşturdu. "Günahkârların orayı temiz tutma konusunda polislerden daha iyi bir iş çıkardıklarını itiraf etmek bana acı veriyor ama evet, öldürülmüş. Söyleyebildiğim kadarıyla tecavüze de uğramış. Kim olduğunu biliyor musun?"

Bu soru karşısında gerçekten şaşırarak, "West Orange'ın kendisinde mi?" diye mırıldandım.

"Farquar'ların inşa ettiği yeni malikâneyi biliyorsunuz... Sanki orada ya da yakınlardaymış gibi geliyor." "Bu nereden geliyor?"

"Bunun konuyla ilgisi yok. Ben kimin öldüğünü bilmek istiyorum." Gülümsemesi hınzırcaydı.

"Oyunu biliyorsun evlat.

Kaldıraç."

"Bunda benim çıkarım ne?"

Gülümsemesi daha da soğuklaştı. "Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorsun. '13'te o küçük bombayı yaptığını kimse bilmeyecek."

Ağzım bir sırıtışa dönüştü. "Bu davada hiçbir kanıt olmadığını biliyorum." "Öyle mi?"

Gözlerinde bir şey değişti. "Nasıl?"

"Artık arkadaşlarım var anne. Çoğu insanın cesaret edemeyeceği yerlere bakan arkadaşlarım. Hatırlat bana, benim üzerimde bir bokun yokken neden sana yardım edeyim?" Annemin sevgi dili tıpkı itiraf ettiği gibi kaldıraçtı.

Ona bakarken, itiraf etmeliyim ki ondan nefret etmiyordum. Elbette savunduğu şeylerden nefret ediyordum ama ondan nefret etmiyordum. Beni ben yapan oydu ve bunun için neredeyse minnettardım.

Aynı zamanda benimle boy ölçüşebilecek tek kişi olduğunu da biliyordum. Benim dengim olabilecek tek kişi. Bunda beni memnun eden bir tür simetri vardı. Ne zaman ona yaklaşısam, Garry Kasparov'un Deep Blue ile karşılaşması gibi olurdu.

Gözlerini kısarak bana baktı ama ben sadece kaşlarımı çatmakla yetindim, çünkü MC'de tam bir kardeş olduğumda yama hediyem olarak Maverick, annemin kaderimin bekçisi haline geldiği o soruşturmadaki tüm kanıtları silmişti.

Bunun kulağa Indiana Jones filmlerinden biriymiş gibi geldiğini biliyordum ama Caro Dunbar'a borçlu olmak kimsenin istediği bir şey değildi.

Elbette elimi gösteriyordum ama bunun onun için önemli olduğunu söyleyebilirdim. Ve bizim bölgemizde kimin öldüğünü öğrenmek için uygun kanallara koşmak istememesinin bir nedeni vardı,

bu yüzden oyununu anlamak için bu kartı yakmaya değerdı.

"Sana borçlanacağım."

Homurdandım. "Bu kadar mı?"

"Bunun için iyi olduğumu biliyorsun."

Çenemi ovuşturarak mırıldandım, "Etrafı araştırmam gerekecek. Bildiğim kadarıyla, hiç kimse

West Orange'da uzun süredir cinayet işlenmiyor. En son Luke Lancaster öldürülmüştü ve o da tam olarak cinayet sayılmazdı, değil mi?"

Bunun üzerine gözlerinde bir şey parladı. Farkındalık mı? Lancaster'larla bir ilişkisi var mıydı? Bir yılanı tanımak için bir yılan gerekir, diye düşündüm.

"Hayır. Sanırım değil. Eğer etrafa sormak zorundaysanız, o zaman benim işime yaramazsınız. Bu konuşmanın bütün amacı kurbanın bazı insanlar tarafından bilinmemesi."

Onu inceledim, oyununun ne olduğunu merak ediyordum ama o da benim gibi ifadesini saklıyordu. "Hangi insanlar olduğunu sorardım ama bana söyleyeceğini sanmıyorum."

"Haklı olabilirsin." Çenesini kapıya doğru eğdi. "Artık gidebilirsin."

Alaycı bir tavırla onu selamladım. "Güzel ziyarette anne."

Sadece homurdandı, topuklarının üzerinde döndü ve mutfığa geri döndü.

Kendimi bırakarak derin bir nefes aldım, garip bir özgürleşme hissettim çünkü artık bana karşı kanıt kartını oynayamayacağını biliyordu, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. Elbette, uzun zamandır endişelenmemiştim ama yine de yaşlı kancığın gerçeği bilmesi güzeldi.

Gerinirken artık yüksüz kalan omuzlarımı kıpırdatarak eski mahalleye baktım, orta sınıf geçmişimi görünce tuhaf bir şekilde tedirgin oldum. Kulüp binasındaki çok az insan benimki kadar düzenli bir çocukluk geçirmişti, bu yüzden bir bakıma minnettardım -özellikle de Indy'nin korku hikâyelerini dinledikten sonra- ama burası benim için artık büyüdüğüm bir yerdi, orası kesin.

Bakışlarım birkaç ön bahçeyi dolaşırken göz ucuyla siyah SUV'u gördüm ve içindekilerin onları fark ettiğimin farkında olmadıklarından emin oldum.

Annem bir Fed'di, bu yüzden sonunda kirli olduğunu anlamadıkları sürece onu izleyen kendi adamları olduğundan şüpheliydim, ama kesinlikle bir kuyruğu vardı. Bilerek onun evine giden yolun karşı tarafındaydılar ve sırtları da eve dönüktü.

Yine de o kaltak ölürse burnumdan kıl aldırılmazdım. En azından durup dururken gelen o lanet telefonlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Çünkü elindeki kozu alsam bile yine de deneyecekti.

Hayatım boyunca bana söylediği gibi, Tanrı mücadeleleri severdi.

Tanrı'nın uzun zaman önce bize sırtını dönmüş olması onun için utanç vericiydi.

Rex

Adamlarımın, hatta konseyimin önünde bile zayıflığımı uzun süre göstermedim. Kilisenin dışında olsaydık, kendi aramızda konuşsaydık, belki yapardım. Tıpkı onların yapacağı gibi. Burada lanet bir kreş işletmiyordum. Biz erkektik, motorcuyduk, *Günahkârdık*, Tanrı aşkına.

Bir psikiyatristin koltuğunda geçmişimiz hakkında feryat etmedik. Boktan şeylerle kendimiz uğraştık. Ama sekiz yıl önce bir kadın öldü.

O ölmüştü ve kulübün ve benim ev hayatımın çehresini değiştirmişti.

Annem.

Rastgele bir kaza gibi görünüyordu. O kadar rastlantısaldı ki, babamı boşa kürek çekmeye iten de buydu. Cevaplar arıyordu. Olmayan düşmanlar arıyordu.

Bir yolda bulunmuş. Bir yığın halinde buruşmuş. Asfaltta bir arabanın bıraktığı lastik izleri vardı.

daha yüksek hızda kalkış yapmadan önce fren yaptı.

Babam bunun bir kaza olmadığını söylemişti.

Adli tabibin bulgularına inanmayı reddetmişti. Otopsiyi göz ardı etmişti... Bize yalan söylenmişti.

Ve yalan çok derindi.

Sin'in eli omzuma geldi ve Maverick'in bakışları sabitti ama her lanet günü atlatmak için taktığı maskenin arkasından nadiren göstermesine izin verdiği duygularla doluydu. Ailemle birlikteydim. Hepsiyle değil. Ama çoğuyla.

Steel striptiz kulübünde çalışıyordu, Storm lanet olası Ohio'daydı ve Nyx'in yaşadıkları bir dağıtım sorunuyla ilgili yardımımıza ihtiyaç duyan *Demonios Bandidos* ile ilgilenmek için şehre gitmesi gerekiyordu. Sin, Mav ve Link buradaydı, gözlerinde empati ve kalplerinde acı ile izliyorlardı.

Annem sadece *benim* annem değildi. Buradaki tüm bu piçlerin annesiydi. Mav'da olduğu gibi, onların da kendi anneleri olsa bile, o hep yanımızdaydı. Hepimiz için. Ne yaparsak yapalım, nereye gidersek gidelim, arkamızı kolladı ve lanet bir yol kurbanı gibi öldü-

Ya da öyle olduğuna inandırılmıştık.

Sin, "O olmayabilir," diye mırıldanırken dişlerimi sıktım.

"Bunu kendisi söyledi," diye karşı çıktı Link, sesi alçaktı. "Buralarda çok az cinayet işlenir."

"Vur-kaç cinayet değildir," diye kabul etti Sin. "Normal türden değil." Bir homurtu duyuldu. "Eğer bir pislik Rene'yi hedef aldıysa, ben de en az senin kadar Rex, o pisliğin cezasını çekmesini istiyorum, ama sadece pis bir federalin Cruz'a ne söylediğini biliyoruz."

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diye onayladım, sesim cehennemle doluydu. "Nasıl elde edeceğiz? Onunla bir şeyler paylaşmış."

"Bize yeterince şey anlattı. Farquar malikanesinde bahsetti. Rene öldüğünde, o süslü püslü heriflerin hiçbiri orada yaşamıyordu bile. O zamanlar daha zemini yeni yeni çatlatıyorlardı," dedi Maverick ve kollarını iki yana açarak parmaklarını birbirine geçirip eklemlerini çatlattı. "O zamanlar neredeyse hiçbiri tam olarak inşa edilmemişti. Ama ne yapabileceğimi bulacağım, Rex. Bulacağımı biliyorsun. Ve bulamadıklarımı da Lodestar halledecek."

Çenem birbirine kenetlenmiş gibi hissediyordum, öyle ki bırakmazsam lanet olası dişlerimi kıracağımdan emindim ama-

Tanrım.

"Onun ölmesini kim isterdi ki?" Aptalca bir soru olmasına rağmen homurdandım.

Önümde oturan ve ayakta duran erkekler kadar kadınlarımız da bu hayattaki satranç oyununun bir parçasıydı.

Asla bir düşman kadınına hedef almazdık, çünkü babam beni onurlu yetiştirmişti. Bear öyle görünmeyebilirdi ama o onurlu bir adamdı. Sonuç olarak ben de öyleydim. Ama bunu öğrenmek?

Kalan onurum da biraz soldu.

Çünkü Bear'ın bana öğrettiklerini annem daha da pekiştirmişti. Bear'ın derslerini aşıl原因, beni olduğum adama dönüştüren *oydu*, çünkü *beni ben* yapan oydu.

"İtalyanların bir süredir bizimle sorunu olduğunu biliyorsun," diye gürlledi Sin. "Muhtemelen Tiffany'nin babasına malikânesini burada inşa ettirmelerinin nedeni de bu. Her evin sahibi muhtemelen bir *Famiglia* yandaşıdır."

Buna itiraz edemezdim ama şu anda pek bir şey yapabilecek durumda değildim. Kulaklarımın arasında çok fazla beyaz gürültü vardı ve mantıklı düşünmeden önce bunun gitmesine ihtiyacım

vardı. Azalması gerekiyordu.

"Sence onu İtalyanlar mı öldürdü?" Link alçak sesle sordu, sanki bu benim duymamı engelleyecekmiş gibi.

"Başka kim olabilir?" Sin karşı çıktı. "Uyuyor. Özellikle de malikânenen bahsettiğinde.

Ama o zaman neden?" "İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor." diye homurdandım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum kardeşim ama Steel'den az önce bir mesaj aldım. Cenaze müdürü Dog'un cesedini teslim almış."

Sin'e göz kırptım, beynim yavaş yavaş annemin cinayetiyle ilgili düşüncelerden

Dog'unkine kaymaya başlamıştı. "Tanrı aşkına, Sin," diye homurdandı Link.

"Şimdi zamanı değil."

Sin yüzünü buruşturdu. "Biliyorum ama onaylanması gerekiyor. Cenazenin hafta sonuna kadar yapılması uygun mu?"

"Evet. Her neyse. Ne zaman istersen," diye mırıldandım, telefonuma uzandım ve Steel'in bana bu konuyla ilgili bir sürü mesaj gönderdiğini gördüm. Telefonum sessizde değildi, bu da demek oluyordu ki bir süredir ping atıyordu ve ben duymamıştım.

Ben böyle değildim.

Ama her gün anneniz hakkında bu kadar saçma bir şey öğrenmiyordunuz, değil mi? Ellerimi yüzümde gezdirerek, "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Kimse tartışmadı, kimse bir şey söylemedi ve bunun için minnettardım çünkü aklımın nerede olduğunu bilmiyordum ve topun üzerinde olmam gerekiyordu. On yıla yakın bir süredir, farkında olmadan bir tür durağanlık içindeydik.

Yanlışlıkla, sadece bir patlamayla sona erebilecek bir zamanlayıcıyı çalıştırmıştık ve lanet saatin tik taklarını sadece benim kulaklarım duyabiliyordu.

Arkama bakmadım. Genelde barın önünden geçerken yaptığım gibi durup ateş etmedim. Doğruca dışarı çıktım ve bisikletime yöneldim.

Bir an ofisimdeydim, bir an sonra huzur bulduğum tek yere giden bitişik yoldaydım.

Rachel'ın.

Hoş karşılanmazdım. Hiçbir zaman olmadım. Ama bana yardım edebilecek, beni bu halde görmesine izin verebileceğim tek kişi oydu.

Ona ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmedim ama bu ihtiyacı bir kenara ittim çünkü onun benim gibi bir suçludan daha iyisini hak ettiğini biliyordum. Ama bugün, ben bir motorcu değildim. Tek merkezli değildim. Prez de değildim.

Ben lanet bir evlattım.

Rene'nin oğlu.

Ve bu Rachel'ın sevdiği tek Rex'ti.

CRUZ

Birkaç gün sonra

Hesaplamalarımı yaptıktan sonra, hazırladığım ocağı kaptım ve dökme demir banyosunun altına ittim. Çözeltilinin yeterince ısınması bir ömür sürerdi ama bolca vaktim vardı.

Donavan Lancaster da öyle.

O herif bir yere gitmiyordu.

Link ve Lily, çürümüş bir çöp yığını gibi görünen bir adamı gerçekten berbat etmeyi başarmışlardı.

taze ve yemeye hazır.

Son birkaç gün zor geçmişti.

Annemi ziyaret ettikten sonra Köpek ve Sarah'nın cenazeleri... İtiraf etmeliyim ki Lodestar'ın benim için gelip gelmeyeceğini merak ediyordum, özellikle de ne yaptığını bildiğim için. Ama gelmedi.

Yapmamıştım.

Beni yalnız bırakmıştı.

Aslında, kulüp binasının en üst katında Maverick'le birlikte saklanıyordu ve ben hayatımda hiçbir şeyden bu kadar mutlu olmamıştım.

Dog'un ölümü, ardından gelen soruşturma, hepsi Lodestar'ın gelip beni bitirip bitirmeyeceğini merak ettiğim bir bekleme oyunu gibi hissettirdi.

Belki taş kalpli bir piç önce onu öldürürdü ama benim ölmek gibi bir niyetim yoktu.

Kolayca can alan bir adam değildim, alanların arkasını temizlerdim, beni canavar yapan da buydu.

Şu anda eski bir küvette ısıttığım kül suyu fıçısı da buradan geliyordu. Küvet bir Hollanda fırını görevi görüyordu ve optimum sıcaklığa ulaşıldığında, Lancaster'ın boktan bedenini temel karışımın işini yapması için içine atacaktım - onu iç organlarına ayıracaktım.

Ocak tam güçte çalışsa da ısınması biraz zaman alacaktı, bu yüzden Lancaster'ın bu sefil gezegendeki son haftalarını geçirdiği odaya geri döndüm ve cesedini oradan sürükleyerek çıkardım.

Kemik torbası yere düştüğünde, kül suyu kokusu yavaş yavaş banyoyu doldurmaya başlarken, kapıyı kapattım, sonra bazı KKD'lere uzandım, maskeyi ağzıma ve burnuma yerleştirdim, bir çift gözlük taktım, sonra bir Haz-Mat kıyafeti giydim ve Buzdolabının geri kalanını temizlemeye başladım.

Elektrikli yıkayıcıyı getirdim, boş boş oturmadım. Hortumla yıkadım, ilk süpürme sadece yüzeydeki tabakayı temizledi. Sonra çamaşır suyu ve ardından kendi kişisel karışımım geldi. Çamaşır suyu sadece benim tedbirli davranmamı sağladı, çünkü DNA söz konusu olduğunda tedbirli olmak akıllıcaydı. Kendi kimyasallarımı elektrikli yıkama makinesine boşalttıktan sonra, hortumla yıkamadan önce çözeltinin suya dağılmasına izin verdim.

İki kez daha.

Ne de olsa tedbir cesurdan yanaydı.

Ağır hizmet tipi maskemden bile süzülen laboratuvar kokusundan sonra, botlarıma da aynı işlemi uyguladıktan sonra memnuniyetle mırıldandım, banyoya dönmeden önce sıvının yüzeyinden çıkan büyük kabarcıklar bana işin umduğumdan daha uzun sürdüğünü söyledi.

Ancak Lancaster çok uzun bir süre buzdolabında yaşamıştı ve her ne kadar temizlik yapmış olsam da derinlemesine temizlik gibisi yoktu.

Ocağı kapattıktan sonra bir tepsi alet yerleştirdiğim tuvaletin yanına gittim. Lazer termometreyi kaptığım gibi, kül suyunun artık çok sıcak olduğunu fark ettiğimde homurdandım, bu yüzden kardeşlerin yıkandığını bildiğim dışarı çıktım.

Çimenler geçmişte kontrollü ateş yaktığım yerlerden dolayı kavrulmuştu ama önce başka bir çamaşır suyu çözeltisiyle başladım, ardından benimkiyle devam ettim, bu da bittikten sonra Günahkârların dayaktan sonra temizlenmek için durmayı bildikleri alanın etrafına kum torbaları yerleştirdim ve üzerine kâğıt döküp ateşe verdim.

Alevler püskürmenin ötesine geçip esintide titremeye başladığında ve yanık kalmayı başararak bir şenlik ateşinden daha zararsız görünmediğinde, içeri girdim, sıcaklığı test ettim ve Lancaster'ın cesedini fıçıya taşıdım.

Bunu yaptıktan sonra ve tamamen çürümesinin bir haftayı bulabileceğini bildiğimden, dışarı çıktım, tüm teçhizatımı sakladığım yan duvara bağlı dış musluğun yanında botlarımı fırçaladım, sonra soyundum ve kıyafetlerimi ve KKD'yi ateşin üzerine ittim.

Hortumu kapıp üzerime sıktım, yangınla mücadele ederken aynı esintide sallanan aletimle temizlendim, sonra kamyonda bıraktığım kıyafetlerimi giydim.

Her şey bittikten sonra, sürücü koltuğunun arkasına atladım, onu gidebildiği kadar geriye ittim, sonra yanımda getirdiğim kahverengi kağıt torbaya uzandım.

Bir elimde bir kahraman sandviçi, diğerinde bir şişe su ile sandviçimden önce bir yudum, sonra bir ısırık aldım ve her ikisinin de yarısı bittiğinde şişeyi arabanın ön paneline bıraktım, telefonuma uzandım ve Indy'yi aradım.

West Orange'a döndüğümünden beri onu pek görmemiştim, bu da bana pek iyi gelmemişti.

Onun benim için ne kadar önemli olmaya başladığıyla savaşmaya çalışırken bile, bu iç kargaşanın boşuna olduğunun farkındaydım.

Bir kadın seni aletinden yakaladığında bunu ondan saklayabilirdin ama kendinden saklamak düpedüz aptallıktı. Sıradan bir kadın olsaydı, duygularımı gizlemezdim. Açık olurdum. Ama ona karşı böyle hissetmemin nedeni, onun sıradan bir kadın olmamasıydı.

Karmaşık, gördün mü?

Telefonu bağladığı anda, "Bu gece hazır ol" diye mırıldandım.

Burnunu çekti, bu da beni güldürdü. "Ben doğuştan hazırım."

"Ne zamandan beri?" "Ne zamandan beri?" diye karşılık verdim, dudaklarım geniş bir sırıtışla yukarı kıvrıldı ve kâğıt yanarken alevlerin püskürmesini, geride temizlemeye çalıştığım otları bırakmasını izledim.

"Ezelden beri."

Kıs kıs gülmedim, çünkü buna alınacağını biliyordum, bu yüzden sadece "Buna hazır olduğumu sanmıyorum" dedim.

"Hayır mı?" İlk kez sesi titriyordu, bu da ses tonumu okuduğunu anlamamı sağladı.

Eğlenmiş gibi görünebilirdim ama aynı zamanda gergindim.

Zor bir iş günü geçirmiştım ve geceyi yalnız geçirmeye hiç niyetim yoktu.

"Hayır," dedim ona, bunun her şeyden çok bir yemin olduğunun farkındaydım.

Yutkunması duyulabilirdi, ama geri adım atmadı ya da kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışmadı, bu da benim onun için biraz daha sert düşmeme neden oldu. Sadece mırıldandı, "Bekliyor olacağım, Cruz."

Mükemmel cevap.

"Çıplak."

"Çıplak," diye onayladı.

Mırıldandım. "Yakında görüşürüz."

Başka bir şey söyleyemeden aramayı kestim. Onun amını yalıyor olmayı tercih etsem de, kahraman denizaltımı bitirdim, sonra ateşe döndüm. Vicdanen ateşi başıboş bırakamazdım, bu yüzden çimlerin üzerindeki taze kavrulmayı görecektim kadar uzun süre alevlere baktım. Yerine oturduktan sonra, yangını tamamen söndürmek için hortumla yıkadım, ardından üzerine bir tur daha çamaşır suyu sıktım. Çamaşır suyunun ısıtıldığında dezenfekte etmediğini biliyordum, bu yüzden sıcak çimlerin üzerinde hiçbir işe yaramazdı, ama gözlerimi sulandırırsa bile kokusu hoşuma gitti.

Elbette tuhaftı ama gaz kokusunu seven her türden insan vardı. Bu daha tuhaf değildi.

Bununla birlikte, tüm aletlerimi binanın yan tarafındaki küçük depoya geri götürdüm ve ardından kamyona yöneldim.

Indy bekliyordu ve bu, listemin en üst sıralarında yer alan bir öncelikti.

"BENDEN NE KADAR NEFRET EDIYORSUN?"

Makyaj aynasından hayatımın aşkına baktım, temizlenmek için aldığım çok uzun duşun buharının içinden. Evet, çocuklar beni hortumla yıkamışlardı ama bu da kendimi çamurlu bir su birikintisine girmiş Labrador Retriever gibi hissetmeme neden olmuştu.

Fazla kiri dağıtmıştı ama beni temiz bırakmamıştı.

Etrafımdaki havlu yasemin kokuyordu, makyaj masası muhtemelen Link'in domuzundan daha pahalıya mal olan bir İtalyan mermerinden yapılmıştı ve cildim sıvı ozu iki yüz doların üzerinde olan nemlendiriciyle parıldıyordu.

Zengindim.

Pis, kokuşmuş zengin.

Ve buradaki anahtar

kelime? Kokuşmuş.

Bazı günler bu pis kokunun ruhumun derinliklerine işlediğini hissettim ama tünelin ucundaki ışığı görmemi sadece Link sağladı. Zamanında korkunç şeyler yaptığını biliyordum. Muhtemelen benim bu gece yaptığımdan çok daha kötülerini yaptığını biliyordum ama bir şekilde ruhu altın gibi kalmıştı.

Bunu hissettim.

Bana her dokunduğunda, bana her baktığında bunu hissettim. Bana olan sevgisini de. Sabrında, her ölçülü dokunuşunda ve beni desteklediği her gün açıkça görülüyordu.

"Senden asla nefret edemem."

Kelimeler basitti, ama bağlam hiç de öyle değildi. Babam ölmüştü.

Link'in ellerinde. Benim değil.

"Bunu yapmana izin veremezdim," diye homurdandı.

Yapmayacağını bilmeliydim. Kendimi hazırlamalıydim, ama bunun yerine babamın aklıma girmesine izin vermişim, tereddüt etmek yerine harekete geçmem gerekirken onun içime sızmasına izin vermişim.

Sonuç olarak, Link öldürücü atışı yapmıştı.

Babamın beni taciz ettiği ilk andan beri planladığım bir atış.

Buhar aynanın üzerinde buğulanıyordu ama elimi cama silmeye zahmet etmedim. Bana doğru adım attı, o kadar büyük ve o kadar güçlüydü ki beni korkutması gerekirdi. Kaçmaya çalışırken omuzlarımın çökmesi, bedenimin ondan uzaklaşması gerekirdi ama Link'ten kaçmak istediğim son şeydi.

Link benim ruh eşimdi.

Elleri omuzlarımı kavrayacak şekilde hareket etti ve ben de başımı yana eğerek yanağımı onlardan birine yasladım. Bunun üzerine bir iç çekti ve rahatladığını hissedebiliyordum.

Bu adamın, bu büyük, sert ve hazır motorcunun benim yanımda nasıl bu kadar dikkatli olabildiği beni hep şaşırtmıştır. Araba kazasından sonra, özellikle kesik dudağım, kırık kemiklerim ve kamçı darbelerim yüzünden bana bir süre çocuk eldivenleriyle davranmıştı. O zamandan beri bana, beni kaybedebileceğini biliyormuş gibi bakıyordu. Bu da beni öldürüyordu.

Haftalardır, hatta aylardır bir şeylerin etrafından dolanıyorduk ve bunun ondan çok benim hatam

olduğunu biliyordum.

İşlerin çok ileri gitmesine izin verirdim.

Ondan nefret edebileceğimi düşünmesi gerçeğin bir göstergesiydi. "Ben hazırım."

Sözlerim kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Ha? Ne için?"

Dikkatlice döndüm, çünkü aksi takdirde boynumu zorlayacağımı biliyordum, artık makyaj masasına değil ona bakacak şekilde hareket ettim. Uzandı, çenemi kavradı, o kadar karanlıktı ki onu daha fazla sevmeyeceğimi anladım.

İnsanlar onu bu kadar uzun süre hatta tuttuğum için, geçmişimde olanlardan dolayı travma yaşamaya cesaret ettiğim için beni eleştirecekti ama bu adam umurumda olan tek kişiydi.

Bana iyileşmem için zaman verdi, onun Tanrı'nın yeşil dünyasındaki başka hiçbir erkeğe benzemediğini anlamam için zaman verdi. Sabrı, onuru, saygısı, tüm bunlar onu mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha fazla sevmemi sağladı.

O bir hediye idi.

Ona bunu göstermenin zamanı gelmişti.

Ona bakarak boynundaki tespihe uzandım ve parmaklarımı tespihe dolayarak ona "Senin için. Bizim için."

Gözleri irileşti ve başını sallaması beni neredeyse eğlendirdi. "Asla olmaz. Şimdi olmaz. Sonra olmaz..."

"Evet yolu. Şimdi evet. Sonra evet," dedim ona sakince. "Benden nefret ediyorsun," diye homurdandı, gözlerinde acı vardı.

Kafam karıştı, kaşlarım çatıldı. "Ha? Ben bunun tam tersini hissediyorum." "Babanı dışarı çıkardığım için beni cezalandırıyorsun."

Geri adım attığımda, *bunu* hiç tahmin etmediğimi itiraf etmeliyim.

Gözlerimi kırıştıtarak ona doğru bir adım attım ve o uzaklaşıp banyodan çıkıp yatak odasına girerken ben de ona doğru ilerlemeye devam ettim.

"Bunu yapmayın," diye yalvardı.

"Neyi yapmayayım?" Boğuk bir sesle karşılık verdim, onun 'parçalanmışlık' seviyesi her şeyi başka bir seviyeye taşıyordu.

Onu daha önce sevdiğimi sanıyordum. Şimdi mi? Bu düpedüz bir hayranlığa dönüştü. "Seni sevmiyor muyum? Bunu bir sonraki aşamaya taşımaya gerek yok mu? Seni istiyorum, Link. Seni hiç istemedim ama..." Babam öldüğüne göre omuzlarımdan bir yük kalktığını söyleyemezdim ama bir şekilde daha hafif hissettiğimi de inkâr edemezdim. Kesinlikle biraz daha rahat nefes alabildiğimi hissettim.

Öcümün sonsuza dek gittiğini bilmek, geleceğimdeki sonraki birkaç adımı daha neşeli hale getirdi.

Onun pisliğinden kurtulmuştum. En sonunda.

Görsel bir yaratık olduğu için, havluyu göğüslerimin etrafından çözdüm ve yere batarken, kafasına ne kadar derine gömüldüğünü biliyordum çünkü bana bakmadı bile, sırtımadı ve "İşte o çok sevdiğim şeker göğüsleri" demedi.

Donup kalmıştı.

Zaman ve mekanda.

Onu çözmenin benim görevim olduğunu düşündüm.

Ona doğru ilerledim, ellerimi beline dolayana kadar durmadım, önünde cırılçıplak kalana kadar durmadım, o giyinikken ben doğduğum günkü kadar çıplaktım.

Görüntüler bana uyuyordu.

Kendimi onun önünde yalvarıyor, benim için yaptığı her şey için ona teşekkür ediyor gibi hissediyordum.

Belki tetiği çeken ben olmak istemiştim ama babamın öldüğünü bilmek, kendimi lekelememe gerek kalmadan, sonsuz minnet duyduğum bir şeydi.

Sadece ruhunun bu yükü taşımamasını diledim ve bunu ona söylediğimi duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Onu iterken fısıldadım, "Seni seviyorum, Link. Sana kızgın değilim. Senden asla nefret edemem. Sana minnettirim. Yaptığın her şey için-"

"Siktir, benden ayrılıyorsun." Tamam, bu çok ileri gitmekti.

Ondan uzaklaştım, göğsünü itebilecek kadar geri çekildim, yatağaya düşene kadar durmadım. O kaşlarını çatarak ayağaya kalkamadan üzerine süründüm ve yataktan kalkmasına izin vermedim. Omuzlarını tuttum, ona ters ters baktım ve ancak o zaman anladım.

Bir eğlence çekirdeğiyi.

"Seni pislik!" Çığlık attım.

Dudakları kıpırdadı. "Birazcık."

"Hayır, seni pislik. Neredeyse beni oraya götürüyordun." Kaşlarımı daha sert çattım. "Ayrılmak istediğiyi mi sandın?"

Bu eğlence çekirdeğiyinin etrafında bir gerçeyk parıltısı vardı. Güvensizliğini örtbas ettiğini biliyordum ve gerçeyk şu ki, erkeğiyinin ne kadar güvensiz olduğunu tam olarak biliyordum. Bunu asla bilemezsiniz, asla göremezsiniz, ama ben sıradan biri değildim, değil mi? Onu herkesten daha iyi tanıyordum ve o benim güvensizliğiyi örtbas etmek için bu kadar uğraşırken benim istemeden onun güvensizliğini beslemiş olmam beni öldürüyordu.

Tıpkı yapacağını bildiğiyi gibi, "İşte benim şeker memelerim," diyerek uzandığında, kalbimin deli gibi çarpması durdu.

Sadece bu bile bana işlerin bir şekilde yoluna girdiğini söylüyordu.

Ona göz kırptım, sonra meme ucumu okşarken dudağiyi ısırdım. Penetrasyon söz konusu olmadığında, birinin her sıcak noktasını bilmeniz gerekirdi ve ben de onunkiyi en az onun benimkini bildiğiyi kadar iyi biliyordum.

Ama bugün basit olacaktı.

Bugün erkeğiyi kirazıyı patlatacak ve beni henüz sahiplenmediğiyi tek şekilde sahiplenecekti.

Parmakları boğazıyaya doğru kayarak ensemyi avuçladığında, "Şaka yapıyordun, değil mi?" diye sorduğiyinda şaşırmadım.

"Bunun neresi komik?" "Zamanlama garip-"

"Zamanlama mükemmel," diye karşı çıktım ve çok fazla konuştuğuyumuz için aramıyaya uzandım ve aletiyi şekillendirdim. "Bunu istiyorum. İçimde. Ben de seni istiyorum. İçimde."

"Bunu bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum, şeker memeler." "O zaman ne bekliyorsun? Senin olmak istiyorum."

"Zaten öylesin, Lily." Sesi aceleci bir hal aldı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana gösterebileceğiyi her yolu gösterdin," diye kabul ettim. "Ama zaman zaman senin de bir mağara adamı olduğunu biliyorum."

Bunu doğrularcasına, bizi döndürdüğüyünde çığlık attım ve aniden üstüme çıktığında yatak zıpladı ve ben sırtüstü yattım. Kesiminin kaba derisi, Henley'sinin yumuşak kumaşı, kotunun kaba denimi... hepsi çıplak bedenimde cennet ve cehennem gibi hissettirdi. Bunları ilk kez hissetmiyordum elbette ama bu durumda ilk kez hissediyordum.

Belli bir şekilde biteceğini bildiğim bir durum.

Yutkundum ama sinirlerimi gördü ve gözleri yumuşayarak uzandı ve hayal edilebilecek en tatlı, en sevgi dolu öpücüklerle bize katıldı. Gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum, tıpkı kalplerimiz gibi ağızlarımız da birleşirken duygularımın beni boğduğunu hissedebiliyordum.

Aramızdaki her şey uyumluydu. Bu yüzden daha önceki tepkisi beni şaşırtmıştı. Beni yanıcı bir motordan daha iyi tanıyordu... Tanrım, erkeğime benim için ne anlama geldiğini göstermeliydim. Deri ve kot tenime sert gelse de bacaklarımı kalçalarına geçirdim ve onu kendime doğru çektim.

Kollarım omuzlarına dolandı, ona sarıldım, dilini ağzıma sokarken içimdeki tüm güçle ona tutundum, yavaşça benimle sevişmeye başladı.

nefesimi alıyor, kalbimi de yanında götürüyor.

Sinirlerim boşaldı, endişem ve günün adrenalin patlaması da onunla birlikte kayboldu. Birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin.

Adımları hızlandıkça inledim ve daha önce niyetim konusunda emin olmasa bile niyetimi anladığını, ben tam olarak emin olmasam bile ondan ne istediğimi anladığını biliyordum.

Geri çekildi, dudaklarının ağzımın köşesini, elmacık kemiğimin tepesini, göz kapağımı ve şakağımı öpmek için aşağı inmesine izin verdi. "Ah Lily, bana ne halt ediyorsun?" diye söylenirken hepsini öpücüklere boğdu.

Gülümsemem geldiğinde dumanlı ve bunaltıcıydı. "Seni seviyor muyum?"

Bunun üzerine ürperdi ve ardından, "Her gün, bugün hayatına neyi soktuğunu fark ettiğin gün olacak mı diye merak ederek uyanıyorum," dedi.

Kaşlarım çatıldı ve gülümsemem soldu. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Çünkü ben iyi değilim ve bugün bunu kanıtladım."

"Bugün, ben kendim için savaşamayacak kadar güçsüzken benim için savaşacağını kanıtladın. Hiçbir yere gitmiyorum, Link. Sen bana sadıksın, ben de sana."

"Şehirdeki tüm o tiki piçlerin sana göz diktiğini görüyorum-"

"Sanki kulüp amcası sana göz dikmiyor mu?"

Burnunu çekti. "Hangi aptal evde bifteği varken hamburger yemek ister?"

"Paul Newman, kalbini ye," diye karşılık verdim. "Sen benim bifteğimsin, Link. Bunu nasıl bilmezsin?"

Alnını benimkine dayadı ve bir kez daha savunmasızlığıyla beni şaşkına çevirdi.

Daha önce, ailemin kurbanlarından Sarah'nın ve kardeşinin cenazelerinden beni neredeyse kaçıırıyordu, sonra Kaptan Amerika'ya dönüştü, babama saldırmama izin verdi ama şüpheyi düşüğümde ve sık kafalı babam ruhum hakkında önemsediyimi bilmediğim şeyleri düşünmeme neden olduğunda kontrolü ele aldı.

Link bu yükü kendi üzerine almıştı, artık benim de paylaşma zamanım gelmişti.

"Link?" Ellerim sırtına gömüldü ve esnek derinin izin verdiği ölçüde yarasını yoğurdum.

"Ne?"

"Benimle evlenir misin?"

Bunun üzerine sertleşti, sonra geri çekilirken gözleri irileşti. "Ha?"

"Beni duydun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, eminim yapmadım."

İçimi çektim. "Kulaklarına su falan mı kaçtı?" Homurdandım. "Nerede benim ukala sevgilim, ha? Benim baş belam-"

Ağzı yine benimkinin üzerindeydi, bu kez Link'ti. Nadiren gördüğüm bir yönünü gösteren adam değil, doğasının her yönünü bilmek istediğim için onu kucaklamak istememe neden olan bir adam,

onun kişiliği.

Ama bu iyi tanıdığım bir adamdı.

Öfkeli bir Viking gibi ağzımı aldı, birazdan amıma girecekmiş gibi dilini ağzıma soktu. Bu beni korkutmak yerine içimi ateşle doldurdu. Link'ten korkamazdım. Korkamazdım. Vücudunu çok iyi tanıyordum, benimki onun zayıflıklarını ve güçlü yanlarını biliyordu ve o da benim tetikleyicilerimi biliyordu, bu yüzden beni geçmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Öyle olacağını düşündüğümde değil. Sadece benim güvensizliğim de onunki kadar büyüktü.

Üzerimdeki ağırlık tanıdığım, öpücük bildiğim, yumuşaklığıma gömülen alet tuttuğum, dokunduğum, okşadığım ve emdiğim bir şeydi.

Bu adamın her parçası beynime kaydedilmiş ve dosyalanmıştı ve korkulacak hiçbir şey yoktu. Hiçbir korku.

Bu sefer daha sert bir şekilde benden uzaklaştı ve kendini yataktan attığında ona bakakaldım ama bu uzun sürmedi. Saniyeler içinde soyunup, kaslı ve lezzetli her santimini bakışlarıma sunduğunda, şaşkın ve endişeli bakışlarım açlığa dönüştü.

Çırılçıplak kaldığında yatağa geri süründü ve bu kez içime yerleştiğinde sertliği yumuşaklığımla gerçekten buluştu.

Bunu ilk kez yapmıyordu, kalçalarını ilk kez sallamıyordu, glansın ucunun içime girmesine, klitorisime çarpmasına izin vermiyordu. Belki de onu çok iyi tanıdığım için her şey bu kadar kolay olmuştu. Korkmayı, anıların beni çarpmasını bekliyordum. Dehşetin damarlarıma dolmasını, geçmişin şimdiki zamanı gölgelemesini beklerdim ama öyle olmadı.

Sadece ona odaklanabilirdim. Bize odaklan.

Tek bildiğim, tek gördüğüm buydu.

Alt dudağımı ısırıp memelerime doğru ilerledi, meme uçlarını emdi, daha da aşağı indi, karnımı öptü, tenimi titretti, sonra amıma doğru yöneldi.

Burası güvenli bir yerdi, sağlam bir yer. Bir bacağımı kaldırdım, ayağımı kaldırdım ve o beni yemeye başlarken omuzlarına dayadım. Ağzı üzerimde sihrini konuştururken inledim, klitorisimi bir virtüözün, benim üzerimde uzmanlaşmış birinin ustalığıyla emiyordu. Beni bir ziyafetmişim gibi şapırdatırken tekrar inledim, dilini içime soktu, klitorisime geri çekilmeden ve beni sert ve hızlı bir şekilde emmeden önce bugün ne olacağını hatırlattı.

İki parmağı kapımdan içeri girdi ve beni şaşırttığı için ilk başta irkildiysem de, yolculuk için yerleştim. Bir süredir parmaklarını içimde makaslıyordu, beni orada bir varlığa alıştırıyordu ve üçüncü bir görünüm ortaya çıktığında inledim ve gerginlik beklediğimden biraz daha yoğundu.

Kalçalarımı yatağa gömdüm, bana sahip olmasına izin verdim, beni tatmasına ve hazırlamasına izin verdim, beni ona ve bana hediye edeceği şeye hazırladım, bana boşalmaktan başka seçenek bırakmadan önce.

Bitmek bilmeyen yalamaları ve klitorisime vuruşları beni bir roket gibi fırlattı ve parmaklarını yukarı doğru tırmandırıp amımın ön duvarına dokunarak beni uzun zaman önce kapladığımız zeminde sarsarken yüksek sesle çığlık atarak yükseldim ve sertleştim.

Parmakları makaslamaya, ağzı bana eziyet etmeye devam etti ve ben de ona izin verdim, istediğini yapmasına, ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyi yapmasına izin verdim çünkü vücudumu benden daha iyi tanıyordu.

Ona utanarak ve mahcup bir şekilde gelmişim, kendimden ve seksten rahatsızdım. Çarşafaların altında beceriksizce sevişme seansları ona nasıl gittiğimdi, ama şimdi? Açıktım ve vücudumla gurur duyuyordum, utanmıyordum ve birlikte yaptıklarımızla övünebiliyordum.

Beni bir kez daha sınıra getirdiğinde, durduğunda inledim. Kendini konumlandığında, sikini amıma dayadığında, kalın, küt ucu ona ait olan küçük, yumuşak yarığa doğru ittiğinde içimde korkacak bir şey bile yoktu.

Gözleri benimkilerin üzerindeydi, ben ona açıldıkça daraldı ve sertleşti ve bağlantıyı bırakmadım, ne hissettiğimi ve düşündüğümü gördüğünden emin oldum, panik eksikliğimi hissettiğinden emin oldum.

Ve her şeyin büyük planında, beklediğim dehşet yoktu. Çünkü o Link'ti.

Çünkü ben onundum.

Ve çünkü o benimdi.

Biraz acı vermeye başladığında nefesimi içime çektim ama acı tetikleyici olmadı. Aksine, onu içimde sonuna kadar hissedinceye kadar içime doğru ittiğinde rahatladım.

Dolgunluk ve kalınlık hissiyle yutkunurken gözlerinin kapanışını, başının geriye kayışını ve yüzünün gerginleşmesini izledim. Nedenini ben de biliyordum.

Cennete.

O cennetteydi.

Ona verdiğim bir cennet.

Bu manzara karşısında dudağımı ısırdım, üstümde olmasını istiyordum, daha yakın olmak istiyordum ama aynı zamanda ona bu anı yaşatmak istiyordum. Aylardır bunu bekliyordu, bekliyordu ve bekliyordu, ne zaman hazır olacağımı asla bilmiyordu, bu yüzden eğer o bana karşı sabırlı olabiliyorsa, ben de ona karşı olabilirdim.

Sonra başı öne doğru sallandı ve sanki aklımı okumuş gibi üstüme çıktı. Bacaklarımı onun etrafında daha yükseğe kaldırdı, leğen kemiğimi yukarı doğru salladı, böylece onu daha iyi alabilecektim. Pozisyon bir şeyleri değiştirdi, ne olduğundan emin değildim ama aniden daha derindi ve acı yoktu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve "Vay canına" dedim.

Gülmedi, alay etmedi, hatta Link'e hiç benzemiyordu. Şakağında ve çenesinde bir sinir kasıldı ve yüzündeki gerginlik bana bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlattı.

Bunun onu ne kadar etkilediğini. Bu da

benim için pastanın üzerindeki kirazdı.

Bu onun için dünyalara bedeldi, çünkü ben onun için

dünyalara bedeldim. Onurlandırıldığımı, değer verildiğimi ve sevildiğimi hissettim.

Şu anda hissetmeyi hiç beklemediğim hisler.

Uzanıp ağızlarımızı birleştirdim ve ona doğru nefes aldım: "Sana ihtiyacım var Link. Seni istiyorum. Seni seviyorum. Lütfen, benim ol?"

Alnımızı tekrar birleştirdi, ama bu daha öncekinden o kadar farklıydı ki gece ve gündüz gibiydi. Kalçalarını hareket ettirmeye başlamadan önce onunkini benimkinin üzerinde salladı. Tüm vücudu gergindi, şakacı sevgilimin tam tersiydi ve kendini tutmanın ondan ne kadar çok şey götürdüğünü fark ettim. Arzularına teslim olmamak için.

Bunu yapamazdım.

Ellerimi kığına soktum, benden istediği her şeyi ona vermek istiyordum ve yanaklarını tutup ayırdığımda, parmaklarım kık deliğine - erkeğimin gerçek sıcak noktasına - doğru ilerlediğinde boku gerçeğe dönüştürdüğümü biliyordum.

Ama o başını salladı. "Çok küçüksün," diye mırıldandı.

"Hayır, değilim." Ona doğru sallandım, bunu zorladım, onu hareket etmeye zorladım, bir parmağımın ucunu içine kaydırđıęımda ihtiyacı olanı talep etmeye zorladım.

Ve bunu yaptığımda, parladı.

Roket uçuşunun nasıl bir his olduğunu gerçekten biliyordum.

Beni Elon Musk'ın yapabileceğinden çok daha fazla aya götürüp geri getirmişti, ama tatlı lanet, bu şimdi hiçbir şey değildi. Bizi bir fırtınaya, eşleşmesi imkansız bir çılgınlığa sürükledi ve tüm bunlar boyunca beni toprakladı, beni onunla doldurdu, ta ki onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilmeyene kadar.

Tenimiz birbirine yapışmıştı, sıcaklık ve yoğunluk ezici ve baskındı ve vücudumun benden ne istediğini bilmeden tam olarak ihtiyaç duyduğum her şeydi.

Orgazm beni şaşırtmıştı. Boşalmayı düşünmemiştim, sadece ona odaklanmışım. Ama kalçalarını her sürtüşünde klitorisimi ovduğunu fark ettiğimde -akıllı adam- her şey yerine oturdu ve parçalanmama, milyonlarca parçaya ayrılmama izin verdi çünkü orada olacağını, *her zaman* orada olacağını, hazır olacağını ve beni tekrar toparlamak için beklediğini biliyordum.

Kalçaları daha hızlı, daha sert hareket ettiğinde, itişleri daha az ölçülü ve daha kusurlu olduğunda, boşalırken zevkten kükremesi beni hayretle inletti.

İçimde.

Sonunda.

Üstümde titredi, yeryüzüne düşerken tüm varlığı sarsıldı, ama tüm bu süre boyunca alınlarımız birbirine yapışmıştı. Tüm bu süre boyunca tek vücut olmuştuk.

Beni öptükten sonra "Teşekkür ederim" diye fısıldaması çok yerinde, çok mükemmeldi. Yutkundum. "Bir şey değil."

"Bu arada cevabım evet," diye mırıldandı, ağzımın kenarını tekrar gagaladı, o kadar yaklaştı ki kirpiklerinin yanağıma değmesi tüylerimi diken diken etti.

"Cevap mı?" Onun ve benim bu şekilde birleştiğimizi ve birleştiğimizi hissettiğimde aklım başka bir yerdeyken inledim.

Gülüşü dumanlıydı. Saf Link, binaya geri dönmüştü. Beni tüm kusurlarımla seven ukala sevgilim. "Teklifini çoktan unuttun mu şekerim?" Sonra beni tekrar öpmeden önce sırttı. "Sen benden önce davrandın. Sana ilk kez içine girdiğimde sormak için saklıyordum."

Gözlerimi kırıştırdım, sonra ona sırttım, o anda o kadar mutluydum ki hangisinin daha iyi hissettirdiğinden emin değildim

-Az önce yaşadığım iki orgazm mı yoksa bu his mi? "Gerçekten mi? Kocam mı olacaksın?"

"Olmamı istediğin her şey ve her şey olacağım Lily," diye mırıldandı, sesi ciddi ve kasvetli bir hal almıştı ama gözlerinin derinliklerinde bunun gerçekliğini gördüm.

Ciddiydi.

O benim her şeyim, her şeyim olurdu. Tıpkı benim de onun için her zaman olacağım gibi.

LINK

"YÜZÜĞÜM NEREDE, ŞEKER MEMELİ?"

DOKUZ

INDY

UZUN VE ZORLU BİR HAFTA OLDU.

Stresli ve yorucu.

Gitmek zorunda olmasam da her şeyin bir cenaze töreniyle sona ermesinin uygun olduğunu düşündüm. Dog'u hiç sevmemiştim. Her zaman onun çuküyle düşünen bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Lancaster'ın kurbanlarından biri olan Sarah için üzölmüştüm ama katılacak kadar değil. Belki de Stone ve Giulia'nın hatırı için gitmeliydim ama işimde kaybolmayı tercih ettim ve müşterilerim de randevu için beni sıkıştırarak bana yardımcı oldular.

Boktan bir yedi gün geçirmiştim çünkü bu süre içinde Cruz'u pek görme şansım olmamıştı ve tıpkı bir sonraki ilaca ihtiyaç duyan bir keş gibi, ihtiyacım olan şeyin o olduğunu biliyordum.

Kimseye, özellikle de güvenemeyeceğim birine ihtiyaç duymaktan hoşlanmıyordum ama ya kalbim gidiciydi ya da ben aptalın tekiydim. Her nedense, beni Tanrı'nın yeşil dünyasındaki herkesten daha iyi tanıyan Stone gibi biri yerine, çok az tanıdığım Cruz'a güvenmeye başlamıştım.

Tabii ki her şeyi bilmiyordu. Ama

Cruz da bilmiyordu.

Sırlar, birçoğu, beni derinliklerinde örtüyor, gölgelerle kaplıyordu. Bok gibi uyumam şaşırtıcı mıydı? Kabusların peşimi bırakmamasına şaşmalı mıydım?

David bugünlük gitmişti ve saat onda başka bir müşterim olmasına rağmen Cruz beni arar aramaz müşterimi iptal etmiştim çünkü itiraf etmek bana ne kadar acı verse de bu geceye onun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

Grace'in dövmesini bitirdikten sonra bana ödemesi gereken beş yüz dolara ihtiyacım olduğundan daha fazla.

Giulia'nın bana verdiği kağıda bakarken, ki bu kağıt onun ve şimdi benim elimde olduğu için yıpranmıştı, onun kaba çizimlerini gerçeğe dönüştürmeye çalıştım. Tasarımı yapmanın bana kaldığını söylemişti ama yine de bazı fikirleri vardı.

Şeytan'ın Günahkarları'nın MC logosu basitti. Kısa, geniş kanatları olan bir kafatası. Canlı. Erkeksi. Neyse oydu, bir işaret. Yollarına çıkarsanız, sizi sırtınızda kanatlar ve beyniniz paramparça olmuş halde şeytana gönderirlerdi.

Ama Giulia'nın aklına gelen fikir beni şaşırttı çünkü üzerinde çiçekler vardı. *Çiçekler*. Bir kafatasının üzerinde. *Calavera* ya da onun gibi bir şey değil. Aksine, kafatası daha sertti. Daha sert. Çizgiler biraz daha sertti ve göz çukurlarında ölüm vaat ediyordu. Her nasılsa bu, tamamen açılmış kanatlarla daha tatlı bir tezat oluştuyordu. Bazıları kadınsı bir çizgiyle aşağı doğru iniyor, diğer tüyler uçuşarak kabarıyordu. Çenede, dişlerin etrafında, başın üzerinde bir çiçek gibi noktalar vardı.

her şeyin büyücüsü, ama söz hala aynıydı.

Ölüm.

Bir günahkârla yatan herkese.

Bu da Giulia'nın onlardan biri olduğuna inandığını açıkça ortaya koyuyordu. Bu da onu aptal yapıyordu. Sevdığım bir aptal, ama yine de bir aptal.

Kadınlar MC'de birkaç şey için iyiydi ve erkek kardeş olmak bunlardan biri değildi. Sik yalamak, temizlik yapmak, yemek pişirmek, üç 'C'. Bunların hiçbirisi bana çekici gelmiyordu, bu da Cruz'un kancalarını bana takmayı başarmış olmasını daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum, sonra kafatasını süsleyen çiçeklerin taç yapraklarına son vuruşları yapabilmek için başımı masaya doğru eğdiğimde, bunun mükemmel olduğuna karar verdim.

Şimdilik.

Giulia'yı sabah göreceğim için ona o zaman gösterebilirdim. O memnun olana kadar son tasarımı üzerinde çalışacaktık ve sonra onun beyanını derisine dövme yapacaktım - konseydeki hiç kimsenin onaylamayacağı sessiz bir beyan olsa bile.

Cep telefonum çaldığında arayanın kim olduğunu görünce kaşlarımı kaldırdım. "Şimdiye kadar orgazm komasına girmişsindir diye düşünmüştüm."

Stone bir kahkaha attı. "Olurdum, ama şu an sadece akşamdan kalmayım." Öğürür gibi bir ses çıkardım. "Bu kadar korkak olmayı bırak."

"Neden? Steel buna bayılıyor."

"Eminim," dedim kuru bir sesle. "Madem o senin kukunun içinde, neden beni arıyorsun?"

"Ewww."

Bu soru hakkında ne düşüneceğini çok iyi bildiğim için sııttım. "Hadi ama, dökül. Bir sebepten dolayı arıyorsun. Cenaze için mi? Bir şey mi oldu?"

Stone nefesini bıraktı. "Bilmek istemezsin ve sana söyleyebileceğim tek şey, telefonda hiçbir şey söylememem gerektiği."

Kaşlarımı çatarak "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sorun yok. Şimdi." Sesine bir neşe notası girdi. "Bil bakalım bu gece kim yola çıkmak zorunda kaldı?" Ağzım açık kaldı. "Biri Günahkârlar'dan mı ayrıldı?"

"Hayır. Gitmediler, itildiler." "Kim?" diye

sordum. Diye sordum, içimi bir korku kapladı çünkü...

Kahretsin, işte bu yüzden insanlarla ilişki kurmayı sevmiyordum. Karıştığınızda, sizin için önemli olmaya başlıyorlardı.

Önceden, birinin kulüp binasından atılıp atılmaması umurumda bile olmazdı. Ama söz konusu bir kardeş olduğunda, kendi istekleriyle gitmezlerdi. Genelde iki gözünün arasına bir kurşun sıkılırdı.

Cruz değildi.

Olamaz. "Tink."

Bunun üzerine gözlerim parladı. "Hayatta olmaz."

"Evet. Törenden sonra bir şeyler oldu, ben de cenazede sinirliydim. Steel yukarı odasına çıktı, ben de onu takip ettim. Sürtüğü banyoya girip soyunmaya çalışırken buldum. Kavga ettik.

Kazanmasına izin verdim."

Gözlerimi devirdim. "Evet, evet. Kazanmasına *izin verdin*. Hâlâ yaralısın Stone. Link senin için yanaklarını açsa bile kıçına bir tıkaç sokamazsın."

"Ewwww. Bu gece neden bu kadar iğrençsin? Link'in göt deliğini düşünmek istemiyorum."

"Sadece Steel'in mi?" Alay ettim, homurdandığında kıkırdadım. "Erkeğimin kıcı hakkında çeneni kapa."

"İyi olduğunu inkar edemezsiniz."

"Bunu inkar etmiyorum ama bunu düşünmemelisin."

"Hayır, sanırım olmaz. Beni şehirden kovduracaksan olmaz," dedim gülerek. "Ne oldu?" "Yalan söylemeyeceğim, zayıf düşmüştüm ama çocuklar onu beni döverken yakalarlarsa ne yapacağımı biliyordum,

dışarı atılırdı. Benim için pek adil değil ama-"

Öfkelendim. "Adil mi? O kadar hasta olduktan sonra seni dövdüğü zaman mı? Evet, o da Fair için gerçekten endişeleniyordu."

Mırıldandı. "Bu çok doğru."

"Kendini suçlu hissetme. Nasıl olduklarını biliyorsun." "Amcıklar mı?" diye tatlı tatlı sordu ve beni güldürdü.

"Aynen öyle." Homurdandım. "Yani, bir kevaşe eksildik. Sen ve Giulia hayatlarını çekilmez hale getirdiğiniz için yakında sinek gibi dağılacaklar."

Kıkırdadı. "Planımız bu."

Ben de kıkırdarak kalemimi elime aldım ve çizime birkaç düzeltme ekledim. "Güldüğünü duymak güzel, Stone. Yani, daha önce sefil bir sürtük olduğunu söylemiyorum ama..."

"Sen tamamen kalpsin."

"Biliyorum," diye takıldım ama sonra merak sardı beni. "Tink dışında her şey yolunda mı?"

"Bir cenaze ne kadar iyi gidebilirse o kadar iyi. Dog'un ölümüne daha fazla kızmamalarına şaşırdım. Anladığım kadarıyla çocuğunun ve eski karısının peşine bile düşmüyorlar."

"Bu çok acayip bir şey. Günahkarlar her zaman enstest ilişkiye girmişlerdir, ama cidden mi? Babanın karısını mı beceriyorsun? Bu ne kadar iğrenç?"

"Verrrrry," diye mırıldandı. "Yine de anlıyorum. North'u gördün. North'a sahip olmak varken neden Dog'u sikese ki?"

Sahte bir soluk kaçtı benden. "Vay, vay, ve sen de yakın zamanda damgalandın, Stone."

Dudak büktü. "Dokunmak istediğimi söylemiyorum, sadece arkasındaki mantığı anlıyorum." İçini çekti. "Cenazeden kurtulduğun için şanslısın."

"Şanslı mı? Ha. Ben günahkâr değilim, tatlım. Yine MC'ye bulaşmış olan sensin, ben değil. Hâlâ istediğim her şeyi yapabilirim."

"İkimiz de bu tür bir özgürlüğün saçmalık olduğunu biliyoruz," diye karşılık verdi. "Seni sarmaya başlamadan önce bir yere kadar gitmene izin verirler."

"Bear Louisiana'ya gitmeme izin verdi," diye belirttim.

"Ve Rex seni tekrar içeri aldı, bu yüzden bağların kopmuş gibi davranma. Ayrıca ikimiz de Caleb için ne kadar ileri gidebileceğini biliyoruz. Onun ve MC için zaten bazı ninja hareketleri yaptın, yani düşündüğün kadar dokunulmaz değilsin."

Telefonda bir ahududu patlattım.

"Çok yetişkin, Indy, çok olgun," diye şaka yaptı.

"Bu benim. Olgunluğumla tanınırım." Homurdandım. "Seni yarın göreceğim mi?" "Bilmiyorum. İlk tam vardiyam yaklaşıyor. Şimdiden çok yorgunum."

Bunun üzerine dudaklarımı büzdüm. "Eminim Steel bunu bilseydi seni yatağa falan bağlardı." "Ben olsam tartışmazdım."

"Sapıkça," dedim gülerek, ama Cruz'un bana yaptığı şeylerden sonra onu yargılayamazdım. Diğer kardeşlerin onunla kıyaslandığında korkak oldukları hissine kapılmışım. "Her neyse, senden benimle lanet olası bir yürüyüşe çıkmanı istemiyorum Stone. Sadece biraz Netflix izlemek istiyorum.

hepsi bu."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Sen de bana geleceksin, değil mi? Sonra yatabilirim. İstedğimden çok daha çabuk yoruluyorum ve her ne kadar buna değmiş olsa da, Tink bu gece beni yaralayan bazı hareketler yaptı."

"Elbette. Ama atıştırmalıkları sen getir."

Alay etti, "Ne zaman yapmayayım? Senin küçük kıçın abur cubur getirmekte berbat." Dudaklarım seğirdi. "Seninki artık küçücük."

"Görünüşe göre neredeyse ölmenin bir avantajı var. Anında diyet."

"Evet, bunu tekrar yapmak zorundaymışsın gibi hissetme. Kıçının Lady Liberty'ninki kadar olmasını tercih ederdim ama sürekli etrafımda dolanıp zincirimi çekiştirmeni istemezdim."

"Indy, umursadığını bilmiyordum."

"Kapa çeneni, sürtük."

Kıs kıs güldü. "Birini tanımak için biri gerekir."

Kalemimi yere bıraktıktan sonra doğruldum ve kötü duruştan dolayı ağrıyan omuzlarımı kıvrarak ayağa kalktım.

Gözümün ucuyla hafif bir hareket fark ettim ve David'in kapıda durduğunu görünce şaşkınlıkla arkamı döndüm. Benden habersiz lanet kapıyı açmayı nasıl başarmıştı, sinirlerim gerildi ve Stone'a "Tatlım, gitmem gerek" demeden önce ona kaşlarımı çattım.

"Tamam. Yarın görüşürüz, seni baş belası."

Tanrım, bu kadını seviyordum. Benim anal-retentive vedamı her zaman hatırlardı ve o psikopat amcık onu kaçırdığında kıçını kurtardığını düşünürsek, şimdi iki kat daha önemliydi. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım çünkü Stone her zamanki vedalaşmamızı yapmadan telefonu kapatmıştı.

"Birini tanımak için yanımda bir dikiş olması gerekir," diye sırtarak karşılık verdim, ama hat kesildiği anda David'e homurdandım, "Eve gittiğini sanıyordum."

Bana bakarken dar yüzü sinirle buruştu, hatta tedirginlikle ellerini sıkmaya başladı.

"Sorun nedir?" İç çekerek sordum.

Yutkundu. "O senin için doğru kişi değil." Bunun üzerine kaşlarım çatıldı.

"Affedersiniz?"

"Beni duydun," diye homurdandı, ama tekrarladığında sesi daha güçlü, biraz daha sertti. "O senin için doğru kişi değil."

"Kim değil ki?" Bu konuşmanın gittiği yönden memnun olmadığım için tersledim.

Bildiğim kadarıyla eve doğru gidiyordu. Neden tekrar geri döndüğünü asla bilemeyeceğim. Tabii.

Yine telefonumu mu dinledi? Cruz'un yolda olduğunu bilsin diye mi dinlemiş?

Yoksa bu sadece benim paranoyaklığım mıydı?

David'in omuzları benim kızgınlığım karşısında kamburlaştı ve beni takip etmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak etmeme neden oldu. Onu mutlu edecek biri değildim. Akli dengesi yerinde olmasa bile bunu biliyor olmalıydı.

Elma ve portakal gibiydik. Hiçbir yanımız birbirimize uymuyordu. Hiçbir zaman bir şeyleri sorgulamadım, statükoyu tehdit etmedim çünkü birine takıntılı olmak mantıklı olmak zorunda değildi, değil mi? Ama benimle ilgili olan şeyin ne olduğunu anlamıyordum.

Bağımsızdım, otoriterdim, serttim. Çoğu gün kabaydım. Her zaman öfkeliydim. Omzumda kocaman bir çip vardı.

Bunların hangisi yumuşak huylu bir *erkek çocuğuna* çekici gelebilir ki? Ama ona hitap ettim.

Gerçi daha önce benimle hiç böyle yüzleşmemiştii, bana göz kulak olmak için hep el altından yöntemler kullanmıştı. Bazıları ürkütücüydü ve bu yüzden yüzüne vurmuştum ama bu farklıydı. Bu da ya endişeli olduğu ya da durumu tırmandırdığı anlamına geliyordu ve her iki ihtimal de yüzümü güldürmüyordu.

Onun endişesine ihtiyacım yoktu.

Tırmanmaya gelince, bu en son New Orleans'tan West Orange'a taşındığımda olmuştu. İlk başta beni takip etmemiştii. Sadece bileklerini kesip açmıştı. Suçluluk duygusuyla onu hastanede ziyaret ettim ve yeni dövme salonum Indiana Ink'te ona bir iş teklif ettim.

O da gelmişti ve o zamandan beri nispeten normaldi. Bir sapığın olabileceği kadar normaldi.

Elimi uzatıp, yorgunluğun beni fena halde etkilediği gözlerimi ovuşturdum. İhtiyacım olan son şey bu gece şaplak yemekti - her şeyden çok uyumaya ihtiyacım vardı. Ne yazık ki benim için uyku bir doz orgazmıla birlikte geliyordu.

Huh.

Belki de o kadar talihsiz değildir.

Bu düşünce karşısında gülümsememeye çalışarak bir kez daha iç geçirdim ve "David, işleri berbat etme," diye homurdandım.

"Her şeyi mahvetmek mi?" diye tekrarladı, bu sırada sesinin tonu yükselmişti. "Günlerimi sana adadım, Indy-"

"Bu senin seçimin David," diye karşılık verdim sakın kalmaya çalışarak. "Burada olmak istiyorsun. Sana istemediğin bir şeyi yaptıramam." Yüz hatları kırıştığında ona şöyle dedim: "Sana minnettarım David. Benim için yaptığın ve bana yardım ettiğin her şey için minnettarım ama bana emir vermeye hakkın yok. Sen benim kardeşim, babam ya da sevgilim değilsin."

"O zaman ben neyim?" diye tersledi, öfkesi gözlerinin hoşlanmadığım bir ışıkla parlamasına neden oldu.

"Sen benim arkadaşısın." Bunu nazik bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştım, çünkü benden istediği şeyin arkadaş olmak olmadığını biliyordum.

Yanımda geçirdiği onca yıl boyunca ne istediğinden emin değildim. Hiçbir zaman beni baştan aşağı süzüp çırılçıplak soymamıştı, hiçbir zaman cinsel olarak beni çekici bulmamıştı. Aksine, bana özlemle bakıyordu. Sanki tadını çıkarmak istediği ama annesi tarafından reddedilen favori bir ikrammışım gibi.

Onu neyin heyecanlandığından emin değildim ve açıkçası bilmek de istemiyordum.

Etrafımda dolaşmasına izin vererek nazik davrandığımı düşünmüştüm ama eğer kanunları uygulamasına izin vereceğimi sandıysa yanılıyordu.

Bunu bana kimse yapmadı. Cruz bile. Yaptığını düşünebilir, ama sadece ona izin verdiğim için. Sadece ona güvendiğim ve içeri girmesine izin verdiğim için.

Birden fazla şekilde.

Ve bu sadece üst katta olduğumuzda oluyordu. Odamın dışında, hayatımı kontrol edecek birine ihtiyacım yoktu. Başarılı bir iş kadınıydım ve orgazm dışında hiçbir şey için bir erkeğe ihtiyacım yoktu.

"Ben bir arkadaştan daha fazlasıyım," diye mırıldandı. "Senin için etrafındaki herkesten daha fazlasını yapıyorum." "Yapıyorsun," diye kabul ettim. "Ve sana minnettarım."

"Bana bunu hiç göstermiyorsun," diye huysuzca karşılık verdi.

Bunun üzerine gözlerimi kıstım, sözlerinden ya da ses tonundan hoşlanmamıştım. Kalçanı koltuğa dayadım.

Masa başında kollarımı göğsümde kavuşturdum ve blöfünü görmeye karar verdim. "Bunu sana nasıl göstermemi istersin David? Dizlerimin üzerine çökmemi ve-"

Yüzünde korku ve iğrenme karışımı bir ifade belirdi. "Hayır!" Hatta bir adım geri çekildi.

"O zaman benden ne istiyorsun?" Benimle seks yapma düşüncesi bu kadar iğrençse bu anlaşılmadan ne çıkarı olduğunu anlamaya çalışarak cevap verdim.

"Sadece seni sevmek istiyorum. Sana göz kulak olmak istiyorum. Bu çok mu yanlış?" Geri çekildiği adımı hızla geçerek masaya yaklaşmak için dört adım daha attı. Yalvaran bakışları bana bir şey ifade etmedi, çünkü bunların hiçbirini ben istememiştim.

Hiç olmadı. Asla da olmayacak.

Cruz'un ilgisini ben de istememiştim, her ne kadar şimdi onun odağının merkezinde olduğum için minnettar olsam da.

Hiçbir erkeğin bana David'in baktığı gibi bakmasını istemiyordum. Bana göre, birinin soluduğu hava olmak, bir sabah kalkmasının nedeni olmak doğru değildi. Ve kesinlikle benim gibi biriyle değil. Olduğum kişiyken değil.

Gerçekler canımı yaktığı için, "Benden daha iyi birini hak ediyorsun David," diye mırıldandım. Açık sözlülüğüm ağzını açık bırakmıştı. "Senden daha iyisi yok."

Başımı yana eğerek mırıldandım: "Ailemin neler yaşadığını ve bunun beni nasıl değiştirdiğini biliyorsun."

Yüzü öfkeden mosmor kesildi. "Sadece Carly'nin canını yaktığı ve sana dokunmadığı için mutluyum." Yüzüme bir tokat gibi inen bu söz karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"O zaman Carly'nin acı çekmesi normaldi, değil mi?" Ellerimi yumruk yaparak doğrulurken tersledim. "Hayır, öyle demek istemedim!" diye inkar etti ve bir kez daha geri çekildi. "Ben sadece, ben olsam amcanı öldürürdüm demek istedim.

olabilir."

Kevin'i öldürmek isteyen o kadar çok adam vardı ki, ne yazık ki bunlar olurken etrafta kimse yoktu.

İş işten *geçtikten sonra* bütün bunlar ne işe yarayacaktı? Onlar sadece kelimelerdi.

Söz vermiyorum.

Nyx neler yaşadığımı bilseydi, Kevin'i tekrar öldürmek isterdi ve muhtemelen ruhu simsiyah olana kadar binlerce kez daha öfkelenirdi.

David bu sözleri sanki bana yardım edebileceklermiş, bir anlamları varmış gibi söyledi. Oysa hiçbir anlamları yoktu. Onlar sadece yaşadığım bir olaya verdiği duygusal tepkiyi oluşturmak için birbirine karıştırılmış harflerdi.

Nyx için de aynısı geçerliydi. Tabii bunu ona söylesem beni azarlardı. Yaptığı her şeyi ablam Carly için yaptığını söylerdi. Ama bu saçmalıktı. O ölmüştü. Uzun zaman önce çürüyüp gitmiş bir kemik torbası... Bense hayattaydım. Yaşıyordum. Nefes alıyordum. O piçin bana yaptıklarını bir şekilde atlatıyordum. Belki her zaman başaramıyordum ama çok uzun zamandır kendime zarar vermeye çalışmamış olmayı bir kazanç olarak görüyordum.

Cruz'un tüm hikayeyi bilmesine rağmen bana asla böyle bir şey söylememiş olmasına, yaşadıklarımın dolaylı kendimi daha az hissetmeme neden olmamasına ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

"Tehdit çoktan yok oldu ama içimdeki leke yok olmadı David."

Kaşları çatıldı. "Lekeli değilsin. Carly-"

"Öyleyim." Ona ölü gözlerle baktım. "Kirliyim."

Gözleri tekrar parladı, sanki söylediklerimi anlamış gibiydi. Sanki anlamış gibi. Ama empati kurmak yerine, elinden gelse Kevin'ı öldüreceğini tekrarlamak yerine ve bana her şeyi dilemek yerine

"Ve o pis motorcuyla birlikte olmak-?" diye hırladı. Kafası şaşkınlıkla bir o yana bir bu yana savruldu. "Anlamıyorum. Neden o?"

"Beni ve Cruz'u biliyor olman bile bana güvenlik kayıtlarına baktığını ya da sana bir daha yapmamanı söylediğim bir şeyi yaptığını gösteriyor David." Ağzım gerildi. "Eğer dairemde bir kamera bulursam bu her şeyin sonu olur. *Her şeyin*, beni duyuyor musun? Birçok kez tecavüze uğradım ama sana güvendim. Beni bu güvenden pişman etme," diye mırıldandım ve gözlerinin kapanışını izledim.

"Onu gecenin her saatinde buradan çıkarken gördüm," dedi sadece.

Muhtemel bir hikaye.

"Onunla ne yaptığım beni ilgilendirir," diye

tükürdüm. "Seni güvende tutmaya

çalışıyorum."

"Onun yanında güvendeyim David," diye hırladım. "O yanımdayken *uyuyorum*."

Sözlerime verdiği tepki sanki ona bir tencereyle vurmuşum gibiydi. Geriye doğru sarsılırken gözleri yuvarlandı ama yüz ifadesinde dehşetin yanı sıra bir çaresizlik de vardı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Ama başımı salladım. "Evet, David. *Evet*."

"Onun yanında kendini güvende hissedemezsin. O bir yalancı," diye tersledi ve ceplerini karıştırmaya başladı. Cep telefonunu çıkardığında, açıp bana doğru fırlattı.

Ekrandaki fotoğraflara bakarken, galeride ilerlerken başımı salladım. "Bu da ne? Neye bakıyorum ben?"

"O kadın bir federal."

"Bunu nereden biliyorsun?" Alay ettim, telefonu üzerinden ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Çünkü bilmek benim işim." Ağzını sıktı. "O bir federal ve adam ona gitti. Geçen gün gizlice kaçtı."

Gözlerimi ona diktim. "Bir gün izin almak zorunda kaldığında mı?"

Omuz silkti. "Yapacak işlerim vardı."

Beni takip etmek gibi

şeyler- Kahretsın.

Ne?

Lanet olası etiketlerden nefret ederken lanet olası bir etikete ihtiyacım

olmasından nefret ediyordum. Erkek arkadaş? Sevgili?

Cruz daha fazlasını istiyordu, ama 'daha fazlasını' tanımlayan kelimeler şu anda üstesinden gelebileceğim kelimeler değildi.

Söylediklerinin yankılarıyla uğraşırken mırıldandım, "Cruz'un o gün planları olduğunu biliyorsan, ki bilmek zorundaydın, çünkü o gelmeden gittin ve Cruz'un buraya her saat geldiğini de biliyorsan, sadece beni gözetlemediğini, bir şekilde kulüp binasına girmeyi başardığını varsayacağım." Bakışları benimkilerden uzaklaştığında haklı olduğumu anladım. Cruz'u uzun zaman önce öğrendiğini biliyordum. Belki de en başından beri biliyordu? "Seni aptal herif, David," diye tersledim. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Günahkârların MC olmakla dalga geçtiklerini mi sanıyorsunuz? Tanrım, onlar yüzde birciler! Sadece moda olduğu için kesik giymiyorlar." Elimi saçlarımda gezdirirken, bir kasırganın gözünün tam ortasına düşmüşüm gibi gerginliğin toplandığı enseme ovuşturana kadar durmadım.

Maverick'in kulüp binasını izleme ekipmanlarından temiz tuttuğuna inanmak zorundaydım ama David bir şekilde içeri girmişti.

Ona bakarken, sorular yüzüme çarparken, bir cinayet işlemiş olan adama baktım.

Beni gözetlemek için onları gözetlediğinde sadece Tanrı'nın bildiği şeyleri öğrenen aileme karşı büyük bir günah işledi ve benim tipim olmasa bile yakışıklı *olduğunu* düşündüm.

Belki biraz sıska, biraz fazla asosyaldi ama kulüp binasından biri ona yardım etmişti ve aklıma gelen tek *kişi* kulüp fahişelerinden biriydi.

David sadece motorcuların olmadığı yerde nazik davranmakla kalmıyordu, aynı zamanda tatlıbutonlar arasında çok fazla kızgınlık olduğunu da biliyordum. Sadece konsey üyelerinin birçoğunun Yunanistan'a yapılan bir gezideki hediyelik eşyalar gibi yavaş yavaş Yaşlı Bayanları toplamasından dolayı değil, aynı zamanda bu konsey üyelerinin söz konusu Yaşlı Bayanları aldatmamasından dolayı. Giulia'nın onları temizlik yapmaya zorlayarak hayatlarını cehenneme çevirdiği gerçeğini de eklersek, her şey daha ilk aşamalarında bir felakete dönüşüyordu.

Bunu işlemek kolay değildi. David'in zararsız olduğunu düşünmüştüm ama Cruz'u kıskanacağını bilmeliydim. Bunu fark etmemek ve ona göre davranmamak aptallıktı, hatta daha da kötüsü *öngörüsüzlüktü*, ama yine de bu tam olarak benim suçum değildi. David'den bana takıntılı olmasını ben istemedim. Bu seviyede bir ilginin bana yönelmesini istememiştim.

Bu onun

suçuydu. Hepsi

onun suçuydu.

Ve sorun şu ki, bildiklerini sızdırabiliyordu.

Dikkatli olmazsam sızdırabilir.

Cruz'a ulaşmak için, bana ulaşmak için onlara zarar verirdi, bu da onu tehlikeli yapıyordu.

Bunu bir süredir biliyordum ama onunla başa çıkabileceğimi sanıyordum. Şimdi, yapamayacağımı öğrendim. Kontrolden çıkmıştı ve işleri çığırından çıkarmıştı.

Görüş alanımın çevresinde, dışarıdaki sokakların boş olduğunu fark ettim. Saat onu geçmişti ve barlar diğer uçtaydı, dükkanımın yakınında değil çünkü hareketten uzak olmak istemiştim. Sarhoşların içeri sızabileceği kadar yakın, ama bar kavgalarından kaçınmak için yeterince uzak.

Yollar da sessizdi ve çevredeki tek ışık benim binamdan yanıyordu.

Bir yerlerde kameralar olmalı. Büyük Birader'in her zaman izlediğini biliyordum ama... Perdeleri kapatırsam şüpheli görünür müydüm?

İşleri karıştıracak tek bir kelime bile edemeden masadan, David'den uzaklaştım. Nefesinin altından homurdanarak, "İşimiz bitmedi Indy," dedi.

İşimiz bitmekten de öteydi.

Bunun onu daha da tedirgin edeceğinin farkında olarak onu görmezden geldim ve sokağı göremediğim stüdyomun derinliklerine doğru ilerledim.

Sadece birkaç saniye ayırarak, daha önceki randevumdan temizlenmiş ve Cruz'la birlikte olabilmek için iptal ettiğim randevuya hazır olan çalışma masama yöneldim ve bazı temel İlk Yardım malzemelerini sakladığım tıbbi dolabın çekmecelerinden birinden bir makas almak için eğildim.

Kolu avuçlayarak, David tekrar, "Daha işimiz bitmedi, Indy," diye hırladığında ve aptallığını silahını çekerek pekiştirdiğinde arkamı döndüm.

Kafamın içinde kopan fırtına, bir gayzer gibi kabaran nabzımın kulaklarımı yakması, etrafımda dönüp makası ona fırlatırken attığı çığlık da dahil olmak üzere beni her şeye karşı sağır etmeseydi, yüklü atmosferde kulağa aşırı yüksek gelebilirdi.

Amacım doğruydu.

Aynen Nyx'in bana yıllar önce öğrettiği gibi ve ne yazık ki kendimi bu şekilde ilk kez korumak zorunda kalmıyordum.

Bir şekilde lanetlendiğimi bildiğim için bunun son olmayacağını da biliyordum.

Kabza düz bir çizgide döndü, bıçak yolun karşısına fırlatılırken kıvranarak kendi üzerine katlandı. Silah ateş aldı, ama silahla ilgili deneyimsizliği merminin

Dizlerinin üzerine çöktüğünde makas boğazından dışarı fırlamıştı.

Yutkundum, yaranın etrafındaki kan kabarcıklarının ağzının kenarlarından aşağıya doğru akmaya başlamasını izledim. Gözlerindeki ışık tükenmeye başlarken o da titremeye başladı. Öne doğru devrildi ve bu hareket çenesini aşağı doğru eğip ince bıçakları daha da içeri soktuğunda homurdanırken yumruğumu dudaklarıma götürdüm.

Makasın uçlarını ensesinde görmeyi beklerken, onu rahat edemeyecek kadar sert bir şekilde inceledim. Sonra titrek bir nefes aldım, çünkü hayatımda utandığım pek çok şey yapmış olsam da cinayete hiç tenezzül etmemiştim. Nefsi müdafaa, elbette. Ama işte buradaydım, Günahkârlar için öldürüyordum.

Sikeyim.

Gerçi bana bir silah doğrultmuştu... Bu da nefsi müdafaa mı oluyordu? Onu buraya çektiğimde tam olarak ne yapacağımı biliyor olsam bile -sevdiğim insanlara karşı bir tehdidi ortadan kaldırmak mı?

David'e, onun tek hareketinin etrafında biriken ve giderek büyüyen bir su birikintisine damlayan kandan geldiği hareketsizliğine bakarken, ağırlıklı olarak ne hissettiğimden emin değildim.

Korku

muydu?

Terör mü?

Öfke mi?

Belirsizlik mi?

Utanmam gerektiğini biliyordum ama çoğunlukla rahatlamıştım. Tanrım, bu beni ne kadar korkunç gösterdi? Biri öldüğü için rahatlamıştım, hem de benim ellerimde.

Yutkunarak tabureme yaslandım, tabure beni tutmadığı için geriye doğru sıçradı. Müşteri koltuğuna doğru sarsıldığımda, aletlerle dolu dolap tıkırdadı ve bir kurşun daha yemiş gibi sıçradım.

Tepkiler ortaya çıktıkça ağzım titredi ama yine de utanç duymadım. Suçluluk hissetmedim.

David her zaman bir endişe kaynağı olmuştu. Belki aktif bir endişe değildi ve uykularımın kaçmasının nedeni kesinlikle o değildi ama hassas olduğunu biliyordum. Onunla ilgilenilmesi gerektiğini.

Gitmiş olması üzerimden bir ağırlık, artık omuzlarımda taşımak zorunda olmadığım toza dönüşen bir yükü.

Ama benim en büyük endişem onun ne

yaptığıydı. Ne öğrendiği ve kime söylediği.

Ve kulüp binasına sızmak için kimi kullandığı.

Tanrım.

Ne yapacağımı bilemez bir halde nefesimi içime çektim. *Kimi arayacağımı.*

Günahkârların bu işe karışmasını istedim mi? Polisi arayıp masum olduğumu, nefsi müdafaa yaptığımı mı söyleyecektim?

İçgüdülerim Cruz'u aramak yönündeydi ama David'in söyledikleri her şeyi sorgulattı. Cruz bir Fed'e gitmişti.

Lanet bir federal.

David bunu öğrenmişti çünkü bir kulüp fahişesiyle yatmış olmalıydı. İçeriden biri ona bu bilgiyi vermişti.

Beynim seçenekler arasında koştururken, zaman, alışkanlık haline getirdiği gibi, sonunda tükenene kadar ilerledi çünkü ön kapı açıldı ve bot adımları duydum.

Kevin'den beri insanların adımlarını dinlemeyi ve bu adımları birinin dost mu düşman mı

olduğunu anlamanın bir yolu olarak kullanmayı öğrenmiştim.

Bu ve onun buraya gelmesine yetecek kadar uzun zaman geçtiğini bilmem yeterli bir kanıttı.

Cruz'un kapımdan içeri girdiğini.

O bir hain miydi?

Ve eğer öyleyse, bu bilgiyle ne yaptım?

Günahkarlar'a ihanet etmişti. Zaten hapiste bir kardeşim vardı. Nyx'in de orada olmasıyla başa çıkamazdım ve çoğuyla birlikte büyüdüğüm konseyi boş verin. Steel ve Stone birbirlerini yeni bulmuşlardı, Link uzun zamandır ilk kez Lily ile mutluydu, sonra Sin ve Tiffany, Nyx ve Giulia vardı; hepsi de diğer yarılarını birbirlerinde bulan kayıp ruhlardı.

Bunun üzerine aklım karıştı, çünkü parçalanmalarına izin veremezdim. Lanet olsun, yapamadım.

Tabureden fırlayarak David'in yanına koştum. Silahını kaptım ve resepsiyona açılan kapıdan uzaklaşmaya başlarken titreyen ellerimle tuttum.

"Indy? Burada mısın? Burayı kilitlemeden bırakmamalıydın," diye seslendi Cruz, homurdanması açıktı.

Bu başka bir gece olsaydı, bunun için beni döverdi. Bunu sesinden anlayabiliyordum. Kızgınlığın yanı sıra beklenti de vardı. İhtiyaç da vardı.

Benim için.

Ve ben bunu istedim. *Onu* çok istedim.

Tanrım, bu durum nasıl bu kadar kötü bir şekilde raydan çıkmıştı? Stone'a daha yeni MC'ye dahil olmadığımı söylerken işler nasıl yüzüme patlamıştı? Bana bunun dumanı tüten bir saçmalık olduğunu söylemişti, ama bu bana fırlatabileceği her şeyden bin kat daha kötüydü.

"Buradayım," diye bağırdım ve sesim kendi kulaklarıma bile sarsılmış gibi geldiği için irkildim.

Cruz beni okumaya, sözel olmayan işaretlerimi algılamaya gittikçe daha fazla alışıyordu, bu yüzden ona sözlü işaretler verdiğimde, bir şeylerin yanlış olduğunu anlamakta başarısız olmayacağını biliyordum.

Kapı içeri doğru tekmelendi, ama tekmelenirken David'in bedenine çarptı.

"Ne oluyor lan?" Cruz mırıldandı, daha sert itmeden önce, zeminimi bir tür berbat sanat sergisi gibi süsleyen cesedi fayansların üzerinde kaymaya zorladı.

Kan dağıldı, fayansların çatlaklarına aktı ve dudağımı ısırdım, acıyı kendimi topraklamak, paniğin beni ele geçirmesine izin vermemek için bir araç olarak kullanmaya çalıştım.

Artık o buradaydı, zaman çizgisi değişmişti ve harekete geçmem gerekiyordu.

Asıl soru şuydu: David'i resimden çıkarmak kolay olmuştu.

Cruz'a gelince, o bir hain olsa bile, ispiyoncuyu ortadan kaldırmak sadece *zor* değil, aynı zamanda imkansız da olabilir.

ON

CRUZ

Seslendiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ama yerdeki cesedi gördüğümde itiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum.

İlgimi çeken cesede odaklandım ve kim olduğunu anlamaya çalıştım. Kıyafetlerine ve duruşuna bakılırsa kesinlikle bir erkekti ama yüzü yeri öptüğü için adamın kimliğini çıkaramadım. Sonra ona baktım ve kendimi bir silahın namlusuna bakarken buldum.

Titreyen bir silah.

Bunu sinirime bağlayarak mırıldandım, "Indy, sorun yok. Tehdidi ortadan kaldırdın. Aferin sana." Bu herif her kimse ona saldırmaya çalıştığını varsaymak zorundaydım, çünkü Indy şiddet yanlısı değildi. Elbette şımarıktı ve saçlarından çok tavırları vardı ama diğer insanlar için tehlike arz etmiyordu. Ben de bilirdim, çünkü halk için tehlikeli *olan* bir sürü adamla birlikte yaşadım.

Ancak sözlerime karşılık vermedi. Silah bana doğrultulmuş halde kaldı, elinde titriyordu.

"Indy," diye mırıldandım, adını şimdiye kadar duymaya alışık olduğu bir havlamayla söylemeye çalışarak, "silahını indir."

Sadece başını salladı. Sadece bir kez değil, iki kez, hatta üç kez. "Hayır. Sen de kimsin?"

Şaşırmış bir şekilde ona göz kırptım. "Ne demek istiyorsun? Ben Cruz'um." Tanrım, bir tür füğ durumuna mı giriyordu? İnsanların bildiğinden daha kırılgandı, ama parçalanacağını asla düşünmezdim-

"Yalancı," diye tükürdü ve kin dolu sözleri yersiz olsa da, cesedi ters çevirebilmek için yere düşmeme engel olmasına izin vermedim.

Bunu yaptığımda, yumuşak bir çığlık attı ve yardımcısı David'i ve boğazına saplanmış makası görünce, Nyx'in ona ne öğretmiş olursa olsun, Indy'nin kendini nasıl idare edeceğini bildiğinden emin olduğunu anladım.

Dürüst olmak gerekirse bunu tahmin etmiştim ama ilk elden göreceğimi hiç düşünmemiştim. "Ben yalancı değilim," dedim ona sakince. "Ben Cruz'um.

Bunu biliyorsun."

Silahı tutan elini desteklemeyi bıraktı ve körlemesine tezgahının üzerinde bir şey aramaya başladı. Telefona bir göz attım ama bir saniye sonra havada uçarak bana doğru geliyordu. Yakaladım, ekrana baktım, sonra nerede olduğumu fark edince iç çektim.

Ve kiminle.

Galeriye birkaç göz attığımda sadece bir kuyruk yakalamakla kalmadığımı, herifin beni annemle yakaladığını gördüm.

Kahretsin.

Yaprak gibi titremesine şaşmamalı.

Telefondaki görüntüleri silerken bile ona sakince "Açıklayabilirim," dedim. Indy'nin iPhone'u değil, bir Samsung'du, bu yüzden David'e ait olduğunu düşünmek zorundaydım. "Ama önce bana burada neler olduğunu anlatmalısın? Sana zarar vermeye mi çalıştı?"

"Beni gözetliyordu. Bizi gözetliyor ve..." Nefesini içine çekti. "MC." Gerginlik beni vurdu. "İmkânı yok. Bu mümkün değil."

"Öyle değil mi?" diye homurdandı ama silahı elimdeki hücreye doğrulttu. "Seni orada yakalayacağını nasıl bildi sanıyorsun, ha?"

"Fotoğrafları David mi çekti?" Sordum, çünkü her ne kadar öyle olduğunu varsaysam da, teyit etmek işime yarayacaktı. Annemin sokağında gezinen o siyah cipi düşündüm - David miydi o?

"Beni gözetliyordu' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?" "Ben sen değilim."

"Hayır, ama sen beni beceriyordun. Bu David için de aynı anlama geliyor." Elini ağzına bastırdı, titrek bir nefes aldı, sonra düzeltti, "Aynı *anlama* geliyordu."

Kaşlarımı çatarak, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"David, New Orleans'taki çıraklığımın son yılından beri benim gölgemdi," diye fısıldadı. "Bana takıntılıydı. Bütün bunlar bununla ilgili. Bana senin güvenilmez olduğunu göstermeye çalışıyordu." Yutkundu. "Görünüşe göre haklıymış."

"Hayır, değildi," diye karşı çıktım, beni sorgulamasına fena halde sinirlenmişim. "Tanrı aşkına Indy, lanet olası bir sapığın sözünü benimkine tercih mi edeceksin?"

"Görünüşe göre benim duyamadığım şeyleri dinliyormuş... Fotoğraftaki kadının bir Fed olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Doğru," diye onayladım, acı dolu bir nefes verdiğinde pişmanlık duydum. "Ama sana söylemediği şey, onun benim annem olduğu."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Hayır. İmkânı yok. Kolluk kuvvetleriyle bağlantın olsaydı Günahkârlar seni asla içeri almazdı."

"Ben kardeşiyim ve onların pek çok sırrını biliyorum, bu yüzden size bunun doğru olmadığını söyleyebilirim." Elleri silahın etrafında kenetlendiğinde dişlerimi sıktım. "Indy, indir şu lanet silahı. Beni vurmayacaksın."

Titrek bir kahkaha attı. "Hayır mı? Öyle değil miyim? Neler yapabildiğimi gördün-"

David'in vücuduna baktım, bizi gözetlediği için ona acıyamıyordum.

Annemi sadece konsey biliyordu, o gün nereye gittiğimi de sadece onlar biliyordu. Yani David beni NYC'ye kadar takip etmediyse ve bu bir şans ya da tesadüf değilse, birileri ona nereye gittiğimi söylemiş demektir.

Ancak ne şansa ne de tesadüflere inanırdım, bu da içeride kesinlikle birinin olduğu anlamına geliyordu.

Kardeş olmazdı. Muhabirlik yapmanın risklerini biliyorduk ve gözler arasında bir kurşun deliği ya da gırtlığa bir makas son olmazdı. Hayır, bu kaderler MC'ye ihanet eden adamların başına gelenlerle kıyaslandığında nispeten daha hoş olurdu.

Bu bir kadın olduğu anlamına geliyordu.

Yaşlı Kadınları göz ardı ettim çünkü burası hakkında bir bok bilmiyorlardı, Lodestar ise Dog'un boynunu kırdığını gördüğüm için olası bir seçenek gibi görünüyordu. Yine de bu tarza daha iyi uyan kulüp fahişeleri vardı. Lodestar'ın David gibi biriyle çalışacağından şüpheliydim, oysa kulüp fahişeleri batan bir gemiyi terk eden fareler gibiydi - her zaman önce kuru bir zemin bulmaya çalışırlardı.

ve onu bulmak için nasıl ya da kime kazık attıkları umurlarında değildi - ve sadece daha fazla erişime sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda burayı avuçlarının içi gibi biliyorlardı çünkü kulüp binası, iç karartıcı görünse de, evrenlerinin merkeziydi.

Onlardan biri olmalı.

Konseyi tehditten haberdar etmem gerekse de, her şeyden önce David'in cesedi öncelikliydi. Ve Indy'nin güvenliği.

"Cesetten kurtulmam gerek Indy. Polisi bu işe bulaştırmayacağım. Özellikle Günahkârların da onun öldüğünü bilmesini istemiyorum."

"Neden? Gerçeği onlardan saklayabilmek için mi? Gerçekten lanet bir narkotikçi olduğunu?"

"Hayır, çünkü bir sızıntımız olduğunu bilmelerini istemiyorum. En azından alt rütbedekilerin." Uzandım ve alt dudağımı kopardım. "Cep telefonumu almaya gidiyorum. Sol kotumun cebinde." Sonra, bunu yaparsa çok kızacağım için homurdandım: "Elimden çekip almanıza gerek yok. Nyx'i arayacağım."

Bana göz kırptı. "Ne oldu? Neden? Nyx? O ne yapabilir ki?"

"Söylediğim her şeyi onaylayın, tüm bunları gizli tutarken." Ağzı titredi. "Gerçekten Nyx'i mi arayacaksınız?"

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bana güvenebileceğini kanıtlamak için elimden geleni yaptığım halde bana inanmamasını takdir etmediğim için kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet, güveniyorum."

Titrek bir hıçkırık kopardı ve saniyeler içinde silahı bankın üzerine bırakıp kendini bana doğru attı. Önce bana vuracak mı yoksa sarılacak mı emin olamadım, sonra içime gömüldü, kollarını belime dolayarak sıkıntısını belli etti.

Indy doğası gereği sevecen değildi, bu şimdi bana çok mantıklı geliyordu, ama görünüşe göre birini öldürdükten sonra öyleydi.

Kim bilebilirdi ki?

Bu nadir kucaklaşmadan utanmadan yararlanarak ona tekrar sarıldım ve mırıldandım: "Konsey annemi biliyor. Sana yemin ederim Indy. Bu konuda sana yalan söylememe gerek yok."

Hıçkırıkları kafamda yankılanıyordu ve onu koruyacağıma, güvende tutacağıma dair kendime söz vermişken, her şeyin bu şekilde tersine dönmesi, kafatasımda iyileşebileceğimden emin olmadığım bir buz kıracağıydı.

"Onu neden öldürdün?" Fısıldadım, kollarımda donup kaldığında kollarım ona sıkıca sarıldı.

"Beni köşeye sıkıştırdı." Geri çekilip gözleri yaşlı bir şekilde bana baktı, kirpikleri Damlacıklarla parlayan küçük üçgenler halinde bir araya toplanıyordu. "Bir daha hiçbir erkek beni köşeye sıkıştıramayacak."

Yemin bir yetişkinden geliyordu ama ben sadece kendisine yakın biri tarafından ihanete uğrayan ve bir daha asla savunmasız kalmayacağına yemin eden küçük bir kızın fısıltısını duydum.

Çok duygusal bir adam değildim. Soğuk mantığı, akli ve katı bilimi duygulara tercih ederdim. Ama o küçük kız için neredeyse ben de ağılamaya başlayacaktım.

Başının arkasını avuçlayarak yüzünü boğazıma doğru ittim, kendi yüzümü saçlarının arasına soktum ve ona sarıldım.

"Cruz, ne yapmalıyım?" diye fısıldadı. "Düşünmüyordum, pek sayılmaz. Silahı bana doğrultmadan önce makası kaptım, ama horozu kaldırdığında tepki verdim. Düşünmüyordum," diye tekrarladı. "Ama sonra hepimizi tehdit etmeye başladı. MC'yi tehlikeye attığını biliyordum, buna izin veremezdim."

Onu susturdum. "Sorun yok. Ben halledeceğim."

Başını salladı ve saçlarının ipeği yanağımdaki dikenli sakallara değdi. "Bu senin için adil değil."
"Adil mi? Indy, benim işim bu. Bu benim işim." Sadece cesetlerden kurtulmak değil, *onu*
korumak.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak siyah ipeğin kısa boyu boyunca okşadım ve ikimizi de rahatlatarak mırıldandım, "Bunu unuttun, değil mi? Kulağına saçma sapan şeyler söylerken?"

"Yine de yaptığın şeyin bu olduğundan hiçbir zaman emin olamadım," diye düşündü. "Kimse bunu yüksek sesle söylemedi."

"Ve şimdi değilim. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" David'in dinleme cihazlarıyla casusluk yapma ihtimaline karşı kulağına fısıldadım, "Daha cezai nedenlerle daha dağınık sahneleri temizledim." Başının tepesini öptüm. "Her şey yoluna girecek. Yukarı çıkmanı, duş almanı ve temizlenmeni istiyorum."

"Bana dokunmadı," diye itiraz etti.

"Hayır mı?" İçime bir şey yerleşti. Yani, bunların hiçbirinden memnun değildim ama en azından herif bir şey denememişti.

"Hayır."

"Peki, güzel. O zaman banyo yap. Rahatla, tamam mı? Ben bu işi halledeceğim. Nyx de öyle."

Dehşet dolu gözlerle bana baktı ama sözleri korkutucu değil, güçlüydü. Tanrım, bu kadın, *benim* kadını, tam bir savaşçıydı. "Bak, bu işe karışmak zorunda değilsin. Ben polise gideceğim."

"Ve Giulia gibi kötülenmek mi?" Başımı salladım. "Böyle bir şey olmayacak. Ne onun ne de bir başkasının sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum," diye fısıldadı, gözlerinde görmeye alışık olmadığım bir duygu seli vardı. Tanrım, ben de hissettim. Bir ayna görüntüsü gibi.

Kıçını okşadım, acıtacak kadar sert değil ama onu harekete geçirecek keskin bir dokunuş. İşe yaradı. Olacağını bildiğim gibi.

Dom/köle ilişkisi söz konusu olduğunda olağan müzakereleri hiç yapmamıştık, güvenli bir kelimemiz bile yoktu. Başka biri için bu, yanıp sönen kırmızı bir uyarı işareti olurdu ama ben Indy'yi çok ileri götürmeden önce kendimi öldürürdüm. Güvenli bir kelimeyi düşünecek kadar kendini önemsememişti ama şimdi aramızdaki güvenle bunun gerekli olmadığını biliyordum.

Ve bir bedenden kurtulmak, onun benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlayabilmemin tek yoluydu... Pişmanlıkla geri çekildi, oyalanma şekli bana hiçbir yerde olmak istemediğini söylüyordu ama

Sonra David'e bakarken dudaklarını ısırdı. Yüz ifadesindeki duygu değişimini görünce ve David'i görmenin onu olduğu yerde dondurduğunu anlayınca omzundan tuttum ve onu kapıya doğru iterek odadan çıkmasını sağladım.

Ancak Converse'in merdivenleri tırmandığını duyduğumda telefonumu çıkardım ve kardeşini aradım: "Nyx? Yardıma ihtiyacım var. Belki Maverick'in de."

Keira

"HONEY? PATLAMIŞ MISIR İSTER MİSİN?"

Sessizlik.

Ölümcül. Sessizlik.

İçimi çektim, uzandım ve yorgun gözlerimi ovuşturduktan sonra arkamı dönüp mutfağa döndüm.

Yıllar önce Storm'la birlikte olduğumda, nefret ettiğim bir MC'nin yerleşkesinde, benden nefret eden on bir yaşında bir kızla yaşayacağımı ya da üvey kızını kaçıran bir suçlu olduğundan emin olduğum bir kadınla birlikte kalacağımı asla hayal edemezdim.

Kahretsin, bu cümlede o kadar çok yanlış vardı ki nereden başlayacağımı bile bilemedim.

Dürüst olmak gerekirse, yerleşkedeki herkes yasadışı bir şeylerin içindeydi. Ben hariç tabii. Olduğumdan başka bir şey olamayacak kadar sıkıcıydım. Bana Pollyanna diyebilirsiniz.

Lodestar ve Katina'ya gelince, eğer biriyle yatmak zorunda kaldıysam, gerçekten çok iyilerdi. Arkadaş canlısıydılar. Bize yer verdiler, biz de onlara yer verdik. Gerçi bizim için durum biraz farklıydı.

Lodestar zamanının çoğunu ana kulüp binasında, Maverick'le birlikte çatı katında geçiriyordu. Katina bu yatakhane, kulüp binasının mutfak ve kız kardeşinin diğer iki kişiyle birlikte yaşadığı yatakhane arasında gidip geliyordu - aslında hiçbir kadının kızının yaşamasını istemeyeceği şeyler yaşamış kadınlar ya da kızlar.

Katina'nın aksine, küçük kızım Cyan, onu jimnastiğe ya da bakıcısının evine götürmediğim sürece yataktan nadiren ayrılırdı, çünkü babası artık Günahkârlar bölümünün başkanı olmasına rağmen, kulüp binasına pek fazla getirilmemiştik, bu yüzden kardeşler onu tanımıyordu. Beni de tanımıyorlardı.

Onlara göre ben Keira değildim. Ben sadece Storm'un eski eşiydim. Çünkü eski sevgilisi olsam bile, onlar için, başka bir tane bulana kadar onun eski sevgilisi olacaktım. Ki bunun yakın zamanda olacağından şüpheliydim. Belki de hiçbir zaman. Ne de olsa Storm beni geri istiyordu. Ayrıca, başka bir kaltağa daha ihtiyacı yoktu. Evde *olduğu* nadir zamanlarda kendisinden ev işleri yapmasını beklemeden ona sakso çeken kulüp fahişeleriyle fazlasıyla mutluydu.

Giulia, Tiffany ve Lily'nin aksine, ben Günahkârlar'ın bir parçası değildim. Ben sadece bir eklentiydim. Cyan da öyleydi. Yine de onları her zaman küçümsememe rağmen bize kapılarını açmışlar, başımızı sokacak bir ev ve karnımızı doyuracak bir yemek vermişlerdi. Şaşırmalı mıydım yoksa minnettar mı olmalıydım emin değildim.

"Kendine gelecektir."

Şaşkınlıkla irkildim ve Lodestar'ın kapı aralığında durduğunu görebilmek için döndüm. "İçeri girdiğini duymadım."

Gülümsemesi sinir bozucuydu. "Benim niyetim de buydu." Burnum kıvrıldı. "Ürkütücü olmaya mı çalışıyorsun?"

Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Hayır, ama genellikle denemeden başarırım." Bana göz kırptı. "Biraz patlamış mısır alacağım."

Lodestar şu ana kadar benimle pek ilgilenmediği için şaşırmış bir halde mırıldandım: "Oh! Ben de televizyonda bir şeyler izleyecektim. Bana katılmak ister misin?" "Memnuniyetle."

Televizyonun karşısında kendimden başka kimsenin olmadığı yalnız bir gece daha geçirmeyeceğim için memnun bir şekilde peynirli patlamış mısır paketini mikrodalgaya attım ve cep telefonum çaldığında homurdandım. Zil sesi Pet Shop Boys'un 'West End Girls' şarkısıydı. Neden çalıyordu? Çünkü ben bir West End kıızıydım ve Storm da bir East End erkeği idi.

Gerçek anlamda değil elbette, ama hayat her zaman gerçek olmak zorunda değildi, değil mi?

Şarkıyı tanıyan Cyan, odasından çıkıp koridora doğru koşarken neredeyse patinaj yapıyordu, elleri cep telefonuma uzanmıştı. Son birkaç aydır onu bu kadar hüzünlü ve karamsar yapan şeyin ne olduğunu merak ederek telefonu ona verdim. Storm'un gidişinin onu üzdüğünü biliyordum ama bu

değişim kademeli bir şeydi. Onun gidişi ise bunun tam tersi olmuştu. Bir saniye önce Cyan'ı ve kendimi bir kez daha terk etmem için bana yalvarırken, bir saniye sonra çoktan lanet olası Coshocton'a gitmişti.

"Baba!" diye ciyakladı, kalbimin aynı anda hem erimesini hem de sertleşmesini sağladı, bu da onu lanet bir hale getirdi.

Mucize eseri kalp krizi geçirip yere yığılmadım.

Ondan haber aldığı için çok heyecanlıydı ve bitmek bilmeyen ruh halinden sonra bunu görmek rahatlatıcıydı. Sonra kendimi suçlu hissettim. Ama kimse size çocuklarınızı sevebileceğinizi ama onları her zaman sevmek zorunda olmadığınızı söylememişti. Cyan için savaşa bile giderdim ama sırf bu huysuzluğun dağılması için sahip olmadığım bir milyon doları bile verirdim.

Şimdi paylaştığımız yatak odasına doğru bir adım atarak, "Ha?" diye mırıldandı, sonra bana doğru döndü, az önce bir babaya bahsettiği gülümsemenin güzelliğini gölgeleyen bir bakışla...

Ugh.

Onun sevgisini hak etmediğini söyleyemezdim. Hak ediyordu. İyi bir babaydı, sadece boktan bir kocaydı. "Baban seninle konuşmak istiyor."

Baba kelimesi sanki Justin Bieber'dan bahsediyormuş gibi çıktı ve 'sen' daha çok bir köpek pisliği yığınıyla konuşuyormuş gibiydi.

Birdenbire omuzları dikleşti ve dudağını ısırırken gözleri büyüdü. "Özür dilerim baba." Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra yutkunduktan sonra bana baktı ve "Üzgünüm anne" diye fısıldadı. Telefonu bana doğru itti ve sanki kuduz bir köpek topuklarını kemiriyormuş gibi havalandı.

Telefonu kulağıma götürerek, "Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Gerek yok," dedi hoyratça ve sadece o lanet sesinin tınısıyla bile gözlerimi kapatıp küçük mutfığa doğru döndüm, böylece beni ilgiyle izleyen Lodestar yüz ifademi göremedi.

Gerçeği bilmesi için ona ihtiyacım yoktu - eski pislik, erkek düşkünü sevgilime hâlâ sıırılsıklam aşık olduğumu.

Bilmemeyi dilediğim bir gerçektir, bu yüzden bunu bir başkasıyla paylaşmak kelimelerle ifade edilemeyecek kadar utanç vericiydi.

"Seninle bu şekilde konuşmamalı."

Boğazımı temizledim. "Sadece bir dönemden geçiyor."

"Bu sana kaba davranabileceği anlamına gelmiyor." İçini çekti. "Sesini duymak güzel, Keira."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı, çünkü sesi samimi geliyordu. Storm gibi bir yalancının olabileceği kadar samimi. Bir çiftçiye bile saçmalık satabileceğini söyleyebilirdim ama bu yalanları duymaya alışmıştım. Ağzından çıkan her kelimenin içine yerleştirdiği yarı gerçekleri sezmeye alışmıştım ama şimdi ve burada yanlış bir şey duymuyordum.

Ve bildiğim kadarıyla, gardımı almam için hiçbir neden yoktu. Ohio'ya kadar gitmişken bana ne yapabilirdi ki?

Birbirimize defalarca ettiğimiz yeminleri bozmak dışında tabii ki.

"İyi misin?" diye sordum yorumuna karşılık olarak. Ona gerçeği söyleyemezdim, ondan haber almak da güzeldi ama bebeğimin babasının iyi olduğundan emin olabilirdim. "Geçiş süreci nasıl gidiyor?"

"Bu tam bir karmaşa," diye itiraf etti huysuzca. "Bir şeyleri doğru yapmak her zaman zordur ama bu düşündüğümünden de zor."

"Demek ki uğruna savaşmaya değer," diye mırıldandım, gözlerim patlamış mısır taneleri patlamaya başladıkça dönüp duran mikrodalga tabağın üzerindeydi. "Burada ne kadar sıkıldığını biliyorsun."

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Her zaman başımı bu kadar belaya sokmamın nedeninin can sıkıntısı olduğuna eminim."

Bunun üzerine gözlerimi kıstım. "Burada yaptığın her şey-" Bahsettiğim şey söylenmedi

sikini pantolonunun içinde tutamaması. "-Başkan Yardımcısı da olsan, Başkan da olsan yapardın Storm. Aksini düşünüyorsan kendini kandırıyorsun."

Homurdandı. "Belki."

"Belki diye bir şey yok."

Sessizlik çöktü, sonra gürledi, "Seni özledim."

"Arabayla yirmi dakika uzaktayken beni özledin mi?"

"Özlediğimi biliyorsun."

"Peki neden benim için gelmedin?" Cevabı zaten bildiğim için kaşlarımı çatarak karşılık verdim. "Denedim."

"Yatağıma geri girmeye çalıştın, tabii. Ama bizi en başta ayıran şeyleri yapmayı bırakmayı hiç denemedin." Çenemi yukarı kaldırdım. "Bak, bu gece planlarım var. Eski konuları tekrar konuşmak istemiyorum. Benimle konuşmak istemenin bir nedeni var mı? Cyan'ın seninle konuşmak için can attığını biliyorum."

"Onun beni özlediği kadar ben de onu özlüyorum." Yarı yarıya benden onu ziyaret etmesine izin vermeme isteyeceğini düşünerek itiraz edecektim ki mırıldandı: "Ben de seni senin beni özlediğin kadar özlüyorum Keira. Neden bu saçmalıkla mücadele ediyorsun?"

Sözleri karşısında gözlerim büyüdü, birlikteyken hiç söylemediği sözler, şimdi ayrı olmamız bir yana.

Birkaç saniye boyunca nutkumun tutulduğunu itiraf etmeliyim, çünkü bana böyle bir şey söyleyeceğini hiç tahmin etmemiştim. Storm hiçbir zaman bana kur yapmak için sözcükleri kullanan biri olmamıştı. Sadece bedenimi bana karşı kullanmıştı, tıpkı gazın çakmağın alevine verdiği tepki gibi ona tepki veren bir bedeni.

Bu sizin tarafınızdayken, yumuşak sözler, kur yapmak... hiçbiri tam olarak gerekli değildi.

Yine de dişlerimi sıktım, beni daha önce hiç özlemediği için gerçekten özlediğini anlayamadım ve kulağa ne kadar aptalca gelse de, Lodestar'ın bu konuşmayı duyabilmesinden ne kadar nefret etsem de, onun sözlerine verdiğim ilk tepkiyi fısıldadım: "Beni daha önce hiç özlemedin."

"İşte burada yanılıyorsun. Seni hep özledim. Sadece sana karşı hissettiklerimin bir zayıflık olmadığını kabul edemeyecek kadar aptaldım."

Öfke içimde kabardı. "Eminim ben hamileyken kulüp fahişelerini becerirken hissettiğin şey tam olarak buydu," diye hırladım, öfke daha önce hiç olmadığı bir şekilde içimden taşıyordu.

Onu terk ettiğimde, benim ve Cyan'ın eşyalarını topladığımda ve güpegündüz evden sıvıştığımda bile, çünkü beni durdurmak için orada olmayacağını biliyordum, zaten günlerdir eve dönmemişken, kızgın değildim. Boyun eğmiştim.

Annem ve babamın onun kötü bir haber olduğuna, bir pislik olduğuna, bir Günahkâr olduğuna ve sadece bindiği kulüpte değil... yıllar boyunca onun hakkında söyledikleri tüm saçmalıklar kafamda yankılandı.

Kendimi aptal gibi hissettim.

Çok aptalca.

Ama bu artık bir şey ifade etmiyordu.

Ta ki Lodestar "Keira-" diye mırıldanıp ona bakmak için döndüğümde Cyan'la yüz yüze gelene kadar.

Azap gözlerine kazınmıştı ve idolleştirdiği babası hakkında *asla* bilmesini istemediğim her sefil, lanetleyici kelimeyi duyduğunu biliyordum.

MAVERICK

Ben uyurken biri kolumu tuttuğunda, boşta kalan elim herifin gırtlığına uzanırken duyduğum yumuşak şaşkınlık çığlığını duymazdan gelerek irkildim.

Bileğime dolanan güçlü bir yumruk ve ardından birkaç parmağın karnımı nazikçe okşaması, Nyx'i boğduğum ve Hayalet'in kulağıma ninniye ihtiyacı olan bir bebekmişim gibi mırıldanırken beni okşadığı gerçeğine uyanarak göz kırpmamı sağladı.

Gerçi sesiyle, Tanrım, herkese istediği her şeyi yapmasını emredebilirdi. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. En kötü gecelerde Valium almayı bırakıp beni uyutmasını sağlayabilirdim. O hayalet gibi fısıltısı ve melodi taşıma yeteneğinin birleşimi meleğe yakındı - ruhumu karartan tüm günahlarımla tanışabileceğim bir melek kadar.

Geçmişin gölgelerinden, kulaklarımı çınlatan çığlıklardan, kafamın etrafında dolanan tsunamiden daha çalkantılı anılardan sıyrılarak Nyx'e odaklandım ve "Size ben uyurken beni rahatsız etmemenizi söylemedim mi?" diye sordum.

Eğer sesim çivi çiğniyormuşum gibi çıkıyorsa, öyle olsun.

"Acil," diye gürledi, boğazını sıkılması gereken olgun bir portakal gibi sıkmam sayesinde sesi de daha derindi.

"Siz piçler için her zaman öyledir." Bir elimle Ghost'un kalçasını okşadım, diğer elimle de gözlerimi sildim.

"Hayalet, biraz mahremiyete ihtiyacım var."

"Hayır. O kalıyor," diye bağırdım, elim bacağında sıkılaştı. Acı verecek kadar değil ama uyarmak için. Gitmesini istemiyordum, Nyx kulüp işini bana getirebilsin diye değil.

Nyx bir iç çekti. "Sadece birkaç dakikalık mahremiyet, Maverick. Tanrı aşkına. Lütfen?" Homurdandım ama Ghost'a yönelerek, "Banyoya ihtiyacın var mı tatlım?" diye sordum.

Mırıldandı ve yataktan fırladı, bunu yaparken yatağı zar zor salladı.

"Adının hakkını veriyor, değil mi?" Nyx, kapı arkasından kapanana kadar onu izledikten sonra yatağımın kenarına tüneyerek sordu. "Burada fısıldaşmaları neredeyse Cruz kadar kötü."

Homurdandım. "Evet."

"Burada seninle uyuyacağını düşünmemiştim."

"Ne düşündüğünü biliyorsun, değil mi?" "Birine söylersen seni balık gibi doğrarım" diye çıktım.

Homurdandı. "Sanki senin kadının hakkında konuşacakmışım gibi. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Giulia'ya söyleyeceğim çünkü Ghost'un yanında olduğunu bilmek onu rahatlatacak. Kadınların ona karşı zaafı olduğunu biliyorsun."

Çünkü Ghost oldukça sevimliydi.

Tatána ve Amara yeterince iyiydiler, ancak Ghost ile bağlantı kurmak daha kolaydı çünkü İngilizcesi mükemmele yakındı.

"Ne istiyorsun?"

"Elinizde böcekleri tarayacak ve izleyecek bir tür cihaz olup olmadığını bilmem gerekiyor."

cihazlar."

Ona kaşlarını çatarak, "Bunu neden sordun?" diye sordum.

Çenesi çalışıyordu. "Bir tane kullanmam lazım. Ve sanırım kulüp binasını süpürmen gerekebilir." "Ekipmanım var ve her hafta temizlik yapıyorum."

"İnan bana, şimdi kulüp binasını taramak akıllıca olabilir." Gözlerimi ona diktim. "Bu da nereden çıktı?"

"Bu konseyin işi değil," diye homurdandı ama paylaşmak istediğini görebiliyordum. "Kardeşim, kimseye bir bok anlatmayacağım."

"Güzel," diye atıldı, "Rex'in bunu bilmesine henüz ihtiyacım bile yok. Yardımına ihtiyacım olmasaydı seni bu işe bulaştırmazdım. Indy... asistanını öldürdü."

Düşünceler beynimde şimşek hızında bir işlemci gibi akıp gidiyordu. "David mi? Onunla çalışan adam mı? O sürüngen mi?"

"O," diye onayladı, ağzı gerilmişti.

"Onu o mu öldürdü?" Kelimeleri şaşkınlıkla söyleyerek tekrarlardım. Başıyla onaylamak dışında bir cevap vermedi; onun da kafası en az benim kadar karışmış görünüyordu. "Bunu neden yaptı ki? David onunla birlikte Nawlins'ten gelmedi mi?"

"O yaptı. Cruz-" Çenesi sertleşti. "Cruz onu ziyarete gitti ve David'i orada yerde buldu."

"Cruz ve Indy mi?" diye sordum, kaşlarım şaşkınlıkla kalktı çünkü Indy'nin Günahkârlardan hoşlanmadığı biliniyordu.

"Görünüşe göre," diye homurdandı. "Cesedi temizleyecek, ama ona söylediğine göre, David kulüp binasının etrafına göz ve kulak yerleştirmeyi başarmış."

"İmkânsız," diye homurdandım.

"İmkânsız *değil*," diye karşı çıktı. "Cruz'a göre, herif bizi şehre kadar takip etmiş. Annesiyle birlikte fotoğraflarını çekmiş."

"Tanrım," diye tısladım.

"Evet, sorunumu görüyorsun." Ağzı gerildi. "Aramızda bir fare var, çünkü David'i buralarda görmedim ve senin de görmediğine eminim, görseydin bana söylerdin." Çenesini ovuşturdu. "Sence Lodestar o pisliği bizden sakladı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Kişisel güvenliğimizle hiç ilgilenmiyor."

Nyx gözlerini devirdi ama benim pek de iyi olmayan sözlerim karşısında öfkesi önemli ölçüde azaldı. Sadece bir aptal Lodestar'ın burada bulunma nedenini yanlış anlayabilir.

Birinden kaçarken avlanıyordu ve biz onu güvende tutabilirdik. Aynı zamanda Katina'yı koruyabilirdik, kız kardeşi Hayalet'i tanıyabilirdi ve ben de buradaydım; düşmanlarını alt etmek için savaşmaya hazır bir tabur kardeşle birlikte.

Neden burada kalmasın ki?

Cruz'un annesinin federal olduğunu bir şekilde öğrendiği için bizi gözetleyebileceğinin farkındaydım - bu onu vurmaktan vazgeçirmeye çalışan lanet olası bir şaka değil miydi? Onu çok iyi tanıyordum. Herkesin Lodestar'ı *tanıyabileceği* kadar, çünkü onu bu lanet dünya onu mahvetmeden önce tanıyordum.

Beni de mahvetmişti.

İkimiz için de üzölmek beni göğsümden vurdu ama ikimize de acımayı çoktan bırakmıştım. Ne anlamı vardı ki? Hiçbir şeyi değıştirmiyordu.

Hiçbir şey.

"Eğer Lodestar değilse, o zaman ya bir kardeş ya da tavşanlardan biri," diyordu Nyx, sanki beni nereye götürdüklerini biliyormuş gibi beni düşüncelerimden çekip çıkararak, oysa bu imkânsızdı. Akli hem savunmamızdaki gedikte hem de kız kardeşinin sağlığındaydı.

Ona doğru uzandım, kolunu tuttum ve "Bunun için endişelenme. Bu benim ve Sin'in işi. Onu uyandıracağım. Artık başkan yardımcısı sensin, bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda değilsin ve sana bizden daha çok ihtiyacı olan bir kız kardeşin var."

Yüzünü buruşturdu. "Güvenliği benim halletmeyi tercih etmem boktan bir şey mi?" "Muhtemelen," diye onayladım, belli etmesem de bu itiraf karşısında şaşırmıştım.

"Indy'ye hiç ulaşamadım. Beni orada istediğinden bile şüpheliyim."

"Sen onun ağabeyisin, değil mi? İşler ters gittiğinde, ortalık karıştığında ve her yere sıçradığında, psikopat bir akrabanın yanında olmasını istemez misin?"

Ruh hali çalkantılı olsa da dudakları bu söz karşısında kıpırdadı. "Maverick, egom için çok iyisin." "Sadece olduğu gibi söylüyorum."

"Eminim." Çenesini ovuşturmadan önce bana hüzünle gülümsedi. "Ona yardım etmek istiyorum." "O zaman ona yardım et."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Şu anda sadece bir cesetten kurtulmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve hey, bu bizim düzenli olarak yaptığımız bir şey."

"Evet, genel anlamda bizden çok fazla şey istemiyor sanırım, değil mi?" diye kuru bir yorum yaptı.

"Hayır." Sırıtişım söndü. "Tüm hayatını ölen kız kardeşin için savaşarak geçirdin Nyx, belki de hayatta olan için savaşmaya başlamanın zamanı gelmiştir, ha?" Ondan ya da tepkisinden korktuğum için değil, içinde bir şeyleri tetiklemek istemediğim için temkinli konuştum.

Amcası, kız kardeşinin ölümü, hepsi Nyx'i mahvetmişti. Ama amcasının tacizinin ve bunun sonuçlarının Indy'yi ya da Caleb'i nasıl etkilediğini hiç görmemişti. Caleb'in, nam-ı diğer Quin'in, Nyx olmasaydı bir Günahkâr olacağından bile şüpheliydim. Çocuk şu anda devlet hapishanesindeydi ve tüm bunların nedeni kardeşini etkilemeye çalışmasıydı.

Kev Amca'nın kapısına bırakacak çok günahı vardı ama bu Nyx'in onları birleştirmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Boğazını temizledi. "Kahretsin, gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Nadiren kastetmediğim şeyleri söylerim, kardeşim," dedim ona yumuşak bir sesle ve tekrar omzuna vurdum. "Git hadi. Git ve kız kardeşinin düşmanı için mecazi bir mezar kaz. Bu seni iyi bir ruh haline sokacaktır."

Gülerek başını salladı. "Sen bir pisliksin, Mav."

"Bunu ikimiz de biliyoruz," diye kabul ettim, ona sırtarak, ama yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemesini izledim. Önce sola döndü ve eli kapıya değmeden önce mırıldandığını izledim: "Umarım seni mutlu eder Mav. Bunu hak ediyorsun." Sonra dokundu ve seslendi, "Teşekkürler, Hayalet. Artık dışarı çıkabilirsin."

Odamin dış kapısı kapanana kadar itaat etmedi ve sonra dışarı baktı, lanet olası ruhumu görebildiğinden emin olduğum o büyük gözleriyle bana baktı.

Benim için bir melek gibiydi. Canavar olmasam da onun benden çok daha iyi bir erkeği hak ettiğinin farkındaydım. Ama çok az kişi onun şeytanlarını benim gibi öldürebilirdi ve bu beni rahatlatmalıydı. Ona çok az kişinin verebileceği şeyi verebileceğim gerçeğine sığınmalıydım.

Sığınak. Bir

yuva.

"Sandalyemi tutabilir misin?" diye sorarken bile ona elimi uzattım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu aceleyle sandalyeye doğru ilerlerken, sonra da sandalyeyi bana doğru itti. Tekerlekli sandalyeye tırmanırken, "Her şey yolunda bebeğim," diye mırıldandım.

Değildi.

Bir cadı avı daha yeni başlamıştı ama ben her zaman ateş altındayken en iyi şekilde çalışmışımdır ve Katina'nın yanı sıra onu da korumam gerekirken ateş altında olmak hafif kalırdı.

CRUZ

Beni gördüğü anda ağzıma sıçmasını BEKLIYORDUM ve buna hazırdım, yumruk yumruğa bir kavgayla uğraşacak vaktim olmasa bile, David Indy'nin lanet fayanslarına kanıt sızdırırken değil.

Cesetlerden kurtulmak benim işimdi ama bu seferki kişiseldi.

Indy hapse cesedimi çiğneyerek girecekti, bu yüzden harekete geçmem gerekiyordu.

Belki de Nyx endişemi, bu davaya olan bağlılığımı fark etti çünkü arka kapıya vurup içeri girdiğinde hiçbir şey söylemedi, sadece yerdeki cesede baktı.

Donavan Lancaster çok daha kötüsünü yapmıştı ve kardeşimin kurbanlarına yaşattıklarının bundan çok daha iğrenç olduğunu biliyordum ama yine de yüzü kızardı.

Ne de olsa cinayet cinayettir.

Ve Indy'nin geçmişi ve bağlarıyla, neyin yanlış gidebileceğini kim bilebilirdi ki?

Çoğu beyaz için polisler bir teselliydi. Diğerleri içinse öyle değildi ve Indy hayatında yanlış bir şey yapmamış olsa da, onların gözünde hâlâ 'kırmızı tenli bir sürtüktü' ve sırf babası bir Günahkâr olduğu ve kardeşleri de öyle olduğu için rozet takanlar tarafından yargılanacak ve eksik bulunacaktı. Quin'in hapisanede olduğu gerçeğini de eklersek? Bu da tabutuna çakılan bir başka çiviymiş.

Birdenbire Steel ile empati kurmaya başladım çünkü Stone da benzer bir durumda kalmıştı ve bakın orada ne olmuştu? Birinin onun davasında çalışan dedektiflerden birini, ona bok gibi davrandığı için dövdüğünü biliyordum...

"Şerif bu kasabada bizim tarafımızda," diye gürledi Nyx, sanki onun düşünceleriyle benimkiler birbirine karışmış gibiydi. "Kız konusunda ona güveniyor musun?"

Bakışlarımız çarpıştı ve başını eğdi, bu da bana lanet olası cevabımı verdi. Uzanıp gözlerini ovuşturduktan sonra "Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Anladığım kadarıyla, bu seviyede bir güç gerektirecek bir şey yok."

Bana kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Ona tecavüz etmediğini. Ama ona silah çekti."

Bu onu homurdandırdı. "O zaman bu güç seviyesi tam olarak doğruydı. Kimse benim küçük kız kardeşime silah doğrultamaz."

"Tehdit altında olduğu anlamına gelmeseydi normalde aynı fikirde olurum. Bunu yerleşkede yapmış olsaydı umurumda olmazdı ama yerleşkede değiliz. Kahrolası Verona'nın ortasındayız ve West Orange şerifi bizim tarafımızdayken Verona Polisi'nin öyle olup olmadığını kim bilebilir?"

"Kanun cebimizdeyken bile Giulia, Lancaster ailesi tarafından basında karalanmaya devam etti ve Indy'nin bunu yaşamasına izin vermeyeceğim, hele ki o zaten-" Sözlerim azaldı, yuvarlanmaya fırsat bulamadan kesildi çünkü Indy'nin Nyx'e gerçeği asla söylemediğini ancak ve ancak o zaman fark ettim.

Geçmiş hakkında değil. O amcık hakkında değil. Hiçbir şey hakkında değil. Sikeyim.

"Şimdiden ne oldu?" diye gürledi.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Bir önemi yok. Sadece Stone'la yaşadığı bu olaydan sonra onun böyle bir incelemeden geçmesine izin vermek istemiyorum. Bizimle olan bağları yüzünden polislerin kadınlarımıza neler yapabileceğini gördükten sonra olmaz."

Bana bakarken gözlerinde kötü niyetli bir varlık vardı ve yemin ederim, nefret dalgası üzerime doğru gelirken ele geçirilmişti. "Kadınlarımız mı?"

Çenemi yukarı kaldırdım çünkü korkmuyordum. Belki bir canavarın başka bir canavarla dans etmesi için birinin altına işemesi gerekebilirdi ama ben doğduğumdan beri amcıklarla uğraşıyordum.

Teşekkürler, anne!

"Evet, *bizim*

kadınlarımız." "Hak mı iddia ediyorsun?"

"O söylemeden hiçbir şey yapmam."

"Bizler Günahkârız, konu Yaşlı Bayanlarımız olduğunda fırsat eşitliği tanımıyoruz."

Üst dudağım yana doğru kıvrıldı. "Öyle mi? O zaman Giulia sana karşı Indy'den çok daha soğukkanlı." "Ya öyle ya da onu kontrol edemiyorsun."

Homurdandım. "Kız kardeşinle tanıştın mı? Onun beni tanıdığı gibi ben de onu çok iyi tanıyorum. Bunu sadece onun kardeşi olduğun için yapmıyorum, benim için önemli olduğu için yapıyorum. Hiçbir anlamı olmayan bir sidik yarışıyla karanlığı boşa harcıyoruz çünkü üç hafta içinde her şeyi bitirmeye karar verebilir çünkü yaptığı şey bu."

"Evet, öyle. Bağlanma korkusu olan bir kız kardeşim, ama bu gerçekleştiğinde, bir kedi gibi büyüyecek ve onun için yaptıkların hakkında sızlanmaya başlayacak mısın?"

Belki de ruhunda kötü niyet taşıyan tek kişinin kendisi olmadığını gördü, çünkü *ben* gözleri kısılmış bir şekilde *ona* doğru baktı. "O benimle güvende." Bu konuda söyleyebileceğim tek şey buydu.

O da anladı, çünkü çenesini kapattı ve işe koyulduk.

İkimizin de aklında aynı görev vardı: Indiana Sisson'ın kışını hapisten uzak tutmak.

O, çünkü kız onun küçük kardeşiydi.

Ben, daha karmaşık nedenlerden dolayı. Sadece onunla yattığım için ya da benim altıma girdiği için değil -ki bunların ikisi de onun benim için ne kadar önemli olduğunu ölçüyordu- Indy hapiste öleceği için. Şişlenmekten falan bahsetmiyordum. Çete üyeliğiyle alakası yok.

Onun ruhundan bahsediyordum.

Özgürlüğü olmadan ölecekti. Ruhu kuruyup gidecekti ve onun gibi biri, Indy'ninki kadar güzel bir ruha sahip bir kadın ortaya çıktığında, onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmamak bir trajedi olurdu.

ON BİR

INDY

Ertesi sabah Cruz'la birlikte uyanmadım, itiraf etmeliyim ki bu kalbimi kırdı.

Neden burada olmadığını anladığımdan daha fazla. Yani, iki sebepten biri olabilirdi. Hâlâ David'in cesedinden kurtulmaya çalışıyordu ya da benden iğreniyordu.

Açık nedenlerden dolayı, orijinal düşünce tarzını tercih ettim.

Cruz'un iğrençliğiyle başa çıkmak, onun bir sıçan olduğu potansiyel gerçeğiyle başa çıkmak kadar zordu.

Yatağında uzanmış, uyurken tepemde asılı duran rüya kapanları (işe yaramayan rüya kapanları da ekleyebilirim) duvarlarda gölgeler oluştururken ışık titreyerek tavana bakarken, David'in ölmüş olmasını umursamayıp Cruz'un yatağa gelmemiş olmasını umursuyorsam ne kadar kötü biri olduğumu düşünmeye çalıştım.

David uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı. *Çok uzun* zamandır. Benim seçimim değildi tabii ki. Mesele şu ki, ben her zaman onunla uğraştım. Etrafta takılmasına izin verdim, onu bir insan olarak hiç düşünmedim, sadece bir *şey* olarak. İstemediğim ama her zaman yanımda olması gereken bir aksesuar gibi.

Arayan David'di.

Onunla dövme yaptırmaya geldiğinde tanışmıştım. Beni şaşırtmıştı çünkü bu çelimsiz küçük adam, annesine ithafen bir kol dövmesi yaptırırken tavandaki fayanslara öylece bakmıştı. Satır aralarını okumuş, onun bir anne kuzusu olduğunu ve muhtemelen annesinin öldüğünü anlamıştım.

Bir ofis işinde çalışıyor gibi görünen, normal yoldan bir adım bile ayrılmayan, her zaman sözde 'doğru' olanı yapan bir adam için garip bir anma. Sonunda ona nazik davranmıştım ve her şey o zaman başlamıştı.

Bir iyilik hareketi.

Dövmeyi bitirmek için dört kez gelmişti ve dördüncüsünde resmin tamamına bakıp ağlamıştı. Annesi ve kendisi süslü oval bir fotoğraf çerçevesi içindeydi ve bu yalan değildi, evinin duvarındaki bir dövmenin üzerindeydi. Boyunun uzadığına dair işaretlerin ve yıllar içinde çizdiği resimlerin çerçevesi içinde resmi içeri bile getirmişti.

Zamanında daha garip isteklerim olmuştu ve duvardaki gölgelendirmeyi, derisi kirliymiş gibi görünmeden doğru yapmak oldukça zor olmuştu, ama bittiğinde ona sarılmıştım ve o zamandan beri bu sarılmanın bedelini ödüyorum.

Nyx her zaman nazik olmanın para getirmediğini söylerdi ve çok haklıydı.

Battaniyeler bacaklarıma dolanmıştı, bu da başka bir hüzünlü gecenin habercisiydi, Cruz'un ona sarılmamı sağladığı en az bir orgazmla sonlanmasını beklediğim bir gecenin yerine yaşayan bir

kâbusun başlangıcıydı.

Bir adam öldürmüştüm.

Bir tane daha.

Ve ona karşı hiçbir şey
hissetmedim. Hiçbir şey.

Şu anda ne suçluluk ne de utanç duyuyordum. Dünkü gibi rahatlamış bile
hissetmiyordum. Sanırım, dürüst olmak gerekirse, sadece uyuşmuştum.

Başımı yastığa koyduğumda saatin on bir olduğunu görünce irkildim. Birazdan kalkmam
gerekecekti ve dükkan Perşembe günleri hep geç açılrsa da, boş bir maske takıp hiçbir şey olmamış
gibi davranma ihtimali can sıkıcıydı.

Ayağa kalktım, yataktan yuvarlandım çünkü sokağa bakmak için yatak odamın penceresine
doğru yürürken giderek daha da hüzünleniyordum.

Verona'yı severdim. Her nasılsa West Orange kadar ensest değildi. O kadar zengin değildi, o
kadar iyi bir konumda değildi ama benim için harikaydı. Kızlarından biri hapiste olmadığına
kardeşlerime yakındı ve o zaman bile Caleb çok uzakta değildi, istediğim zaman ziyaret
edebiliyordum ve küçük bir kasaba havası vardı. Nawlins'deyken bunu özlemiştim ve buraya bu
yüzden yerleşmiştim. Havası için. Bana uyuyordu. Şu anda hayatımda bulunduğum yere uyuyordu.

Dün gecenin anısı aklımın bir köşesindeyken, acaba ben de kardeşim kadar deli miyim diye
düşünmek zorunda kaldım çünkü David'in ölümü benim için düşündüğüm gibi bir şey ifade
etmiyordu.

Kaçmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum.

Belki de artık uyku sersemliğinden kurtulmuş olmanın rahatlığı içime işlemeye başlamıştı ama
omuzlarımda daha hafif bir yük varmış gibi hissediyordum.

Artık beni başka erkeklerle yakalar diye endişelenmek yok.

Artık yaptığım bir şeyden hoşlanmadığına, ama bu konuda benimle yüzleşemeyecek kadar
korkak olduğunda ağır nefesler almak yoktu. Tabii benimle ilk yüzleştğinde ona bir makas
fırlatmışım, o yüzden belki de ağır nefes alma olayında bir şeyler vardı.

Artık dövme salonundaki her bir eşyadan haberdar olmayacaktı - ki bu da benim pasaklı kıcımla
acı verici olabilirdi.

Ve artık hastalıklı şeyleri merak etmek yok.

Yani elimde kanıt yoktu ama bunu düşünmemek aptallık olurdu, değil mi?

Sinsiydi ve *kilitli* dairelerimden birine ilk kez girmiyordu. Buraya kamera koymuş muydu?

Kurutucudan havlu çıkarmayı unuttuğum için banyodan mutfığa çırılçıplak koşarken beni
görmüş müydü?

Beni film izlerken mi izlemişti?

Yorgun bir uykuya dalmadan önce yastığıma ağladığımı
görmüş müydü? Cruz'un benden ne istediğini görmüş müydü?

Son soru yankı uyandırdı.

Bu, neden birdenbire büyük adam olması gerektiğini düşündüğünü açıklardı. Benim beyaz atlı
prensime olabileceğini düşünüyordu, Cruz'un yapmamı istediği şeylerin gerçek hissetmek için
ihtiyacım olan şeyler olduğunu asla hayal etmemişti.

Sonsuza dek ilk kez gerçekliği sıkıca kavramam için. Cruz ve ben
tetikleyici olmuştuk.

Bu da burada video kayıt ekipmanı olduğu anlamına geliyordu. Tıpkı onu suçladığım gibi. Tıpkı
Günahkarlar'ın yerleşkesinde olduğunu bildiğim gibi.

Düşüncesi bile beni tiksindirirken, etrafıma bakma zahmetine girmedim, acaba

beni izleyen camdan gözler vardı. Bunun yerine gözümü kırpmadan sokağa baktım, ta ki küçük bir yüz görüş alanıma girene kadar. Storm'un kızını hiç tanımıyordum ama Storm'un arsız gülümsemesini gördüğümde onun Cyan olduğunu anlamıştım.

Neden okul dışında olduğunu merak ederek bakışlarımı ona çevirdim ve arkadaşlarıyla olup olmadığını anlamaya çalıştım. Tanrı aşkına, okul günü saat on birdi. Bu da dersi ektiği anlamına geliyordu ki bu da kendimi odadaki en sorumlu kişi gibi hissetmeme neden oldu çünkü bunu yapmaması gerektiğini biliyordum.

Evet, evet, ben kimdim ki yargılayayım? Daha yeni birini öldürmüştüm ve burada Cyan'ın okul sicili hakkında endişeleniyordum, ama bilirsiniz, *öncelikler*.

Storm'un kızı benim için David'den çok daha fazla şey ifade ediyordu, bu yüzden endişeliydim.

Ana caddede dolaşan bir grup kız görmeyi beklerken, onun elini bir erkeğin elinin içine soktuğunu gördüğümde içimdeki her şey dondu.

Özellikle de o adam arkasını döndüğünde ve ben onu tanıyamadığımda.

Bir Günahkâr'la birlikte olsaydı zaten yeterince ürkütücü olurdu ama en azından onlar ailedendi. Aile bazen pek bir koruma sağlamıyordu ama herkes Storm'dan korkması gerektiğini biliyordu.

Yani, en yumuşak huylu kardeşlerden biri olarak görünüyordu, kalemleri çok zorladığı bir krallığı yönetebilecek yönetici pislik, ama bu bir bıçakla ölümcül olmadığı anlamına gelmiyordu. Lanet olası bisikletini çizdiği için yüzüne vurmamak istemezdim, küçük kızına şiddet ya da cinsel olarak el sürmeyi bırakın.

Ve lanet olsun, o da bir bebektir.

Hedef alındığımda benden biraz daha büyüktü ama yine de çok gençti.

Dondurma salonunun dışında durduklarında, kızın adamın elini şakacı bir şekilde çekiştirmesini izledim.

Korkmaması çok şey ifade ediyordu ama bu hiçbir şeyi doğru yapmıyordu. O da kimdi?

Storm'un düğün töreninden hatırladığım kadarıyla Keira tek çocuktu ve ailesi evliliğe karşı olan tutucu hıyarlar oldukları için gelmemişlerdi. O gün orada Sinners dışında hiç aile yoktu, bu da onun bir yabancı olduğu anlamına geliyordu.

Bana göre öyle ama Cyan'a göre değil.

Pantolon ya da kazak giyme zahmetine bile girmedim, sadece birkaç külot aldım ve ayaklarımı Converse'lerimin içine soktum ve kapıdan çıkarken dolaptan mevsim için çok sıcak olan bir palto aldım, ama umurumda değildi. Sadece kıcımlı örtmesi gerekiyordu.

Dışarı fırladığımda, merdivenlerden aşağı aceleyle indim, bunu yaparken neredeyse düşüyordum. Kendi kendime homurdanarak önce kilidi açmaya çalıştım, sonra da ön kapıdan içeri dalmayı başardım. Dükkânıma ne olduğunu umursamadan kapıyı açık bırakarak dondurmacıya doğru koştum, şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalarından korkuyordum.

Ama talih benim yanımdaydı.

Oradaydılar, pencerede oturuyorlardı, neredeyse baba ve çocuk gibi görünüyorlardı, adamın ona yapmacık olmayan bir hayranlıkla bakışı ve kızın gözlerinde yıldızlarla ona bakışı.

Tabloda o kadar çok yanlışı vardı ki, bir an için Keira'nın hayatına başka bir erkek mi soktuğunu merak ettim. Bu adam erkek arkadaşı mıydı? Ama kesinlikle değildi. Keira kulüp evinde kalıyordu, o halde Keira'nın kızını bu kadar seven bir adam neden onun bir motorcu kampında yaşamasına izin versin? Bundan şüpheliydim.

Aklımdan milyonlarca şey geçerken içeri doğru koşmaya başladım. İçeri girmeden bir saniye önce bir elimle saçlarımı düzelttim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bir açıklaması olmalıydı. Öğle vakti gölgeler görmeme neden olan tek şey geçmişimdi.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve kapıdan içeri girdiğimde Cyan'ın gözleri benimkilerle çarpıştı, genişlediler, sonra başını eğdi ve hızla başka tarafa baktı.

Siktir

Siktir

Panik içimde kontrolden çıkmaya başladı, ama onu bastırdım, ikisine doğru dolaşırken kendimi gülümsemeye zorladım.

"Cyan, sen misin?"

Hem yabancı hem de küçük kız, çünkü o tam olarak buydu, gerildi.

Cyan'ı bir sonraki kasabaya getirmek aptalcaydı ama eğer onu yetiştiriyorsa, bu mantıklı olabilirdi. Bir çocuğu kendi tarafına çekmek için alışveriş ve dondurmadan daha iyi bir yol var mı?

Özellikle de annesiyle babasının ayrılması ve babasının yüzlerce kilometre uzağa taşınmış olması nedeniyle darmadağın olmuş bir kız, bir avcı için mükemmel bir avdı.

Yüzü David'inki kadar yumuşak olan ve dün geceki kadar yumuşak huylu görünen adama baktığımda, gözlerinin derinliklerinde gerçeği gördüm.

Tıpkı Kevin'in lanet gözlerinde gördüğüm gibi.

Tiksintimi gizlemeye çalışarak, "Cyan, bebeğim, okul dışında ne halt ediyorsun?" diye mırıldandım.

"Indy, yok bir şey. Sadece bir doktor randevum var."

"Öyle mi? Annen nerede? Arabayı park ediyor mu?"

Omuzları kulaklarının etrafında toplanmaya başlarken Cyan dudaklarını yaladı. "Lokantada çalışıyor. Vardiyası bu akşam dokuza kadar bitmiyor."

İçimdeki kızgınlığı duydum ama görmezden geldim ve bunun yerine adama döndüm. Elimi uzatmak tüylerimi diken diken etse de nazik davranmak zorundaydım.

"Indy. Ben Cyan'ın babasının bir arkadaşıyım." Ona gülümsedim. "Tanıştığınızı sanmıyorum."

Maskesine tedirginlik sinmişti ama gülümsememe kendi hoş gülümsemesiyle karşılık verdi. "Ben Martin. Keira yardım etmemi istedi, ben de yardım ettim."

"Oh?" Başımı yana eğdim. "Arkadaş mısınız?"

Cyan araya girdi, "Evet Indy, biz arkadaşız."

Asi ses tonu kaşlarımı çatmama neden oldu ama sadece "Babanın arkadaşlarından biriyle böyle konuştuğunu duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum, değil mi?" dedim.

Ağzı isyankâr bir hal aldı. "Babamın ne isteyip istemediği umurumda değil," diye tersledi ve eli adaminkine uzandı. Ama adam onu yanan bir kömür gibi sıcak bir şekilde bıraktı.

Küçük yüz hatlarını keder kapladı, ardından şiddetli bir sıkıntı geldi ve bu durumun raydan çıktığını hissederek mırıldandım, "Aslında iyi bir zamanlama Cyan, çünkü sana bir hediyem var."

Bana kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

Neden kafasının karıştığını biliyordum. Onu çok az tanıyordum, onunla hiç konuşmamıştım, öyleyse neden onun için bir hediyem olsun ki?

"Var. Ama benim mağazamda." Martin'e bir bakış attım. "Eve sağ salim varmasını sağlayacağım."

İtiraz etmeye başladı ama sonra şöyle dedi: "Tamam, eminim sorun olmaz. Keira'yı daha sonra kontrol edeceğim."

_"

Bahse girerim yapardı. *Yalancı*. Gerçeksizliğin pis kokusu etrafımızdaki havayı

kirletiyordu. Cyan'ın eline uzandım ve mırıldandım, "Hadi tatlım."

Martin'e bir bakış fırlattı, ama Martin onu uyaran bir gülümsemeyle kovaladı

-Kendi geçmişimden çok iyi hatırladığım bir şey. Bencillikle örtölmüş bir şefkat

Arzu. Küçük bir çocuğa istediğini alacağını söyleyen yaygın emir, çocuk korksa da mutsuz olsa da, bu dinamikte çocuğun isteklerinin hiçbir önemi yoktu.

Geçmiş beni boğdu, gölgeler bayılmama neden olacak kadar üzerime çöktü, ama onu güvende tutmam gerektiğini, kimsenin beni korumadığı gibi onu korumam gerektiğini bildiğim için onu çekiştirerek hareket ettirdim ve tezgâha ulaştığımızda garson Pearl, "Indy, dondurması burada," diye seslendi.

Durdum, İnci'nin Cyan'a ödülünü vermesini bekledim, sonra onu sokağa çektim.

Dondurma elinden aşağı damlamaya başladığında, bugünün beklediği gibi geçmediği hissine kapıldım.

Martin için de öyle.

Parlak bir ifadeyle, "Annen Martin'le nerede tanıştı?" diye sordum.

Cyan ayak parmağını yere sürttü ve o lanet dondurma elinden aşağı damlamaya devam etti. Splat. Sıçradı. Sıçradı. Erimiş portakal şerbeti dükkanıma kadar ekmek kırıntılarından oluşan bir iz bıraktık.

"Okuldaki jimnastik takımında gönüllü olarak çalışıyor."

Boğazım düğümlendi. "Jimnastikle ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Şey, hayır, bunu bilemezsin, değil mi? Beni tanımıyorsun."

Bu da, eğer birlikte olmaları gerekiyorsa, neden benimle geldiği, Martin'in neden onun gitmesine izin verdiği sorusunu akla getiriyordu. Eğer bir şey saklamaya çalışmıyorlarsa.

Dükkânıma geri döndüğümüzde Cruz'un orada beklediğini ve bana kaşlarını çatıldığını gördüm ama Cyan'ın solgun yüzüne bakınca kaşları çatıldı.

Gözlerimi parlatarak geri çekilmesini sağlamaya çalıştım ve anlamış gibi görünüyordu çünkü Cyan onu fark etmeden arka odaya çekildi.

Kapıyı arkamdan kilitleyip kaçmasın diye anahtarı cebime koyarken mırıldandım: "Otursana. O dondurmayı yemelisin yoksa içinde kalacağına üzerinde kalır."

Kendini kanepeye attı ve dediğimi yaptı. Zevk almıyordu, sadece mekanik bir hareketle, bir kez daha şüphelerimi gidermek için itaat etmek ister gibiydi.

Ne yazık ki onun için şüphelerim en üst seviyedeydi, çünkü Stone'un bana anlattıklarından Cyan'ın deli gibi davrandığını ve annesine çok fazla bok verdiğini biliyordum. Ama aynı zamanda geçmişim yüzünden.

Kevin gibi biri için birincil hedefti. Martin'in yüz hatlarına neredeyse onun yüzünü damgalayabilirdim.

Hayvanların hepsi aynı görünüyordu.

Köşede küçük bir masa vardı, üzerinde bir Keurig ve birkaç fincan ile bir tepsi kapsül vardı ve umutsuzca kafein ve şekere ihtiyaç duyarak, "Martin nazik görünüyordu" diye mırıldanmadan önce bir fincan demlemeye başladım.

Cyan mırıldanmadan önce bana şöyle bir baktı: "Öyle."

"Gerçekten doktorun muayenehanesine mi gidiyordun?" Soruyu omzumun üzerinden atarak sordum. "Tabii ki. Gideceğimi söyledim, değil mi?"

"Söyledin ama kızlar yalan söyler." Ona göz kırptım. "Önünde eğlenceli bir gün varmış gibi görünüyordun, iğne olmak için bir randevun değil."

Ağzı gerildi. "Bunun eğlenceli olması gerekiyordu. Daha sonra parka gidecektik."

"Öyleydiniz, ha? Yani doktorunki yalan mıydı?"

"Belki."

"Annenin arkadaşlarıyla takılmak için okulu asmandan hoşlanacağını sanmıyorum, Cyan, ya

sen?"

Omuz silkti. "Annem beni umursamıyor. Tek umursadığı şey iş."

Bu saçmalığa burun kıvırdım, çünkü hiçbir kadın Storm gibi bir günahkârı sebepsiz yere terk etmezdi. Peki bu neden? Özsaygı ve bunu kızına aşılama ihtiyacı.

Storm'un kadını olarak Keira hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacaktı. Ama işte buradaydı, lokantada az bir ücret karşılığında çok çalışıyor ve çocuğundan neredeyse hiç minnettarlık görmüyordu.

Verdiğim tepki Cyan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bana mı gülüyorsun?" "Emin ol gülüyorum."

"Neden?" diye tersledi, gözleri tedirginlikle irileşmişti. "Bana gülmeye hakkınız yok."

"Her türlü hakka sahibim, çünkü bana ne kadar genç olduğunu kanıtladın çünkü hiç kimse, hiç kimse, lanet bir lokantada çalışmayı kızını sevdiğinden daha fazla sevmez. O tam olarak hayat kurtarmıyor, değil mi? Bir cezve kahvenin dibinde kansere çare bulmuyor... Boktan işini senden daha çok önemsedğini nereden çıkardın?"

Minik omuzları kamburlaştı. "Artık hiç ortalıkta görünmüyor."

"Muhtemelen evine ekmek götürmek için çok çalıştığı içindir."

"Babam para gönderiyor."

"Öyle mi? Kendine saygı da gönderiyor mu?"

Gözleri yuvarlak bir şekilde bana bakıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Keurig tıslayıp tükürürken kahve ağzından fişkırdı ve ben de dikkatimi ondan ziyade Keurig'e vererek, "Hani bir sınavda başarılı olursun ve bu iyi hissettirir ya?" diye sordum.

"Evet."

"Hile yapsaydın, zor işi başkası yapsaydı, bu kadar iyi hisseder miydin?"

"Hayır."

"Bu kendine saygıdır. Anneniz babanızın parasını alabilir ya da karnınızı doyurmak için bir erkeğe ihtiyacınız olmadığını göstermek için çok çalışabilir."

"Elbette, seni eskisi kadar görememesi berbat bir şey ve eminim bu onu da üzüyordur. Ama eminim ki tek yapmaya çalıştığı şey babanın eline tutuşturduğu üç beş kuruştan daha değerli olduğunu sana kanıtlamakken senin ona bu kadar kızgın olman onu daha çok üzüyordur."

"Hayatının geri kalanında ne yapması gerekiyor? İkinize de bakmaya devam etmesine izin mi versin?" "En azından onu görürdüm," diye homurdandı Cyan.

"Lokantaya gidebilirsin, bilirsin? Orada oturabilirsin, bir lokantada ne yaparsan onu yaparsın. Ödevlerini orada yapabilirsin ve siparişleri arasında seninle konuşabilir."

"Aynı şey değil."

"Neden? Onun tüm ilgisini çekmiyorsun diye mi? Büyü artık, Cyan," dedim kıs kıs gülererek. "Onun tüm dikkatini çekmek istemiyorsun bile, çünkü eğer isteseydin, Martin'le takılmak için okulu kırabileceğinden şüpheliyim."

Tam zamanında arkamı döndüğümde yanaklarının kıpkırmızı olduğunu gördüm. "O benim arkadaşım. Benimle ilgileniyor."

"Öyle mi? Ben de seninle ilgileniyorum. Söyle bana, sen ve o birlikte ne yapıyorsunuz?" "Sadece takılıyoruz."

Mırıldandım. "Hepsi bu mu?" Kahvemi dudaklarıma götürdüm ve kaynar sıcak olmasına rağmen bir yudum aldım. Sonra viskiyi alevlerin üzerine atmaya karar vererek sordum: "Seni öpüyor mu? Bir erkeğin seni dudaklarından öpmesi güzel bir his, değil mi?"

Gözlerini açarak, "O böyle bir şey yapmaz!" diye mırıldandı.

"Hayır mı? O zaman ne yapıyorsun? Elini tutuyor mu?" Tuttuğunu biliyordum. Bunu sokakta

görmüştüm. "Hayır," diye kavgacı bir karşılık verdi, bu da söylediği tek kelimeye bile inanmadığım anlamına geliyordu.

En azından bir şeyler söylediğini görebiliyordum. Ne kadar isyankâr olursa, gerçeğe o kadar yaklaşıyordum.

Sadece mırıldandım. "Senden daha gençken bana çok ilgi gösteren biri vardı. Güzel bir his, değil mi?" Yalan, organlarımı parçalayan bir asit gibi içimi yaktı. "Başta garip geldi, çünkü o kadar küçükken bütün erkeklerin bitli olduğunu düşünürdüm, ama bana büyümüşüm gibi davranması hoşuma gitti." Ona bir bakış attım. "Martin de sana böyle mi hissettiriyor?"

Başını yana çevirdi, ağzı düz bir çizgi halinde büzüldü ve onu kaybettiğimi anladım.

Başka bir şey söylemedim, sadece telefona doğru yürüdüm, aldım ve kulağıma dayadım.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu, sesi bir gıcırtya dönüşmüştü.

"Annen. Gelip seni alabilsin diye. Yakında bir randevum var." "Beni eve götüreceğini söylemiştin. Bu yüzden Ma-Martin gitmeme izin verdi." Ne kadar ilginç bir cümle değil mi?

Martin neden gitmesine izin verdi.

Kafamda evirdim çevirdim, sonra dedim ki, "Ona ne kadar üzgün olduğunu söylemem gerek.

Bilmesi lazım ki işleri yoluna koyabilsin."

"Sorun değil. Bilmesi gerekmiyor. Haklısın. Kendime saygı duyduğumdan emin olmak için çok çalışıyor-"

"Seninle ne yapıyor, Cyan?" Soruyu, ilk önce ayaklarıyla kaleye kayan bir vurucunun tüm ustalığıyla kaydırarak sordum.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Hiçbir şey." Ve tam bana bir şey söylemeyeceğini düşündüğüm anda, "Yani, henüz değil, her neyse" diye ekledi.

Ve kalbim hem yükseldi hem de battı.

Nyx

KAN ARZUM YÜKSEKTI.

Cruz'un kız kardeşimin iş istasyonunda bir cesedi parçalamasına yardım ettikten sonra, onu başka bir cesedin zaten parçalanmakta olduğu bir yapışkan fiçinin içine itmesini izlediğimde, ruhumdaki canavar partiye hazır olmanın ötesindeydi.

Ben başkan yardımcısı olmak için yaratılmadım.

Bu benim için doğal bir rol değildi. Liderlik asla rahat edebileceğim bir şey değildi, ama daha yeni hasta bir puştı öldürmüştüm ve genellikle Giulia ruhumdaki canavardan daha sert bir şekilde üzerimdeyken, işler bundan biraz daha uzun süre sakın kalırdı.

Ama komşu kasabada çalışan bir pedofil olduğunu bilmek? Kardeşimin çocuğunu hedef aldığını bilmek?

Bu cinayet için can atmaktan fazlasını yapıyordum.

Sadece şans eseri kulak misafiri oldum. Cruz ve ben onun dükkanını son kez temizlemeyi henüz bitirmiştik ki, o hışımla dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri girdi.

Onun peşinden gitmeye çalıştığımda Cruz beni engelledi. Bunu takdir etmemiştim ve takdir etmediğimi karnına bir yumruk atarak göstermiştim ama yine de peşinden gitmemi engellemişti. Tam zamanında da. Kapı bir kez daha çarparak açıldığında beni stüdyoya geri itmişti ama artık

yalnız değildi.

Cyan'ı o kadar iyi tanıımıyordum. Çocuklarla ilgilenmiyordum, hatta kardeşimin çocuklarıyla bile, ama Katina'yla birlikte buralarda takılıyordu, ikisi de yerleşkede her türlü pisliğe bulaşıyorlardı, bu yüzden sesini tanımıştım.

Ayrıca ne söylediğini, Indy'nin kız kıza konuşarak ondan ne kopardığını da anlamıştım... *Cyan tımar ediliyordu.*

Tam burnumun dibinde.

Bir el omzuma vurarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bunu beklemediğim için irkildim, bu da bana kafamın ne kadar içinde olduğumu gösteriyordu.

Cruz'a bakmak için döndüğümde, "Bu ruh halindeyken bana dokunmaman en iyisi" diye gürledim.

Omuz silkti. "Şu anda ateş altında olan tek kişi o hasta herif." Ağzı gerildi. "Ben de istiyorum."

Kaşlarım kalktı. "Ha?"

"Beni duydunuz. İçeri girmek istiyorum. Onu yakaladığında,

orada olmak istiyorum." Dudaklarım hırıltıyla kapandı. "Başa

çıkabileceğini sanıyorsun-"

"Kardeşim, kulüp için cesetleri eritiyorum. Öncesinde olanları halledebileceğimi düşünüyorum."

Buna inandığını düşündüğünü biliyordum ama ona şüpheyle baktım. "Daha önce hiç birini öldürdün mü?"

Homurdandı. "Beni küçük bir yetim mi sanıyorsun, Annie? Evet Nyx, daha önce birini öldürdüm."

"Kim?" Kaşlarının hızla çatılmasını izleyerek alay ettim. "Ve uzun mesafeli bir cinayetten de bahsetmiyorum."

"Bu eylemden uzaklaştırıyor diye mi?" diye tersledi ve bana ters ters baktı. Ancak bu bakış beni vazgeçirdi. O heriften korktuğum için değil, anladığım için.

Ben gördüm.

Ölüm insanı değiştirir ve eğer yeterince insan öldürdüyseniz, ruhunuzda bir leke bırakır. Ne de olsa gözler buna açılan pencerelerdi, bu yüzden gözlerinin içine gömülmüş olan o kaş çatmanın derinlerinde gerçeği gördüm.

"Rex'e hiç söylemedin," dedim. "Bazı

şeyleri paylaşmıyorsun."

Omuz silktim. "Bilseydi muhtemelen tekila dökmekten daha fazlasını

yapardın." "Bundan şüpheliyim. Annem etraftayken olmaz."

"Doğru." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım şimdiye kadar kendini kanıtlamışsındır."

"Sorun değil. Konseyde olmayı hiç istemedim ve halihazırda yaptığımdan daha fazlasını da istemiyorum. Ellerimi kirlletmeyi seviyorum ve siz de bana bu fırsatı veriyorsunuz."

"Maverick'in söyledikleri doğru mu?"

"O ne diyor?" Cruz'un temkinli cevabı oldu.

"Eskiden bilim adamı olduğunu mu? Beyaz bir laboratuvar önlüğü falan mı giyyordun?"

Gülümsemesi çarpıktı. "Evet. Her şeyi düzgün bir şekilde bağlamak için bir cep koruyucum ve küçük bir kordonum bile vardı."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Yasal mı?"

"Yasal." Sadece bir omuz attı. "Övünülecek bir şey değil."

"Yarımızın lise diploması alma zahmetine katlanmadığı bir yerde, saygıyla katılmadığımı söyleyebilirim."

"Seni hiç saygılı biri olarak tanımadım Nyx, o yüzden şimdi başlama ihtiyacı hissetme."

Küstahlığı sinirimi bozmuştu ama Indy'ye bir iyilik yapmıştı. Küçük kız kardeşim artık birini öldürmenin ne demek olduğunu biliyordu ama bu adam, bu kardeşim, işleri yoluna koymaya yardım

etmişti. Olayı örtbas etmişti.
Yasanın neşesi buydu.

Ceset yok.

Suç yok.

Bundan daha güzel bir şey var mıydı?

Kolumu kapıya yasladım, Indy ve Cyan birlikte oturmuş, gerçekten anlamadığım ya da anlamak istemediğim şeyler hakkında konuşurken omuzlarını kamburlaştırarak kapıdan içeri baktım.

Carly'den sonra annem elinden geleni yapmıştı. Caleb ve Indy'ye kendilerini nasıl koruyacaklarını, nelere dikkat etmeleri gerektiğini öğretmişti. Ama amcanız yuvadaki engerek yılanırken burada Yabancı Tehlikesi diye bir şey yoktu.

Kevin'i düşünmek bile kanımı kaynatıyordu ve normalde buna izin vermezdim. Kendimi sakinleşmeye zorlardım çünkü çok sık öldürürsem, üzerime bok yağardı.

Giulia'dan önce hep kırkımdan önce öleceğimi düşünürdüm çünkü polislerin beni kendi isteğimle almasına asla izin vermezdim. Hapse girmeden önce mavili çocukların kırımını vuracağı bir zafer ateşi hayal ederdim. Ya da şans benden yana değilse, kendimi turuncu bir tulumun içinde bulacak ve içeride ölecektim.

Her iki geleceğe de yönelmeye hiç niyetim yoktu. Şimdi değil. Giulia'nın bana ihtiyacı vardı. Bilindiğinden daha fazla. Ve bu benim için çok iyiydi. Bana ihtiyacı olmasına ihtiyacım vardı. Başımı dik tutuyordu. Düzenli olarak kendimi kaybetmemi engelliyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Kendi arka bahçeme işeyemeyeceğimi düşünecek kadar aklım vardı, ki bu da bir Günahkâr'ın çocuğunu cezalandırılmadan tımar edebileceğini düşünen bu piçin olduğu yerd.

Yakında aksini öğrenecekti.

Cep telefonuma uzandım ve Maverick'in numarasını aradım, bağlan tuşuna basmadan önce Cruz mırıldandı, "Keira'yı aradı bile."

"Aradığım kişi o değil." Arama bağlandığında mırıldandım, "Mav, benim için bir arama yapmanı istiyorum."

"Tabii. Kim?"

"Soyadı yok, henüz değil."

"Tanrım, yemin ederim iğne tarlasında iğne bulabileceğimi sanıyorsun." "Sızlanmayı kes, meydan okumayı sevdiğini biliyorsun."

Mav homurdandı. "Devam et, bana detayları ver."

"Martin, Cyan'ın jimnastik sınıfında gönüllü olarak çalışıyor." Tereddüt etti. "Ha?"

"Cyan-Storm'un çocuğu."

"Bunu biliyorum, aptal herif, ama ben ne halt ediyorum-" Sözünü kesti, sonra bir tıslama duyuldu.

"Hayır." "Henüz değil," diye yatıştırdım ama ikimizi de yatıştıracak bir şey yoktu.

"Storm'un bilmesi gerekiyor."

Bir nefes verdim çünkü Mav haklıydı ama bu burada olamazdı. Kapımıza çok fazla pislik getiriyordu.

Çocukları öldüren, onlara günahlarının bedelini ödeten adam hakkında zaten fısıltılar vardı. Amerika'nın dört bir yanında dolaşıyorlardı çünkü ben genellikle kaçarken vuruşlarımı yapıyordum, ama burada bir numara yaparsam, işleri doğrudan ön kapımıza götürebilirdi. Coshocton'da, Storm'un yeni başkan olduğu kardeş bölümümüzde zaten bir sorun yaşamıştık, çünkü Giulia yanlışlıkla bok listemizdeki son adama işkence ettiğimiz depoyu havaya uçurmuştu.

Polisler aptaldı ama o kadar da aptal değillerdi. "Önce bir şeyler

öğrenelim. Teyide ihtiyacım var, bunu biliyorsun."

Maverick homurdandı. "Hallediyorum."

"Ne yaparsan yap, Lodestar'a söyleme. Bu av benim. Benim değilse bile Fırtına'nın, duydun mu beni?"

"Açık ve net. Başka bir bilgin var mı?" "Hayır.

Cyan'a da sormak istemiyorum." "Anlaşıldı. Bir yolunu bulacağım."

Aramayı kesti ve ben de bir sonraki hamlemi düşünerek cep telefonumu kotumun cebine geri soktum.

Maverick davadayken, Martin'in gazabımı hak ettiğine ve sadece aşırı hevesli bir ebeveyn olmadığına dair kanıt bulmaya çalışırken -bu işi yaptığım onca zaman boyunca bir kez bile olmamıştı, ama lanet olsun, asla bilemezsin ve ilgimi hak etmeyen birini öldürmek üzere değildim-yapmam gereken bazı seçimler vardı.

Her şeyden önce Storm'un eve dönmesi gerekiyordu, böylece kadını ve çocuğuyla arasını düzeltebilecekti.

Tehdit ortadan kalktığında, öncelik bu olacaktı.

Ailem Carly'nin başına gelenler yüzünden paramparça olmuştu. Annem, kardeşinin bir pedofili olduğunu anlamadığı için babamı suçluyor, babam sadece Carly'nin intiharıyla değil, Kevin'in olduğu kişi olduğu gerçeğiyle de başa çıkamıyordu.

Babam, hiçbir zaman aşırı gösterişli olmasa da, ailemizin başına gelen kader yüzünden paramparça olmuştu ve vaktinden çok önce ölene kadar içmişti.

Bu noktada, vefat etmesi onun için bir rahatlama olmuştu. Sadece kötü bir herif değildi, Carly'nin öbür dünyada onu koruyacak birine ihtiyacı vardı ve babamın tek istediği de buydu.

Küçük kızına kavuşmak için.

Doğuştan gelen bir reddediş beni vurduğunda elimi çeneme götürdüm. Storm ve Keira istese de istemese de, Günahkârlar bir bütün olarak onları tekrar bir araya getirecekti.

Bir fiçı Goril Yapıştırıcısı gerekse de, kışlarını bir hafta boyunca birbirine zincirlemek zorunda kalsak da umurumda değildi.

Yeniden bir aile olacaklardı. Çünkü Cyan'ın buna ihtiyacı vardı. Bunu hak ediyordu. Ve ben çocukları, etraflarında dolaşan yırtıcı hayvanları aramaktan çok daha fazla şekilde korudum.

Bu Carly'ye uzun zaman önce verdiğim bir sözdü ve asla bozmayacağım bir sözdü.

Asla.

ON İKİ

INDY

KEIRA'NIN PANİĞİ, çılgınca dehşeti, hepsi bende başka bir düzeyde yankı uyandırdı.

Bu aşktı.

İşte böyle görünüyordu.

Ailemin de bir zamanlar bana böyle baktığından emindim. Eskiden, dünyalarımız başımıza yıkılmadan ve her şey boka sarmadan önce oldukça yakındık.

En azından MC'deki bir aile için oldukça sıkı olan ev hayatı birdenbire kulaklarımızın dibine çökmeye başlamıştı.

Sorun şuydu ki, yaşadığım hiçbir şeyi açıklayabileceğim güvenli bir alan olmamıştı. Annem ve babam hayatları boyunca bir çift top güllesi gibi sekip dururken, tartışıp birbirlerinden nefret ederken, sağa sola suç atarken, onlara yaşadıklarını asla anlatamamıştım.

Cruz'un ne kadar özel olduğunu ilk kez o zaman anladım.

Beni güvende tutacağına ne kadar güvendiğimi, etrafımda oluşturduğu koruyucu çembere ne kadar inandığımı.

Birbirimize hiçbir söz vermemiştik, temelde açıkta, tüm dünyanın görebileceği şekilde çıkmaya başlayacağımız konusunda anlaşmıştık, bu tam olarak bir evlilik teklifine eşdeğer değildi, değil mi? Bunu istediğimden değil, ama yine de aramızda bir bağlılık yoktu.

Ancak güven ve bağlılık aynı şey değildi.

Daha önce hiç kimseye güvenmediğim bedenimi ona emanet ettim.

Bu da zihnimin kilidini açmış, hayatımda ilk kez birine açılmanın yolunu bulmama izin vermişti.

Arkama geçtiğinde, Keira ve Cyan'ın arabasının ön koltuğunda konuşmalarını izlerken kolları karnıma dolandığında anladım.

Ayrıldıklarından beri kıpırdamamışlardı ve salonda kalma teklifimi neden değerlendirmedikten emin değildim, özellikle de bugünlük kapattığımda, zihnim geçmişin günümüze dönüşmesiyle başa çıkmaya kesinlikle hazır değildi, ama onları izlemek, onun konuşmasını, Cyan'a ulaşmaya çalışmasını görmek, annemin beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını fark etmemi sağladı.

"Kevin'in bana dokunup dokunmadığını hiç sormadı,"

dedim usulca. "Annen mi?"

Başımı salladım. "Asla."

Tereddüt etti. "Bilmek istemediği için mi?"

"Sanırım öyle. Ya da belki de o kadar yıkılmıştı ki, onun ölmüş olduğunu bilmeyi kaldıramadı."

bana da dokundu."

"Sence hangisi?"

"İkisinin karışımı. Carly öldükten sonra işler değişti."

"Ne şekilde?" Bir eli belimden çıkıp kolumda aşağı yukarı hareket etti. Bu dokunuş oradaki küçük tüylerin tepki olarak diken diken olmasına neden oldu ve vücudumun bunun Cruz olduğunu nasıl hissettiğini bir kez daha fark ettim.

Şu anda bana dokunmaya cüret eden başka biri olsaydı, Nyx bile, hatta belki Stone bile, muhtemelen çığlık atmaya başlardım.

Olduğu gibi, Cruz beni cezalandırdı. Ve bunu bildiğini bile sanmıyordum.

"Kevin hakkındaki haberler ancak Nyx onu öldürdükten sonra ortaya çıktı." "Bunu biliyor muydun?" diye sordu, şaşkınlığı açıktı.

Homurdandım. "Evet, bunu biliyorum." "Nasıl? Ben bunun bir kulüp sırrı olduğunu sanıyordum."

"O gün oradaydım."

Gerildi. "Asla olmaz."

Mırıldandım. "Babam ve Kevin ava çıkıyorlardı. Nyx'in görevlerinden biri de silahları temizlemektir." Omuz silktim. "Onu Kevin'inkine bir şey yaparken izledim."

"Tüfeğinin namlusuyla oynadı, değil mi?"

Gülümsemem çarpıtılmıştı. "Evet. İşte bu yüzden silahlarınızı her zaman kendiniz temizlemelisiniz," diye kıkırdadım, sesimin kana susamış ve bu gerçeği umursamaz gibi çıktığının farkındaydım.

O lanet olası fiçiya bir şey sokacak cesareti gösteren kişi olmak için sol yumurtalığımı verirdim, ama bunun yerine Nyx'in hiçbir gencin yapmayı aklından bile geçirmemesi gereken bir şeyi yapmasını biraz şaşkın ve huşu içinde izledim.

İşte o zaman, ailem etrafımda parçalandıkça, bizi seven ebeveynlerim onları bizden mahrum bırakan aptalca şeyler yapmaya başladıkça, aslında bizi terk ettikçe, Nyx'in asla yapmayacağını fark ettim.

Her zaman yanımda olacaktı. Caleb ve benim için.

Bu yüzden Caleb'i hapishanede ziyaret etmediğinde beni kızdırdı.

Çünkü çocukluğumuzun büyük bir bölümünde yanımdaydı, zorbaları dövüyor, öğretmenlerin yüzüne vuruyor, genellikle hayatlarımızı yaşayacak kadar büyüyene kadar etrafımızda dolaşıyordu.

Ancak şimdi, yeterince büyüdüğümüzde ne kadar geri çekildiğini gördüğümde onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

Giulia onu bize geri getirecek miydi? Öyle hissediyordum.

Uzun zamandır uçurumun kenarındaydı. Yokluğu sadece fiziksel değil, zihinsel ve duygusaldı. Nyx değişiyordu.

Bunun sebebinin Giulia olduğunu biliyordum.

Omzuma bir öpücük kondurdu, yumuşak bir öpücüktü bu, sonra dilini boğazımla birleşen tendonumun üzerinde gezdirdi ve ısırıldı.

"Bana güvenmedin."

Bu düz ifade, beni tutuşundaki nezaketle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

"On beş dakikadan daha kısa bir süre için," diye karşı çıktım, "ve hey, az önce birini öldürdüm. Sanırım bir mola hakkım var."

Homurdandı. "Bu şekilde çalışmadığımızın farkındasın, değil mi?"

İçimin derinliklerinde bir yanım bana söylediği şeyi arzulasa da yüzümü buruşturdum.

Neden?

Bir psikiyatriste gitmediğim sürece bunu asla bilemeyecektim ve böyle bir şey olmayacaktı. Kendimi bir psikologla birkaç yüz saat geçirmiştım ama bundan daha iyi değil daha kötü hissederek çıkmıştım.

Etrafta dolaşarak kendi kendimi tedavi etmek çok daha ucuzdu ve hissettiklerim tamamen kötü olsa bile bir şeyler hissetmemi sağlamıştı. Bedenimin normal davranmasını sağlamak için başka erkeklerle uğraşmak, herkes gibi davranmadığı için onu cezalandırmak en azından geçmişte kalmıştı.

Cruz'a sadık kalmanın başka bir kendi kendini tedavi etme eylemi olduğunu çok iyi biliyordum. Bunu fark edemeyecek kadar doğamın farkındaydım.

Haklı olduğu için içimi çektim. "Özür dilerim."

Ve ciddiye dim.

"Sana herkesin sorgulamasına neden olacak bazı şeyler gösterdi," diyerek az önce söylediklerine karşı çıktı çünkü bana bir bahane verdi.

"Nyx'i göstermek istediğin anda her şeyin yolunda olduğunu anladım."

Mırıldandı. "Ağabeyinin sözlerine değil, bana güvendiğinden emin olmak için çalışmalıyız. Onun her zaman senin koruyucun olduğunu anlıyorum. Başın her sıkıştığında koştuğun kişi, ama bu değişecek."

İçimdeki gerilim tavan yaptı. "Hayatımda uzun süre kalmaya niyetin yokken onun yerini alamazsın."

"Böyle bir niyetim olmadığını kim söyledi?"

Bunu söylediğine inanamayarak donakaldım. "Geçen gece sadece kulübe gelmemizi istedin. Yaşlı Kadın armamı hak etmem gerektiğini söylemiştin..."

"Çünkü henüz bir makasla adam öldürdüğünü görmemişim." Uğursuz ses tonundaki eğlenceyi duydum. "Bu hiç komik değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sadece silah seçiminiz beni eğlendirdi."

"Arka odada beni bekleyen bir cephaneliğim yok gibiydi."

"Hayır," diye onayladı. "Yine de doğaçlama konusunda harika olduğunu görmek güzeldi."

"Ama aklınızda bulunsun. Şimdiye kadar annemi bilmiyordunuz ve benim için hiçbir şey ifade etmese de, bunun sebepsiz yere asla geçemeyeceğim bir uçurum olduğunu biliyordum. Konsey onu biliyor, hepsi bu. En başta yama yapmamı bu şekilde onayladılar."

"Seni iki gözünün ortasından vurmadıklarına şaşırdım."

"Sanırım kendilerini beslemek için ondan bilgi alabileceğimi umuyorlardı ama sonuçta yararlanmayı tercih ettikleri başka yeteneklerim vardı."

"Cesetlerden kurtulmak gibi mi?"

Mırıldandı. "İkimizin de markalaşmaya hazır olduğunu söylemiyorum Indy, ama sadece tünelin sonunda bir ışık görebildiğimi söylüyorum ve onu engelleyen sana benzeyen bir şekil var."

Duygular beni boğdu, yutkunmamı zorlaştırdı, nefes almamı zorlaştırdı ve her zamanki gibi iğnelemeye geri döndüm. "Koca kıçlı olduğumu söyleme şeklin bu mu?" Hırıldadım.

Beni yana doğru sarsacak kadar büyük bir güçle kalçama dokunduğunda dudağımı ısırdım.

"Daha kötü bir cezayı hak etme yönteminiz bu mu? Açıklamayı verildiği ruh haliyle kabul et, olur mu?" Bir kez daha boğazıma bir öpücük kondurdu, ancak bu sefer açık bir öpücüktü. Hassas derimi emerken, canlanan dokular beni tuttuğu yerde titretti ve beni bir lapa yığınınna dönüştürdü. Başka bir erkeğin öpücüğü beni de çığlık çığlığa bırakırdı ama bu çok iyi hissettirdi. Kopmakta olan fırtınanın çığlığından önce gelen sakin bir fısıltı. "Şimdi, ceza için hazır mısınız?"

Çırpınan kirpiklerim dondu, ama nefesimi bıraktım. "Evet."

Bu nedense farklı hissettirdi. Bana hoş geldin paspası üzerinde diz çökmemi emredebilen ve itaat edeceğim sert görev yöneticisine alışkındım. Ama sesi biraz... Kahretsin, bunu ifade etmenin tek yolu *tuhaf*.

Çok garipti. Daha önce duyduğum bir şey değildi.

Bana dönüp bakışlarımı, Cyan'ın kesinlikle güvenmemesi gereken birine neredeyse güvenmiş olduğu gerçeğinden geri dönmeye çalışarak işleri yoluna koymaya çalışan anne ve kızıdan ayırdığında, beynimin kapanmasına izin verdim.

Yapmak zorundaydım.

Ona gitme, yaşlı bir adamın sana *bu* tür bir ilgi göstermesinin nasıl bir şey olduğunu anlatma, sadece Cruz'a anlattığım sırları açığa çıkarma ihtiyacı ruhuma bir ağırlık yüklüyordu.

Cruz'a söylemeyi hiç istememiştim, lanet olsun, küçük bir kızı boş ver, ama işlerin nasıl sonuçlanacağını görecektim. Onun Martin'le olan ilişkisi benim Kevin'la olan ilişkimden tamamen farklıydı.

Dehşete kapılmıştım. Onun korkmadığı çok açıktı.

"Düşünmeyi bırak," diye gürledi her zamanki gayretli ve her zamanki lanet olası zihin okuyucu. Ve bunu bir emir haline getirdiği için, kendimi ona itaat etmeye istekli buldum.

Odama odaklandığımda kaşlarımı kaldırmama neden olan birkaç şey gördüm.

"Cesetlerden kurtulduğunuzu sanıyordum, onları yaptığınızı düşünmemiştim."

Burnunu çekti. "Her seri katilin aleti bir temizlikçinininkiyle aynıdır, tek fark kanın ölümden önce değil ölümden sonra akmasıdır."

Burnum kırıştı, çünkü bunun bıçağın yaşamı sona erdirmek için değil, uzuvları kesmek için kullanıldığı anlamına geldiğini biliyordum. Harika.

Erkek

arkadaşım.

Temizlikçi.

Ve burada tuvaletlerden bahsetmiyoruz.

Komodinin üzerinde duran bıçağı, sonra da ışıktaki gümüş gibi parlayan beyaz naylon ipten iki düğümü gözümün önüne getirirken boğazımı temizledim.

"Indy," diye bağırdı Cruz. "Seni bir daha uyarmayacağım. Bana odaklan."

Ona bir bakış attım. "Olmadığını nereden biliyorsun?" Kavgacı bir tavırla değil, daha çok merakla konuşuyordum.

"Gerginlik vücudunu terk ediyor ve ben seni çok gergin istiyorum. Üzerimde buza dönüşmen hoşuma gitmiyor."

Bunun üzerine burnumu kırıştırdım. "Büyüleyici."

Zoraki bir gülümsemeyle dudaklarını bükmesi gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Şimdi, bundan hoşlanmayacaksın, ama bir cezadan hoşlanmaman gerekiyor, değil mi?" Ve böylece başladı.

Bir kadını bağlarken bulduğum rahatlatıcı bir ritim vardı, burada ilmekler atıyor, orada düğüm atıyordum,

Kordonun uzunluğunu zarif uzuvlar üzerinde süpürerek kemikleri tam olarak çerçeveleyiyor.

Ama Indy'de bu gerçekten zordu.

Ortaya çıkardığım her olgun kıvrımla, onu tatmak istedim. Onu tatmak istedim.

Onu cezalandırmak kendimi cezalandırmak anlamına geliyordu ve bu BDSM'de her zaman nefret ettiğim şeylerden biriydi.

Bazen çok fazla şatafat vardı, bazı geceler, önce kışını kırbaçlamak zorunda kalmadan günü kadınınızın içinde sakinle bitirmek istediğinizde çok fazla çaba harcıyordunuz.

Ancak vanilya bir hayat da tamamen zevk alabileceğim bir şey değildi, bu yüzden Indy'yi istediğim pozisyona bağlarken kendimi garip bir yol ayrımında buldum.

Sadece onun ihtiyacı olduğu için biraz daha ustalaşmaya başladığım gerçeğini araştıran bir yol ayrımı, ama benim de buna ihtiyacım olduğunu gördüm. Belki onun kadar değil, belki de onun kadar. Bir süre birlikte olana kadar bunu bilemezdim.

Ta ki biz dolaptan çıkana ve kapalı kapılar ardında saklanmanın heyecanı azalana kadar.

Ben öyle hissetmiyordum ama pek çok kadının yasak fikrinden hoşlandığını biliyordum. Bazılarını ıslattığını biliyordum.

Lafi açılmışken.

Son bağlarımı bitirdiğimde ağzından bozuk bir ses çıktı ve ona baktım, gözlerindeki endişenin yanı sıra rahatlamayı da gördüm.

Ne garip bir kombinasyon.

Bundan daha kötü bir şey beklediğini biliyordum ama bunu elde edemeyecekti.

Bu seksle ilgili olmadığından, onu külotuna kadar soymuştum, ona giymemesini emrettiğim halde giymesinden şikayet bile etmemiştim - bu güvenle ilgiliydi ve amı kapalıyken bunu en başından beri biliyordu.

Öne doğru eğilmiş, karnı kalçalarına yaslanmıştı, her bir ön kolunu baldırına bağlamıştım, dirseğinin hemen üzerinde biten ve ayak topunun etrafında yaptığım bir çukurda başlayan bir düğüm ağıyla oraya bağladım.

Bir bacak zaten tamamlanmıştı, diğerini ise topuğu için yapıyordum.

Parlak kırmızı tıkaç konuşmasını engelledi ama ağzının kenarlarından ve çenesinden aşağı salyalar aktı, bir kısmı göğüslerinin üzerine döküldü, bir kısmı da yatağa ya da bacaklarına düştü.

Son düğümü bitirdiğimde, sanat eserime bakmak için geri çekildim. Çok iyiydi.

Çok iyi.

Beyaz bir naylon tercih etmiştim çünkü parlak beyazın onun altın teninde nefes kesici görüneceğini biliyordum ve işte onayım.

İlerlerken mırıldandım ve başlangıçta saçlarını topladığım topuzu çözmeye başladım. Kısa tutamlar çözüldüğünde, ortaya çıkan tablo karşısında sevinçle iç çektim.

Yakalamam gereken bir resim.

Cebimden telefonumu çıkarıp, meydan okuyan gözlerini, kavisli sırtının zarafetini, uzuvları boyunca elmas şekilleri oluşturan karmaşık düğümleri ve hareketini yatağın etrafında yuvarlanmak ve sadece bacaklarını açıp kapatmakla sınırlayan bir pozun genel itaatkârlığını çektim.

Buna yengeç pozu denmesinin bir nedeni vardı.

Eğer bu tamamen cinsel bir şey olsaydı, onu bu şekilde becerirdim, o aciz durumdayken, ona vermek zorunda olduğum şeyi almaktan başka bir şey yapamazken.

Onun yerine, ona bir ders veriyordum.

Sadece benim fark edip takdir edebileceğim küçük noktalara odaklanarak birkaç düzine fotoğraf çekerken daha fazla karışık sesler çıkardı. Burada ipin baskısı altında derinin nasıl çukurlaştığı, bağlı etin bir elmasının diğerinden nasıl daha kırmızı olduğu.

İşim bittiğinde telefonumu cebime geri koydum ve bacaklarının arasındaki nemli kumaş şeridine baktım.

Ve salyasından değil.

Ona başımı salladım, parmağımı sallayarak mırıldandım, "İyi kızlar ödüllendirilir. Kötü kızların ise ne yaptıklarını düşünmeleri gerekir."

Bunun üzerine arkamı döndüm ve yataktan uzaklaşmaya başladım. Karmakarışık sözcüklerinin tonu yükselmişti, paniği açıktı. Dönüp ona baktım ve "Sakin ol" diye mırıldandım.

Ama gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve o muhteşem göğüsleri panikle nefes alıp vermekten ve pozisyonunun getirdiği kısıtlamalardan dolayı kabarmıştı.

Birazdan sakinleşmezse, kendinden geçecekti.

Ona baktım ve gürledim, "Sakinleşeceksin Indy, yoksa ceza sona erer ve ben senin yatağında değil kendi yatağında uyuyakalırım."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama nefes almak için boğuk bir çaba sarf ediyordu.

Kapıya doğru ilerlerken başımı salladım ve botlarımı çıkarıp oradaki rafa yerleştirdim. Sonra, yalınayak, onu tamamen görmezden geldim ve mutfığa gittim.

Dairesinin açık planlı yapısı sayesinde beni yatak odasından görebildiğini biliyordum ve bu geceyi hatırlamak için ihtiyacım olan tüm fotoğrafları çektiğim için ona bir kez olsun bakmamaya özen gösterdim.

Olanları unutacağımdan değil, tam olarak değil, ama en azından bu şekilde, nasıl başladığından daha iyi bir görüşle bitirirdim.

Indy'nin ıslak külotu, asistanının bana bakan görmeyen gözlerinden çok daha ilginçti.

Buzdolabına baktığımda içinde rosto olduğunu gördüm, bu beni şaşırttı çünkü bildiğim kadarıyla pek yemek yapmazdı.

Yine de havuç, soğan, bir torba kuru fasulye, tavuğun kendisi ve biraz daha inceledikten sonra patatesleri görünce akşam yemeğinde bunları yiyeceğimize karar verdim.

Bu da zaman çizelgesine uyuyor.

Aldatıcı derecede basit bir pozisyon olmasına rağmen, uzun süre devam ettirilemezdi. Ama aldatıcı olduğu için, zihninde onu saatlerce bu şekilde bırakabileceğimi düşünüyordu.

Cazip gelse bile bunu yapmazdım. Ki bugün öyle değildi. Belki ileride onu saatlerce orada bırakma niyetiyle bağlayacak kadar beni kızdırabilirdi ama bugün o gün değildi.

Bugün, birden fazla şekilde travma geçirmişti ve ben sadece onu topraklıyordum.

Ona, güvenilebileceği biri tarafından istismar edilen çocuk olmadığını hatırlatıyordu.

Bugün, o bir kadındı. Sonu Indy kadar kötü olabilecek bir kıza yardım etmiş bir kadın.

Burada, şimdi, Indy'den daha fazlasıydı. O bir kadındı. Yaşayan, nefes alan ve benim için geçmişinin toplamından daha fazlası olduğunu hatırlaması gereken bir heykel.

Bir itaatkarınız olduğunda her gün yeni bir gündü. Acıyı yarına taşıyamazdınız, aksi takdirde çok sert şaplak atar, kanayacak kadar derin kırbaçlardınız.

Domlar sadece insandı ve zaaflarla doluydu, ama sizi farklı kılan tüm o sapkınlıkları hayata geçirmenize izin veren, güveni özgür olmanızı sağlayan bir denizaltınız olduğunda, adım atmak zorundaydınız

Hafifçe. Affetmek zorundaydın.

Sana güvendiler.

Bu güvene layık olmak zorundaydın. Ben de yemek yaptım. O izlerken.

Patatesleri temizledim, havuçları soydum, soğanı doğradım ve bir fırın tepsisine koyduğum az miktarda yağda karıştırdım. Pencere kenarında taze otların olduğu yerde biraz biberiye bulduğumda, tavuğu sebzelerin üzerine yerleştirmeden önce onu da içine attım, folyo ile kapladım ve fırına verdim.

Çalı fasulyelerini hazırlarken, tavuk piştikten sonra haşlamak üzere soğuk su dolu bir tencereye koydum.

Her şey hazırды, ocaktaki sürenin otuz dakika sürdüğünü gördüm ve ona doğru ilerlemeden önce elimi yüzümü yıkadım.

Hareket etmemişti ve ben yatağa doğru ilerlerken bakışları beni takip ediyordu.

Kot pantolonumu üzerimde bırakarak pantolonumu ve Henley'imi çıkardığımda, o bronz gözler ilgiyle parladı ve onu nasıl istediğimi ayarlamadan önce yatağa tırmandım.

Onun tarafında.

Garipti ama ben garipliklerin hayranıyım.

Yapmaya değer hiçbir şey basit değildi.

Böylece, yaptığı 'C' şekline göre, kendimi onun etrafında kıvırdım, önümün sırtını kavramasına izin verdim ve elim ön tarafına geçti.

Salyasıyla ıslanmıştı ve parmaklarımı salyasında gezdirmeye başladım. Yatıştırmak için değil, sadece topraklamak için. Burada hiçbir şey kirli değildi.

Ne salya, ne am suyu, ne de dölüm.

İşeme ya da sıçma oyunlarından hoşlanmıyordum ama hoşlansaydım bu da kirli olmazdı. Aramızdaki şey bir ilişkinin normal sınırlarını aşıyordu.

Onu en iyi halinde görmek istemedim.

Onu en kötü halinde görmek istiyordum, çünkü bu güvendi. Bu özgürlüktü.

"Son denizaltımda sadece yirmi üç yaşındaydım," diye mırıldandım, gerildiğinde onu susturdum.

Onun yatağındayken başka bir kadın hakkında konuşmak pek akıllıca görünmeyebilirdi ama paylaşmam gereken şeyler vardı, duyması gereken şeyler. Geri bildirim ihtiyacım yoktu, sadece içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini kavramasını istiyordum.

"Pek çok denizaltı bu kadar genç bir Dom'a güvenmez ama ben onları buldum. Genellikle benden büyüklerdi. Hem de çok. Aldırmadım. Hoşuma gidiyordu çünkü yaş farkı yüzünden benimle anlaşmışlardı. Kemer tokalarının üzerinde keseler olan yaşlı kocaları olan sıkılmış ev kadınları - neden onlara benim yaşındayken sahip olabilecekleri şeyleri hatırlatan düzgün bir adamı sevmesinler ki? İstedikleri gibi oynayamayacak kadar korktukları zamanları?

"Denizaltıların genç Domlara güvenmemesinin nedeni sadece deneyim eksikliği değil, bilgelik eksikliğidir. Denizaltılara, özellikle de itaat etmeye hevesli olanlara karşı çok fazla küçümseme duyduğumu fark etmem uzun zaman aldı.

"Bu yüzden durdum. Geri çekildim çünkü bu dinamik böyle işlememeliydi ve işlemiyor.

"Saygısız bir amcıktım ve aslında hükmettiğim kadınlardan özür diledim. Anlamadılar, çünkü onlara kötü davranmamıştım, bu yüzden kendime neden kızdığımı anlamadılar, ama özür dilemek

ve hayatıma devam etmek benim için bir onur meselesiydi çünkü hiçbir Dom

hiç böyle hissetmedim.

"Boyun eğmek bir erkeğin kazanacağı bir şeydir. Hak ettiği bir şey değildir."

Ağzından bir ses kaçtı ama tıkaç işini yapmıştı. Saatime bir göz attım, onu bu şekilde tutmak için en fazla yirmi dakikam daha olduğunu kaydettim. Bu süre çok azdı ama Indy sınırları zorlamayı severdi ve acı çektiğinde bana söyleyeceğini biliyordum.

Güven her iki taraf için de geçerliydi.

Kalçasına, dokumanın hemen üstüne dokundum ve mırıldandım, "Sadece dinle. Konuşmak yok." İçini çekti, hoşnutsuz bir iç çekti ve sırtımama rağmen mırıldandım, "Şimdi, kulüp evinde bir sürü kadın var ve yalan söylemeyeceğim, bundan faydalandım. Ama seni ellerin ve dizlerin üzerinde Stone'un yatakhaneğinde yerleri silerken gördüğüm an, tüm o eski dürtüler geri geldi.

"Sadece kolay am elde etmek için bir Dom olmadığımı fark ettim, çünkü bir erkek kardeş olarak buna her zaman erişebiliyorum.

"Hayır, ben bir Dom'dum çünkü bir kadını çıplak görmekten hoşlanıyorum ve kıyafetlerden bahsetmiyorum.

"Saçmalıklardan hoşlanmam ve sen saçmalıklar kraliçesisin, Indy." Gerildi. "Öylesin. Sen bir yalancısın. Bir maske takıyorsun. Gerçeklerden saklanıyorsun çünkü insanların senin ne olduğunu bilmesini istemiyorsun. Seni kimin incittiğini.

"Kendini cezalandırmak için erkeklerin bu güzel amcığına girmesine izin veriyorsun. Kendine bir şeyler hissettirmek için." Uzandım ve parmaklarımı ağzının üzerinde gezdirdim. "Sikimin etrafına gerilmiş mükemmel görünen bu seksi dudakları her türlü renkte gördüm, hiçbirisi seksi değildi. Sen kırmızılar ve altınlar için yaratılmışsın Indy. Yeşiller ya da siyahlar için değil. Seni kalın makyajlı gördüm ve bu senin seçimin olsa da ve ne istersen giyebilirsin, beni rahatsız eden *neden* giydiğin.

"Çünkü sen, tatlı Indy, çok güzelsin. Bundan saklanamazsın. Ve artık buna gerek yok.

"Tükürükle kaplı, ağzının dikişlerini zorlayan bir tıkaç, uzuvlarında ter ve Şakaklarınız... Çok güzelsiniz.

"Ve bu güzellik benim. Seni damgalamaya hazır değilim ve belki ikimiz de buna hiçbir zaman hazır olamayacağız, ama ikimiz de biliyoruz ki, ne olursa olsun, o kapı kapandığında, gerçek sen bu olacaksın." Şakağına bir öpücük kondurdum. "Ve ben o gerçek seni görüyorum, *o* seni anlıyorum ve *o* seni istiyorum. Başka birini değil. Indy'nin başka bir tonunu değil. *Bu* Indy. Beni anlıyor musun?"

Soruma cevap istemeden önce kelimelerin aklımda yer etmesine ve onun bunları sindirmesine izin verdim, ama sonra anladım.

Hıçkırıklar içinde.

İnce bedenini sarstılar, bir yaz sağanağındaki yağmur patlaması gibi içinden döküldüler. Kendisiyle birlikte onu da kasıp kavurdular, zaten bağlı olan bedeni, dökülmesini beklemediği bu duygu patlamasına tepki olarak ürperdi.

Dürüst olmak gerekirse, dökmesini beklemiyordum. Bunların hiçbirini onu yıkmak için söylememiştim.

Bunu onun değerini bilmesi için söyledim.

Bu kadın tam bir kraliçeydi ve böyle yaşamaya başlamasının zamanı gelmişti.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için ona sarıldım. Hıçkırıkları kesilene, nefesi kesilene kadar onun yanında oldum. Sonra cebimde cep telefonumla birlikte sakladığım bıçağı çıkardım ve gergin bağları açmaya başladım. Etini elmas ağlardan kurtararak, özgür kalana kadar durmadım.

Ve o zaman, etrafında döndü ve bana sarıldı, o kadar sıkı ki ağzını da esaretinden kurtarmak

için bir mücadele oldu.

Ama

anladım.

Anladım.

Ve bu dürüsttü.

Gerçekte.

Tam olarak istediğim şey.

Ben de onu kollarıma aldım, ihtiyacı olanı verdim ve olması için doğduğu Indy olmasına izin verdim. Benim Indy'm.

ON ÜÇ

INDY

Etrafımda duygusal bir enkaz varken, özgürlüğün getirdiği ellerimdeki ve ayaklarımdaki karıncalanmaları bile fark etmedim, sadece *onun* ellerini ve ayaklarını fark ettim. Bana doğru bastırdılar, baldırlarımı ve sırtımı ovdular, beni sıkıca tuttular, o kadar sıkıca tuttular ki hiç bırakmayacakmış gibi hissettim.

Ve ben bunu istedim.

Beni tutmasını istedim.

Onun orada olmasını istedim. Her zaman. Düştüğümde beni tutmasını. Darmadağın olduğumu umursamadan, mükemmel ve güzel olmadığımı umursamadan.

Beni çiğ ve açık istiyorsun.

Bana dokunduğunda rahatlatıcı bir mırıldanma duydum ve ereksiyonunu hissedebilmeme ve ıslak olduğumu bilmeme rağmen bu cinsel bir şey değildi.

Daha derine indi.

O kadar derindi ki anlamıyordum ama anlamam gerekmediğini fark ettiğimde tuhaf bir özgürlük buldum. Sadece öyleydi.

Daha önce, beni bu şekilde bırakıp gideceğinden emin bir şekilde kapıya yönelmesini izlemiş, ancak botlarını çözdüğünü görmüştüm. O zaman ona bu kadar az güvenmemin ne kadar yanlış olduğunu anladım. Beni asla böyle bırakmazdı.

Hiç.

Sonra onu mutfağında akşam yemeği hazırlarken gördüm ve ardından gençliğindeki yaşam tarzıyla ilgili deneyimlerini dinledim. Yemek yaparken beni bıraktığı beyaz boşlukta zihnim tuhaf bir şekilde başıboş kalmıştı. Tek odağım oydu.

Bugünün ya da dün gecenin düşünceleriyle uğuldamıyordu. Endişeler ya da korkularla uğuldamıyordu. Sadece o vardı.

Tüm gördüğüm

buydu. Tek

duyduğum.

Nefes aldığım

tek şey.

İhtiyacım olan

tek şey.

Dudaklarım boğazına dayanmış, en sevdiğim pozisyondayken, ocağın zamanlayıcısı çalıştığında homurdandı.

Birazdan kalkacağını bildiğim için ona daha sıkı sarıldım ama o beni azarlamadı. Düşündüğüm gibi kıcıımı tokatlamadı. Onun yerine sarılması daha da şiddetlendi ve "Sen kime aitsin Indy?" diye sordu.

Ağzım titredi, gözlerim kapalı göz kapaklarımın ardında bir o yana bir bu yana gidip geldi, göğüslerim kabardı

Titrek nefesler alıyordum ve beni zorladığı pozisyon yüzünden vücudum ağrıyordu.

Duygusal olarak, beni tutan ipten daha fazla bağlanmış olsam da, "Sen" diye fısıldadığımda kendimi tuhaf bir şekilde özgür hissettim.

"Ben."

Oradaki yemini duydum, ikimizin de kabul etmediği çok şeyi temsil ettiğini biliyordum. Beni henüz damgalamak istemediğini, buna asla hazır olamayabileceğimizi söyledi ve haklı olabilirdi, ancak markalar her zaman görünür değildi.

Markalar bir insanın ruhunda yaratılabilirdi ve ben onun adını kendi ruhuma kazındığımı biliyordum. Şimdi tek yapmam gereken benimkinin de onunkine kazındığından emin olmaktı.

Şakağımı tekrar öptü, sonra beni bırakmak için hamle yapmaya başladığında karşı koymadım. Tutunmayı bıraktım ve mutfığa gidip ocağa bakmasını, folyoyu çekip çıkarmasını ve sonra fırının kapağını tekrar kapatmasını izledim.

Zamanlayıcıyı kurduğunda bana geri döneceğini düşündüm ama dönmedi. Sonunda yanıma dönmeden önce çalı fasulyelerini kaynamaya bıraktı.

Sonra beni yine şaşırttı. Elini bacaklarımın üzerinde gezdirdi, oramı buramı test etti, bana bakarken dokunuşu sertti, rahatsız olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Parmakları kalçalarımın, karnımda ve kollarımda gezindi, aynı şeyi yaptı, her parmağını sıkarak iyi olduğumdan emin oldu.

Tam bana akşam yemeği için giyinmemi söyleyeceğini düşünürken, eli bacaklarımın arasına girdi ve külotumu çekip çıkardı.

Şaşkınlıkla irkildim, sonra parmakları seksimin dudakları arasına girip klitorisimi bulduğunda inledim.

Beni orada okşarken bile, beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladığında amıma üç tane soktu. O parmakları amımın ön duvarına doğru tırmıklamadan önce geniş ve daha geniş bir şekilde makasladı.

Orgazm çılgılığı atmam hiç zaman almadı, tekrar yatakta yuvarlanmam hiç zaman almadı, devam ederken yanıma düştü, erişimini azalttığımda bile eliyle beni becermeyi bırakmadı, klitorisimle oynadı ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeyi bana verirken beni çılgına çevirdi.

Serbest bırak.

İkinci orgazmda uludum ama üçüncüsünde yatağın üzerinde ş o k yemiş gibi titredim.

İçimde hafif bir kırılma olduğunda, bunu hissetmedim. Sadece bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum.

Garip.

Sonra elini klitorisimden çekip karnıma bastırdı ve beni daha sert, daha sert, daha sert sikerken inledim.

Ta ki parmaklarını serbest bırakana ve ben boşalana kadar.

Sıvı kısa, basınçlı bir kütle halinde içimden aktı ve varlığımın etrafında sekerek, kısıtlanmaktan ağrıyan eklemlerden, düşünmekten yorulan zihnimden uzaklaştığında zevk acı verici olduğu için inledim.

"Ağzını aç," diye talimat verdi ve parmaklarını bacaklarımın arasından geçirip dudaklarımın arasına sokmadan önce yaptığı pisliğe dokunurken itaatsizlik etmeyi düşünmedim.

Her zamanki gibi şefkatli değildi. Buna ihtiyacım yoktu. Sertti. Sertti. Ve geri çekilmeden önce beni öğürttü.

Beni yatakta bir enkaz halinde bırakmadan önce kirli ağzıma bir öpücük kondurdu ve "Nefesini geri al" diye fısıldadı.

Ben kim oluyordum da tartışıyordum?

Orada sersemlemiş bir halde yatıyordum. Bildiğim kadarıyla beş dakika da olabilirdi, beş saat de.

Kızarmış tavuk, pişmiş sebzeler ve keskin bir sosun kokuları ilgimi çekti.

Adımı söylemedi, akşam yemeği için hazırlanmamı istemedi, ben de hareket etmedim. Bunu yapacak enerjim yoktu.

Orada biraz duyarsız, çokça bulanık bir şekilde uzandım ve bir sonraki emrini bekledim. Ama gelmedi.

Bir kez daha yatağa doğru ilerledi ve beni kollarına aldı. Beni yatak odasından çıkarıp oturma odasına götürdüğünde televizyonda *The Goldbergs*'in oynadığını ve sehpanın üzerinde bir tabak olduğunu gördüm. Büyük bir tabak. Çatal ya da bıçak yoktu.

Biraz tedirgindim, aklıma gelen düşüncelerle kaşlarım çatıldı ama onun bu işi hallettiğini bilmeliydim.

Cruz her şeyi halletti. Her zaman.

Bizi L koltuğun köşesine oturttu, ben kucağındayken bile sırtım minderlere bastırılana kadar durmadı, hala onun kucağındaydım.

Sehpa her zamankinden daha yakındı, bu yüzden kaseyi almak için öne eğilmesi bile gerekmedi.

Minderin üzerine koydu, sonra eğilip bir parça tavuk aldı. Daha önce yaptığını görmediğim bir sosa buladı, sonra da dudaklarıma bastırdı.

"Aç kapıyı,
Indy." İtaat
ettim.

Alnımı boğazına dayayarak, beni beslerken dikkatimin yarısını parmaklarında ve televizyonda tuttum, diyalogları ve aynı zamanda onun ipuçlarını dinledim:

"Çiğne, Indy."

"Ağzını aç, Indy."

Özgürleştiriciydi. Düşünmemek, hissetmemek bile, sadece yapmak.

Ve yapışkan parmaklarını göğsüme koyup beni sosla kapladığında, parmaklarını yalayarak temizlemeyi, orada kirli bir şekilde oturmayı hiç düşünmedim.

Beni böyle mi istiyordu?

Beni bu şekilde elde
edecekti.

Ve benim için bundan daha iyisi olamazdı.

ON DÖRT

AYI

"HEY, ÇOCUK. N'ABER?"

"Çok fazla."

Rex sadece poker suratının değil, poker sesinin de kitabını yazmıştı ama ben onu gayet net duydum.

Tek kelime etmesine gerek yoktu, biliyordum. "Geri gelmemi ister misin?"

Sessizlik.

Sonra:

"Yemin ederim, eğer bu fikir beni korkutmasaydı, senin lanet olası bir zihin okuyucu olduğunu düşünürdüm."

Sırıtişım ortaya çıktı, ama o görmedi ve sıırıtişımın çoğu, Florida/Georgia sınırının hemen dışında bir şeyler yapmaya çalışan Kolombiyalı bir kartelle anlaşma yapan birkaç DEA ajanını izlediğim bir deponun kenarında boşa gitti.

İçinde koka yaprağından çok fare zehiri olan kokain satarak Arkansas'ı süpürmeyi çoktan başarmışlardı ve doğu sahiline girmeye çalışıyorlardı.

Şu deli Aidan O'Donnelly sayesinde NYC'nin güvende olduğunu biliyordum ama prensip olarak Kolombiyalılardan hiç hoşlanmamıştım. Pis amcıklardı. Her zaman içeri girmeye, önce boğaz kesmeye, sonra soru sormaya istekliydiler.

Burada bulunma sebebim onlar değildi.

DEA ajanlarıydı.

Üzerinde alfabenin yazılı olduğu küçük çelik yeleklerini giymiyorlardı ama bu radara yakalanmadan burada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Bir şey at pisliğinden daha kötü kokuyordu ve işler daha da raydan çıkmadan önce bir seviye atlamam gerektiğini biliyordum.

"Ben zihin okuyucu değilim evlat, sadece oğlumu tanıyorum. Ne oldu?" Onu West Orange'da görmeyeli o kadar da uzun zaman olmamıştı. Arada sırada Yaşlı Hanım'ın mezarını ziyaret etmek için oraya giderdim ve o da her zaman bunu biliyor gibiydi ve MC'nin mezarlığında bana eşlik ederdi. "Normalde aramazsın."

"Bu güvenli bir hat mı?"

Kıs kıs güldüm. "Telefonu bana Mav verdi, Rex. Evet, sanırım güvenli."

"Sadece kontrol ediyordum." Nefesini içine çekti, bu da onun kendini kaybetmemeye çalıştığını anlamamı sağladı.

Ve muhtemelen başarısız oluyor.

Dışarıdan sakın görüneceğinden şüphem yoktu. Adamları onun dağıldığını anlamayacaktı,

Çünkü poker suratı dünya standartlarındaydı.

Ama oğlumu tanıyordum. Kendini tanıdığından

daha iyi. "Ne oldu, Rex?"

"Annemle ilgili."

Rene.

Hayatımın aşkı.

Evliliğimiz boyunca değerini bilmediğim ve artık öldüğüne göre tapınmak için daha fazla zaman harcadığım bir kadın.

Bu dünyada adalet yoktu, bunu zaten biliyordum ama keşke bunu kaybetmeden önce bilseydim.

On

u. "Peki ya o, oğlum?"

"Öldürüldü."

Bu sözler beni onun düşündüğü kadar etkilemedi.

"Baba? Beni duydun mu? Öldürülmüş mü? İtalyanların yaptığını düşünüyoruz." Homurdandı.

"Scratch

İtalyanların yaptığını biliyoruz. Öyle olmak zorundaydı." "Biliyorum evlat. Biliyorum."

"Ne?" İlk başta yumuşak bir şaşkınlık fısıltısıydı, ama bir öfke patlamasına dönüştü. "Biliyor muydun lan?"

"Tabii ki yaptım. Ama bunu örtbas etmek için para ödedim, çünkü annenin ikinci bir otopside dilimlenip doğranmasını istemedim, bu bana bilmem gereken tek gerçeği söyleyecekti - o ölmüştü ve birileri bunu örtbas etmek için çok para ödedi."

"Benimle kafa buluyorsun baba, öyle olmalı."

"Değilim. Keşke olsaydım. Neden ayrıldım sanıyorsun, evlat? Neden bunca yıldır yollardayım sanıyorsun? Cevapları bulmaya çalışıyordum. Onun için adaleti sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Bana söylemeliydin," dedi Rex'in sert cevabı.

"Belki yapmalıydım, belki de yapmamalıydım. Tek bildiğim, sana şu anda olduğun yerde ihtiyacım olduğuydu, aklımda berbat bir kanunsuz planla yolda bana katılmana değil, gerçek bir başarı şansı olmadan yarım yamalak.

"Ailemizden biri gibi olan erkekleri yönetmen için sana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Etlerini ve kanlarını besleyebilmeleri için onları yönetmemize ihtiyaçları var.

"Benimle burada ve şimdi birlikte olmanın ne faydası var?"

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı ve ben kızgın değildim. Anlamıştım. Bir an için telefonu yüzüme kapatıp kapatmadığından bile emin olamadım ama bir tık sesi duymadım ve yavaşça yumuşak bir nefes sesi duydum.

"Ölmeyi hak etmedi."

"Hayır evlat, yapmadı. Benim günahlarım için değil." Acı hâlâ her zamanki kadar şiddetliydi. Aynı derecede güçlü, aynı derecede uyuşturucu ve ruhu yok edici, hepsi aynı anda.

Hayatım boyunca kaybetmeyi bildiğimi sanmıştım ama Rene ölene kadar bunu hiç anlamamıştım.

Ve şimdi Prez'de oynayarak yıllarımı boşa harcadığım, kardeşlerimle birlikte olmayı ona tercih ettiğim için, bu aptallık her gün yüzüme çarpıyordu.

Burada olması gerekiyordu, biz Florida'ya kışlamaya giderken o da sürüp duracaktı. Normalde lanet olası kar kuşları olmamız gerekiyordu, o güneşlenirken ben de onun bronzlaşmasından faydalanacaktım.

Burada oturup bir grup rüşvetçi ajanın ülkeme zehir getiren Kolombiyalı amcıklarla anlaşma yapmasını izlememem gerekiyordu.

Annesinin ölümünü öğrenen oğlumun sesindeki kalp kırıklığını duymamam gerekiyordu.

Bitti.

Bununla ilgili hiçbir şey olmaması gerekiyordu, ancak işte buradaydık, acı gerçeklerle yüzleşiyorduk.

Çünkü gerçeklik berbattı.

"Herhangi bir cevabın var mı?"

"Biraz. Yeterince değil." Boğazımı temizledim. "Sana söyleyebileceğim tek şey, yaşlı adamın aklını kaçırdığını düşüneceğin."

"Doğru. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

Alay etmesi pek rahatlatmadı. "Rene ölmedi çünkü yapmamam gereken yerleri kokluyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Gerginliğini duydum. "Sen-"

"Aldatmaktan bahsetmiyorum, Rex. Lanet olsun. O ölmeden uzun zaman önce bunu yapmayı bıraktığımı biliyorsun." Yine de bu konuda hâlâ utanç duyuyordum. Bu gece başka bir kaltağın değil, Yaşlı Hanım'ımın yatağına girmek için can atarken daha da utanıyordum. "Beni pislikleriyle lekelemeyi başaran bazı pis domuzlardan bahsediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Birkaç gün içinde evde olacağım, evlat. Şu anda Florida'dayım. Geri dönmem biraz zaman alacak. Eskisi kadar uzun süre ata binmiyorum ama eve döndüğümde sana haber veririm."

Benim yaşlı bir adam olmamla ilgili şaka yapmadığında, çocuğumun acı çektiğini biliyordum. Ve onu kim suçlayabilirdi ki?

"O kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum baba."

"Sekiz yıl beklemek için uzun bir süre," diye kabul ettim, burnumun kenarını çimdiklemek için uzandım. "Örgüt içinde bir tür örgüt var. Hayalet gibi çalışırlar, çünkü işledikleri suçları uygun görünen insanların üzerine atarlar."

"Eski mahkumları dikiyorlar mı?" "Evet."

"Bunu kim yapar ki?"

"Kolluk kuvvetleri," dedim huysuzca. "Ama bakın, bu konuyu telefonda daha fazla konuşmak istemiyorum. Şunu söyleyebilirim ki, bizi bu boka ben bulaştırdım ve bundan kurtulmak için çok çalışıyorum."

"Beni ve diğer Günahkârları bu işe karıştırmasaydın daha çok yol alırdın baba. Tanrı aşkına, Mav neler yapabiliyor-"

"Seninle tartışmak istemiyorum," dedim kararlılıkla. "Seni güvende tutmak için yapmam gerekeni yaptım."

Anneni olduğu gibi seni de kaybetmek istemezdim. Birkaç gün içinde orada olacağım," diye tekrarlardım.

Nefesinin altından homurdandı, bu ses bıkkınlık sesiydi. Gerçi buna alışmıştım. Telefonu kapatmadan önce tek söylediği "Kendine dikkat et," oldu ve başka bir şey söylemedi.

Dudaklarım, kesinlikle benim hatam olan inatçılığı karşısında biraz kıvrıldı ve dürbünümü bırakıp gidona dayadım ve az önce olanları anlamaya çalıştım.

Rex'in gerçeği öğrenmesi hiçbir şeyi değiştirmemişti. Burada olmam, nabızı tutmam gerekiyordu ama Rex benim için önemli olan tek şeydi.

Eğer bana ihtiyacı varsa, bu yıllar süren ve gerçekleşme umudu bile olmayan bir kan davasından daha önemliydi.

Aşağıya doğru inen karanlık anlaşılmaya arkamı döndüm, botumun ucuyla destek ayağına

dokundum, sonra anlaşmanın gelişmesini izlemek için konumlandığım tepeden aşağı yuvarlandım.

Kendimi boş viteste serbest bırakarak, olay yerinden birkaç dakika uzaklaşana kadar motoru çalıştırmadım ve ancak o zaman domuzumu serbest bıraktım.

Ama Rene arkamda olmadan, özgürlüğün tadı bir zamanlar hayal ettiğim kadar güzel değildi.

ON BEŞ

CRUZ

"Ne zamandan beri Indy'nin kışına dokunuyorsun?"

Bir an için gerçek anlamda sorduğunu sandım, bu yüzden Link soruyu sorduğunda donakaldım, sonra sadece sikişmeyi kastettiğini anladım.

İhtiyacım olan son şey Nyx'in kız kardeşini dövdüğümü düşünmesiydi, Tanrı aşkına. David'in cesedini parçalamama yardım ederken o piçin demir testeresiyle ne kadar gaddar olabildiğini gördüğümünden, yüzüme yakın bir yerde o seviyede bir öfkeye ihtiyacım yoktu.

Bu kadar derin bir delilik saygıyı hak ediyordu ve kız kardeşini korumak için beni öldürebilecek bir adama saygı duymaya fazlasıyla istekliydim.

O kız kardeşin yaşadıklarından sonra ben de buna çok sevinmiştim.

"Cevap verecek misin yoksa bana öylece bakacak mısın? O açık tuzağına bir golf topu düşürebilirmişim gibi görünüyorsun."

Ona biraz tekila doldurmadan önce yaptığı şakaya gözlerimi kıstım. "Biri sana Lily hakkında aynı soruyu sorsa eminim hoşuna giderdi."

Link bana sıırıttı. "İşte seninle benim aramdaki fark bu Cruz, onun benim olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum."

Ona gözlerimi devirdim. "Onun lanet parmağına yüzük taktığından beri ne kadar hıyar olduğunu biliyor musun?"

Rex, "Aleti düğümlendiği için bunu sözlü olarak paylaşıyor," diye homurdandı ve bunun normalde olduğu kadar büyük bir kutlama olmadığını anlasam da, çünkü patch-in partilerinin şakası yoktu, ziyafetteki bir dilenciye neşeli gösterdi.

Link kahkahalarla güldü. "Biliyor musun, Rex? Haklısın. Kesinlikle tam üstüne bastın. Sikimi düğüm düğüm etti ama..." diye ıslık çaldı nefesinin altından. "O düğümlerle yapabildikleri senin el işlerini döver Cruz."

Kaşlarım çatıldı. "Ne el işi?"

Rex bana baktı ve anlaşılan satır aralarını okuyarak mırıldandı, "Çöpleri bağlama şeklin. Bir şeyleri nasıl paketlediğinizi. Kirli bir şeyden bahsetmiyor."

"Değildim ama artık eminim ki öyleyim." Link bana doğru eğildi. "Ciddi misin sen? Indy cidden onu bağlamana izin mi veriyor?"

Çelik bunun üzerine canlandı. "Senin zehrin ne? Kelepçe mi, ip mi?"

Indy'ye sarılmış bir şekilde uyandıktan sonra, bu gece Jaxson ve Hawk'a yama yapacağımızı ve birkaç Prospect'e yemin ettireceğimizi bildiren bir mesaj aldığımda, bu gece barın arkasındaki vardiyamın böyle olacağını hayal etmemiştim.

Konsej, her ne sebeple olursa olsun, benim etrafımda dolanıyordu ve içki şişelerini elinde tutan ben olsam da, bu alışılmadık bir durumdu. Rex normalde bilardo masasının yanındaki kanepelerden birinde otururdu, diğerleri ise daireler çizerek etrafta dolanırdı.

Gerçi şimdi düşündüm de, en son böyle bir parti verdiğimizde, bu serserilerden hiçbiri bir Yaşlı Kadın'a bağlanmamıştı.

Sanırım Link'in çok hoş bir şekilde ifade ettiği gibi, sıkleri Yaşlı Hanımları için düğümlendiğinde ne yapacaklarını bilemediklerini anladım.

Normalde, hareket eden her şeyi becerirlerdi, Nyx hariç, o her zaman özeldi, ama Link ve Steel'in sallanan kışıklarını kendi kışımından daha fazla gördüğüm kesindi.

Sırtı bana dönük, bakışları akşam için kardeşlerimin yerini alan vahşi hayvan kalabalığında olan Sin, "Yaşlı Hanımlar dışarı çıkıyorlar," diye mırıldandı.

"Giulia sana o çizimi gösterdi mi?" Rex birdenbire ortaya çıkan Nyx'e sordu. Dikkati kadınlar ve Prez arasında gidip gelen Nyx, "Hangi çizim?" diye mırıldandı. "Indy'nin dövmesi. Giulia bir MC markası istiyor."

Bu fikre göz kırptım, sonra Link inledi. "Siktir, bu çok ateşli olurdu. Hepsinin bir tane alması lazım. Tanrım, Lily'nin üzerinde MC'min markası varken ona her baktığımda kendimi kaybederim."

Rex homurdandı. "Sen lanet olası bir sapıksın, bunu biliyor musun? Ne zamandan beri mürekkep peşindesin?" "Bütün dünyanın benim olduğunu bilmesini istediğim bir kadın bulduğumdan beri mi?" Başını iki yana salladı. "Tanrım, Rex, Dinlemiyor musun? Ben Cruz gibi değilim-"

Ona uyarıcı bir bakış attım, sonra kalabalığın arasından çekilirken hâlâ kadınları izleyen Nyx'e bir bakış attım.

Bana sırtıttı ama elini ağzına götürerek bir fermuar hareketi yaptı.

"Dürüst olmak gerekirse bu fikir ilgimi çekti," dedi Rex, beni şaşırtarak çünkü kadınlar ya sevişmek ya da karılık yapmak içindir, ikisi arasında bir şey yoktur.

Bu dünyanın kadın düşmanı olmadığını hiç söylemedim.

"Öyle mi? Şaşırdım," diye yorumladı Sin, belli ki benimle aynı zihinsel yolda ilerliyordu. "Bu fikirden hoşlanacağını düşünmemiştim."

"Tiff sana da gösterdi, ha?" Rex karşılık verdi. "Ve bu fikir hoşuna gitti mi?" Sin'in gözleri parladı ama sırtışı utangaçtı. "Çok ateşli."

"Lily'nin kışının hemen üzerinde bir serseri damgası olarak istiyorum." Link inledi, sonra kendini kaldırdı. "Kahretsin, gözbebeklerim boşaldı."

Çelik onu omzundan itti. "Pislik herif."

"Biliyorsun," diye onayladı Link, yaptıklarından hiç utanmadan.

Olması gereken de buydu zaten.

İşin özüne indiğimizde, hepimiz sadece ailemizle takılıyorduk. Özellikle de barın önündeki adamlarla.

Birlikte büyümüşler, MC saflarında birlikte yükselmişlerdi. Ben mi? Ben dışarıdan biriydim ama Indy ile olan bağlarım sayesinde, vekâleten de olsa benim de aileden sayılabileceğimi fark etmek beni şaşırttı.

Eğer onu damgalasaydım.

Bunu sadece konseye erişmek için yapmazdım, ama dahil olma, daha büyük bir bütünün parçası olma fikri bana bir şeyler yaptı.

Kadının kendisinin yaptığı gibi bir şey değil. Burada olmayan bir kadın. Gelmeyi reddeden kadın.

Yemin ederim, o kadının ne zaman bırakacağını bilmiyordu. Küstahlığı yüzünden sabah kıcı ağrıyacaktı, tek bildiğim buydu.

"Hepsi kulüp için annelerimizin yaptığından daha fazlasını yapıyor," diyordu Rex ve ben de onun bakış açısıyla ilgilenerek konuşmaya geri döndüm. "Biraz temsil edilmeleri uygun olur gibi görünüyor."

"Sadece meclis üyelerinin kadınları mı?" Belli nedenlerden dolayı merak ederek sordum.

Rex omuz silkti. "Bunun ötesini düşünmedim, özellikle de tüm yeni Yaşlı Hanımlar konsey üyelerine ait olduğu için. Ama sanırım duruma göre değerlendirebiliriz. Her kadın bir kulüp arması istemeyebilir." Telefonu çaldığında çıkardı, ekrandakini okurken kaşları çatıldı.

Bir saniye önce parti devam ediyordu, konsey ateş ediyordu ve Rex cep telefonu ile işlerini hallediyordu, bir saniye sonra kulüp binasında bir patlama oldu, pencereleri patlattı ve binlerce cam parçasının bara doğru uçuşmasına neden oldu.

Eğildim, bu sadece içgüdüsel, ama bir sonraki patlama sesi kafamda sekerek hepimizi geriye doğru ittiğinde, kafamı fiçılardan birine çarptım ve bu herhangi bir şey hakkında bildiğim son şeydi.

Lodestar

Keskin nişancı olarak çalışmaktan HİÇ HOŞLANMAMIŞTIM ama hoşlanmıyor olmam, bu işte iyi olmadığım anlamına gelmiyordu.

Her zaman iyi bir nişancıydım ve bu, annem öldükten sonra babamın bende geliştirdiği bir şeydi.

Onun dizine ulaştığımdan beri birlikte ava çıkıyorduk ve ben avlanarak ve kendi geyik etimizi keserek büyümüşüm.

Ölüm benim sürekli yoldaşımdı ve bu yüzden, on altı yaşındayken kalp krizinden öldükten sonra kendimi askere yazılmış buldum.

Ailemi kaybetmişim. Yeni bir aileye ihtiyacım vardı.

Ölüm korktuğum bir şey değildi. Ve ülkemi seviyordum.

Askerlikten daha iyi bir kariyer yolu olabilir miydi?

Size, alıngan olmayan birinin bile başa çıkmakta zorlanacağı şeyler yapacağınızı hiç söylemediler.

Bir katile dönüşmenin kafanızı karıştıracığını size söylemediler. Avlanmak ve öldürmek çok farklı iki şeydi.

Ama ne zaman bir insan avcısı oldun? Bu seni değiştirdi. Seni çarpıttı. Kafanı karıştırdı ve seni bir ghoull yaptı.

Uzun zamandır bir gulyabaniydim ve bu yüzden etrafımda olup bitenleri soğukkanlılıkla izleyebiliyordum.

Kulüp binasının çatısında dinlenip olayların gelişimini izleyen Mav dışında kim olsa altımdaki kadın ve erkekleri uyarma ihtiyacı hissederdi.

Ama ben yapmadım.

Ölüm hayatın bir kazasıydı.

Buna saygı duyuyordum, tıpkı *yeni* ailemden herhangi biri ölürse, bu saldırının arkasındaki piçleri öldüreceğimi ve bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapacağımı bildiğim kadar.

Bu yüzden lazer dürbününü az önce gelen motorcunun üzerine tuttum.

Nefesimi tutup kalbimi sakinleştirirken parmağım tetiği okşadı. Rüzgârın hızına dikkat ettim, yakın bir atış olmasına rağmen değişkenleri hesapladım ve adamın hayatına son verip vermeme kararını verirken bulunduğum konumun verdiği rahatsızlığı beni topraklamak için kullandım.

Sonra Stone'un "Bu Bear!" dediğini
duydum. Ayı.

Rex'in
babası.

Tehdit
değil.

Başka bir silah patladığında bile onu listemden çıkardım, sadece Ayı'yı değil, bisikletini hedef almıştı. Ve vurulan kişi ben değildim.

Hızla çevreyi tararken, bir başkasının lazer nişangâhının delici kırmızı ışığını gördüm ve tam atışı yaptığım sırada, tüm bunlar bir saniye içinde gerçekleşti, patlama oldu.

Camlar kırılırken ve çığlıklar yükselirken, çatıdaki tehlikeli tüneğimden geri itildim ve arka bahçenin karanlığına savruldu.

Çığlıklar, korku, acı, hepsi beni başka bir zamana, başka bir yere götürdü, çölün sıcağının bitmediği, aldığım her nefeste dehşet kokusunun kirlendiği ve özgürlük vaadinin sadece ölümde bulunabileceği bir yere.

Yere çarptığımda, gözlerimi kapattığımda ne umduğumdan emin değildim. Bunun son olmasını mı?

Ya da son beş *yıldır* beni ayakta tutan tek şey olan intikam. Çünkü düşmanlarım bu gece ölümcül bir hata yapmıştı.

Günahkarlar bunu kabul etmez. Ben de
öyle.

ON ALTI

RACHEL

Onu tesadüfen gördüm.

Güvertede oturup ayaklarını korkuluklara dayayarak manzarayı, sessiz geceyi ve evin akıllı hoparlörlerinden yükselen Madam Butterfly'dan bir aryayı seyredecek türden bir kadın değildim.

Ama bu gece, o kadın bendim.

Dürüst olmak gerekirse berbat bir hafta, hatta berbat bir altı ay geçirmiştım. Sadece oturmak, gülleri koklamak için biraz zaman ayırmak hak ettiğim bir şeydi. Hak ettiğim bir şeydi.

İtiraf etmeliyim ki tam bir işkoliktım. İşimi seviyordum ve işverenlerim bir avuç suçlu olsa da, zamanımın büyük bir bölümünü benim için önemli olan hayır kurumlarına bağışlamamı sağlıyordu.

Her ne kadar Rex'e asla itiraf etmesem de, Günahkârlar'daki işimi seviyordum.

Tıpkı bir gazetenin günlük Sudoku bulmacası sunması gibi bana günlük bir meydan okuma sundular.

Ayrıca tüm faturalarımı

ödediler. Cömertçe.

Aslında cömertçe demek hafif kalır. Bu, her lanet kuruşu kazanmadığım anlamına gelmiyordu, çünkü beni fazlasıyla meşgul ettiler, ama gerçekten önemli olan şeyi, STK çalışmalarımı yapmamı sağladılar.

Dünyanın içinde bulunduğu durum beni de geceleri uyutmuyordu, bu yüzden burada oturmak bile bir lütuftu. Sık sık yararlanmadığım bir şey.

"Bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısınız?"

Gözlerimi kısarak, az önce perdenin arkasından kafasını uzatan kardeşime

baktım. "Böcekleri içeri alacaksın."

Homurdandı. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye kuru bir karşılık verdim ama gülümsememi görmesin diye yüzümü ondan uzak tuttum. "Ama ikimiz de biliyoruz ki daha yakın olsaydım burnuna bir fiske vururdum. Bu haliyle kalkamayacak kadar yorgunum."

Öfkelendi. "Biraz ara vermen gerek. En son ne zaman tatile çıktın..." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan kendisi cevap verdi: "Vancouver'a gittiğin zaman değil miydi? Jesse ile?"

Ona bir bakış attım. "Niagara Şelalesi ve evet, düğünü için."

Rain gözlerini devirdi. "Her zaman nedime, asla gelin değil."

Bu beni güldürdü. "Bu gece kendimi iyi hissetmemi sağlamaya mı çalışıyorsun,

evlat?" "Artık çocuk değilim. Resmen bir yetişkinim," diye karşılık verdi.

"Madam Butterfly'a çöp dediğinde, işte o zaman çocuk olduğunu anlıyorum." "Yani doksan yaşına kadar çocuk mu olacağım? Çünkü bundan asla hoşlanmayacağım-"

İkimiz tartışmaya devam edemeden, patlama hava dalgalarını yırtar gibi oldu. Günahkârlar'ın yerleşkesinden iki mil uzaktaydık ama patlamanın merkez üssünün orası olduğunu biliyordum.

Sadece Günahkârlar bölgede kışları havaya uçurulacak tek insanlar oldukları için değil, aynı zamanda kilometrelerce ötedeki tek komşularım oldukları için de.

Sarsılarak ayağa kalktım, acelemden bank geriye doğru kaydı ve Rain ileri atıldı, gökyüzündeki pembe kırmızı, ışıldayan turuncu bulutlara bakarken onun ve benim ellerimiz korkuluğa geldi.

"Rex" diye fısıldarken ağzım titredi.

Rain, az önce olmadığına yemin ettiği çocuk gibi konuşarak, "O iyi olacak, değil mi Rach?" diye fısıldadı.

Dudağımı ısırdım. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Ona dönerek kolundan tuttum ve "Polisleri ara ama burada kal Rain. Burada kalmana ihtiyacım var çünkü senin için endişelenirsem yardım edemem."

"Ben de yardım edebilirim!"

Başımı salladım. "Seni Günahkârlar'a bulaştırmak istemediğimi biliyorsun, lanet olsun." Rain yüzünü buruşturdu ama ikimiz de neden istemediğimi biliyorduk.

Yine de artık tartışmaması beni şaşırttı ve ben içeri koşup anahtarlarımı kaptığım gibi bahçeye çıkıp SUV'uma atlarken o ergen kışını sessiz tuttu.

Beş dakika içinde garaj yolumdan hızla aşağıya iniyor, kapıdan çıkıyor ve Günahkârlar'la aramdaki mesafenin her dakikasına içerliyordum.

Oraya gittiğimde yapabileceğim bir şey yoktu ama bilmem gerekiyordu. Ben sadece... kahretsin. Sadece bilmem gerekiyordu.

Giulia ve Luke Lancaster, ardından Farquar'lar ve son zamanlarda Stone'un yasal durumu... İşimi, Rex'in her ay banka hesabıma yatırdığı maaştan daha fazla neden için yaptım.

Her ne kadar onları reddetsem de, onlarla sosyal bağlarımı uzun zaman önce koparmış olsam da, onlar benim ailemdi.

Ve ailem saldırı altındaydı.

Çok hızlı sürdüm, bu da arazime giden yol olan ince yolda SUV'un her iki yanındaki çalıların muhtemelen yanlardan sıyrıldığı anlamına geliyordu, ama umurumda değildi. Umurumda bile değildi.

Daha sert ve daha hızlı koştum ve kapılara ulaştığımda, yolda kasabaya doğru hızla ilerleyen bir dizi stop lambası gördüm.

Gözlerimi kısarak plakayı kaydedemedim, bu yüzden marka ve modeli zihnime not ettim. Plakayı zamanında alamadığım için kendime kızmıştım ama kapıların menteşelerinden havaya uçtuğunu görünce her şeyi, hatta lanet olası Madam Kelebek'i bile unuttum ve patlamanın şiddetine bakınca böyle bir bombadan sağ çıkabilecek biri olup olmadığını merak ettim.

"Tanrım, kendini neyin içine soktun böyle?" Nefesimin altından fısıldadım, aynı anda hem sinirli, hem tedirgin, hem de endişeliydim.

Aslında bu hiçbir şekilde ne kadar paniklediğimi özetlemiyordu. Bu gerçektir. *Bu gerçektir.*

Bunca yıl onu kendimden uzaklaştırmıştım, haklı olarak, ama uzaklaştırmıştım ve her şey buna bağlıydı.

Onu benden çalabilecek bir patlamaya...

"Ölmedi," diye kendimi rahatlattım, Günahkârların Prez'i Rex'in devasa gücünün bir bomba kadar önemsiz bir şeyle yok edilebileceğine inanmayı reddediyordum.

Böyle bir şey olamaz.

Rex sadece iyilerin genç öldüğünü söyleyen ilk kişi olurdu ve uzun zaman önce ona söylediğimi yapmış ve politikaya atılmış olsaydı bile, ben aptal değildim. İyi bir politikacı olamazdı. Çok kirli biri olurdu ama verdiği sözlerin arkasında dururdu ve ben de bu yüzden onun için hep bunu istemiştim.

O kadar ki başkan olduğunda bir ay boyunca onunla konuşmayı reddettim.

Dudağımı ısırarak, boşa harcadığım zamana, kaderinde tam da olduğu şey -bir grup Günahkârın lideri- olan bir adamı değiştirmeye çalışmak için harcadığım aptalca anlara baktım ve arabayı garaj yoluna çektim.

Gördüklerim bir sivili korkutmak için yeterliydi ama ben tam olarak öyle değildim. Bu lanet yerleşkede büyümüştüm, bu yüzden yaşamak zorunda kaldığım ilk saldırı değildi, ama bu beklediğimden çok daha korkunçtu.

Çığlıklar, Tanrım, onları aklımdan asla çıkaramayacaktım. Kadınların ve erkeklerin yanan binadan kaçarken attıkları çığlıkları duyabiliyordum ama alevler kadar dehşet verici değillerdi. Onların kükremesi. Katıksız güç. Neredeyse manyetikti, aslında, hayır. Mıknatıs gibi *çekiyorlardı*. Kendimi onlara doğru sürüklenen bir elektromıknatıs gibi hissettim, devasa öfkelerine, güzelliklerine.

Altıma sıçmıyor olsaydım, büyülenmişim.

Yakın mesafeden siren sesleri duydum, bu da bana patlamanın kasabadan duyulduğunu söyledi çünkü acil servislerin Rain'in çağrısına bu kadar hızlı yanıt vermesinin imkânı yoktu.

Yine de siren sesleri beni alevlerin sersemlettiği sersemliğimden uyandırdı ve kulüp binasına doğru koşarak ilerledim, telefonumu el feneri olarak kaldırdım, böylece yolu kaplayan aptal çakıl taşlarının üzerinden düşmedim.

Ancak koşarken, hıçkırıkların ve çığlıkların, ateşin ve öfkenin kaosa doğru ilerlerken onu buldum. Benim için bir amca gibi olan adamı.

"Ah, Ayı," diye inledim, onu görünce dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerimden yaşlar boşandı ve bunun havayı boğan dumanla hiçbir ilgisi yoktu; bu duman yüzüme duvara vurulan bir balyoz gibi çarpıyordu.

Bu adam ailedendi.

Ve o gitmişti. Ölmüştü-

"Rach..."

Adım bulanıktı. Zar zor duyuluyordu. Sadece yerleşkenin etrafında seken gürültü yüzünden değil, sesi neredeyse algılanamayacak kadar zayıf olduğu için.

Sadece kardeşimin evden gizlice kaçma girişimlerini dinleme pratiği kulaklarımı sağlamlaştırdı ve fısıldadım, "Ayı! Sen orada kal-"

"Hayır. Zaman." Ciğerlerinden hırıltılı bir nefes yükseldi. "Söyle. Rex. Yeni Dünya. Serçeler. Hatırlamalısın, Rachel. Hatırlamalısın. Hatırlamalısın." Son kelime güçlkle anlaşılabilir bir bulamaç gibi çıkmıştı ama eğer bunlar Bear'ın son sözleriyse, onları unutmamın imkânı yoktu.

Şimdi tek yapmam gereken, kanım gibi sevdiğim adamın söylediği son sözlerin bunlar olmadığından emin olmaktı.

Ne yazık ki, tek parça olmadığına bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Oh, Rex," diye inledim kendi kendime, uzuvların olması gereken yerde boşlukla

karşılaştığımda. "Neye bulaştın sen?"

Indy

Laura elini uzatıp gözlerini ovuşturarak, sanki sızdıran bir muslukmuş gibi sürekli akan gözyaşlarını firçaladığında İÇ ÇEKTİM.

Kararlılığını anladım, gerçekten anladım - ne de olsa hala dünyayı dolaşmasının nedeninin yarısı buydu. Bu mücadele, acıya rağmen, kanser tedavisinin bir parçası olan rahatsızlık ve ıstıraba rağmen insanı ayakta tutan o içsel alevler, insanı sonsuz derecede güçlü kılıyordu.

Laura tam olarak öyleydi.

Ancak göğsünün etrafındaki yara dokusu o kadar hassastı ki, vücudunun bir santimini örtmek, başka birinin vücudunu örtmek gibi hissettiriyordu.

"Özür dilerim Indy, ağlayan bir bebek olmak istememiştim."

"Kapa çenenizi kızım. Sen ağlayan bir bebek değilsin," diye yatıştırdım, o kendini savunmazken ben onu savundum. "Son seanstan sonra biraz erken oldu. Belki de yeniden planlamalıyız?"

Laura içini çekti ama bu hıçkırık şeklinde oldu. "Bitmesini istiyorum."

"Bu işleri aceleye getirmenin bir anlamı yok," diye azarladım. "Sonuç olarak ne olduğuna bir bak." Laura alt dudağını ısırды. "Zamanını boşa harcamak istememiştim."

"Gitmedin," diye reddettim, çünkü Laura randevu almasaydı yerleşkedeki yama partisine kesinlikle gitmek zorunda kalacaktım.

Burnunu kırıştırdı. "İyi bir yalancısın ama o kadar da iyi değilsin. Özür dilerim." Gözlerini göğsüne dikti. "Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum."

Acısının sadece fiziksel değil, duygusal da olduğuna dair bir hipotezim vardı ama bunu ona yükleyecek değildim. Psikiyatrist değilken olmaz.

İnsanların iğneye farklı şekillerde, dövme yaptırma nedenlerine bağlı olarak tepki verdiklerini sık sık fark ettim.

Gösterişli bir dövme için gelen biri muhtemelen acıdan yakınırdı. Vefat eden bir aile üyesini anmak için gelen biri, genellikle sadece tıslar ve sonra kaybettikleri sevdiklerini daha fazla anmanın bir yolu olduğuna inandığım bir tür sakinlik bulurdu.

Yara dokusu için olduğunda, genellikle kişinin içinde bastırılmış çok fazla duygu oluyordu. Bazen hayatta kalma suçluluğu, korku ya da sadece endişeydi.

Laura'nın kanserin geri gelmesinden korktuğunu biliyordum ve bunda haklı sebepleri vardı. Bu onun ikinci remisyon dönemi idi. Mastektomi nihai sonuçtu.

Sadece yirmi sekiz yaşındaydı. Hiç yaşı yoktu. Hem de hiç yaşı yoktu.

Basit bir hayat yaşamış, muhtemelen hiç kimseyi incitmemiş dört çocuk annesi bu kadın, amcamın yaptığı gibi çocuklara işkence etmiş ve orta yaşa kadar gelmişken neden bu pislikle uğraşıyordu?

O zaman bile, ölme vakti geldiği için ölmemişti. Hayır, kardeşim iyi kalpli amcamızın öldürülmesi gerektiğine karar vermişti. Belki de Nyx onu durdurmasaydı Kevin hâlâ hayatta olacak, dünyayı kirletmeye devam edecekti...

Hayatın adil olmadığını ilk kez fark etmedim.

"Yeniden başlamaya hazır mısınız?" Elimi onun eline bastırarak usulca sordum.

Dövmе tabancasının tenine son dokunuşu, Drakula'nın alacakaranlıkta tabutundan çıkması gibi onu sarsmıştı. Hâlâ oturuyordu, omuzları titriyordu, teni tüylerle doluydu.

Başını iki yana salladı. "Yapabileceğimi sanmıyorum Indy. Üzgünüm."

"Lütfen, özür dileme. Ama bir dahaki sefere ben istediğimde gel, tamam mı? Tecrübelerime güven?" Yüzünü buruşturdu. "Güveneceğim."

Ona baktım, önce dövmeye sonra ona baktım ve mırıldandım, "Yine de anlıyorum. Çok yaklaştık." Devam ederken gülümsemem nazikti, "Ama hey, bittiğinde bitmiştir. Artık acı yok."

"Artık acı yok," diye tekrarladı, sanki bir yeminmiş gibi. Sanki doğruyu söylediğime inanmaya gerçekten ihtiyacı varmış gibi.

Onun iyiliği için dua ettim.

Yirmi dakika kadar sonra, ince bir ceketin içine dikkatlice sarınıp korkmuş bir tavşan gibi dışarı fırladıktan sonra kucaklaştık.

Masaya gidip telefonumu almadan önce onun gidişini izledim.

Cevapsız çağrılar ve mesajların sayısını gördüğümde kaşlarım kalktı ve tek bir tanesi bile Cruz'dan gelmeyince endişelenip endişelenmeyeceğimden emin olamadım.

Stone'dan en az bir düzine, sonra da her biri onu geri aramamı isteyen üç mesaj aldım. Giulia ve Nyx de mesaj atmış ve aramışlardı, Sin ve Lily de öyle.

Ne olup bittiğinden emin olamayınca içime bir huzursuzluk yayılmaya başladı ve önce Nyx'i aramaya karar verdim.

Ancak bağlanma düğmesine bastığımda telefonum gelen bir aramayla çaldı.

"Indy? Kıçını kaldırıp West Orange Hastanesi'ne gitmen gerek."

"Neler oluyor Giulia? Kampta sizden gelen bir sürü mesaj ve arama var."

Hattan bir hıçkırık sesi geldi, telefonumdan uzaklaşıp arayanın kimliğini kontrol ettim, çünkü arayan Giulia'ydı, değil mi? Benim çivi gibi sert baldızım mı? Ama şu anda sesi o kadar da sert gelmiyordu...

"Beni korkutuyorsun," dedim usulca ve bunu kastettim. Kafamın içinde, kafatasım zonklamaya başlamış gibi hissediyordum, sadece o lanet olası aklımı uçururken patlamanın gelmesini bekliyordum.

"Bir bombalama oldu."

Bombalama mı?

Silahlı saldırı bekliyordum. Bir çeşit araba çarpması ya da... Kahretsin, emin değildim. Geçmişte de böyle şeyler yaşamıştık, ben yedi yaşımdayken bazı aptal çeteler yerleşkeyi ele geçirmeye çalışmışlardı ama işe yaramaz bir asker taburuymuş gibi kapılara dayanmışlardı. Bazı yaşlı Günahkârlar hâlâ o çetecilerin kapıları kırarken ne kadar aptalca davrandıklarını anlatırdı.

Ama bir

bombalama? Bu

yeni bir şeydi.

Ve Tanrı yardımcımız olsun, bu FBI'ı bölgemize davet etti.

Bu stüdyoda olanlardan sonra, Günahkârların cesetlerini yerleşkede bir yerde 'geri dönüştürdüklerini' biliyordum. Federaller arazide arama yapar mı?

Tanrım.

David oradaydı.

David... Onu bir kez bile düşünmemiştim. Karnımın doyduğundan, suyumun içildiğinden emin olduğu ve lanet olası iş yerimin zemininde kan kaybından öldüğü gerçeğini bile özlemedim.

Ama onu düşündüğümde, ihtiyacım olanı yapmak ya da istediğimi elde etmek için her şeyi

bırakan bir adam değil, bana silah çeken bir hıyar geliyordu aklıma.

Beni kontrol etmeye çalışsan.

Cruz'u kim takip etti, beni kim gözetledi.

Dün, Cruz ben çalışırken yukarı çıkmış ve elinde *bir şeylerle* dolu kahverengi bir kağıt torbayla aşağı inmişti.

Yiyeceklerimi çalmadığına güvendiğim için ve bana *hiçbir şeyden* bahsetmediği için ne olduğunu biliyordum.

David beni izlemek için evime ekipman yerleştirmişti.

Ağlayacağım bir şey varsa, o da buydu. David'i öldürdüğüm için değil. Ama şimdi, eğer gözyaşı dökceksem, cesedinin Günahkârlar topraklarında bir yerde olduğu ve yolda duvardan duvara Federallerin olacağı gerçeğine ağlayacaktım.

Ve sonra ne kadar bencilce davrandığımı, ne kadar korkunç olduğumu fark ettim. Tek savunmam şokta olduğumdu ama bu pek de mazeret sayılmazdı, değil mi?

Sevdiğim insanları sorarak bencillik ettiğim için mi?

Kendimi yumruklamak isteyerek, "Cruz?" diye mırıldandım. Nyx'in iyi olduğunu biliyordum, çünkü o aramıştı.

Ancak Cruz'un yokluğu midemi bulandıran bir şekilde yankı buldu.

"Durumu iyi. Kaburgaları kırık, kollarında birkaç yanık var, sanırım enkaz altında kalmış. Bilinci yerinde değil, beyin sarsıntısı geçirmiş. Uyanana kadar buradan ne zaman çıkacağını bilemeyeceğiz."

"Yedi dakika içinde orada olurum." Yedi çünkü on beş dakika sürüyordu ve oraya ancak o kadar hızlı varabilirdim.

"Tamam. Acil servise gidin," diye mırıldandı acımasızca. "Bütün yatakları işgal ediyoruz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Giulia, herhangi bir ölüm var mı?" Bilmek istemediğim halde sordum. İhtiyacım olan son şey hüngür hüngür ağlarken hız limitinin iki katına çıkmaktı ama... kahretsin, bilmem gerekiyordu.

"Evet." Titrek bir nefes aldı ve gözyaşlarının eşiğinde olduğunu anladım. "Nasıl hayatta kaldığımızı bilmiyorum Indy," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Kulüp binasında, ön tarafa yakın olan herkes mahvoldu, ama arka taraftakiler iyiydi. Konseyin çoğu, şans eseri, barın oradaydı ve Nyx'e göre hizmet alıyorlardı.

"Pencerenin yanındaki insanlar biraz parçalandı, Jaxson'ı kaybettik."

Gözlerimi kapattım. "Kendi yama partisinde mi öldü?"

"Evet," diye kekeledi.

Bu lanet dünyadan nefret ediyordum.

Hayatım boyunca bundan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmışım ve Nawlins'e gittiğimde bu mümkün gibi görünüyordu. Caleb'i özlemiştim, hem de çok özlemiştim ama kulüp binasından uzakta olmak, organize suçlardan uzakta olmak tatlı bir mutluluktu.

Kendime sık sık neden geri döndüğümü sordum ve tek nedenim ailemdi.

Annem öldüğünde, Rex bana bir stüdyo kurmam için yardım etmeyi teklif etti ve ancak son zamanlarda bundan pişmanlık duydum.

Geçtiğimiz dokuz ay, Günahkârlar yüzünden hayatımın en stresli dönemlerinden biriydi.

Ve işte buradaydım, kendimi onlardan birine mi veriyordum? Onlardan birine aşık oluyordum?

Geri zekalı mıydım?

Çocukluğumdan beri bu lanet hayattan uzak durmam gerektiğini bildiğim halde neden bu işe bulaşıyordum ki?

Stone ve ben hep denemiştik, özellikle de Steel ona bok gibi davrandıktan sonra. O eğitimi için şehre gitmişti, ben de reşit olana kadar New Jersey'de takılmıştım, ta ki rahmetli Laruso'nun yanında  ıraklık yapmama izin verdiği Nawlins'e gidene kadar.

Sadece ölüm gibi bir şey beni geri çekebilirdi ve Rex'in teklifiyle hiç ayrılmadım. Dövme salonumu nerede açacağıma karar verdiğimde bir kasaba ötede olmanın rahatlığını yaşıyordum.

Ama yavaş yavaş hayata geri döndüğümü fark ettim. Quin için MC'den Rikers'a mesaj götürmek ve ardından Günahkârları David'den koruma ihtiyacı... Gittikçe daha da karışıyordum ve Stone'un yerleşkede yaşamaya başlamasıyla, Steel'in Yaşlı Hanımı olmasıyla daha da kötüleşecekti.

MC her şeyi kirletmişti ve ben zaten kirlenmediğime inanarak kendimi kandırıyordum.

Uzanıp burnumun kenarını sıktım ve bir kez daha bu boka bulaşacak kadar nasıl aptal olabildiğimi düşündüm, zehir gibi olan, yüz mil çapındaki her şeye ve her şeye bulaşabilen bir boka.

"Indy?"

Giulia'nın sesi endişeli geliyordu ve kafamdaki beyaz gürültü her şeyi ele geçirirken onun konuştuğunu fark ettim.

Ben de duymuştum.

Jaxson, Matty, Kingsley, Jingles, Jojo. Ölen beş kişi onlardı. Ancak en az bir gece hastanede kalmayı gerektirecek şekilde yaralanmış yirmi kişi vardı.

Bear uçurumun kenarındaydı. Uzunlarını kaybetmişti ve komadaydı. Diğerlerine gelince, hiç kimse tamamen yara almamıştı. Beyin sarsıntısından kulak zarı delinmesine, kırık kemiklere ve lanet olası bombardımanın psikolojik travmasına kadar her şey.

Sevdiklerime gelince, Giulia'nın omzu çıkıktı, Nyx'in kollarında yanıklar vardı ve sırtı kırılan camlardan dolayı yaralarla kaplıydı.

"Yedi dakika içinde orada olacağım," diye tekrarladım, ancak aramayı kestiğim anda arabama doğru fırlamadım. Hayır, sadece masama yaslandım ve ne halt ettiğimi anlamaya çalıştım.

Kendimi Cruz'a açmıştım ama bu hayata dahil olduğum anlamına geliyordu.

Yapışkan bir örümcek ağı gibi, beni bir kez daha içine çekmiş, işlerin ne kadar kötü olabileceğini unutturan bir kozanın içinde yuvarlamıştı.

Bu gece yerleşkede olmamam sadece bir tesadüftü. Laura aramasaydı orada olacaktım ve belki de şanssız olanlardan biri de ben olacaktım. Yani, neden olmasın? Hayatımın nesi iyi şansa işaret ediyordu?

Bu düşünce karşısında yutkundum, gözyaşlarımı, mutsuzluğumu ve geceki olayların boşa çıkardığı lanet olası umutlarımı ve hayallerimi yutkundum.

Bir an için neler olduğunu, ailemin başına neler geldiğini düşünmekten başka bir şey yapamadım - az önce bombalanan bir erkek kardeş, omzu çıkmış bir baldız ve bir hapishane hücrelerinde lanet olası Günahkârlar için çalışmaya devam eden küçük bir erkek kardeş.

Bacaklarım lapa gibiydi ama başımın yanında bu hiçbir şeydi. Beynim düşünceler ve korkularla çalkalanırken sendeleyerek yere düştüm, sırtımı masaya dayadım, orada destek bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Ne kadar çılgınca, aptalca ve delice olsa da Cruz'u istiyordum. Kollarının bana sarılmasını istedim.

Ama o kollarda tehlike vardı. Şiddet vardı. Hayat vardı.

Gözlerimi sağa sola çevirdiğimde, farların altında kalmış bir geyik gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum, çünkü bir yanımda, o insanlarla birlikte büyümüş olan yanımda, beni arabaya binmeye ve

O söz verilen yedi dakika içinde hastaneye varmak için şeytanın kendisi peşimdeymiş gibi araba kullanıyordum.

Başka bir kısmı
mı? Bana
kaçmamı
söylüyor.

Ve hastaneye doğru değil.

Yutkundum, yapabilir miyim diye merak ettim, kaçabilir miyim diye merak ettim ama...

Çok fazla ama var.

Zihnimin boşluğunda, Kevin'in yatak odamı ziyaret ettiği o son zamandan beri ziyaret etmediğim ve bunun ne anlama geldiğinin katlanabileceğimden daha korkunç olduğu bir yerde, tenekemsi bir çınlama sesi vakumu delip geçti.

İlk başta fark etmedim, zar zor fark ettim. Sonra cep telefonumun titreşimleri elime çarpmaya başladı, aslında onları hissetmeye başladım, bu yüzden biraz sersemlemiş, biraz da bombalayan benmişim gibi cep telefonumu çevirdim, böylece Arayan Kimliği'ne bakabildim ve Stone'un adını ve bana ahududu üflediği resmini gördüm.

O geceyi hatırladım.

Manhattan'a gitmiştim, böylece Mart ayındaki nadir izin gecesinde parti yapabilecektik. Çok fazla margarita içmiş, çok fazla çorba köftesi yemiş ve 6. Cadde ile King arasında kusmuştu.

Etrafımda büyüyen koruyucu duvarlara bir buz kıracağı gibi gelen bu anıyla dudaklarım büküldü.

"Indy?"

Sesi gözlerimi kapatmamı sağladı. O kadar sertti ki acıtıyordu.

Titreyen bir elimle uzandım ve "Stone, bunu kendimize neden yapıyoruz?" diye söylenirken onları ovuşturdum.

Titrek bir nefes verdi. "Çünkü onlar aileden. Bu bizim ailemiz, Indy."

"Bu işe karışmak istemiyorum," diye homurdandım. "Hoşuna gitmediği için birinin seni bombalayabileceği bir dünyada olmak istemiyorum-"

"Seni burada durdurumama izin ver, Indy. Sence Günahkarlar kadınlarını tehlikeye atar mı? Bilerek mi?"

Sesindeki öfkeyle gerildim ve ondan sadece erkekleri savunan şeyler duyacağımı biliyordum.

Ben hallederim.

Steel'i seviyordu. Onu bir ömür boyu sevmişti, ona geri dönmek için bir ömür harcamıştı, ama o ben değildi.

Ben o değildim.

Cruz bende
miydi? Emin
değildim.

Bana doğru olduğunu düşündüğüm şeyler söyledi ama...

"Kaçmak istediğini biliyorum Indy. Giulia bana henüz gelmediğini söylediğinde aklından neler geçeceğini biliyordum. Bu yüzden sana söyleyen ben olmak istedim ama personele yardım ediyorum. Onlar böyle acil durumlara alışık değiller ve ne yazık ki ben öyleyim." Bir nefes verdi. "Bu kötü, ama her zaman daha kötüsü vardır."

"Bana verebileceğin tek teselli bu mu?" Acıyla araya girdim. "Yani, hey, bu 9-11 değil mi? Aradaki fark, Günahkârların bunu hak etmek için ne yaptığını bilmemeniz ve o insanların masum

olması. Günahkârların ne yaptığını bilmiyorsun ve işin kötüsü, çünkü sende bir amcık var,

asla bilemeyeceksin.

"Lanet olası MC için ölebilirsin, lanet olası hayatını, dünyanı, her şeyini kaybedebilirsin, ama sana her zaman daha azmışsın gibi davranacaklar çünkü lanet olası bir sığın yok."

Cevabımı sessizlik karşıladı ve bir an için kalbimin atışından, ciğerlerimden gelen nefes nefese kalışımdan telefonu kapatıp kapatmadığından emin olamadım, sonra mırıldandı, "Haklısın."

"Ben mi?"

"Evet. Öylesin. Bu adil değil ama hayatta hiçbir şey adil değildir.

"Bir psikopat tarafından kaçırıldım, Indy. Neredeyse öldürülüyordum çünkü yardım için geldikleri bir yerde masum insanlara zarar verdiğini anladım. Tedavi olmak için ya da bu olmasa bile günlerini huzur ve sessizlik içinde geçirmek için.

"Bunun Günahkârlar'la hiçbir ilgisi yoktu. O lanet olası hastane yatağındayken öğrendiğim bir şey var Indy, bazı insanlar mıknatıs gibidir. Biz de öyleyiz. Onu çekiyoruz çünkü onun içinde doğduk, tek bildiğimiz bu. Genlerimizde var."

Gözlerim yaşla doldu, "Ama ben bunu istemiyorum!" diye

haykırdım. "Bundan kaçamazsın, tatlım. Biz buyuz."

Bu sefer sadece gözlerimi ovuşturmakla kalmadım, parmaklarımı gözlerime gömdüm çünkü haklı olduğumu biliyordum. David'i ben öldürmemiş miydim?

Bunu pasta kadar kolay yapmamış mıydım?

Beni köşeye sıkıştırmasına, aileme karşı kullanabileceği bilgilere sahip olmasına izin vermek aklıma bile gelmemişti. Ve sonra, Cruz ve Nyx'in işleri halletmesine izin vermekle iyi olmamış mıydım? Onların versiyonu muhtemelen yakındaki bir domuz çiftliğini ya da bir cesedi ortadan kaldırmanın korkunç bir yolunu içerdiğinde?

Bir kez bile pişmanlık duymadım. Stüdyomun zeminine baktım ve onun etrafında biriken kanın bir tür müstehcen sanat gibi yayıldığını gördüm.

Başka bir kadın olsa travma geçirirdi. Ama ben bir Günahkarlar velediydim.

Ben daha güçlü şeylerden yapılmıştım.

"Indy," diye homurdandı. "Bize gelmen gerek. Birlikte olmamız gerek."

"Biz" derken sadece ikimizden bahsetmediğini biliyordum. Ama tüm Günahkarlar ailesinden. Ki ben de bir şekilde bunun bir parçasıydım.

Tanrım bana yardım et.

YEDİ

CRUZ

KAOSA UYANDIM.

Beni başka bir acil servis bölmesinden ayıran yeşil perdeler çekilmişti ve bacaklarımı o berbat battaniyelerden biri örtüyordu. Hastanenin gürültüsünden çarpan başımla sersemlemiş gözlerle kendime baktığımda, kırımın deliğine her zaman en kötü cereyanı gönderen o özentili önlüklerden birini giydiğimi gördüm. Göğsümdeki kompresyon bandajından birkaç kaburgamın kırıldığını anladım ve her nefes alışımda bıçak yutmuş gibi hissediyordum.

Eğlenceli.

Bundan daha kötüsü ise beynimin sisli olmasıydı, sanki bulutların arasında yürüyormuşum da yere çakılmak yerine daha da yükseğe uçmaya başlamışım gibi.

Bu gece ot falan mı içmiştim?

Kendimi en son bu kadar kötü hissettiğimde, bir tencere kek yemiştim.

Sonunda gözlerimi açabildiğimde bir inilti duydum ve açtığımda onu gördüm.

Orada oturuyordu, yorgun, bitkin, acı çekiyordu, fiziksel olarak değil ama duygusal olarak acı çektiği belliydi ve yine de o güne kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Gözleri kısılmıştı ve telefonunda fotoğraflara bakıyormuş gibi sola kaydırdığını fark ettim.

Acil servisin panik havasının ortasında, o bir huzur vahasıydı. Sakin. İçine dalmak, yıkanmak istediğim bir şey.

Onu gerçekten sevdiğimi fark etmek çılgınca bir an

mıydı? Yoksa doğru olan mıydı? En mükemmel

zamanlama mıydı?

Olabilir.

Ona söyleyecek değildim ama bunu kendime itiraf etmem gerekiyordu.

Bir şey beni ona pervane gibi çekiyordu ve o lanet geceden beri de çekiyordu.

Bir erkek kardeşin kız kardeşi olmaktan, yani ellerini çekmekten, cinsel bir varlık olmaya geçmişti. Elleri ve dizleri üzerinde, sanki saat sabahın dördü değil de akşamın dördü gibi fırçalayan, hastanede uzun süre kaldıktan sonra geri dönmeden önce en iyi arkadaşının evini onun için güzelleştirmeye çalışan bir kadın.

Terli, kirli, yorgundu ve hepsi bir şimşek gibi doğrudan sıkıma akmıştı. Şimdi bile, hırpalanmış ve bazı kısımları kesinlikle kırılmış olsa da, aletim ona tepki veriyordu. Seksen yaşına geldiğimde, göğüsleri dizlerine kadar indiğinde ve taşaklarım da aynı şekilde aşağı sarktığında aynı şeyi hissedeceğimi düşündüm.

Aynı şekilde.

Onunla ilgili her Şey
yankılanıyordu. Sadece...
doğruydu.

Mükemmel.

"Bana baktığını hissedebiliyorum."

"Öyle mi? O zaman neden selam vermedin, ha?" Sesimden irkilerek homurdandım. Tam o anda, lanet olası bir oksijen maskesi taktığımı fark etmem aptallıktı ve ciğerlerim oldukça yanmış hissediyordu.

Salak herif.

Yine de bana baktı, ağlamaktan gözleri kızarmıştı ve sadece en kötüsünün olmadığını, insanların öldüğünü biliyordum.

Aile.

Kardeşlerim.

Keskin bir nefes aldım, sonra bağırsaklarımı parçalamaya başladığımda pişman oldum ve acı göğsümü parçalayarak birkaç kaburgamı kırdığımı ya da kırdığımı fark etmemi sağladı. Ayağa fırladı, yanıma koştu ve elini belime bastırarak yanımdaki küçük sehpa da duran suya uzandı ve hazır olduğumda içmem için önüme koydu.

Göğsümdeki ağrı beni ürpertti çünkü duman hasarı olduğunu biliyordum. Patlamanın tam merkezindeyken bunu anlayacak kadar kimyagerdim, bu da birinin Günahkârlar'ın yerleşkesini bombalama cüretini gösterdiği anlamına geliyordu.

İçten içe, düpedüz savaş eylemi karşısında sarsıldım ama dıştan bakıldığında, kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum.

Örümcek hislerim bana iki şey söylüyordu.

Birincisi, Indy bu olaydan dolayı sarsılmıştı.

Kötü bir şekilde.

İkincisi, bir insanın gecenin bir yarısı kaçmasına neden olacak türden bir sersemlemeydi. O bir koşucu değildi, o bir savaşçıydı, ama bundan da öte, sağduyusu vardı.

Neden akıllı başında biri olarak benim gibilerle daha fazla uğraşsın ki? Sadece motorcu değildim, alt tabakadan biriydim. Konseyde değildim, büyük paralar kazanmıyordum.

Evimin daha yeni bombalandığını ve birilerinin tam anlamıyla peşimizde olduğunu da hesaba katarsak, kendini bana isteyerek bağlaması için ölmek istemesi gerekirdi.

Bir elimle plastik bardağa uzanırken diğer elimle de parmaklarına uzandım. Parmaklarını birbirine geçirirken mırıldandım: "Yanımda sen otururken uyanmak çok anlamlı."

Yüzünü eğik tuttu ve biliyordum, sadece biliyordum, çoktan lanet olası kapıdan çıkıp gidiyordu. Fiziksel olarak olmasa da zihinsel olarak.

Orada otururken, vücudumdan çıkan tüm tüpler ve boklarla lanet olası bir sedyeye bağlıyken kontrol ettiğini hissedebiliyordum.

Harekete geçmeliydim ve hızlıca bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, yoksa eve gidip biraz dinleneceğim bahanesiyle gidecekti ve onu bir daha asla göremeyecektim.

Bu ihtimal, dumanın verdiği hasar nedeniyle göğsüme saplanan hançerlerden daha çok acı veriyordu.

Nefes almak daha önce acı veriyse bile, şimdi hiçbir şeydi. Onsuz bir geleceği düşünmenin verdiği acının yanında hiçbir şey.

Parmakları benimkilere dolanırken, bardağı sedyenin üzerine bıraktım, dökülüp dökülmediğini umursamadan maskemi indirdim.

"Bunu takmaya devam etmelisin," diye sertçe çıkıştı.

"Hayır, seninle suyun altındaymışım gibi konuşmam gerek Indy." Uzandım ve çenesini kavradım. "Akıllı bir kadın arkasına bile bakmadan kapıdan kaçır. İkimiz de senin akıllıdan daha

fazlası olduğunu biliyoruz, Indy. İkimiz de senin inanılmaz zeki bir kadın olduğunu biliyoruz."

"Öyle mi? Şu anda kendimi pek akıllı hissetmiyorum."

"Yapmayacağınızı garanti edebilirim ve bunu anlıyorum. Kesinlikle. Yüzde yüz. Ayrılmayı ve gün batımına doğru yürümeyi düşünmemek için aptal olmak gerekir ama-"

Tereddüt ettiğimde bana baktı. Çeneme, burnuma, lanet kaşlarıma bakmadı, gözlerimin içine baktı.

"Ama ne?"

"Senden bunu yapmamayı isteyeceğim." "Neden?" diye homurdandı, çenesi gerilmişti.

"Nedenini biliyorsun."

"Belki biliyorum, belki bilmiyorum. Bu gece işler değişti Cruz. Neye bulaştığınızı bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum ama bir bombacıyı lanet olası ön kapınıza kadar getirebilecek olması bana sizin yanınızda güvende olmadığımı söylüyor."

"Güvendesin," diye reddettim.

"Bunu nasıl söylersin?" diye hırladı, elini benimkinden çekerek. "Laura'nın son dakikada randevu alması ve benim onu ayarlamam olmasaydı bu gece orada olacakken bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü seni güvende tutmak için öldüreceğim ve sana bir şey olmasına izin vermeden öleceğim."

"Bu bir aşk romanı değil, Cruz. Bu gerçek hayat. Kanımız akar. Ölürüz. Varlığımız sona erer. Bu Pamuk Prenses değil. Beni uyandırmak için öpmeni beklerken vurulmayacağım.

"Bir kez gittiğimde, gitmiş olurum ve ben-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ben de hırladım. "Ne? Bir tür peri masalında yaşadığımıza inandığımı mı sanıyorsun? Hayır Indy, öyle düşünmüyorum. Gerçeğin ısırıldığını biliyorum ama sen New Orleans'tayken ve ben burada sıkışıp kalmışken, seninle olmayı dilerken ve sen de benimle olmayı dilerken gerçeğin ısırmasını tercih ederim.

"Ayrıldık çünkü zamanımızı seçmediğimizi anlayamayacak kadar korkaksın. Son kullanma tarihini seçemeyiz, Indy.

"Yol boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da başkası seçtiğinde bizim de öleceğimiz gün olduğudur." "Tanrı'ya inandığını sanmıyordum," diye mırıldandı.

"İnanmıyorum. Yine de bir şeye inanıyorum. İnanmak zorundayım. Yoksa her sabah uyanıp her gün olan biten her şeyin arkasında insanların olduğunu düşünmek çok iç karartıcı olurdu.

"Birinin, bir şeyin, bir varlığın, ister Tanrı, ister kader ya da lanet olası... her neyse... bunun arkasında olduğunu düşünmek daha güzel."

"Saçmalık. Özgür irade diye bir şey duymadın mı hiç? Her insan tam olarak ne yapmak istiyorsa onu yapar çünkü onu yapmak ister. Bu kadar basit."

"Evet, sen böyle düşünmeyi seçebilirsin ve ben farklı düşünebilirim. Ama tek söylediğim, sen haklı olsan da ben haklı olsam da, bu berbat dünyada sensiz yaşamak istemiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu söylemek için deli olmalısın. Beni çok az tanıyorsun."

Güldüm. "Vay canına, bugün saçmalıyorsun. Bence tam çalışır durumda olmadığım için minnettar olmalısın, çünkü öyle olsaydım, bu düpedüz yalan için kışın pespembe olurdu."

Ağzı sıkı bir rozet şeklinde büzüldü. "Bu saçmalığı dinlemek zorunda değilim."

"Hayır, bilmiyorsun ama yine de buradasın. Bekliyorsun, çekip gitmiyorsun çünkü ikimiz de sahip olduğumuz şeyin özel bir şey olduğunu biliyoruz. Belki bunu kelimelerle ifade edemeyiz, belki de etmemeliyiz, henüz değil, bu yüzden etmeyeceğiz, ikimiz de hazır olana kadar değil, ama

sana söylüyorum, bu küme lanetine uyanmak, burada olduğunu ve gözlerimi açmamı beklediğini bilerek daha katlanılabilir bir manzaraydı."

Sözlerim onu yutkunmaya zorladı ve hırıltılı bir sesle, "Sanki senin yanında olabilirmişim gibi söylüyorsun. Sanki senin yanında durabilirmişim gibi. Ama benim bir amım var Cruz, bu yüzden her zaman benden saklayacağın şeyler var. Her şeyi ayrı tutacaksın çünkü kulüp böyle işliyor.

"Bu nasıl adil görünüyor? Benden her şeyimi, teslimiyetimi, güvenimi, kalbimi talep ederken ve tüm bunları beni nasıl bir tehlikeye sürüklediğini bilmeden yaparken?" Başını iki yana salladı. "Buradan çıkmam gerek. Biraz uyumam gerek."

Onu kaybettiğimin farkında olarak, "Indy, sana hiçbir şey yapmanı emretmeyeceğim, bu şekilde değil, tehlikede olan şeyle değil, ama sana söylüyorum, eğer kaçarsan... seni bulurum."

Bakışları benimkileri yakaladı. "Sanırım sözünde durup durmadığını görmemiz gerekecek, değil mi?" Burun deliklerim bu meydan okuma karşısında alevlendi ve tam perdeyi kenara çekmeye başlamıştı ki biri geldi, ya da başka bir şey, onu engelledi.

İtiraf etmeliyim ki, onun kaçma ihtimalini düşününce kalbim hızla çarpmaya başladı. Vücudumdaki lanet oksijen tankları, yamalar ve tüpler bir yana, hoşuna gitse de gitmese de onun peşinden gidecektim.

Ama buna gerek yoktu.

Nyx oradaydı.

Dinliyor muydu?

Kız kardeşine baktı, yüzü dumanla kaplıydı, ter ve külden siyah ve parlaktı ve onu kollarına alıp sıkıca tutarken bile en kötüsünden korktum.

Gösterişçi, Indy'yi normalde tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi. Kardeşi içinse daha da az. Nyx'in ona sarılması midemi bulandırdı ve öksürmeye başladım, Indy "Ne oluyor Nyx?" diye bağırırken kendimi durduramadım. Neler oluyor?"

"Bu lanet olası bir mucize," diye gürledi, "ama bir şekilde yaşlı piç yaşayacak."

Onun kollarında sarktı ve sözler ikisini de rahatlatsa da anlamadım. Kimdi o "yaşlı piç?"

Bağırsaklarımı kusmakla meşgul olmasaydım sorardım ama aynı zamanda çok da minnettardım.

Nyx'in bahsettiği her neyse ya da her kimse, omuzlarının yenilgiyle düşmesine neden oldu. Şimdilik olduğu yerde kalacaktı.

Ama o anın ne kadar süreceğini bilmeme imkân yoktu, bu da kıcıımı bu yataktan kaldırmam gerektiği anlamına geliyordu. Stat.

SEKİZ

LODESTAR

"PAYLAŞMAK İSTER MİSİN?"

Gözlerimi kısarak Mav'a baktım, sonra onu ve Ghost'u tekerlekli sandalyesinde birlikte otururken görünce gözlerimi devirdim.

O kadar kirli değildi, bu da mantıklıydı çünkü tavan arasında bana söylemeyi uygun görmediği bir şey üzerinde çalıştığını biliyordum ve eğer sesim kızgın geliyorsa, kızgın olduğum içindi.

Karanlıkta kalmaktan nefret ederdim.

Elbette, onu pek çok şeyden haberdar etmedim, ama Mav bu şekilde çalışmıyordu. Genelde.

Bu da aile odaklı olduğu anlamına geliyordu, bu da beni aileden biri olarak görmediği anlamına geliyordu. Sürpriz, sürpriz, bu acıttı.

Aptallığıma verin ama öyle oldu ve duygularıma engel olamadım.

Yani, kucağında uyuyan kirden sıırıslıklam olmuş Hayalet'i izlerken biraz somurtuyorsam, büyükannesinin dizinde oturan küçük bir kız gibi ona sokulduysa - eğer o büyükanne sıırıslıklam iki yüz kilo ağırlığında ve yürüyen bir Adonis gibi görünüyorsa, yani.

Maverick'in kardeşinin olmaması adil bir durumdu, çünkü eğer olsaydı, garip bir ensest olayı yaşanabilirdi.

Maverick o kadar güzeldi.

Bir zamanlar, o güzelliğin bir parçasına sahiptim. Gülüşü benim için parlamıştı. Ama çok benziyorduk, birbirimize çok benziyorduk. Bir ilişkide iki alfaya sahip olamazdınız, sürekli savaşmadan olmazdı ve günlük işimizle, kendimize ayırdığımız birkaç saatte savaşa girmeye ihtiyacımız yoktu.

Böylece ayrıldık ve bugüne kadar bunun hayatımda verdiğim en kötü karar mı yoksa en cesur karar mı olduğundan emin değildim.

Maverick beni güvende tutardı.

Bunu biliyordum ve onu Ghost'la görmeden önce de biliyordum.

Onları birlikte izlemek tatlı bir işkenceydi. Asla sahip olamayacağım şeyin yasını tutarken bile beni onun adına mutlu eden bir şeydi.

"Güzel olduğumu biliyorum," dedi düşüncelerime dalarak, "ama sana bir soru sordum." "Sordun mu? Duymamış olmalısın."

Homurdandı. "Ben saçmalık diyorum."

"Ne istersen onu diyebilirsin," dedim tatlı bir sesle, sinirli homurtusuna mırıldanarak. "Kibarca tekrar sorarsan cevap verebilirim."

Bu onun gözlerini devirmesine neden oldu, bu da benim bir gülümsemeyi saklamama neden oldu. "Seni arka bahçede bulmalarının bir nedeni var mı?"

Çatıdan bahçeye fırlatıldığımı fark ederek irkildim. Kahretsin.

Sırtımın ağrmasına şaşmamalı.

"Sırtıma zarar mı verdim?"

"Hayır. Kırık bacak ama. Kalça zedelenmiş. Kaburgalarında birkaç kırık var." "Tanrım, şanslıymışım."

"Bize nasıl inileceği öğretildi," diye aldırmadı, "ama inecek bir yeri nasıl bulduğunuzu bilmek istiyorum. Yani, paraşüt manevraları yapmıyorduk Star."

İfadesi karşısında dudağımı ısırdım, kelimeler değil ama benim için kullandığı etiket.

Lodestar artık benim gerçek adım gibiydi. Doğduğumda bana verilen isimden çok daha çabuk tepki veriyordum ama o her zaman kısaltıyordu ve kısalttığında aramızdaki bağlar daha da sıkılaşıyordu.

Bilse de bilmese de.

Bu tek yorumla, ikimize de birlikte neler yaşadığımızı, on yıldan fazla süren arkadaşlığımızı, kavga ettiğimizde aramızdaki düşmanlığı, seviştığımız zamanları ve seviştığımız zamanları hatırlatıyordu.

Bana ne zaman Yıldız dese, bizi zamanda geriye götürüyordu ve bunun farkında bile değildi. Ama sonra, onun pişmanlıkları benimkilerden farklıydı.

Cehenneme çakılmadan önce onu hiç unutamamıştım. Mav Dominic'e aşık olmuştu ve aşık olmuştu derken bu geceki durumumdan daha kötüsünü kastetmiştim.

Mav o ilişkiden kırık bir bacak, kaburgalar ve morarmış kalçalardan oluşan basit yaralanmalardan bin kat daha yıkılmış olarak çıkmıştı.

Nic'in onun her yerini kıldığını düşünmüştüm. Kulüp binasında

duyduklarına göre, kırmıştı. *Ghost'a kadar.*

"O iyi mi?" Ciddi bir şekilde sordum, bu dünyada çok az insanı önemserken onu önemsiyordum. Onun iyi olmasını önemsiyordum çünkü ona ihtiyacı vardı ve benim de *buna* ihtiyacım vardı çünkü onu seviyordum. Ama ben onun için iyi değildim, o iyiydi. Bir grup sosyopat gazilyoner tarafından esir tutulduğunda sesine verdiği zarar nedeniyle kendi lakabını kazanmış olan bu küçük fare.

Bu küçücük kadın, bir şekilde bir tuğla yığınının akıl sağlığını avucunun içinde tutuyordu.

"O iyi. Çok şükür," diye mırıldandı ve yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle ona baktı. Acı veriyordu ama görmek de güzeldi.

Bunu onun için istedim.

Onun mutlu olmasını istedim. Bunu hak ediyordu.

Ben, o kadar değil.

"Sevindim. Kırık kemik yok mu?"

"Hayır. Dışarıdaydılar, tüm Yaşlı Hanımlar dışarıdaydı ama-" Başını iki yana salladı. "Kendi topraklarımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Patlamadan çok patlama oldu ama yine de bir ton şeyi ateşe verdi. Yetmişli yılların bina yönetmeliğinin suçu olduğunu düşünüyorum."

Ya beni kızdırmak için ya da gerçeği tam olarak bilmediği için temkinli davrandığını

anlayabildiğimden, "Sen bana bildiklerini anlattırsan ben de sana bildiklerimi anlatırım," diye mırıldandım.

Sırtışı, onun saçmalıklarına kanca, çizgi ve platin için düştüğüm gerçeğine dair ilk ipucumdu.

Lanet olası gözleri. Tanırım.

Her yaştan kadınlığı korumak için güneş gözlüğü takmalı.

Pislik.

"Öncelikle, Katina nerede?"

"Lily ve Link ile birlikte." Yine de gözleri bana karşı biraz yumuşadı. Çocuğa kendi çocuğummuş gibi bakmam onu her zaman şaşırtmış gibiydi. Ki bana göre öyleydi. "Neden çatıdaydın?" diye sorusunu tekrarladi ve ben de anladım.

İkimizin de katılmaktan rahatsız olmadığı bir partinin ortasında, neden çatıya çıkmaya karar vermiştim ki? Dudaklarımı büzdüm, lafı dolandırmamaya karar verdim.

"Intel."

"Ne tür bir istihbarat?"

"Biliyorsun, her zaman çok fazla konuşmacı geliyor."

Bu örnekte, beklenmedik bir kaynaktan geldi. O şerefsiz, aCooooig.

Cruz'un tanınmış bir FBI ajanının evinde çekilmiş bir fotoğrafını görmek beni tavşan deliğine sokmuştu, özellikle de bana ne yaparken tanık olduğunu öğrendikten sonra. Sonra biraz araştırma yaptım ve bulduklarım onu benden kurtardı, çünkü kulüp için Ted Bundy'den daha fazla cinayeti örtbas etmişti, ama bu arada Rex'in onu 'çifte ajan' olarak kullandığını öğrendim.

Tabii ki bunu, ofisine yerleştirdiğim böcek ve telefonundaki takip cihazı sayesinde anlamıştım.

Mav'e bunu söyleyemezdim, değil mi?

Her neyse, Cruz'u araştırmak beni annesine götürdü, o da beni özgürlüğümü geri aldığımdan beri aradığım şeye götürdü.

Yeni Dünya Serçeleri.

NWS.

Diğer bir deyişle, bir avuç şerefsiz.

"Biliyorum ve eğer yerleşkeye bir saldırı yapılacağını gösteren bir konuşma duyduysan çok kızarım."

Düşüncelerimden sıyrılıp omuz silktim. "Gevezelik anlamsız olabilir. Eminim kardeşlerin, pek de güvenilir olmayan kanallarda duyduğum bazı saçmalıklar yüzünden partiyi iptal etmeni söylesem bana bayılırlardı."

Onaylamaz bir tavırla dudaklarını büzdü. "Ne zamandan beri ilgili olabilecek bilgileri paylaşıyorsun, Lodestar?"

Yüzümü buruşturdum. "Ahh. Yine mi Lodestar oldum?"

"Evet. Halkımı hayal kırıklığına uğrattın. Tüm bunları önleyebilirdik." Belki haklıydı, belki de değildi.

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Kulüp binasını korumak için oradaydım. Kulüpteki çoğu adamdan daha iyi tüfek kullandığımı biliyorsun. En iyi on atıcınıza bedelim."

"Lancaster'dan sonra Dog, Jesus ve Lodestar'ın başına gelenler, böyle numaralar yapmaya devam edersen kardeşlerin sana nasıl güveneceğini sanıyorsun?"

"Kendi kurallarınıza göre çalıştığınızı ve kulübü içermeyen planlarınız olduğunu ve bunları kendinize sakladığınızı anlıyorum, ancak sizi getirdik, sizi barındırdık ve barındırdık ve bunu hiçbir soru sormadan yaptık.

"Bunun karşılığını nasıl ödüyorsun? Tehdit altında olduğumuzu haber alıp tek kelime etmeyerek."

Öfkelendim, çünkü haklı olduğumu biliyordum, ama etrafımda olup biten her şeyde benim söz hakkım varmış gibi davranıyordu.

"Bak, neden kızgın olduğumu anlıyorum ama sanki saldırı gerçekleşmeden önce Katina'yı alıp oradan kaçmışım gibi davranıyorsun. Kendi kışımı senin kışından kurtarmak için hiçbir şey yapmadım ve bunun doğru olduğunu biliyorsun çünkü Katina yatağında yatıyordu Mav." Ona yalvarmayı reddettim, ama kesinlikle benimle alıştığından daha diplomatik konuşuyordum. "Bir suikast olabileceğini duydum. Lanet olası bir bomba olacağı hiç aklıma gelmemişti. Çatıda oturup bir yuva yaparsam, konuşulanların yalan olup olmadığını öğrenirim diye düşündüm.

"Bu satırlar doğru değil," diye onu inanmaya çağırdım. Tanrım, Yeni Dünya Serçeleri hakkındaki hiçbir şey doğru değildi. "Geçen hafta Kennedy'nin hayatta olduğunu ve Başkanlık mitinginde dolaştığını söylediler, Tanrı aşkına.

"İçgüdülerimle hareket ediyordum ve orada bulunmamın en kötü senaryoya karşı önleyici bir tedbir olduğunu düşündüm."

Çenesinin inatçı duruşu bana dinlemek istemediğini söyledi ve elleri tekerlekleri tutmak için aşağı indi, böylece kışını acil servis kabininden dışarı sürükleyebilecekti.

Ama bunu yaparken Hayalet mırıldandı: "Maverick, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı."

Çenesi gerildi ve bakışlarında öyle bir yumuşaklıkla ona baktı ki gözlerim yaşardı.

Gerçi bana hiç öyle bakmamıştı ve dürüst olmak gerekirse ben de bakmasını hiç istememiştim. Yumuşak değildim.

Zorlandım.

Ve bu, lanet olası Tel Aviv'de olanlardan önceydi.

Boğazımı temizledim ve "Gerçekten Mav. Sana ya da MC'ye asla zarar vermek istemem. Bunu bilmen gerek."

Burun delikleri alevlendi ama tükürdü, "Her şeyi bilmek istiyorum. İnternette ne duydun, ne gördün, neler oldu."

Yüzümü buruşturdum. "Pek bir şey görmedim. Orada başka bir silah daha vardı ve onu vurmuş olabilirim ama bomba ben ateş ettikten sonra patladı.

"Partinin gürültüsü dışında sessiz bir geceydi. Birdenbire bir motorcu belirdi ve hemen altımdaki Yaşlı Bayanlardan birinin kim olduğunu söylediğini duyana kadar onun bir tehdit olabileceğini düşündüm."

"Stone," dedi Ghost yumuşak bir sesle. "Her şeyden önce onu teşhis etti."

Omuz silkтім, bu da kafamdaki çarpıntının gerçek anlamda başlamasına neden oldu. "Olabilir, gerçekten hatırlamıyorum."

"Eğer Ghost Stone olduğunu söylüyorsa, o zaman Stone'dur." Bana bakarken gözleri acımasızdı, bana sessizce onun sözünün benimkinden daha önemli olduğunu söylüyordu.

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Ne zamandan beri bu kadar hıyar oldun?"

"Evim daha yeni bombalandığından ve MC'min yarısı lanet olası Ayı Smokey ile yumruk yumruğa kavga etmiş gibi görüldüğünden beri."

Nefesimin altından tısladım, çünkü buna tam olarak itiraz edemezdim, değil mi?

Omuzlarımı kamburlaştırdım, bu da kalçamı çekerken sırtıma ilginç şeyler yaptı, bu da acıttı. Kötü bir şekilde. Kötü derken, hayatımda o kadar çok şey yaşamıştım ki acıya karşı toleransım çok yüksekti.

İşkence bir kıza bunu yapar. Bu acıtıyor dediğimde, acıyordu. Kahretsin.

Tekrar tısladım, acıyı işlerken yüzümü buruşturdum, içimden akıp gitmesine izin verdim, sonra

alçak ve kısık bir sesle, "Bear'ın adını duyduktan sonra, göğsünde bir lazer ışığı gördüm.

bisikletine.

"Nişangâhı takip ettim ve atışımı yaptım ama bir de baktım ki her yer havai fişek gibi aydınlanmış."

Hayalet fısıldadı, "Nasıl hâlâ hayatta?"

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Tanrım.

Yaşıyor mu?"

Mav başını sallarken ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. "Öyle. Sadece. Bazı uzuvlarını kaybetti ama yaşıyor." "Kahretsin, Bağdat'a dönmüş gibiyim."

Tek kelime etmese de gözlerindeki gölgeler bana aynı fikirde olduğunu söylüyordu.

"Kapıda bir Arama İzi var mıydı?" Hayalet, Maverick'e sorarken yüzünü yukarı kaldırarak sordu. "Olmalıydı. Ama Sin'e kim olduğunu sormam gerek."

"Kapıların açıldığını duymadım," diye reddettim, "belki de kapılar zaten açıldı?"

"Yani biri diğer tetikçiyi içeri aldı ve kaçmaları için kapıları kapatmadı mı?" "Etrafınızdaki arazinin çoğuna sahipsiniz, ancak o kadar çok bölgeyi güvence altına almanın bir yolu yok." karşı çıktı. "Bunu ikimiz de biliyoruz, özellikle de bir keskin nişancı söz konusu olduğunda. Belki de arazinize gizlice girmişlerdir."

"Bunun için çok iyi bir keskin nişancı olması gerekir," diye düşündü. "Whistler'ın bunu yapmayacağını biliyorum, Kartal Göz İtalyanlar'la yaptığı o pislikten sonra hâlâ yaralı ve diğer adam, adını hatırlayamıyorum ama Steel'i neredeyse öldüren keskin nişancıları... O artık yok."

Başımı salladım. "İşte bu, onlar bildiğimiz yasadışı keskin nişancılar Mav, ama bu çok daha derinlere gidiyor."

Bana kaşlarını çattı. "Açıkla."

Dudaklarımı yaladım. "Deli olduğumu düşüneceksin." Kahretsin, ben de deli olduğumu düşünürdüm ama bunu yaşamıştım. Bunu yıllardır yaşıyordum. Bu delilik benim gerçekliğimdi ve bu yüzden kimseye güvenmiyordum.

Çünkü sizi seks kölesi yapanlar yetkililerdi. Emirlerindeki kadın ve erkekleri güvende tutmaya yemin etmiş yüksek rütbeli insanlar sizi sattığında mı?

Kime güvenilebilirsin ki? Ama

Maverick haklıydı.

Beni ve Katina'yı fazla bir karşılık beklemeden, bilgi dışında hiçbir şey istemeden barındırmıştı ve biz de zaten böyle idare ediyorduk. Yerleşkeye geldiğimden beri yemek, konaklama ya da elektrik için ödeme yapmamıştım ve ayrılana kadar da yapmayacaktım.

Tehlikeyi kapılarına kadar getirdiğimde beni ve Katina'yı güvende tuttular.

Maverick'le aramı düzeltmenin zamanı gelmişti. Bunu bana hiç güvenmediği ya da şimdi olduğu kadar az inandığı bir anda yapıyor olmam çok yazıktı.

Boktan zamanlama konusunda her zaman becerikliydim.

Hayatımın geri kalanı değişmiş olsa bile bunun değişmediğini görmek neredeyse rahatlatıcıydı.

NINETEEN

FIRTINA

Ohio'dan New Jersey'e bir oturuşta gitmek, sadece benzin ve sızıntılar için durmak, bir erkeğe hemoroid vermek için yeterliydi, ama kardeşlerime olan bağlılığımın seviyesi buydu.

Nyx haberi vermek için aradığında ona orada olacağımı söylemişim ve Keira ve Cyan ile konuşup iyi olduklarından emin olur olmaz bisikletime atlamışım.

Yaşadıkları onca şeyden sonra olabildiğince iyiydiler. Ben başka bir eyalette saklanırken.

Hız sınırlarını, yasaları çiğnedim ve güzergâhtaki köşeleri kesmek için tarım arazilerinden geçmemi gerektiren hareketler yaptım çünkü kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Ailemin bana ihtiyacı vardı. Ama seyahat ederken sadece kulüp için değil, kadını ve küçük kızım için de ne yapmam gerektiğini planladım.

Coshocton'daki sürgün çok da kötü gitmiyordu. Teknik olarak bekar olduğum ve kadın politikasıyla uğraşmak zorunda olmadığım için daha kolaydı ama erkeklerin çoğu son Başkan'ın Yaşlı Hanımını sevmemişti, bu yüzden benimle iyi anlaştılar. Ama onlar benim adamlarım değildi.

Hepimiz Günahkârdık, hepimiz kardeştik, ama West Orange bölümüyle yaşadığım şey etiketlerden daha derindi.

Biz kandık.

Belki genetik olarak değil ama yıllar boyunca birbirimiz için, birbirimizle döktüğümüz kan bizi sıradan bir ailenin hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde birbirimize bağlıyordu. Ama bu bile sevdiğim tek kadının bu gece ölebileceğini bilmenin bende yarattığı kopukluk hissinin yanında hiçbir şeydi.

Araba kullanmam tehlikeli olmasına rağmen bisiklete binmemin nedeni Günahkârlar'dı. Sekiz saatlik yolculuğu beş saatten biraz fazla sürede tamamlamamın nedeni kızlarımdı.

Şehre girerken adamlarımın hastanede olduğunu biliyordum ama yerleşkede neler olup bittiğini görmem gerekiyordu.

Teknik olarak Nyx başkan yardımcısıydı ve Rex yapamıyorsa liderlik etmesi gerekiyordu ama Nyx'in henüz liderlik becerileri yoktu. Bizi savaşa götürebilirdi ama iş yeni bir kulüp binası inşa etmeye geldiğinde, bu daha çok benim uzmanlık alanımdı.

Çocuklar beni gelişmelerden haberdar ettiler ve ben de sıcak kahvemi yudumlarken onların mesajlarını okudum ve Bear'ın hayatta olduğunu, ancak bir kolunu ve bir bacağını kaybettiğini öğrendim.

Tanrım.

Bir daha asla ata binemeyecekti.

Bu kaybın onu fiziksel kayıptan daha fazla etkileyeceğini biliyordum.
Uçmak için doğmuştuk ve Bear'ın kanatları daha yeni kesilmişti.

Belki protezlerle bir mucize yaratabilirlerdi ama şu haliyle, yanık hasarıyla, bırakın bisiklete binmeyi, onu tekrar yatağından kaldırmanın bile zor olacağını biliyordum.

Gelmem gerektiğini bu şekilde anladım. Rex'in bana ihtiyacı vardı, çünkü babası iyileşme sürecinin ilk günlerindeyken işlevini yerine getiremeyecekti.

Kulüp binasının durumunu gördüğümde, aileden sadece beş kişiyi kaybettiğimiz için şanslı olduğumuzu düşündüm çünkü hasar çok büyüktü.

Evim dediğim yerin yarısı yanmış bir kabuktu. Barın olduğu yerde, sadece zemin kattaki değil, üst kattaki tüm pencereler ve Maverick'in evim dediği tavan arasına ışık girmesini sağlayan çatıdaki küçük pencereler de içeriye doğru patlamıştı.

Gözlerimi kısıarak binaya, zifiri karanlık gökyüzüne ve sayamayacağım kadar çok yıl boyunca bana sığınak olmuş bir yerin enkazından tembelce süzülen dumana bakarken, kendime ağlamadığımı söylemeye çalıştım.

Sadece korkaklar
ağlar. Ama lanet
olsun.

Hasar... Bu kadar az kayıp verdiğimiz için gerçekten şanslıydık.

Böyle zamanlarda bölümler genellikle bir araya gelse de, ben tek başıma gelmişim çünkü MC'm liderliğimin ilk günlerinden dolayı zor durumdaydı. Her şeyi berbat ettiğim için değil, konseyin tamamının rütbesini düşürmek ve yerlerine yeni adamlar getirmek zorunda kaldığım için.

Eski konseydeki adamlar sürekli saygısızlık
ediyordu. Tam bir karmaşaydı.

Kolluk kuvvetleri defolup gittikten sonra, bu pisliği temizlemeye yardım etmeleri için Amerika'nın dört bir yanındaki şubelerden kardeşler getirecektim. Herkesin elini taşın altına koyması gerekiyordu, inşaat eğitimi almış ve burayı hızla hayata döndürmeye yardımcı olacak adamlara ihtiyacımız vardı.

Pahalı tıraş losyonu gibi kokan bir adam bana doğru yürüdüğünde, başımı çevirmeme bile gerek kalmadı.

Elbette, kardeşler Hugo Boss ya da Hermes giyebilir, ama tenlerinde yol kokusu olmadan? Mümkün değil.

Bakmadan kiminle konuştuğumu anladım. Bir
domuzla.

"Bu... grubun lideri siz misiniz?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Grup mu? Neden efendim, biz sadece bir binicilik kulübüyüz."

İstesem de sesim daha 'Rüzgar Gibi Geçti' gibi çıkmazdı.

"Binicilik kulübüymüş, hadi oradan. Doğu Yakası yetkililerinin yarısı sizin ne olduğunuzu biliyor. Her zaman radarın altından nasıl sıyrıldığınızdan emin değilim, ama görünüşe göre birileri sizi LEA'ların yapamadığını yapmış."

"Duyduğum onay mı?" Karşı çıktım, ailemin talihsizliğine sırıtan piçi görmek için başımı ancak şimdi çevirebildim.

"Olabilir. Bazen kuduz bir pitbull'u alt etmek için üzerine kuduz bir pitbull salmanız gerekir."

Ağzım bir hırıltıya dönüştü ama kendimi tuttum çünkü MC'nin ihtiyacı olan son şey benim hapse atılmamdı.

O piçin burnunu kırabilirdim ve bunu yapmaktan büyük bir zevk duyardım ya da bu işi sonuna kadar götürebilir, domuzları mülkümüzden çıkarabilir ve çok fazla kardeşimi barındıran bu yeri yeniden inşa etmeye başlayabilirdim.

Daha da önemlisi, Buzdolabı'nda eriyerek yapışkan hale gelen bir ceset olduğunu biliyordum. Federallerin cesedi ya da işkence odamızı bulmasına gerçekten ihtiyacım yoktu.

Elimi başımın üzerinde gezdirerek, tam herife nereye gitmesi gerektiğini söyleyecektim ki, bir ses duydum,

"Lanet olsun, efendim, oraya giremezsiniz."

Etrafımda dönüp neler olduğunu, kimin kulüp binasına girmeye çalıştığını görmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. Hiçbir şey göremeyince yan girişe doğru ilerledim ve Maverick'in koridorda Rex'in ofisine doğru ilerlediğini gördüğümde, kardeşlerimden birinin acil servis gelmeden önce ofisi dağıtmasını umarak seslendim: "Mav, seni geri zekâlı. Çıkar kışını oradan."

Bana bir el salladı ve koridorda nereye doğru yuvarlanmaya devam etti.

Bodrum kat, en üst kata, kendi odasına çıkan asansörü yakalayabileceği yerdi ama şu anda onu kullanmayı düşünmediği kesindi. Tanrım, elektriği kesmemişler miydi? Bir şey ortalığı gün ışığına boğan spot ışıkları yakıyordu ama Mav'ın geçtiği koridor karanlıktı. Rex'in kapısının önünden geçerken hedefinin bodrum olduğuna emindim, sonra keskin bir dönüş yaptı ve ofisin içine yöneldi.

Böyle bir salak olduğu için ona kızarak peşinden gittim. Kundaklama müfettişlerinden biri kolumu tuttu ve ben de "Onu yakalayacağım" diye hırladım. Adam beni tutmaya çalıştı ve ben de bunun suçunu West Orange'a beş saatlik yolculuktan önce bölümüm için on altı saatlik bir koşuya çıkmış olmama yükledim. Yorgunluktan olsa gerek, bu yüzden beni geri ittiğinde yüzüne vurup ağzını burnunu dağıtmak yerine kışımın üstüne devrildim.

Yere çarpıp çim olan bir parçaya, toprak olan başka bir parçaya ve taş olan başka bir parçaya battığımda, zaten ağrıyan popom iki kat daha fazla acıdı.

Ama bu, düşüşümün tetiklediğini hissettiğim depremin yanında hiçbir şeydi.

Ön taraftan bir bağırış duyuldu, takımın ne dediğini anlamaya çalışıp başaramadığım için kulaklarımdan girip tekrar kulaklarımdan çıkan bir bağırıştı bu, ama gözlerimin önünde kulüp binasından geriye kalanlar iskambilden bir ev gibi yıkılıyor gibiydi. Alt destek duvarları toz gibi yere döküldükten sonra üst katlar yol verirken milyonlarca küçük parçaya ayrılıyordu.

Sersemlemiş zihnim bunu kaydederken, "Maverick!" diye bağırdım. Çaresizlik içinde adını tekrar bağırdım, sesim eğlence olsun diye tebeşir yutuyormuşum gibi çıkana kadar daha yüksek sesle.

Herif iki savaştan sağ çıkmış olamazdı, kaç muharebeden sağ çıktığını sadece Tanrı bilirdi, bir yangın sonrasında ölmek için.

Ayağa fırladım ve evin sakinleşmesi, toz bulutlarının zehirli bir gaz gibi etrafa yayılmasının sona ermesinin ardından molozların arasına daldım.

Tuğla parçaları, kırılmış ahşap, kıvılcım çıkaran elektrik kabloları, su fışkırtan borular, hepsi sürücümün ağırlığına boyun eğdi.

Ayaklarımın altında kırılan bir sunta kümesinin üzerinden geçene kadar durmadım. Daha fazla enkaza neden olmamak için sükuneti bulduğumda, en hafif iniltileri duydum.

"O burada! Yaşıyor!" Çığlık attım, kardeşimin bu lanet olası pisliğin arasına gömüldüğünü düşünemiyordum, hele ki karıştığı son bomba da hemen hemen aynı şeyi yaptıktan sonra.

Neredeyse onu canlı canlı gömüyordum.

Bu şekilde daha fazla kalırsa, bırakın fiziksel olarak, zihinsel olarak bile hayatta kalabileceğinden emin değildim.

Eve ilk geldiğinde gecenin bir yarısı dehşet içinde kükrerken attığı çığlıkları hâlâ hatırlayabiliyordum.

Kulüp fahişelerinin ödünü koparmıştı.

Havada uçuşan tozlar, uçuşan ve terli yüzüme yapışan kül parçaları ve evimin enkazından oluşan engebeli zeminde kayan botlarımla, üzerindeki pisliği sürükleyerek çıkardım. İtfaiyeciler etrafımı sarmış, onu kurtarmak için canla başla çalışıyorlardı ve aradan sadece beş dakika geçmiş olmasına rağmen

Maverick'in girişi ve kulüp binasının son çöküşü, çok uzun bir ömür gibi geldi.

Onu alçıpanın içine gömdüğü kozadan çıkarırken kafasındaki kanı gördüm, kapalı gözlerini not aldım ve ölmemiş olması için dua ettim.

Uzaktan daha fazla siren sesi duydum ve bir ambulansın yolda olduğunu anladım.

"Neden tekerlekli sandalyedeydi?" diye sordu biri, onu molozların üzerinden kaldırmak için mücadele ederken. "Kum havuzunda yol kenarına yerleştirilmiş bomba," diye cevap verdim, gıcırdayan dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdataarak.

"Evet, bu pis motorcu bir askerdi. Bu ülke için savaştı-"

Sirenler sesimi bastırdı ama umurumda değildi. Sadece onu enkazdan çıkarırken daha fazla zarar vermediklerinden emin olmak istediklerini biliyordum, ama onu nasıl çıkaracağımız konusunda bir seçeneğimiz yoktu.

Tuğla ve tahta yığınlarını aştığımızda sedye yanımızdaydı ve Mav'ı sedyenin üzerine kaldırdık.

Onunla gitmek istedim ama birinin kalıp bu taraftaki işleri takip etmesi gerekiyordu.

Nyx, o ilk aramada bana Buzdolabı'nda çorbaya dönüşmüş bir ceset olduğunu söylemişti.

İhtiyacımız olan son şey polislerin ya da Federallerin arazimizi koklamasıydı.

Özellikle de mülkümüzü aramak için haklı bir sebepleri varken.

Bombayı her kim koyduysa, Federallerin bu tür bir patlayıcıya müdahale edeceğini biliyordu.

Zeki piçler.

Kimin cinayetini örtbas ettiğimiz hakkında bir fikirleri var mıydı?

Lancaster ülkeye yasadışı yollardan girmişti. Steel Kamboçya'ya kendisi gitmiş, amcığı bir mobilya parçasıymış gibi bir sandığın içinde geri getirmişti. Onu da uzun mesafeli uçuş için ambara koyduğumuzu biliyordum, yani ICE'nin Lancaster'ın ülkede nerede olduğuna dair bir ipucu yoktu...

Puştun dediğı gibi, her LEA bir şey için peşimizdeydi. Ben sadece en kötü senaryoyu anlatıyordum çünkü olabilecek en kötü durum zaten gerçekleşmişti.

Maverick ambulansa bindirilirken gidişini izledim, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken zihnim bulanıklaştı.

şanslıyım ki, yöneticilik en iyi yaptığım işti, ama domuzların kapımızı koklamasını engellemek, burada olmak için her türlü hakka sahipken pek de kolay değildi.

Az önceki piç yanıma geldiğinde, artık o kadar da kendini beğenmiş görünmediğini fark etmek beni mutlu etmişti. Bunun Mav'ın neredeyse canlı canlı gömülmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum, özellikle de onu çıkarmamıza yardım etme zahmetine bile girmemişken, ama solungaçları biraz yeşil görünüyordu.

"İlk suç mahalli mi?" Kendime engel olamayarak alay ettim.

Yutkundu, bu da yanılmadığının kolay bir göstergesiydi. Ya da en azından ilk kez bir şey görmüştü.

Arkamı döndüm, artık özel yoldan kasabaya doğru ilerleyen ambulansın fren lambalarının parıltısına bakmıyordum ve kulüp binasına doğru bakıyordum.

İşte o zaman itfaiyecilerin bir cesedin etrafında toplandıklarını fark ettim.

Gördüğüm manzara karşısında irkildim ama Buzdolabı'nda geçirdiğim süre boyunca daha kötülerini de görmüştüm. Yine de getirdikleri cesedin tavada yanmaya bırakılmış bir domuz pastırmasına benzediğini inkâr etmek mümkün değildi.

Gözlerimi kapattım, plan yapmaya başlarken bile hangi kardeşimi kaybettiğimi merak ediyordum.

Rex babasıyla meşgulken Nyx ve ben dümende olursak, bu işi çözeriz. Bir yolunu buluruz.

Ve bunu bize her kim yaptıysa, bize saldırabileceklerini düşünme cüretini gösterdikleri için onlara bunu ödetecektik.

Kadınlarımıza zarar verdiğin için. Ailemizi öldürdüğün için. Yuvamızı yıktığın için.

Ödeyecekl

erdi. Ben

hallederim.

Ama ondan önce domuzların kokusunu almam ve küçük kızıma sarılmam gerekiyordu.

Bu sırayla olmasını istemezdim ama hayatlar tehlikedeydi ve bunun ağırlığını hiç bu kadar hissetmemiştim.

YİRMİ

INDY

Koşmaya o kadar hazırdım ki kapıdan dışarı çıktım.

Sadece korkak olmadığım, koşucu olmadığım gerçeği, kardeşten kardeşe, aileden aileye geçerken, Yaşlı Bayanları kucaklarken, çocuklara sarılırken, onları desteklemeye çalışırken, babalarının acil serviste ya da yoğun bakımda olmasından dolayı kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlarken, ayaklarımın yere yapışmasını sağladı.

Böylesine açık bir saldırı hepimizi sarstı, ama eğer bir teselli bulacaksak, Storm içeri girdiğinde, normal görünüyordu, lanet olası yerin sahibiymiş gibi görünüyordu, kalbimde bir şey yerleşti.

Elbette bu dünya karışıktı ve Keira ile Storm'un Cyan için düzeltmeleri gereken çok şey vardı ama o buradaydı ve Keira'nın bile onunla buluşmak için kışını kaldırdığında rahatladığını biliyordum.

Cyan söylemeyince kaşlarım kalktı ama Storm ona doğru yürüdü, önünde diz çöktü ve ben de dünyanın geri kalanını duymazdan gelerek onun şu sözlerini duydum: "Evlat, biliyorsun hayatımda pek çok boktan şey yaptım ama her zaman mantıklı gelen tek şey, yaptığım en gurur verici şey, seni yaratmaya yardım etmektir."

Cyan'ın iri gözleri sanki gökyüzüne ay yerleştirmiş gibi ona bakıyordu ve onun sözlerinden ve davranışlarından, aralarına mesafe koyan bir şey söylendiğini, öfkeli bir şey olduğunu biliyordum ama bu geceki olaylar beni çok sarsmıştı ve Cyan onu itip sıkıca kavradığında rahatladım.

İşler yolunda gitmiyordu ama en azından biraz rahatlamıştı.

Ona bakarken neredeyse kıskanıyordum, aptalca olsa da. Keşke babam burada olsaydı, keşke onun lanet dizine oturabilseydim, bana dünyanın dönmeye devam edeceğini söyleseydi, her ne kadar bu geceki bazı insanlar için dönmeyecek olsa da.

Tatána'nın öldüğü haberini yeni almıştık. Lanet olası bir canavardan kurtulmuştu, kimsenin düşünmek bile istemeyeceği istismarlara maruz kalmıştı ama patlamadan kurtulamamıştı.

Sorular olduğunu biliyordum.

Yerleşkede, yatakhanelerden birinde yaşarken, neden kulüp binasındaydı? Ve bu kadar geç saatte? Diğer kadınlar onun ve Amara'nın partileri kaldıramayacakları kadar çok olduğu için yataklarında olduklarına inanıyor gibiyken?

Nedenini bildiğime dair bir his vardı içimde.

David.

Ölmüş olsa bile bunu bilemezdi, değil mi? Kimse bilmiyordu. Henüz kimse bilmiyordu.

Önümüzdeki birkaç günü ve onun adamlarına nasıl bir hikâye satmam gerektiğini düşünürken boğazım düğümlendi. Yine de fazla sorun çıkacağını sanmıyordum. Ailesi ölmüştü ve bildiğim

kadarıyla

bir kuzenim ve bir amcam kalmıştı ama onlar da pek ilgilenmiyorlardı.

şükran Günü ve Noel geldiğinde olabilirler... bu yüzden önleyici olarak saldırmalı mıyım yoksa beklemek daha mı akıllıca olur diye düşündüm. İzlerin soğumasına izin vermek daha mı akıllıca?

Cruz'a danışmam gerektiğini biliyordum ama düşüncelerim kalmamı kolaylaştırmadı.

Bones ve *The Blacklist* gibi dizileri severdim ve ne zaman onları izlesem, ne zaman düzenli bir katil olsa, neden şehirde kaldıklarını hep merak etmişimdir. Neden kaçmadıklarını, ülkeyi terk etmediklerini, gidip başka bir yerde yeni bir hayat kurmadıklarını.

Ama yanmış saçları ve yanmış kesikleriyle, orasını burasını saran bandajlarıyla, yangından kalan kül ve kirle kirlenmiş terli kaşlarıyla ağlayan ve titreyen kadınlara ve çocuklara sarılan kardeşlerin durduğu tıklım tıklım bekleme salonuna baktığımda, burası benim ailemdi.

Başka nerede olmam gerekiyordu?

Bu dünyanın şiddeti ile sevgi ve bağıın ikilemi beni şaşırttı ve Storm'un Cruz'a sarıldığını, sonra ayağı kalkıp koridorun derinliklerine doğru gittiğini anlamam birkaç dakikamı aldı.

İstemedен onu takip ettim.

Storm'un burada olmasının bir sebebi vardı. Sadece Cyan ve Keira yüzünden değil, Rex yüzünden de.

Dün gece buraya geldiğimden beri tek kelime etmemişti. Ameliyat bittikten sonra Bear'ın odasının yanında öylece oturdu.

Rachel ona ulaşabilen tek kişiydi, yemek yemesini, tuvalete gidip temizlenmesini sağlıyordu ama o zaman bile yüzüne sürdüğü ıslak mendille biraz da kendisi temizlemek zorunda kalıyordu.

Rex'i böyle görmek tuhaftı. Özellikle de Rex'in Rachel'dan isteyeceğı son şeyin bebek gibi davranılması olduğunu herkes bildiğı için.

O, onun kadınıydı. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olsa bile bu bir oldu bittiydi.

Yine de onları birlikte izlemek, doktorlar Bear'ın yoğun bakım ünitesindeki odasına girip çıkarken onun yanından ayrılmamasını izlemek çok dokunaklıydı. O kadar ki oradan çıkmak zorunda kaldım. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı çünkü aralarında sevgiden daha fazlası vardı, zaman vardı.

Bu biraz Taş ve Çelik'e bakmak gibiydi, sadece düşmanlık olmadan.

Steel yol boyunca Stone'u incitmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Sebepleri büyük olmalıydı yoksa Stone'un onu affedeceğinden şüpheliydim ama Rachel ve Rex için durum öyle değildi.

O kanundu. O değildi.

Bu kadar basit olduğunu düşünmüştüm.

Ama Storm'la birlikte Bear'ın bulunduğu yoğun bakım ünitesine doğru ilerledim; henüz ilk günler olmasına ve komada olmasına rağmen doktorlar onun için büyük umutlar besliyordu.

Tabii ki bu saçmalık olabilir. Nyx'le uğraşan bir doktor olsaydım, bunu ona ben de söyledim. Ama Stone bunu doğrulamıştı ve Nyx'ten korkmuyordu.

En azından ben öyle düşünmüyordum.

Dün gece hastaneye geldiğimde kucaklaştıktan sonra bana da söylemişti ve bana yalan söyleyeceğini düşünmemiştim.

Umarım yapmazdı.

Bear hakkında bize verilen durum raporlarının yalan olup olmadığını, Stone'un çocukluğumuzdan beri daha iyi bir yalancı olup olmadığını düşünürken, konseyin toplandığı bekleme odasına ulaştım ve kapının dışında beklemeye başladım.

Cruz uyandığından beri, bana söyledikleriyle başa çıkamayarak odasını terk ettim.

Bana hissettirdiklerini.

Her şeyin ötesinde, bu çok fazlaydı. Dayanabileceğimden daha fazla.

Dayanabileceğimden daha fazla.

Sırtımı bölmeye vererek bekleme odasındaki konuşmaları duymaya çalıştım. Belli belirsiz konuşuyorlardı, çok belli belirsiz. Duvarların kulakları olduğunu düşününce mantıklı geliyordu.

Sonra Giulia dışarı çıktığında şaşkınlıkla irkildim, omzu çıktığı için kolu askıdaydı. Şaşkınlıkla beni inceledi, sonra bitkin görünmesine rağmen bana göz kırptı, ardından yüzünü buruşturarak eğildi ve açıklığa bir şey bastırdı.

Ne olduğundan emin değildim, küçük bir çekçekli stres topuna benziyordu, ama kapı kapandığında birazcık aralık kalıyordu.

Sağlam elini ağzına götürdü ve benden sessiz olmamı istedi ama bunu söylememe gerek yoktu. Bunun yerine, duyabildiklerimi dinledim, çok daha iyi olmayan bir sesle ama yine de biraz daha kolaydı.

"Rex? Söyleyecek bir şeyin var mı kardeşim?" Sessizlik.

Öldü. Sessizlik.

Rachel iç çekti. "Bırak onu Storm. O... ailesi hakkında ne hissettiğini biliyorsun." "Biliyorum. Evet." Storm homurdandı. "Tam bir karmaşa. Ne büyük bir kayıp."

Giulia ve ben gözlerimizi birbirimize dikmiştik ve Rachel'in Rex'le birlikte içeride olduğunu bilsem de, kesinlikle gayri resmi bir kilise olan bu yerde kalmasına izin verilmesini beklemiyordum.

Giulia'nın gözleri kızgınlıkla kısılmıştı ve dürüst olmak gerekirse bunu anladım. Ben anladım.

MC veletleri olmamıza ve işlerin nasıl yürüdüğünü bilerek yetiştirilmemize rağmen, bu acıyı ortadan kaldırmadı.

O da bombalanmıştı ama dinlemesine izin verilmiyor muydu?

Berbat.

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

"Aynen öyle," diye homurdandı Nyx. "Maverick kulüp binasına girerken aklından ne geçiyordu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Storm. "Tek bildiğim bunun onu aramaya itecek kadar önemli olduğu." "Az önce Lodestar'la konuşuyordu," diye homurdandı Steel, sesi ölüm gibi çıkıyordu.

Birçoğu bu konuşmaya teşekkür etti.

duman soluma.

"Ne hakkında? Bilen var mı?" Storm sorguladı.

"Hayalet olabilir. O da oradaydı. Maverick'in onun etrafında konuştuğunu biliyorsun," diye belirtti Link.

"Kahretsin, o zaman onunla konuşmamız gerekecek," diye mırıldandı Storm. "Lanet olsun." İçini çekti. "Tamam, bununla sonra ilgileniriz. Her şeyden önce, işleri yoluna koymamız gerekiyor. Kulüp binasında pek çok kardeş yaşıyor ve kalacak yere ihtiyaçları olacak."

Rachel mırıldanarak beni şaşırttı, "Evimde Rex ve birkaç konsey üyesi için yeterince yer var."

Link, "Başka biri varsa Lily ve benimle kalabilir," diye teklif etti.

"Bu harika çocuklar," diye ekledi Storm. "Ama Lily, Warbucks Baba ve Rachel olsa da, eviniz oldukça büyük, herkese hizmet etmeyecek.

"Kasabadan geçerken aklıma bir fikir geldi. Budget Basement'a ne dersiniz?"

"Motel mi?" Link düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Biraz pis, ama şu anda erkeklerin çoğu da öyle."

"Evet. Düşünüyordum da, son bildiğim kadarıyla Jamie Peters zaten burayı satmaya çalışıyordu. Orayı satın almalıyız ve böylece yerleşke yeniden yapılandırılırken herhangi bir baskıyla uğraşmak zorunda kalmayız."

"İyi fikir," dedi Çelik. "Nakit paramız var. Fiyatı ne olursa olsun onu satın alabiliriz."

"Çok yüksek olmasın," diye gürledi Nyx, "hepimiz o pisliğin bir amcık olduğunu biliyoruz."

Giulia'nın dudakları kıpırdadı, sanki adam az önce saf şiir söylemişti ve belki de ona göre söylemişti. Tanrı biliyor ya, onun bu şekilde konuşmasına alışmış olmalıydı.

Link yumuşak bir sesle, "Mav'ın onun hakkında bir dosyası olduğuna eminim, eskiden uyuşturucu sattığı zamanlardan kalma," dedi. "Belki ona erişebiliriz? Ya da Lodestar'ın erişmesini sağlayabiliriz?"

"İyi düşünmüşsün."

"Sence yardım edecek mi?" Nyx sorguladı. "Yani, hepimiz onun nasıl bir joker olduğunu biliyoruz. Kadının kendisinden ziyade Mav ile aralarında geçen konuşma hakkında Ghost'u sorgulamayı tercih etmemizin bir nedeni var."

"Sanırım öyle olacak," diye söze girdi Link. "O iyi bir insan. Çok kaçık ama iyi insanlar. Ve tüm bunları bir sebepten ötürü yapıyor, ki bu sebep para değil."

"Bu onu daha tehlikeli ve daha büyük bir joker yapar," diye karşılık verdi Nyx, sonra patlayıcı bir homurtu çıktı ve odanın içinde yüksek bir çarpma sesi yankılandığında şaşırmadım.

"Tanrı aşkına Nyx, bizi dışarı mı attırmaya çalışıyorsun?"

Giulia bir anda hışımla içeri daldı ve sağlam koluyla Nyx'in elini tutup onu kendine doğru çekerek beni şaşırttı.

"Stresli olduğunu anlıyorum, ben de öyleyim, Tanrı biliyor, ama şimdi kendini kaybetmenin zamanı değil." Bir mirketin boz ayıya geri çekilmesini söylemesi gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Beni duyuyor musun, Nyx? Kendini kontrol altına al."

İçeri daldığı için odaya girdim, beni fark etmesinler ve dışarı atmasınlar diye kendimi küçülttüm.

Neler olduğunu bilmeye onların anlayabileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

Günahkârlar'a bağlı olan herkes aynı cehennemden geçiyordu ama hepsinin geçmişi benimkine benzemiyordu.

Güvenlik ihtiyacı, her şeyin yolunda gitmesi ihtiyacı, kurtları uzak tutabilecek ve beni delirmekten alıkoyabilecek bir dürtüydü.

Nyx'in burun delikleri Giulia'nın cevabı karşısında alevlendi ve Link, "Neler oluyor?" diye sordu.

Ona bir bakış attım, endişeli olduğunu gördüm ama Link pek de endişeli değildi. Çok neşeli, çok şakacıydı. Çok mutlu ve şanslıydı.

Doğuştan bir katilin olabileceği kadar.

Sonuçta katil palyaço kavramını kolayca kabullenmemizin bir nedeni vardı.

Sırtımları ve kıkırdamalarıyla, birini boynundan bıçaklayabileceklerini düşünmek çok kolaydı...

Aynen benim yaptığım gibi.

Oops.

"Giulia, şey, o-"

İçini çekti. "Tanrı aşkına, Nyx. Ben kanser değilim."

Dudağını kemirdi ve hayatımda ilk kez, bu adamı tanıdığım, düşüşlerini ve kötü alışkanlıklarını gördüğüm ya da onu neyin harekete geçirdiğini bildiğim uzun bir yaşamda, onu hiç bu kadar kararsız görmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Yani...

Tanrım.

Gergin miydi?

"Neler oluyor?" Storm talep etti.

"Ben hamileyim. Bazı testler yapıldıktan sonra öğrendim."

Link gözlerini kırıştırdı. "Huh." Sonra şaşkınlığı geçince sırtışı yeniden ortaya çıktı ve her zamanki gibi o lanet gülümsemesi bulaşıcıydı.

Öyle ki, her şey çığırından çıkmış ve dünyalarımız altüst olmuş olsa da, bu manzara beni sırtmaya itti ve kardeşler Nyx'in etrafını sararak tebrik çılgınlıkları atarken, Giulia'nın yanına kaydım ve tıpkı dışarıdaki çocuklara yaptığım gibi kolumu dikkatlice beline doladım.

"Anne olacaksın."

Bana bakarken dudağını ısırdı. "Öğrenmek için ne gün ama, ha?"

"Evet, öyle," diye kabul ettim, "ama belki de tünelin ucundaki ışıktır, değil mi? Tüm bunları sevdiklerimiz için yapmayacaksak başka ne için yapıyoruz ki?"

Bunun üzerine kaşlarını çatı, sonra mırıldandı: "İyi misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Daha iyiydim. Ama bu iyi bir haber." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Psikopat ebeveynler olacaksın ama bu gösteriyi hiçbir şey için kaçırmazdım."

Beni kucakladı. "Bir yere gitmeyi planlıyormuşsun gibi geldi."

"Öyleydim." Ama içimi çektim. "Şimdi okul gibi önemli şeyleri hatırlayan havalı teyze olmam gerekiyor."

Giulia homurdandı. "Ben uzaylı değilim. Nyx gibi değilim." "Onun Marslı bebeğini doğuran sensin."

"Onun Jüpiter'den geldiğini düşünmeyi tercih ederim," diye alay etti ve geri çekilerek bana gülümsedi. Beni incelerken bakışlarında bir yumuşama oldu ve mırıldandı: "Bizim için gerçekten mutlu musun?"

Başımı salladım ve ciddiye dim. "Dediğin gibi berbat bir zamanlama ama aynı zamanda en iyi zamanlama. Bu muhtemelen çocuğu bir ömür boyu hazırlayacak."

Giulia'nın gülümsemesi titrekti. "Bunu beklemiyordum, gerçekten, bu yüzden sürpriz oldu." "Sürprizlerle dolu bir gecede."

O cevap veremedi Nyx beni kollarının arasına aldı ve daha önce yaptığı gibi yüzünü saçlarıma gömdü.

Çok garip bir yaratıktı.

Çok güçlü, çok kuduz, çok tehlikeli, ama sevdiği kadınla? Siktiğimin macunu.

Bu kadar yakın olmamamızın nedenlerinden birinin de bu olduğunu biliyordum. Çünkü onun için çok şey ifade ediyordum ve kaçınabileceği her şeyden kaçınırdı.

Bu düşünce yankılandı ve mırıldandım, "Eğer bir kız taşıyorsa onu kontrol etmesen iyi edersin."

"Giulia benim lanet ruhumu taşıyor, Indy," diye homurdandı.

"Giulia'dan bahsetmiyordum. Sana nasıl ulaşacağını biliyor, ama sevişmediğin ama sevdiğin kadınlara karşı nasıl olduğunu biliyorum."

"Daha önce hiç sevdiğim biriyle yatmamıştım," diye karşılık verdi.

"Doğru. Sanırım bu hepimiz için bakir bir bölge, ama ne dediğimi biliyorsun, bu yüzden konuyu değiştirmeye çalışma. Onu sevmek ve korumak çok acı verdiği için kızından uzaklaşabileceğini düşünüyorsan, kışına tekmeyi basarım."

"Giulia'nın yapacağının yanında bu hiçbir şey."

"Bu da onu senin için mükemmel yapıyor," diye takıldım, onu sıkıca kavradım. "Senin iyiliğin için," diye devam ettim, sesim artık daha ciddiydi, "umarım kız olur. Umarım sana huzur getirir Nyx. Gerçekten öyle umuyorum."

Kollarımda gerildi. "Ben barışı hak etmiyorum."

"Hayır mı? Ben katılmıyorum ve Carly'nin de katılacağını biliyorum." Giulia'ya yaptığım gibi, parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onun yanağına bastırdım. "Senin mutlu olmanı istiyorum kardeşim."

"Bir baba olarak sıcıp batırdığımı görmek için burada mı kalacaksın?"

"Hayır, yapmadığından emin olmak için buralarda olacağım." Ona gülümsedim. "Emin değildim. Cruz'la konuşmanıza kulak misafiri oldum."

"Senin yaptığını düşündüm."

Homurdandı. "New Orleans'a dönmeni istemiyorum Indy. Seni burada istiyorum. Tam burada. Olunabilecek en güvenli yer gibi görünmeyebilir ama bize kim savaş açtıysa bedelini ödeyecek. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Var ve ben de bu işe bulaşmak istemiyorum."

"Cruz haklıydı. Bu karmaşanın içinde doğduk. Taşınmak hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece her şeyle tek başına başa çıkacağın anlamına gelir. Bunu senin için istemiyorum, kardeşim."

"O zaman Giulia'yı hamile bırakman iyi oldu, değil mi?" Huysuzca mırıldandım. "Çünkü artık buralarda kalacağımdan eminim."

Biraz midesi bulanmış gibi görünse de sırtıışından memnundum ve bunu anladım. Nyx bir katildi.

Herkesin tanımına göre kötü bir adam. Sadece Giulia'nın değil.

Birlikte bir bebek yapmışlardı ve bunun ona, bilmese bile, aradığı huzuru vermesini umduğumu söylediğimde ciddi dim.

Son bir kez sıkarak beni bıraktı ve yıllardır kardeşimle yaptığım en anlamlı konuşmadan beni kurtardı.

Konsey üyelerinin Giulia'yı sakatlığından dolayı nazikçe kucakladıklarını ve çocuğunun boynuzlu doğmasından dolayı onunla dalga geçtiklerini, hiçbir şey duymamış gibi boş boş bakan Rex'i ve yüzü özlemle gerilmiş Rachel'ı gördüğümde bir iç çektim.

Çok şey havada kalmıştı, çok şey yanıştı, çok şeyin değişmesi gerekiyordu ve yine de Giulia'nın karnının derinliklerinde geleceği müjdeleyen bir tohum vardı.

Bunu hatırlamam gerekiyordu.

CRUZ

BOMBALAMADAN SONRAKİ GÜN, her şey hala belirsizdi, ki bunun beklenen bir şey olduğunu düşündüm.

O lanet olası kulüp binası bir düzinemizi kalıcı olarak barındırıyordu, bu da kıyafetimiz, tuvalet malzememiz, hiçbir şeyimiz olmadığı anlamına geliyordu.

Telefonlarımızın patlamada kaybolduğu ve izleme ekipmanlarımızın da patlamada yok olduğu gerçeğini de eklersek, işler daha da kötüye gidemezdi.

Sadece insanları, iyi insanları kaybetmekle kalmadık, kimliklerimizi de kaybettik.

Cüzdanlarını üzerlerinde taşıyanlar dışında hiçbirimizin kimliği yoktu, ancak kulüp binasında yaşıyorsanız, üzerinizde genellikle nakit taşımazdınız. Eğer sıradan bir iş adamıysanız bu, evinizdeki tuvalete giderken yanınıza çantanızı almak gibi bir şeydi.

Kulüp binası bizim evimizdi ve onu kaybetmiştik.

Ağır hasar görmüş olsalar bile yatakhanelerin hâlâ ayakta olmasına şükreliyordum çünkü bu, Stone ve Steel'in her şeylerini kaybetmedikleri anlamına geliyordu; Lodestar, kızlar ya da Ghost ve diğerleri de öyle.

Tatána'nın bulunduğu yerde, E'nin MC'nin karesine eşit olduğunu anlamak için beyin cerrahisi olmaya gerek yoktu, değil mi?

Tatána ve David birbirine karışmıştı ama en önemli bilgi ve istihbarat toplayıcısı hâlâ bir hastane yatağında baygın yatarken, konseyi döngüde tutmak için bu bilgiyi ne zaman ekleyeceğine karar vermek kolay değildi.

Hayatımızdaki karmaşanın triyajını yapmak hesaplanması zor bir şeydi ve uzun zamandır ilk kez konseyde olmadığım için minnettardım, MC'nin bütünü için büyük kararlar vermek zorunda olmadığım için minnettardım.

Bir parçam yardımcından başka bir şey olmadığım için kızgındı, ama şimdi hayatımı değiştirecek seçimlerin yapılma zamanı gelmişti, arka koltukta olmaktan memnundum.

Mecazi anlamda ve gerçek anlamda, çünkü bisikletlerimiz patlamanın içinde kalmıştı. Federallerin bize söyleyebildiği kadarıyla, aslında bombanın ana itici gücü onlardı.

Evet, patlama büyüktü ama depolarımızdaki gaz işleri bambaşka bir boyuta taşınmıştı. Patlamayı daha gnarier ve daha vahşi hale getiriyor.

Konseye en yakın kardeşlerden biri olduğum için Link ve Nyx'le birlikte bir kafesin içinde Budget Basement moteline doğru gidiyorduk ki bu, büyük olasılıkla, yeni kulüp binasının temelini atarken önümüzdeki birkaç ay boyunca başımı koyacağım yer olacaktı.

Neyse ki aramızda çok sayıda müteahhit vardı, bu da bir şeydi, ancak bu, yapmamız gereken ağır iş planlamasını ortadan kaldırmadı.

Bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyordu ve mühendislik diplomam nedeniyle bu işe gireceğimi biliyordum. Bu tür projelerde çalışmaktan nefret ederdim çünkü binaların kurallara uygun olduğundan emin olmak migrenimi azdırırdı ama ailem için bunu yapardım. Sorun şu ki, kardeşler Yaşlı Hanımların yetmiş iki onsluk bifteğe muhtaç kuduz köpekler gibi buna göz diktiklerini görmüyorlarsa aptalın tekiydiler.

Bu durumdan faydalanacaklardı, istedikleri gibi davranacaklardı.

Tek tesellim, herhangi bir yerin pembeye boyanacağından ya da çiçeklerle kaplanacağından şüphe etmemdi.

Indy'nin dairesinde olsalardı çiçekleri alırdım elbette.

Kahretsin, onu özledim. Onu çok özledim. Ve sadece bir gece olmuştu. Ama aramızdaki duygusal mesafe onun Mars'ta kalmasından daha kötüydü ve onu bana geri getirip getiremeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Link çok hızlı sürdüğü için West Orange'ın bir bulanıklık içinde yanımdan geçip gitmesini izlerken çenemi ovuşturdum, Nyx "İç çekmeyi kes lan!" diye homurdandığında içimi çektim ve sarsıldım.

Baba olmasıyla ilgili haberleri duymuştum ve bunun onu pek neşelendirdiğini söyleyemezdim, bu kesindi.

Ayaklarımı arka koltuğa uzatarak kısa yolculuğa hazırlandım ve "İç geçirecek çok şeyim var" diye mırıldandım.

"Sorunların olduğunu mu sanıyorsun? Dünyaya yeni gelen bir bebeğim var ve bir şekilde bizim için bir ev yapmam gerekiyor."

Sorun para değildi, zamandı. Bunu biliyordum.

Zaman bizim için her zaman bir sorundu.

Önümüzdeki birkaç gün içinde Five Pointers için Kanada sınırına gitmemiz planlanmıştı ama sonra David'den Tatána'ya, bombalamadan kulüp binasının yeniden inşasına, Bear'dan Maverick'e kadar tüm bu diğer şeylerle birlikte... hiç yağmur yağmadı ama bardaktan boşanırcasına yağdı.

"Havuz evinde kalabilirsin."

"O amcık nerede yaşıyordu?" Nyx gürleyerek Link'in irkilmesine neden oldu. "Bunu unutmuşum."

"Şey, ben yapmadım. Orayla hiçbir alakam yok. Dün gece yaptığımız gibi Rachel'da kalacağız."

"Sin'in evine ne dersin? Durum böyleyken muhtemelen sorun etmez." "Tiffany ve Sin orada yerlerini aldılar. Onları dışarı atmayacağım." Nyx bir iç çekti. "Bu

Sadece Giulia'nın ne istediğini anlamaya çalışıyorum ve onun ne kadar titiz olduğunu bilmediğimizden değil."

"O kadar da özel biri değil," diye karşılık verdi Link. "Senin psikopat kışına razı olmakla kalmadı, kulüp binasında yaşamaktan da memnundu."

"Bu hamile kalmadan önceydi. Onun temizlik manyağı kışının steroid aldığını düşünsene. Stresli olduğu için Rachel'in mutfağını temizlemesini yasaklamak zorunda kaldım bile."

Başımı salladım. "Hayal bu, dostum. Stresli olduğunda temizlik yapacak bir kadın istiyorsun." Nefesimin altında ısıklık çaldım. "Terlediklerinde ve elleri ve dizleri üzerinde olduklarında mı?"

Nyx koltuğunda dönerek bana ters ters baktı. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. O pozisyonda kız kardeşimin üzerinde ereksiyon olduğunu düşünmek mi, yoksa etrafta dolanıp başka bir amcığı böyle düşünüp düşünmediğini merak etmek mi?"

Ona bir bakış attım, ikiyüzlü kışımın yapabildiği kadar samimiyetle dolu bir bakış. "Ona aşığım, dostum."

Yüzünü buruşturdu. "Siktir."

Biraz gülümsedim. "Bunun seni neşelendireceğini düşündüm."

"Tam olarak değil. Lanet olsun, kardeşimi onunla birlikte düşünmek istemiyorum."

"Neden olmasın? Onun için yeterince iyi değil mi?" Şaka yaptım, bu da bana ters bir bakış kazandırdı, ama kahretsin, Caro lanet Dunbar ile büyüdüm. Bakışların öldürebileceğini biliyordum ve eğer öldürseydi, beş dakika içinde ölmüş olurdum.

"Evet, evet, nedeni bu. Geçimini sağlamak için kardeşler için ceset temizlediğin gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok, eşsiz yeteneklerin sayesinde bizimle birlikte olduğun gerçeğiyle de hiçbir ilgisi yok..." Sesi dağıldı ama uyarısı açıktı. "Onunla yatarsan, ben de seninle yatarım."

"Buna güveniyorum," diye ona güvence verdim ve bunda ciddiye dim. "Eğer ona zarar verirsem, kışıma tekme yi yemeyi hak ederim. Her zaman, her yerde."

Link ofladı. "Nyx, işin ciddi olduğunu böyle anlarsın. Bir adam kendisine dayak atılması için hizmet ediyorsa, işin ciddiye bindiğini anlarsın."

"Benim için öyleydi ama onun için öyle olduğunu sanmıyorum.

Uzaklara sürükleniyor." Nyx yumuşak bir sesle, "Duydum," dedi.

"Dün bu yüzden içeri daldığınızı düşündüm."

Yüzünü buruşturdu. "Onun tekrar New Orleans'a kaçmasına izin vermeyeceğim. Onu o iğrenç şehirde düşünmek beni çok korkutuyor."

Link güldü. "Amerika'daki en iyi şehirlerden biri."

"Kışını beladan uzak tutmaktan aciz bekâr kız kardeşim için değil." Link güldü.

"Tanrım, evet. Küçük bir pislikti, değil mi?"

Merak ettim, "Öyle miydi?" diye sordum.

Link dikiz aynasından gözüme takıldı. "Evet, öyleydi. Kahretsin, korkunçtu. Şiddetli bir şey. Kışını Jersey'den kurtarmak, hepimizi rahatlatmak neredeyse bir rahatlamaydı, ama sonra ne yaptığıyla ilgili haberler ortaya çıkacaktı ve bu da yaşlı Mad Dog'un ağzını köpürtecekti."

Nyx koluna bir yumruk attı ama Link sırtlamakla yetindi, sanki bu deli herifin suratına vurmak hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi neşeyle kardeşimizle dalga geçti.

"Şimdi biraz yumuşadı, değil mi?" Indy'nin bu versiyonunun yumuşak başlı olup olmadığını merak ederek sordum.

Görebildiğim kadarıyla başını belaya sokmadı ama çok tehlikeli adamlara ağzını açmakta bir sakınca görmedi. Bu ya cesaret ya da aptallıktı.

"Tanrım, evet," diye gürlledi Nyx. "Sanki artık ot kullanıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama geri döndüğünde değişti."

Kaşlarını kalktı. "Annen öldüğü için geri geldi sanıyordum."

"Yaptı ama onu değiştirenin bu olduğunu sanmıyorum. Pek değiştirmede. Sonunda, hiçbirimiz çok yakın değildik.

"Bizimkiler Kevin'in yaptıklarını, Carly'nin öldüğünü ve neden öldüğünü bir türlü kabullenemediler, her şey... yani, tam bir karmaşaydı.

"Caleb on altı yaşındayken pis işlere bulaşmaya başladı. Çalıntı araçlarla geziyor ve aptalca hareketler yapıyordu." İcini çekti. "Ben ve Indy onu düzeltmek zorunda kaldık."

Bu içgörü karşısında gözlerimi kıstım ve "Dur bakalım, yakalandığı için ona bu kadar kızmanın nedeni bu mu?" diye sordum.

"Evet, çünkü ikimiz de onu yola getirmek için çok zaman harcadık ve çok enerji harcadık."

"Bu çocuğun doğru ve dürüst olmasını sağlamanın tek yolu onu lanet olası bir cetvele bağlamaktır. Hapishane ona iyi gelecektir," dedi Link ve kamyonu bir bütün olarak bilgilendirdi. "Rikers'ın kimsenin ruhu için iyi olduğundan emin değilim."

"Genelde aynı fikirde olurum ama Caleb hiperaktif küçük bir pislikti. Oraya gidip kendine bir çift taşak bulması gerekiyordu. Büyü artık. MC bir oyun değildir, öylece oynayamazsınız ve o da bunu yapıyordu. Dibe vurması an meselesiydi ve şimdi vurulmasını ve gençken biraz hapis yatmasını tercih ederim çünkü davasına bakan yargıç ne kadar sert olsa da, beş yaş daha büyük olsaydı, yemin ederim onu ömür boyu hapse gönderirdi."

Nyx yüzünü buruşturdu. "Haklı olmandan nefret ediyorum dostum ama öylesin."

"Ben her zaman haklıyım," diye cıvıladı Link, bu da ikimizin de gözlerimizi devirmemize neden oldu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bu saçmalığa inanmaya devam et, Link."

"Güven bana, yapacağım." Beni bir bakışla daha sıkıştırdı, sonra da "Indy'yle aranızda neler oluyor?" diye sordu.

"Bir motorcuyla birlikte olduğu için deli olup olmadığını merak ediyor. Onu suçlayamam. Olanlardan sonra değil, ve sonra tüm diğer boklarla..."

Nyx iç geçirdi. "Kahretsin, henüz kilisede paylaşmadım."

Link'in kaşları kalktı. "Burada ne tür bir boktan bahsediyoruz?" "Bu uzun bir hikâye ve biz zaten moteldeyiz."

Link konuyu değiştirerek, "Şükürler olsun ki Lodestar o bilgiyi sürücüsünden çıkardı," diye mırıldandı. "Demek ki o amcık hapse girmemek için moteli satacak."

Tam olarak yanlış olmasa da... "O kadar da harika mı bilmiyorum. Yani Maverick'in sabit diskindeki her şeyi klonlamış Link. Muhtemelen bunu yapmaması gerekirken."

"Maverick zaten biliyorsa hiç şaşırmam. Ona karşı tuhaf davranıyor," diye belirtti Nyx. "Ona kendini asması için yeterince ip verir, sonra da onu indirir. Her seferinde."

Karşı ıkamayacağım için, özellikle de ne yaptığımı bildiğim için, "Sence askerlik yaparken de sevişiyorlar mıydı?" diye mırıldandım.

"Evet," dedi Link ve Nyx aynı anda.

"Aksi takdirde onu bu kadar rahat bırakması mümkün değil," diye devam etti Link.

"Katılıyorum," diye mırıldandım, başımla onu onayladım. "Yine de onu sikinden tutup gezdirdiğini sanmıyorum." "Hayır, o artık Ghost'un elinde. Onu hastanede gördün mü?" Link yüzünü buruşturdu.

motelin otoparkına girdi. "Eğer bir kukum olsaydı, ağlardım. Taş kesilmiş gibiydi, sanki öleceğini düşünüyordu."

"Birlikte uyuyorlar," dedi Nyx yumuşak bir ses tonuyla. "Sevişmiyorlar, anlayabildiğim kadarıyla değil, ama uyuyorlar."

Kaşlarım kalktı, çünkü herkes Maverick'in uyku konusunda ne kadar tuhaf olduğunu biliyordu.

İlk döndüğünde odasına gizlice giren birkaç kulüp fahişesini korkutmuş, boğazlarına bıçak dayamıştı. Lacey adında bir sürtüğü neredeyse doğruyordu. Kısa süre sonra gitmişti, şükürler olsun.

Maverick, kastetmediği şeyleri söylemeyen bir adamdı.

Orospulara onu rahat bırakmalarını, sakso çekmenin derdine derman olmayacağını söylemişti ama dinlememişlerdi.

Olayın ardından hiçbirimiz Lacey'ye pek sempati duymamıştık, zaten bu yüzden gitmişti ama yine de Maverick ve Ghost'un bu şekilde birlikte yatıyor olmaları aralarındaki bağın giderek güçlendiğinin bir göstergesiydi.

Dürüst olmak gerekirse, Mav'ın iyiliği için, onunla biraz huzur bulmasını umuyordum. Tanrı biliyor ya, ikisi de bunu hak ediyordu.

"O iyi olacak, değil mi?" Link dönüp bana bakarak sordu.

"Benim doktoram tıp üzerine değil," diye hatırlattım ona, tıpkı kardeşlerime her hafta hatırlatmak zorunda kaldığım gibi.

Nyx, "Evet, ama siz bizden daha çok şey biliyorsunuz," diye mırıldandı.

Yüzümü buruşturdum, çünkü bu bir yalan değildi. Satır aralarını okuyabiliyordum ama bu işlerden anladığım söylenemezdi. "Başındaki hasar o kadar da kötü değilmiş, bu yüzden neden hâlâ bilincinin kapalı olduğundan emin değiller."

"Görünüşe göre doktorlar da bizim gibi - ona kulüp binasına girebileceğini düşündüren şeyin ne olduğunu bilmiyoruz."

"Evet, ama onun tıbbi dosyasıyla ilgili daha çok cevabım var," diye gürledim. "Peki ya Bear?" Nyx sesini alçaltarak sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Duruma göre değişir. Ve sonrasında bile, eğer başarır, ki başaracağından oldukça emin görünüyorlar-"

"Sadece personel Rex'ten korktuğu için."

"Evet, Stone da aynı fikirdeydi, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Nyx.

"Sorun daha sonra olacak. Maverick'in nasıl olduğunu gördün. Bear neden aynı olmasın?"

"Yani diyorsunuz ki başarabilir, atlatabilir ama biz onu depresyondan kaybedeceğiz öyle mi?"

"Olabilir," dedim acımasızca.

"Tanrım. Bunun olmayacağından emin olmalıyız."

"Biz bir aileyiz. Böyle bir şey olmayacak. Bunu atlatacak ve daha normal bir hayata dönmek için neye ihtiyacı varsa, biz o konuda varız," diye karşılık verdi Link, sesi kararlıydı, sanki belli bir şekilde söylerse, taşa oturacaktı gibi.

Üçümüz de başımızı sallayarak onayladık ve Nyx elini yumruk yapıp "Sizi bilmem ama ben biraz taşak patlatmaya hazırım," diye mırıldandığında Link ve ben de hemen onun yanında yer aldık.

Indy

Yaptığım çizime bakmadan, çalan ve saatlerdir susmayan telefona cevap vermeden BOŞLUĞA BAKTIM.

Ya da en azından öyle hissettirdi.

Çok sayıda müşterim vardı ve hepsi iki ayda bir randevularına gelmeye çalışıyordu ama şu anda bununla uğraşamazdım.

Hayatım boyunca en kötü travmalarla başa çıkmıştım ama şu anda hepsi biraz fazlaydı.

Kapım açıldığında ve Cruz'u orada dururken bulduğumda, rastgele bandajlar ve kesiğinin altında daha fazlasının çıkıntıları dışında, her zamanki, sakın haline benziyordu, çığlık atmak mı yoksa gülümsemek mi istediğimden emin değildim.

Onunla ilgili zamansız bir nitelik vardı. Onu göndermezsem yüz yıl sonra bile hâlâ orada duracakmış gibi hissettiren bir şey.

Kahretsin, belki de onu göndermeye çalışsam bile hala orada duruyor olurdu. Onun kararlılığını bildiğimden, bu uygun olurdu.

Bu konuda üzgün olamazdım, bu yüzden asıl sorum neye üzüldüğümdü?

Bu düşünce beni gergin bir şekilde yutkunmaya itti, tabii ki bunu fark etti, kaşlarını kaldırdı ve sonra sordu, "Şimdiye kadar Georgia'da kıcını kovalıyor olabileceğimi düşünmüştüm."

"Burada olduğum için yeğenlerime teşekkür etmelisiniz."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Ben de beni söyleyeceğini umuyordum." Dudağımı ısırdım. "Sen olduğunu söylemeyecek değilim."

İçini çekti. "Bir erkeğin kulaklarına müzik, Indy."

"Ben böyleyim, biliyorsun," diye gürledim ve ona bakarken sandalyemde geriye doğru sallandım. "Seni itersem düşecekmişsin gibi görünüyorsun."

"Çoğu erkek yapmaz mı? Eğer onları yeterince sert itersen?" Alt dudağımı kemirdim. "Kanepeye otur."

"Sana patronluk taslayanın ben olduğumu sanıyordum?" Çenemi yukarı kaldırdım. "Yaralı olan ben değilim."

"Doğru." Bana kaşlarını kaldırdı, sonra kanepeye çekildi. "Sanırım bu beni dışarı atmak istemediğine dair iyi bir işaret."

"I-" Niyetim asla bu değildi. Bunu bilmiyor muydu? "Bu seninle ilgili değil, Cruz." "O piç kurusu, biliyorum. Genelde benimle ilgilidir ve bu olayda da benim hayatım söz konusu."

Dudağımı biraz daha kemirdim. "Aptalca davrandığımı biliyorum," diye fısıldadım, sesim kısıktı.

"Hayır, değilsin," diye hemen karşı çıktı. "Mantıklı davranıyorsun. Akli başında hangi kadın bu hayata bağlı kalmak ister ki-"

"Oradan geliyorlar ya da dünyaları zaten kötüyse." Yüzünü
buruşturdu. "Evet."

Ona başımı salladım. "Neden motorcusun Cruz? Neden, annen bir Fed'ken ve sen gerçekten iyi bir aileden geliyor gibi görünürken?"

"Ben yaptım. Babam harika ama annem... değil. Bunun onun federal olmasıyla da bir ilgisi yok. Sadece o bir psikopat."

"İşte bu yüzden Günahkârlar'ın yanında kendini evinde gibi hissediyorsun, anladığım kadarıyla," dedim ve kendime rağmen dudaklarımda bir gülümseme dans etti.

"Evet, nasıl olmayayım ki?" Yüzünü buruşturdu. "Büyükbabam İrlanda mafyası tarafından -" Tereddüt etti. "Tanrım, on beş yıl önce mi? Onun gibi bir şey."

"Onu hiç o kadar iyi tanımadım, çünkü Caro'nun bir domuz olmasından pek memnun değildi, oysa kendisi kesinlikle pis işlere bulaşmıştı. Her neyse, aptal kıcı kesildi ve o zamandan beri annem katilini bulmak ve ölümündeki 'yanlış' düzeltmek için bir tür kanunsuz görevde."

"Eğer onu seviyorsa, bu onun için bir hata olacaktı."

Omuz silkti. "O zaman aptalın teki. Babam da annem kadar harika bir babaydı. Öte yandan benim babam iyidir. Çok iyi anlaşırdık, hâlâ da öyle. O normal biri, şükürler olsun."

"Bu da organize suçlara girme kararınızı daha da sıra dışı kılıyor."

Burnuna vurdu. "Birkaç cümleyle geçmişimi öğrenebileceğini mi sanıyorsun?"

Bu sefer ciddi bir şekilde gülümseyecek kadar azarlanmış bir şekilde sandalyemi salladım ve "Özür dilerim, can kulağıyla dinliyorum" diye mırıldandım.

Çenesini eğdi. "Bu pek de iyi bir hikâye değil Indy," diye uyardı.

"Hiçbir başlangıç hikâyesi öyle değildir," dedim kuru bir sesle. "Radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılmadığın sürece... oh, bekle, bununla başa çıkabilirim."

Homurdandı. "Bildiğim iyi oldu ama o kadar da ilginç bir şey değil."

"Akıllı bir çocuktum. Çok zekiydim. On beş yaşındayken bir sürü burs kazandım ve diğer çocuklar birinci sınıflarını bitirmeye çalışırken ben New York Üniversitesi'nde iki lisans diploması alıyordum."

"Hangileri?"

"Kimya ve Yapı Mühendisliği."

"Senin zeki bir piç olduğunu bilmek beni ıslatmamalı, değil mi?" Dudakları seğirdi. "Seni ne tahrik ediyorsa Indy... hepsi iyi."

Gözlerindeki o pırıltıyı sevdiğim için sordum: "Demek ki köprüler falan inşa edebiliyorsun. Gerçek olanları kastediyorum. Değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Evet. Teknik olarak öyle. Yine de bir lisansa ihtiyacım var. Bir süre önce almıştım ama süresi doldu. Bar işletirken buna pek ihtiyacım olmuyor."

"Hayır, sanırım değil. Neden Kimya ve Yapı Mühendisliği?"

"Bir şeyler inşa etmeyi ve bir şeyleri yok etmeyi hep sevmişimdir." Omuz silkti. "En sevdiğim konuların bir araya geldiği bir doktora programına bile girdim - Kimya Mühendisliği. Bu on kat daha eğlenceliydi." Burnunun kenarı kırıştı, sanki aklından bir düşünce geçmişti, gözleri de kararmıştı ama bunu yüksek sesle ifade etmedi.

Neşesini kaçırın şeyin ne olduğunu merak etsem de sadece "Doktora mı yaptınız?" diye sordum.

"İstiyorum." Boğazını kaşdı ve sanki daha önce binlerce kez görmemişim gibi dikkatimi oradaki negatif dövmeyle çekti. "O tipe benzemiyorum, değil mi?"

"Hayır, ama işte bu yüzden görünüşün aldatıcı olabileceği gerçeğini seviyorum." Oturduğum yerden kalktım, bu kadar çok şey paylaştığım, ama benimle sadece DNA'sını paylaşan bu adam birden ilgimi çekti.

Ama benim sözlerim konuşmayı değiştirdi; gözleri bana dikildi. "Bu senin ilk cinayetin değildi,

değil mi?

Öyle mi?" diye sordu, başını yana eğerek. "Keşke öyle olsaydı."

"Kim?"

"David benim ilk takipçim değildi."

Gözleri gerçek bir şaşkınlıkla irileşti - onu kim suçlayabilirdi ki? "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Görünüşe göre, belli bir tipi kendime çekiyorum." Ona kaşlarını çatıttım. "Sen de bir tavşan kazanına mı dönüşeceksin?"

"Bir şey kaynatıyorum ama asla masum tavşanlar değil." Sırıttım. "Bildiğim iyi oldu."

"Yani Indy, beni yanlış anlama, çok güzelsin ama neden seni takip edenler var? Biri deli, ikisi? Delilik."

"İnsanlara karşı iyiyim. Bu da sorunlara yol açıyor." Elbette Shane hiç de David gibi değildi. Agresif biriydi.

İşler hep böyle sonuçlandı, değil mi? Ben onları bitirene kadar.

"O sikişte çok rahat olduğunu biliyordum." Bir nefes verdi. "Bugün olan onca şey arasında kafamı en çok karıştıran bu oldu."

Duruma rağmen, uzun zamandır beni çok üzen bir şey hakkında konuşulmasına rağmen ve Shane'in beni *kötü bir şekilde* incitmeyi başarmış olmasına rağmen, ki bu yüzden önce ben onu incittim, eğlenerek, "Hizmet edebildiğime sevindim," diye mırıldandım.

Beni inceledi, tıpkı çözmesi gereken ama çözemediği bir problemi incelediğini hayal ettiğim gibi.

Artık eğitimini biliyordum, uyuyordu.

Cruz çok üstün biriydi. Sakindi, doğasında huzurlu olmak olduğu için değil, analitik olduğunu fark ettiğim için. Ben onu dışarıda pek bir derdi olmayan sıradan bir barmen olarak düşünürken o cevapların peşinde koşuyor ve çözümler buluyordu.

"Nyx bugün bana seninle ilgili bir şey anlattı. Annenin ölürken seni eve getirdiğini ama senin farklı olduğunu söyledi. Değişmişsin. Ve bunun onlarla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu."

"Onlar öldüğünde çok büyümek zorunda kaldım," diye düzelttim. "Caleb'ın bir kız kardeşe ihtiyacı vardı, delinin birine değil. Ama haklısın, bu yaklaşık bir yıl önce oldu. Shane..." Boğazımı temizledim. "Öldü."

"Yine mi makas?" diye sordu. "Onları senden saklamaya başlamalı mıyım?" Burnum kırıştı. "Hayır. Bir araba krikosu."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bir araba krikosu mu?" Bunun üzerine öne doğru eğildi, merakı açıktı. "Ne oldu böyle?"

"Lastiklerimi kesti ve değiştirirken beni eve bırakmayı teklif etti. Ona nereye gideceğimi söyledim, beni arabaya sürüklemeye çalıştı... Zaten krikoyu yerine oturtmakta sorun yaşıyordum ve elimdeki en yakın şey buydu."

"Ne oldu?"

"O öldü," diye tekrarlardım sertçe. "Ama o zaman polislerle temasa geçtim ve onlara her şeyi anlattım. Başta düşündüğüm kadar kötü değildi, ama bir süre sonra erkekleri ayartmakla ünlü olduğumu söylemeye başladılar."

Bunun üzerine tısladı, sonra da "Şerefsizler" diye hırladı.

"Evet. David konusunda gergindim çünkü polislerin sicilime ve Güney'de polisler tarafından pek bilinmeyen bağlarıma bakacağını biliyordum ama bunun iyi görünmeyeceğini de biliyordum.

"Benim hatam olmadığı halde bana Kara Dul derlerdi." Bugün o anılarla başa çıkamadığım için

ağzımdan kaçırdım: "Sence Günahkârları gözetleyen Tatána mıydı?"

Başını salladı. "Uyuyor. Uyuyor. Her şeyi düzgünce bağlıyor. Demek istediğim, eğer o ölmemiş olsaydı ve

casusluk yapsaydı, MC'nin onun yaşamasına izin vermesine imkan yoktu."

Bu beni yüzümü buruşturmaya itti. "Çok yazık. Onu kullanıyordu ve muhtemelen Hayalet'in Mav'da bulduğu şeyi arıyordu."

"Bence yeşil kart arıyor olması daha muhtemel," dedi alaycı bir ifadeyle.

Yüzümü buruşturdum. "Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra, biraz Özgürlükler Ülkesi'ni hak etmiyor mu?"

"Eğer istediği buysa aldı." Bir bakışıyla beni olduğum yerde sabitledi. "Sadece beklediğimden daha kanonik bir seviyede."

Ona kaşlarımı çattım. "Sert, Cruz. Sert."

Omuz silkti. "Sizi takip eden bir adamla birlikte bizi gözetliyordu. Bu empati kurmamız gereken birinin davranışı değil."

"Yıllarca cinsel tacize uğramış, işkence ve eziyet görmüş, ailesi tarafından unutulmuş ve etrafta sürüklenen bir ruh gibi dünyanın kendisinde kaybolmuş, yasadışı bir ülkede saklanan bir yabancıydı. Sanırım onun mantığını anlayabiliyorum."

Bakışlarında beni etkilemesini istemediğim ama etkileyen bir sıcaklık belirdi. "Oldukça iyi bir avukat."

İçimi çektim. "Evet, birileri olmak zorunda, değil mi? Ve bu Tatána'yı bir yere götürmeyecek, değil mi? O artık yok. Ölmek için ne korkunç bir yol." Ürperdim, çünkü Storm ve Nyx arasındaki konuşmaya kulak misafiri olan Giulia'dan seyreltilmiş bir versiyonunu duymuştum.

Aslında baldızım tam bir bilgi hazinesine dönüşüyordu. Bunun, onun da benim kadar sinsi olmasına yardımcı olduğunu tahmin ediyordum, belki de hayat tarafından içimden atılmadan önce daha da öyleydi.

Yıllar önce Shane'den sonra West Orange'a döndüğümde sadece biraz huzur ve sessizlik istemiştim.

Ne yazık ki Nawlins'ten ayrılmadan önce David'i etkilemiştim. Ördeği sikeyim.

Belki de bir motorcuyla birlikte olmam gerekiyordu çünkü beni bokun etrafındaki sinekler gibi cezbeden bu sürüngelemlerden uzak tutacak tek şey buydu.

"Beni kapı dışarı etmemeni iyiye işaret olarak mı almalıyım?" Buna verecek bir cevabım yoktu, çünkü kendim de emin değildim.

Onu kovmak için bir nedenim yoktu. Söylediği hiçbir şey Nyx'in yıllar boyunca yaptıklarından daha kötü değildi. Ve o buradaydı, kendi cesetlerini sayıyor olmama rağmen çılgılık atarak tepelerden kaçmamıştı.

Bir kaza sonucu ölüm, hem benim hem de Shane'in vücudundaki savunma yaraları sayesinde şaşırtıcı derecede sempatik bir savcının nefsi müdafaa olarak yumuşattığı bir kasıtsız adam öldürme davası, bir şeydi.

İki mi?

İşte o zaman insanlar ün kazanmaya başladı.

Parmağımı dudağımın dış kısmında gezdirip bakışlarımı masaya dikerek sordum: "Cruz?" "Evet?"

"Sırt parçan üzerinde çalışmamı ister misin?"

Gözlerini kırptırdı. "Yani, kaburgalarım yüzünden pek sayılmaz ama alt yarısı... istersen yapabilirsin." İçimi çektim. "İstiyorum, yani. Kafamı boşaltmam lazım."

"Elbette. Eğer ihtiyacın olan buysa, o zaman buna uyacağız." Ayağa kalktı, itaat etme arzusu açıktı ve içimi ani bir minnettarlık duygusu kapladı.

Bir sürtük gibi davrandığının farkına vardım.

Kardeşlerini kaybetmişti, evini kaybetmişti, eşyalarını kaybetmişti, ama o buradaydı, beni teselli ediyordu, *beni*

etrafta.

Tanrı aşkına, burada kalmasına izin vermeyi bile teklif etmemiştim.

Ayağa kalktığımda suçluluk ve utanç içimi sardı ve bana doğru yürüdüğünde uzandım, parmaklarımı birbirine dolamak için hareket ederken parmaklarımın onunkilerle çarpışmasına izin verdim.

"Gerçekten kaçır mıydın?"

Hayır dememi istediğini biliyordum ama diyemedim. Bunun yerine, "Beni dünyadaki herhangi bir hayvana benzetebilseydin, bu ne olurdu?" diye sordum.

Şaşırdığı her halinden belliydi ama soruyu aptalca bulup geçiştirmede. Mantıklı gerekçelerin ve mantığın gözlerimin önünde deşifre edildiğini görebiliyordum, bu yüzden "Bir porsuk" dediğinde tamamen şaşırmadım.

Bir kahkaha attım. "Ouch."

Gözleri parladı. "Kışkırtıldıklarında ölümcül olan, avlarına ulaşmak için donmuş toprakta avlanabilen? Tanıdığımız birine benziyor mu?"

"Sen öyle düşünebilirsin ama ben kendimi bir tavşan olarak görüyorum. Bazen çok korkuyorum, yaşamak için, nefes almak için çok aptalım. Asla yeterince iyi değilim, pis, haşarat-" diye homurdandım. "Beni bir porsuk ya da puma olarak görmek önemli değil -ki bilgin olsun, bunu tercih ederdim- ama ben kendimi öyle görmüyorum.

"Ben güçlü değilim, Cruz. Değilim."

Parmaklarımı sıktı. "Oldukça güçlüsün, ama kartlar açıldığında ve delice cevapları olan sorularla baş başa kaldığında, her zaman savaşıacaktın. Bir puma, tavşan ve bir porsuğun ortak özelliği, bir silahla yüz yüze geldiklerinde, silahı kullanan adamın üzerine atlamamalarıdır. Kuyruğunu kıstırıp kaçarlar."

"Bunu bilemezsin."

"Öyle değil mi?" Gülümsedi. "Sadece sana burada kalmak istemen için bir sebep vermem gerektiğini düşündüm." "Bir süredir bana bunu veriyorsun ama yol boyunca bu bulanıklaştı."

"Çok doğal. Olanlardan sonra."

"Sana daha önce sormalıydım Cruz, ama kalacak bir yere ihtiyacın olmalı."

"Diğer kardeşlerle kalabilirim. Budget Basement Motel'i yeni satın aldık."

Gözlerim büyüdü. "Yaptın, ha? İlginç. Bildiğim kadarıyla Jamie Peters çılgın bir fiyat istiyordu..." Bana sırtıttı, bu da bana ihtiyacım olan tüm cevabı verdi. "Beyin sarsıntısı geçirmiş ve kaburgaları bantlanmış birini dövebileceğini bilmiyordum," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Nyx ve Link benden daha ikna ediciydi."

"Bahse girerim," diye karşılık verdim, iki kardeşin de yaralı olduğunun farkındaydım. "Ama ciddiym. Orada kalmak zorunda değilsin. Lütfen, seni burada istiyorum. Benimle birlikte." Bu kadar ciddi olmam beni şaşırtmıştı.

Onu burada ne kadar çok istemişim.

Bakışları yumuşadı. "Seni hiçbir şeye zorlamayacağım Indy. Bağımsızlığının yanı sıra boşluğun da senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Yeğenlerimden haberdar olmadan önce bir ayağım bu lanet kapıdan dışarıdaydı ama Cruz'la ilgili o zamansızlık beni etkiledi.

Yüz yıl boyunca orada olacak kadar güçlü ve yiğitti. Beni yüz yıl boyunca avlayacak kadar.

Ve dürüst olmak gerekirse, olmak istediğim tek yer onun kollarıyken beni avlamasındansa onunla yapmayı tercih edeceğim pek çok şey vardı. Huzur bulduğum tek yer.

Lanet olası MC, her zaman olduğu gibi aramıza giren şeydi. Sinirlerim gerilmişti, ama acı bir gerçeği kabul ettiğim için içimi bir coşku kapladı. Ona ihtiyacım vardı.

Günahkar ya da değil.

"Alan ve bağımsızlık benim için önemli ve bunu bilmeni seviyorum ama bunu daha önce fark etmeliydim, bunlar senin kadar önemli değil.

"Bunu sınıflandırmanın hiçbir yolu yok Cruz, bana uyan ya da gerçekten mantıklı gelen hiçbir yolu yok, ama sadece seni kaybetmek istemediğimi biliyorum. Ve evet, bizi az kalsın tuzağa düşürecek olanın ben olduğumun farkındayım-"

"Olabilirsin ama ben senin peşinden gelirdim Indy. Bundan asla şüphe etme."

Ve gözlerindeki kararlılığa, soğuk bir gecede lanet olası bir kucaklaşma gibi olan kararlılığa bakarken, imkansızı başardığımı fark ettim - yüzeyin ötesini gören, bir ömür boyu geliştirdiğim koruyucu katmanların altında ne olduğumu fark eden bir adam buldum... ve yine de beni istedi.

YİRMİ BİR

CRUZ

Yatağımda bir meleklerle uyandım.

Ya da en azından bir meleğin yatağında uyandım.

Yattığım yerden kısıtlı bir şekilde etrafıma bakınırken onu buldum ve birkaç dakika boyunca uyumasını izledim.

Nefes alış verişleri yumuşak, düzgün ve iyi tempoluydu. Stres yoktu. Kabus görmüyordu, stresli bir uyku bile çekmiyordu.

Sakindi.

Ve bu beni rahatlattı.

Dün gece, dövmemin alt yarısı üzerinde dört saatten fazla çalıştıktan sonra, dövme tabancasından kulaklarıma gelen o amansız uğultudan sonra, uykusunu bölmemek şartıyla onunla kalmayı kabul etmiştim.

Uyuyor olmasının olumlu bir şey olduğunu düşündüm çünkü geçmişte bunun bir sorun olduğunu biliyordum.

O hala uyanırken ve telefonunda bir şeyler yaparken uyuyakalmıştım, ama bir şey yapamayacak kadar sarhoştum.

Sikeyim bile.

Ve bugün, yoğun çalışmalardan dolayı sırtım çok ağrıyordu ama kendimi iyi hissediyordum. Hassasiyet gerçekten iyi hissettirdi.

Karnımın üzerine uzanmamın nedeni bu kapsamlı çalışmaydı. Aşırı derecede hassaslaşmış etimi dürtmek benim için iyi bir zaman değildi, bu kesindi.

"Görünüşe göre benimle kalıyorsun, ha?" diye mırıldandı bir esnemenin etrafında kirpikleri dalgalanırken.

Bana bir kez baktı, sonra gözlerini tekrar kapattı.

"Eğer uyuduysan, her gece kalacağım. Valium almaktansa sikime bağımlı olmanı tercih ederim."

Bunun üzerine homurdandı ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümseme belirdi. Kapalı oldukları için, bir şekilde daha da güçlüydü. Gerçekten uyanık ve farkında bile olmadan böyle görünebiliyordu.

"Dün gece beni hiç sikle beslemedin."

"Ne zamandan beri yamyamsın? Sapıkları öldürmekle başa çıkabilirim, ama yamyamlık?

Nuhuh." "Bana karşı alınganlık mı yapıyorsun, Cruz?"

"Emin ol öyleyim. Bir erkeğin etini yemek şöyle dursun, biftek yemekten bile o kadar mutlu değilim." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve merakla bana baktı. "Bir erkeğin nesi?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. İnsan vücudunun hangi kısmı yamyamlara çekici geliyorsa. Belki sen bilirsin?"

Dudakları seğırdi. "Şey, penis değil. Merak etme. Çoğu erkeğin aşağısında fazla et yoktur."

Kıs kıs güldüm. "Ahh."

Göz kırptı. "Yanmayı hissediyor musun?"

"Benim var. Aletimle ilgili hiçbir güvensizliğim olmamasına rağmen." Ona sııttım. "Ve içine soktuğumda nasıl kıvrandığına bakılırsa, pek şikâyetin olduğunu sanmıyorum."

Biraz kıpırdayınca sırtışım büyüdü.

"İşte onayımızı aldık," diye alay ettim, uzanıp elimi karnına bastırdım. "Cidden ama... iyi uyudun mu?"

"Yaptım." Tekrar esnedi. "Dün geceden daha iyi."

"Senin dünyan havadaydı. Anlıyorum. Kaçmadığın için şanslısın ve ben de seni kovalamak zorunda kalmadım. Bu haliyle bir cezayı hak ettin ama çok büyük bir şey değil."

Gözleri karardı. "Bunun adil olduğundan emin değilim."

Suratını asması, dudaklarının büzüşmesini izlemek için elimi hareket ettirmeme neden oldu.

"Hiçbir zaman adil olduğumu söylemedim. Bu konularda eşitlikten yana olduğumu hiç söylemedim."

"Geri çekildin, Indy. Sen, ben değil. Bağlanmaktan korkması gerekenlerin erkekler olduğunu sanıyordum."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bağlılık mı?" "Evet."

'Amcık'tan daha korkunç bir kelime."

Beni itti. "Şaka yapma." "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Indy bana bir ahududu üfledi, ama sonra alt dudağını sıkıca dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Her ne kadar dövmem üzerinde çalıştığı için memnun olsam da, endorfin patlaması beni her zaman bebek gibi uyuturdu ve patlamadan sonra cehennemden gelen baş ağrısının yanı sıra kaburgalarındaki kaçıışı olmayan rahatsızlıktan dolayı, Z'lere en az onun kadar ihtiyacım vardı.

Tek bir şey vardı, saçlarını tutup bileğime dolayamazdım ve sonra onu aşağı sürükleyip sikimi emmesini sağlayamazdım. Sikim şu anda yatağın üzerinde bir delik açmışken olmazdı.

"Benimle birlikte olmak istiyor musun?" diye sordu, sesi ciddi, gözleri kasvetliydi, bu yüzden bunu amaçlanan ruhla aldığını biliyordum.

Dalga geçmiyordum.

Onun waffle'ını izlemek benim için bir şeyleri sağlamlaştırmıştı. O neredeyse, ben de oradaydım.

Bu kadar basit.

Bu şekilde düşünmek, onu sevdiğimi düşünmekten çok daha rahattı ama bunun nedeni sadece babamı ve ben küçükken ölen annesini gerçekten sevmiş olmamdı. Ama onu sevmiştim. Hem de çok fazla.

Aşk acıttı.

Mazoşist olmadığım konusunda beni yalancı çıkardı. Yan döndü ve fısıldadı, "Korkuyorum."

"Neyden?" Yapabileceğim halde ona sataşmadım. Hıyarlık etmek için değil, sadece onu gülümsetmek için.

Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. İşleri zorlaştırıyordu ve bunu anlıyordum.

Bir adamı öldürmek, içimizden birini pedofili bir seyisten korumak ve ardından bazı insanlarımızı alıp götürün, dünyamızı yok eden ve bizi onu sıfırdan inşa etmeye zorlayan bir bomba patlaması... çok şey oldu ve *yanlış* gitti.

Yanıma sokulduğunda, baldırlarından biri kırımın üzerinden geçerek kendini içime soktu,

Ben gidiciydim.

Demek istediğim, onun için zaten *gitmiştim*, ama onu böyle hissetmek, beni içeri aldığını hissetmek, onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Tanrım, bu her şey demektir.

Dudakları omzuma değdi ve "Neden kendimi güvende hissettiriyorsun?" diye fısıldadı. "Çünkü canavarları seviyorsun. Uzun zaman önce seni inciten insanların Normalde size musallat olan onlardır, ama kişisel canavarlarınız, sıradan 'düzgün' insanların küçümsediği canavarlar sizi güvende tutar."

Bu onu şaha kaldırdı. "Ha?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Nyx, ben mi?" Yüzümü buruşturdum. "İkimiz de aynıyız. Sadece onun ceset sayısı benden daha fazla."

Gözlerini kırptırdı. "Sen onun gibi deli değilsin." Sonra yüzünü buruşturdu. "O yüksek fonksiyonlu, beni yanlış anlama, ama yine de biraz kaçık."

"Mükemmel baba malzemesi," diye şaka yaptım ve beni tekrar ittirmesini istedim. Ben ona sıırttım, o da kaşlarını çatı.

"Senin mizah anlayışın da en az onunki kadar çatlak, orası kesin." Omuz silktim. "Biliyorum."

"Bu seni bir canavar yapmaz."

Hayatım boyunca yaptığım ve gelecekte yapacağım tüm iğrenç şeyleri düşündüğümde, bir an bile düşünmeden mırıldandım. "Dışarıda farklı türde canavarlar var. Zayıfları avlayan yırtıcılar. Ve yırtıcıları avlayan yırtıcılar."

Biraz rahatladı. "Oh."

Başımı salladım. "Ben her zaman farklı düşünmüşümdür Indy ve bu yüzden sana karşı böyle hissettiğime şaşıyorum. Başka hiçbir kadına karşı böyle hissetmedim. Sevdiğim birkaç kişinin hepsi de ailemdendi.

"Böyle hissetmek istediğimi hiç düşünmemiştim. Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim." Sözümü yarıda kestim, çünkü bunu söylemeye niyetim yoktu ama ağzımdan kaçmıştı.

Lanet olsun.

Ve beklediğim gibi, sosisli bir buldog gibi üzerine atladı. "Ne?"

"Stone'un yatakhanelerini temizlediğini görene kadar seni sadece Nyx'in kız kardeşi olarak görüyordum."

"Bence insanları bölümlere ayırma eğiliminiz var. O yüzden belki de bu o kadar da sürpriz değildir."

Gözlerimi kırptım, çünkü haklıydı. Haklıyım. İnsanlar benim için güvercin yuvalarına sığarlardı ve nadiren o yuvalardan çıkıp farklı bir kutuya girerlerdi.

Bunu daha sonra, Indy kulak kesilmediğinde düşüneneğime karar vererek ve aramızdaki bu şeyin henüz ilk günlerindeyken ona bir şeyler söylemenin en iyisi olduğunu düşünerek devam ettim:

"O gece seni gördüm ve sadece seni becermek istedim. Sikime vurulmuş gibiydim."

"Kulağa acı verici geliyor."

"İnan bana, göğüslerinin sallanışı çok acı vericiydi."

Dudaklarında bir gülümseme titredi. "Bahse girerim." Gözlerimi kendi gözleriyle yakaladı. "Beni neden o battaniyeyle örttüğünü hâlâ anlamıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Mücadele etmeye başlayana kadar seni korudum."

Uzandı ve elini başımın arkasına koydu. Kafatasımın kıvrımları üzerinde salınıyor ve son tıraşımdan bu yana uzamış olan kısa saç tutamlarıyla oynuyordu. Aynı zamanda

tırışa ihtiyacım var. Son birkaç gün kişisel bakımım için cehennem

gibiydi. "Duydun, değil mi?"

"Sana söylemezsem saçımı mı çekeceksin?"

Kadın homurdandı. "Beni güldürmemen gerekiyor. Kes şunu!" Çekiştirdi, ama acıtacak kadar sert değildi. "Bunu yapmayacaktım ama hak ettin."

"Muhtemel bir hikâye," dedim ona, bir yandan da sırıtarak.

"Ben-sen-ne duydun?" diye mırıldanırken dudaklarından bir nefes fırladı.

"Kevin'in adını söyledin. İkiyle ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yok, ki ben öyleyim."

Yutkundu. Kalınca. "Bütün bunlar bu yüzden mi başladı? Benim acınacak biri olduğumu düşündüğün için mi?"

İçimde bir huzursuzluk parladı, çünkü eğer bu işi batırırsam beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Asla.

Hayatımın gidişatı elli yaşına gelmeden ölmemi gerektirse de, o lanet olası yılların her birini yanımda onunla geçirmek istiyordum.

Tercihen birçoğu için üzerimde zıplamak. "Seninle ilgili hiçbir şey acıklı değil, Indy."

Ciddi ses tonum karşısında burun delikleri alevlendi ama beni dinlemediğini görebiliyordum. Kıpırdanmaya başladı, benden uzaklaşırken hem fiziksel hem de zihinsel bir geri çekilme yaptı.

Çabucak, onun süslü komodininin cep telefonumu aldım ve kaburgalarım ani hareketime ciddi bir protesto gösterdiğinden inleyerek yanıma döndüğümde, onu yakaladım ve bir kolumu karnına geçirerek onu yerinde tuttum ve bana bakmaması için karnıma çektim.

O kadar hızlı oldu ki çığlık attı ve kalçalarından birini tutup benimkinin üzerine bağladığımda biraz mücadele etti, ancak ona dokunmak için başka bir hareket yapmadığımda durdu.

Bir elimle onu yerinde tutarken, dudaklarım kulak memesini okşayarak mırıldandım, "Telefonumu aç.

564532 benim şifrem."

Bunun üzerine gerildi, gerildi çünkü hücreyi karnının önüne bırakmış olmama rağmen kendi başına açabileceğini düşünmediğini biliyordum.

Telefona uzandı, kodu tuşladı, sonra ana ekranımla yüz yüze geldiğinde sarsıldı.

Onunla.

Bacaklarını iki yana açmış, amından döller sızıyor, parmaklarım o nefis yarığın içinde. Yüzü rahattı, zihni uçuğu için özgürdü, dudakları gevşekti, sadece inliyormuş gibi görünmesini sağlayacak kadar gergindi. Etrafını saran ipek saçları, baktığımız şeyle mükemmel bir kontrast oluşturan bir battaniye gibiydi.

Teninin altın rengini daha da parlatıyor ve benim solgun tenimi daha da kremi gösteriyor.

"Bu konuda, bu güzel kadın hakkında, bu seksi siren hakkında sana acınacak bir şey görünüyor mu?"

Kollarımda gergindi, o kadar sert titriyordu ki lanet kaburgalarımı acıtıyordu.

"Sana nasıl karşılık verdiğimi daha kaç kez göstermem gerekiyor?" Sertleştiğimi hissedebilsin diye aletimi kıkına sokarken bile kelimeleri homurdandım. Onu tuttuğum acı verici pozisyona rağmen sertleşmişim.

"Acınacak halde değilsin. Sen lanet bir savaşçısın. Ve lanet olası mükemmelsin. Kesinlikle her bir santimin.

"O gece seni azap içinde gördüm ve 'Indy'nin acınacak bir sikişe ihtiyacı var' diye düşünmedim.

Gerçeği manyak kardeşinden saklayan bu kadını gördüm. Akıl sağlığını korumak için olduğunu düşünmek zorundaydım, aksi takdirde Nyx'in haberi olurdu. Bu kadını geçmişİ yüzünden perişan olmuş, geçmişİ yüzünden eziyet çekmiş ama

Hala en iyi hayatını yaşıyordu ve ben sadece onu istiyordum.

"O kadar güçlü bir kadın istedim. O kadar güçlü. Ona huzur getirmek istedim." "Ben güçlü değilim. Sanırım son birkaç gün bunu kanıtladı, değil mi?"

Başımı salladım, sesindeki titreklikten hoşlanmamıştım. "Sana zaten söyledim, bana kendimi tekrar ettirme," diye homurdandım. "Dikkatli olmayı zayıflıkla karıştırma. Sanmıyorum. Tedbiri elden bırakmaktansa geri adım attığın için sana daha çok saygı duyuyorum. Geçmişinde bu tür bir düşünce seni güvende ve hayatta tuttu." Aletimle onu dürttüm. "Galerime gir."

Yutkundu ama dediğimi yaptı, *onu* bulduğu galeriye doğru ilerledi.

Onun yüzlerce fotoğrafı, sadece onunla buluşma arasında çektiğim bir şeyin ekran görüntüleriyle bölünmüştü.

"Tanrım," diye homurdandı.

"Çok güzelsin," dedim ona, özür dilemeden, o hepsini karıştırırken, kendini çeşitli pozlarda, çeşitli esaret tekniklerinde, bazen uyurken, bazen kendinden geçerken, bazen bacaklarını iki yana açmış, bazen orgazmın ortasında görürken.

"Bana amının kaymak tutmadığını söyle," diye fısıldadım kulağına.

Yutkundu. "Islak olmamalıyım, çünkü görünüşe göre başka bir takipçi buldum-"

Bunun üzerine sıırttım. "Bu seveceğin türden bir takipçi, söz veriyorum. Bu sana orgazm yaşatır." "Bana veriyor, ha? Şimdiye kadar o orgazmlar için çok çalışmam gerekti."

"Ve bu resimler onu sevdiğinin kanıtı." Başının yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Eğer beni terk edersen, güvenini asla ama asla boşa çıkarmayacağım. O fotoğraflar benim. Onları hiç kimse görmeyecek. Asla."

Dudağını ısırdı. "Peki ya beni terk edersen?" "Öyle bir şey olmayacak."

"Sesin çok emin geliyor," diye fısıldadı.

"Öyleyim. Canavarlar ömür boyu çiftleşir, bilmiyor musun? Giulia'nın Nyx'e bağlı olması gibi, sen de bana bağlısın."

"Neden kendini onunla kıyaslıyorsun?"

"Çünkü biz bir kuşun tüyleriyiz, sadece onun katalizörü haklı. Benimki değil. Ben normal bir aileden geliyorum. Siz değilsiniz." İçimi çektim. "Bizi bu kadar benzer kılan şeyin ne olduğunu asla göremeyeceksiniz, çünkü ben buna asla izin vermeyeceğim."

"Korkmalı mıyım?"

"Benden mi?" Bunu düşündüm, olması gerekip gerekmediğini muhakeme etmeye çalıştım, sonra mırıldandım, "Hayır."

Günahkarlar'a ihanet etsen bile sana zarar vermem. Şaplak atarım, tabii. Canını yakmak mı? Hayır." Gerildi ve bana bakmak için elimde kıvranmaya başladı. "Vay be."

Omuz silktilim. "Biliyorum."

İkimiz de bunun ne kadar *büyük* olduğunun farkındaydık.

"Onlara asla ihanet etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sen aptal değilsin," dedim alaycı bir ifadeyle. "Sana zarar vermemem, kanına girmeyecekleri anlamına gelmez ve seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapsam da, onlar kurnaz piçler."

Yüzünü buruşturdu. "Doğru söylüyorsun." Telefonu salladı. "Beni böyle mi görüyorsun?" "Zihnimin gözünde mi?"

"Evet."

"Elbette öyle. Hiçbir şey, tekrar ediyorum, seninle ilgili *hiçbir şey* acınası değil Indy."
Yutkunmasına rağmen, anladığını hissettim, dinlediğini ve işlediğini hissettim ve hatta

Daha da önemlisi, kabullenmek.

Bir sonraki sorusunu bekledim ama her ne sorduysa beni şaşkına çevirdi. "Beni damgalayacak mısın?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Ortalık sakinleştiğinde, muhtemelen." Aklıma bir fikir geldi. "Kendine dövme yapabilir misin?"

Homurdandı. "Ayılar ormana sıçar mı?"

Sağlam elimi ön kolunda gezdirdim ve mırıldandım: "Al, sanırım. Öyle olmak zorunda." Başını salladı ve "Ben de marka giyeceğim. Ama seni üzerimde istiyorum. Senin bir pin up versiyonunu."

Yanakları ateş gibi yanıyordu. "Kıyafetli mi, kıyafetsiz mi?"

Bu soruyla eğlenerek daha da yaklaştım ve kulağına "Hangisi seni daha çok ıslatıyor?" diye üfledim.

Dudaklarını yaladı. "Olmadan."

"O zaman onsuz. Yine de başka hiçbir sikiğin göremeyeceği bir yerde olması gerekecek." Lojistik bana çarptığında kaşlarım çatıldı. "Ve kıyafetlerle kapatabileceğim bir yerde. Çocuklarımızın bunu görmesine gerek yok."

"Çocuklar mı?" diye ciyakladı, bu ihtimal karşısında gözleri dolmuştu.

Omuz silktim. "Senden, evlatlık, koruyucu aile, umurumda değil. Şimdi, on yıl sonra, dört ay sonra, umurumda değil. Sadece olacağını düşün. Sen görsen de görmesen de o senin içinde."

Yutkundu ve gözbebekleri, düşünmesine asla izin vermediği şeyleri düşündüğünü söyleyen iğne batmalarına dönüştü.

"Hasar var mı? O..." Kahretsin, bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye fısıldadı.

Alnımı onunkine bastırdım. "Eğer onu tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm." Yutkundu. "Bunu nasıl yapardın?"

"Onu bağlayın ve özel karışımımın içine atın."

"Özel karışımınız mı?" diye sordu, şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı.

"Evet. Kimya bölümünden, hatırladın mı? Onu canlı canlı yerken uyanık olurdu." Başımı salladım. "Sanırım hak ettiği buydu."

Gözleri tekrar döndü ve "Sanırım bu hoşuma giderdi" diye fısıldadı.

Dudaklarına bir öpücük kondurarak, "İşte bu yüzden benim için mükemmelsin," diye mırıldandım.

YİRMİ İKİ

INDY

ÖPÜCÜĞÜ bir tür mühür görevi görüyordu, sanki kelimeleri içime zorla sokuyor, onlara gerçekmiş gibi inanmamı sağlıyordu.

Biz. Öyleydik. Mükemmeldik. Birlikteydik.

Öpücümüyle ürperdim, sağlam eli ona en çok ihtiyaç duyduğum yerimi kavradığında titredim. Parmakları bacaklarımın arasına girdi ve sonra oradaydı. O zeki parmaklar kıvrımlarımın arasından kayıyor, klitorisimi hatasız bir şekilde buluyordu.

Hareketleri durgun ve yavaştı, ama ne kadar ıslak olduğum sayesinde hareketlerinde bir kolaylık vardı.

Pek çok erkek beni parmaklamaya çalıştı ve beni lanet Sahra kadar kuru buldu, ama Cruz bana her zaman bunu yaptı.

Her zaman.

Onun için sırlısklandım, hep onun için.

Sadece onun için.

Sırtımı kamburlaştırıp dudaklarımdan zevk dolu bir çığlık kaçarken bile, onun her zaman beklediğim mucize olup olmadığını düşünmeye başladım.

Her şeyimi kabul eden, tüm kusurlarımı bilen ve bir şekilde bunların kusur olmadığını düşünen biri. Bunun yerine, değer verilecek bir şeydi.

Sevmek için.

Düşünceyle irkildim, sonra yüzümü yorganın içine gömdüm çünkü, tatlı lanet, eliyle yapabildiği şey, çoğu erkeğin horozlarıyla deneyimlediğim her şeyden daha iyiydi.

Klitorisimi okşamaya başladığında çığlık atarak kalçalarımı kaldırdım, ona yapışırken kalçalarımı gerdim ve ilk orgazmım yüzümde patladığında ona karşı donup kaldım, beni her şeyimle seven bir adamla boşalmanın coşkusu her şeyi turbo şarj ederken serbest kalan basınçla sarsıldım ve titredim.

Tüm varlığım vahiyle sarsıldı ve serbest bırakılmanın tatlı azabı, çıkış yolunu aramaya niyetli bir labirente olduğu gibi sistemimde sürüklenirken neredeyse ağılıyordum. Ama tek çıkış yolu onun içimde olmasıydı.

Ne de olsa bunun sadece bir aperiatif olduğunu biliyordum.

İki parmağını içime soktuğunda ürperdim, beni becermeye başladığında sırtımı kamburlaştırdım. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu ve beni her zaman boşaltmasaydı kafam karışırdı. Parmakları içimde makaslanıyor, sert ve hızlı bir şekilde itiyor, ihtiyacım olduğunda bana sert davranıyor, beni topraklamasına ihtiyacım olduğunda sertleşiyordu.

Amcığımın ön duvarını ovarken haykırdım, ödölün hezeyanına o kadar yaklaşmışım ki

Bana verdiği Şey tünelin sonundaki ışıktı.

Ve sonra durdu.

Ama uzun sürmedi.

Aleti oradaydı, aramızda hiąbir engel yoktu, kıą yanaklarımın arasında tünel aąıp kapımı bulurken önünde boxer yoktu.

İąeri girdiđinde inledim, yastıđı ısırabilmek iąin bařımı ařađı eđdim.

İąime girerken, beni mükemmel bir Őekilde doldururken, bunun saf güzelliđiyle ađladım.

Onun iąimdeki sürtünmesi bile kendimi 4 Temmuz havai fiřek gsterisindeymiřim gibi hissetmeme yetiyordu.

O kadar kalın, o kadar ateřliydi ki, beni öyle bir dolduruyordu ki, daha önce hią böyle bir mkemmelik görmemiřtim.

Ve bu dibe vurmadan önceydi. Her nasılsa, her zamankinden daha derine inmiř gibiydi ve yaklařan orgazmın karanlıđı gözlerimin üzerinde geziniyor, o itmeye bařladıđında diđer her Őeyi bulanıklařtırıyordu. Neredeyse tamamen geri ąekiliyor, sadece tekrar sertąe iąime giriyor, beni yatađın üzerinde sarsıyor, beni ona kenetlenmiř halde tutarken bile, beni yakın tutuyor, gitmeme izin vermiyordu.

Başka biri olsaydı, tutma, kısıtlama bir tetikleyici olurdu. Ama aklımda başka kimse yoktu. Başka bir Şey yoktu. Sadece o vardı.

Sadece ben.

Beni sıkıca tuttu ąnk bana bu kadar ihtiyaąı vardı.

Hareket etmeme izin vermedi ąnk bana olduđum yerde ihtiyaąı vardı. Ve benim de olmam gereken yerdeydim.

Parmakları klitorisime doğru hareket ettiğinde ve itişleriyle aynı anda klitorisime vurmaya başladığında, zevk beni bombardımana tutmaya başladığında uzun ve aląak sesle inledim. Gözlerimin arasındaki kurşunlar gibi, beni yüksek ve hızlı bir Őekilde uąururken ecstasy diğer her Őeyi kararttı.

Beni bařkalarının asla yaratamayacađı bir zgrląe götürüyor, kendimi o kadar hafif hissettiriyordu ki, bir kuřtan daha yüksek, bir kuřtan daha zgr uąabileceđimi biliyordum.

Doruđa ulařtıđımda ąıđlık attım, beni deneyimlemeye zorladıđı Őeyin yođunluđu beni milyonlarca kąk parąaya ayırırken bařka bir Őey yapamadım.

Onu iąimde saklamak, tıpkı onun beni iąinde sakladıđı gibi.

Dlleri iąime akarken, beni kaplarken ve doldururken gürledi, "Bunu düřünmeni istiyorum, ne zaman kendini sefil hissetmeye bařlasan, ne zaman korksan, benimleyken, bađlı olmadıđında bile uąabileceđini hatırlamanı istiyorum..."

Bir an ne demek istediğini anlamadım, anlayamadım ve sonra fark ettim ki az önce hayal edilebilecek en vanilya seksi yapmıştık ve ben yine de boşalmıştım.

Bana söylediği ve benim ona bugün söylediğim onca Şey arasında neden bu beni gözyaşlarına boğdu, asla bilemeyeceğim. Ama Cruz oradaydı, sert kolları etrafımı sarmış, beni yakın tutuyor, güvende tutuyordu.

Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

YİRMİ ÜÇ

HAYALET

Uyandığımda Maverick'in bana baktığını gördüm.

Bir an için sadece gülümsedim, onun gözlerinin bende, benimkilerin de onda olmasından memnundum. Sonra nerede olduğumu ve neler olduğunu fark ettim. Bip sesleri, dezenfektan kokusu, altımdaki rahatsız sandalye, onun yaraları, hepsi kayıtlıydı.

"Mav!" diye bağırdım, sonunda uyandığı için rahatlamıştım.

Bana göz kırptı, gözleri tam olarak sert değildi, ama kesinlikle ondan alıştığım yumuşaklıktan hiçbirisi yoktu.

Yatağa tırmanmak ve ona sarılmak niyetiyle ayağa kalkma sürecinde donup kaldım.

Yüzünde hiç hoş bir ifade yoktu.

Hem de hiç.

Görüntü sarsıcıydı. Buna alışık değildim. Maverick sert bir adam olabilirdi, hatta bir katil bile olabilirdi ama bana karşı nazıktı.

Her zaman.

Sadece... şimdi değil.

Dudaklarımı yaladım, neler olup bittiğini merak ederken sinirlerim tepeme çıktı, sonra, "Kimsin sen?" diye homurdandı.

Bir an için sorusunu anlayamadım. Yıllar boyunca öğrenmek için büyük çaba sarf ettiğim İngilizce'nin her bir kelimesini unuttuğumdan neredeyse emindim.

Ama sonra tekrarladı ve bunu inkâr etmek mümkün değildi. Göz ardı etmek yok. "Kimsin sen?"

Ben kimdim?

Hatırlamadı mı?

Ben onun karısıydim. Beni güvende tutmak için evlenmişti ama biz bundan çok daha fazlasıydık. Öyle değil miydik?

Neden hatırlayamıyordu? "Nic nerede?"

Gözlerimi kırptım. "Nic kim?"

Bunu sorabilirdim, sadece cevaplayamadığım diğer soru buydu.

"Nic," diye hırladı. "Nerede o?" Sarsılarak ayağa kalktı, sonra yan tarafında bip sesi çıkararak onu izleyen ve güvende olduğundan emin olan makinelere onu bağlayan tüm farklı kabloları ve şeyleri görünce kaşlarını çatarak göğsüne baktı.

Onları ekifitirmeye başladı ve paniğe kapıldım çünkü onu durdurmam gerektiğini biliyordum ama Maverick tekerlekli sandalyede olmasına rağmen kocaman, o kadar kaslıydı ki bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Nasıl bu kadar güçlü kalabiliyordu, özellikle de bu kadar zayıfken. Ben geldiğimden beri kilo aldığını biliyordum, bu da onu durdurma ihtimalimi daha da azaltıyordu.

Kendine zarar vermesini izlemek istemediğim için ayağa kalktım ama tam yine "Nic nerede?" diye hırladığı sırada o lanet şeyi yaptı.

Battaniyeleri vücudundan itti, kendisini bağlayan zincirlermiş gibi yırtıp attı ve sonra dönüp yataktan kalktı.

Kıcının üstüne düşeceğinden emin olduğum için bir çığlık attım ama düşmedi.

Orada öylece durdu ve ben de ona bakakaldım.

Ne haltlar dönüyordu?

Biri çığlığını duymuş olmalı, çünkü kapının dışında ayak sesleri duydum. Bir hemşire aceleyle içeri girerken, birkaç kardeşi de geldi.

Hepsi dondu kaldı. Her biri ona deliymiş gibi baktı, ki öyleydi. Ki öyle olmak zorundaydı.

Ne haltlar dönüyordu?

Maverick sakattı. Yurtdışında bir EYP patlamasına maruz kaldığından beri öyleydi. Ne-

Neden-

Nasıl?

Hemşire onu tekrar yatağa yatırmaya çalışırken bile sorular beynimi zorluyordu.

Hemşire erkek olduğu için minnettardım çünkü Maverick sertti, onun tutuşuna karşı mücadele ediyordu, onu kontrol altına almaya, yatağa geri sokmaya çalıştığında onu itiyordu ve sonunda Steel gürledi, "Maverick? Neler oluyor lan?"

Mav dondu kaldı, sonra arkasını döndü. "Steel, Nic hangi cehennemde?" "Nic kim?" Link *sotto voce* sordu, şaşkınlığı açtı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı elik.

"Nic kim?" Soruyu Maverick'e yöneltip cevap verip vermeyeceğini merak ederek tekrarladım.

Bana kaşlarını çattı, çenesi gerildi ve beni görmezden gelerek "Onunla konuşmam gerek" dedi.

Hemşire Mav'ı zapt etmek için sarf ettiği efor yüzünden yüzü pembeleşmeye başladığı sırada Link bir adım öne ıktı.

Yaklaştığında Mav ırpınmayı bıraktı ve hemşire uyardı, "Bir doktor ve ekiple geri döneceğim. Onu sakın tutmalısın yoksa bayıltacaklar."

Mav'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Link tam zamanında yetişerek onu yere serdi. Sırada Steel vardı ve her ikisi de onun mücadelesini durdurmak için çok çalıştı.

Mav aynı lanet soruyu sormaya devam edince Link, "Nic'in kim olduğunu bilmiyoruz," dedi.

Bu güçlü adamın arkadaşları tarafından zapt edildiğini gördüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Onun için kardeş gibi olan, onu güvende tutmak için ellerinden geleni yapan adamlar.

Kendisinden bile.

Bu seviyede bir sevgiye şimdiye kadar hiç rastlamamıştım. Kan bağıyla bağlı değillerdi ama öyle de olabilirdi. Ya da belki de bu, paylaştıkları bağın seviyesini azaltıyordu.

Kan bağları yoktu ama kan bağları varmış gibi davranıyorlardı, bu da aralarındaki bağın bin kat daha güçlü olduğu anlamına gelmiyor muydu?

Böyle düşünmek hoşuma gidiyordu, özellikle de bu adamların arasında yaşadığım ve onların koruma kozasında güvende olduğum için.

Evleri, şimdi benim evim bombalandıktan sonra bile bunu söyleyebilirim.

Ölümüne bile bizi korurlardı.

Bunu biliyordum.

Ben sadece... şey, artık yerimi bilmiyordum.

Maverick'in beni hatırlamadığına dair içimde iğrenç bir his vardı.

Dudağımı ısırdım ve sinirlerim her şeyin önüne geçse de bu acı beni yere serdi.

Maverick olmadan, ben...

Şey, biz...

Neydik biz?

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum.

Karı kocaydık ama ilişkimizi hiç tamamlamamıştık.

Birlikte uyuduk, her ikimiz de birbirimizin kollarında biraz dinlenmeyi başardık, her ne kadar

uyku çoğu insan için olduğu gibi bir soluklanma olmasa da.

Ben ona yemek yedirdim, o da beni güldürdü.

Birbirimiz için bir sığınak kaynağıydık ya da ben öyle sanıyordum.

"Nic'in kim olduğunu bulacağız," diye söz verdi Link, hem kendisi hem de Steel onu yatakta

tutmak için çok çalışırken yüzü yorgunluktan ter içinde kalmıştı.

Ama sözleri Maverick'in mücadeleyi bırakmasını tetikleyen bir şifre gibiydi. Tıpkı

bir elektrik düğmesine basmışlar gibi durdu.

"O zamana kadar," diye gürledi Çelik,

"Hayalet burada." Mav ona bakakaldı.

"Hayalet kim?" *İki kelime.*

Bir kalbin sadece iki basit kelimeyle kırılabileceğini bilmiyordum.

Steel ve Link birbirlerine baktılar ama bana bakan, tüm erkeklerin en kibar ve nazik olanı Link'ti,

gözlerinde acıma vardı, bu kalp kırıklığının daha derin olduğunu biliyordum.

Ruhumdaki çatlakları hissettim.

Maverick'e olan hislerimi kabullenmenin tam zamanı

olduğunu fark ettim. Onu seviyordum.

Ve beni hatırlayamadı bile.

CRUZ

Eşyalarımı motelde bırakmıştım, çünkü Indy'yi yıpratmayı başarabileceğimi düşünmemiştim, bu yüzden Walmart'tan çıkarmaya bile zahmet etmediğim çantaları almak için oraya gittiğimde ve otoparka girdiğimde Nyx ve Link'i zemin kattaki ilk odaya girerken bulduğumda planlarım değişti.

Maverick'i duyunca merak ettim. Bütün kardeşlerin öyle olduğunu biliyordum.

Adam sadece yürüyemiyordu, hafızasını da kaybetmişti ve Nic adında birine yalvarıyordu.

Ona daha yakın olsaydım ziyaret ederdim, çünkü neler yaşadığını hayal bile edemezdim.

O bir kardeşti. Yakın olsak da olmasak da o hep öyleydi.

Garajımızdan ödünç aldığım kamyonun ağırlığı altında çakıllı yol inliyordu ve park ettiğimde MC'nin en yeni mülküne baktım.

Motel şehirdeki en iyi yerlerden biri değildi ama amaçlarımıza uyuyordu.

Belki eninde sonunda Rex burayı yasal bir işletmeye dönüştürecekti ama şu an için burası evsiz kardeşlerin uzun bir gecenin sonunda kafalarını soktukları bir yerdi.

Beklendiği gibi, Storm benden kulüp binası için bazı planlar hazırlamamı istemişti ve bu yüzden buradaydım.

Eşyalarımı almak için, ama aynı zamanda ayrıntıları tartışmak için.

Herhangi bir planın lisanslı biri tarafından onaylanması gerekecekti, ancak bildiğimiz ve onaylanan bir dizi çizim olacağının farkındaydım.

Bunları çizmek için neredeyse can atıyordum. Duvarların içinde gizli odaların, Federallerin tehdidi altında olmadan bir şeyler saklayabileceğimiz yerlerin olması çok eğlenceli olurdu.

Nyx ve Link'in girdiği odaya doğru yürüdüğümde kapıya vurdum, soyulan boya parmak eklemlerimin hafif kuvvetiyle kalktı - gerçek bir ödül almıştık, değil mi?

"Kim o?" diye bağırdı içeriden. "Ben Cruz."

Birkaç mırıldanma duydum, sonra "Girin." dendi.

Kilise toplantıdaydı, bu çok açıktı. Rex burada olmayabilirdi ama diğer tüm konsey üyeleri buradaydı ve bu da bana bunun kötü bir zamanlama olduğunu söylüyordu.

"Ben gidebilirim," dedim başparmağımla kapıyı işaret ederek. "Hayır, zaten seninle konuşmamız gerekiyor," diye gürledi Storm.

Ona göz kırptım. "Elbette."

Kapıyı arkamdan kapatarak odanın derinliklerine doğru ilerledim ve sorunun ne olduğunu merak ettim.

Yani, şu anda pek çok şey yaşamıyor değildik, bu yüzden zihnim bulanık olduğu için kendimi mazur gördüm. Yanılıyor olabilirim ama Storm'un yüzündeki çatık kaşlardan havadan sudan konuşmak üzere olduğumuzu düşünmemiştim. Ya da inşaat işini.

"Oturun," diye emretti Link, köhne masaya bir sandalye atarak.

Odalar iğrençti ve muhtemelen seksenli yıllarda yeni yapılmıştı ama nispeten temizdi. Siyah ışık olmadan.

Yüzeyin altında ne tür pislikler döndüğünü bilmek bile istemiyordum. Bu muhtemelen bilmekle başa çıkabileceğimden çok daha fazlasıydı.

DNA, benim tek düşmanım.

Özellikle de lanet olası yabancılara aitken.

Ağırlığının altında gıcırdayan baston sandalyeye otururken içten içe ürpererek kardeşlerin etrafına bakındım. Hepsi buraya sıkıştırılmıştı, çünkü burası gruplar için inşa edilmemişti. Haki renkli duvarlarda eski moda ışıklar vardı, yatağın üzerinde asılı duruyorlardı, böylece kitap okurken spot ışıkları altındaymışsınız gibi hissediyordunuz. Çarşafklar ve battaniyeler bir zamanlar beyaz olduğunu düşündüğüm bir tür krem rengindeydi, bu da beni Indy ve onun evi için iki kat minnettar kılıyordu. Bir de kırmızı ve yeşil çizgileriyle pek çok günahı gizleyen kanepe vardı.

En azından üzerine üç motorcu sıkışmadığında sıkışıklardı.

"Neler oluyor?" Adamların her birine bir bakış atarak sordum.

Nyx, "Lodestar, Maverick'in birkaç aramasında isabet buldu," diye

açıkladı. Gözlerimi kırptım. "Hangi aramalar?"

"Öncelikle, David." Konseyin geri kalanına bir bakış attı. "Hepsi Indy'ye ne olduğunu biliyor."

Nadiren gergin hissederdim ama Indy için öyleydim. "Nefsi müdafaaydı," dedim hemen, içgüdülerime göre hareket ettim çünkü lanet olsun, korkunç görünüyorlardı.

Nyx elini salladı. "Bu bir sorun değil. Mav benim için onu araştırıyordu, çünkü geri dönüşü olmayacağından emin olmak istedim. Bu haliyle, izini kaybettirmek için iyi bir adaydı. Sonra Mav amcasının Louisiana'daki Crooks County'de şerif ofisinde çalıştığını öğrendi."

"Kahretsin," diye tısladım nefesimin altında.

"Aynen öyle." Bir elini çenesine götürdü. "Indy'ye ne yapacağını söyleyebilirdim ama tecrübelerime dayanarak Indy'ye bir şey söylemenin doğru olmadığını çoktan öğrendim. O ne isterse onu yapar ve ne zaman-"

"Bununla olmaz," diye karşı çıktım. "O korkuyor." "Indy asla korkmaz," diye alay etti Sin.

"Öyle. Ona çok fazla kredi veriyorsun," diye karşılık verdim, onun kibirli yanıtına onun adına kızmıştım. "Onu tehdit eden, MC'yi tehdit eden birini öldürdü. Bize bir iyilik yaptı."

"Yaptığını biliyoruz." Nyx iç çekti. "Mav'ın araştırmaları da yerleşkenin etrafına böcek ve benzeri şeyleri yerleştirenin Tatána olduğunu doğruladı."

"Tanrım."

"Evet. Lodestar ekipmanın senkronize edildiği bulutu buldu ve onu silmeyi başardı, ancak bu, öğrendiklerini herhangi biriyle paylaşıp paylaşmadığını bilmemiz gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Anladım."

"Güzel. Indy'ye yaptırman gereken şey bir kayıp ilanı vermek. Herif öleli beş gün mü oldu? Şimdiye kadar araması gerekirdi. İşleri öyle bir çevirmeliyiz ki, aklanmış gibi görünsün."

"Anlıyorum. Döndüğümde ona söylerim." Şimdi tedirgin bir şekilde, "Federaller Buzdolabına hiç yaklaştı mı?" diye sordum.

"Maverick'in yerleştirdiği alarmlara göre değil," diye homurdandı Storm, parmak eklemlerini çatırdatarak. "Yeri gelmişken, Federallerin yerleşkede herhangi bir izleme cihazı olmadığından emin olana kadar banyoyu boşaltmayın. İhtiyacımız olan son şey kışlarımızın birinci derece cinayet suçlamasıyla içeri tıklılması."

"Tabii, bırakırım," diye onayladım ama kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Temizlemesi çok zor olacaktı...

"Lodestar bunu anlayamaz mı?" Nyx sorguyla çenesini yukarı kaldırarak sordu. "İzleme ekipmanını kastediyorum?"

Çelik başını salladı. "Kendinde değil ama elinden geleni yapıyor. Bu sefer Mav'e ihtiyacımız var. Biliyorsun o bu işlerde koku alan bir köpek gibidir."

Nyx ve ben birbirimize bakarken Link, "Sanırım Lodestar'ın az da olsa yardım edebilmesi iyi bir şey, özellikle de onun için..." diye yorum yaptı. Link bir nefes verdi. "Aklı nerede olursa olsun."

Steel yüzünü buruşturarak, "Her yerde değil, her zaman," diye düzeltti.

Link yüzünü buruşturdu. "Doğru, dostum. Herifin kafasının kum havuzundayken geri döndüğüne inanamıyorum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sence Nic'le takılmışlar mıdır?"

Artık burada değilmişim gibi konuşurlarken, bu konuşmayı bilmem gerekiyor muydu emin değildim ama itiraz etmeyecektim.

"Belki de. Lodestar hiç söylemedi. Sadece bize kim olduğunu söyledi." Storm'un cevabı merak uyandırdı.

"Kimdi o?" Ben sordum. Bu bölümün eski başkan

yardımcısı mırıldandı: "Tabur lideri."

"Mav'in iki tarafa da sallandığını hepimiz biliyoruz. Onunla duygusal bir ilişkisi olmasaydı bu kadar üzüleceğini sanmıyorum," dedi Nyx, elini başının üzerinde gezdirirken dudaklarından yorgun bir iç çekiş döküldü.

"Öldü mü?" Acımasızca sordum.

Link başını salladı. "Kembesh'te

öldü." "Tanrım," diye

mırıldandım.

"Her şeyi özetliyor." Sin dudaklarını büzdü.

Nyx, "Afganistan'da görev yapmış olması ve bizim bunu hiç bilmememiz daha da berbat bir durum," diye homurdanarak hepimizin irkilmesine neden oldu.

Güven eksikliği beni incitti, bu yüzden onlar yasal bir aile gibiyken onlardan ne kadar çok şey sakladığını bilmek onları öldürüyor olmalıydı.

Sin boğazını temizleyerek homurdandı, "Nic'ten bahsettiğini ilk kez duyuyorum. Yani bunca zamandır adamı bizden saklıyordu. Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum ve öğrenecekmişiz gibi de görünmüyor," diye gürledi Link. "Zavallı Hayalet. Mav uzanıp kalbini sökmüş gibi görünüyordu."

"Peki ya ayakta durma saçmalığı?" Nyx başını salladı. "O piç bunu da bir süredir bizden saklıyordu. O piçi sevmem iyi bir şey, yoksa şu anda suratının dibinde olurum."

"Kim mecbur olmadığı halde tekerlekli sandalyede yaşamayı seçer ki?"

"Psikolojik olarak zarar görmüş biri mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona işaret ettim.

Nyx ofladı pufladı. "Psikolojik olarak hasarlıyım. Beni hareket kabiliyeti olan bir scooter ile etrafta serbestçe dolaşırken göremezsiniz."

"Bunu görmek için para verirdim," dedi Link, sesi son derece ciddiye ve Nyx'in kendisine doğru çevirdiği kuşu hak etti.

"Çocuklar, konunun dışına çıkıyoruz," diye homurdandı Storm. "Maverick her zaman yapmak istediği şeyi yaptı. Bu da bana, her ne sebeple olursa olsun, insanların onun yürüyemediğine inanmasının işine geldiğini söylüyor."

Aklıma bir fikir geldi. "Tehlikede olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kimden? Halihazırda yerleşkemizi bombalamak isteyen *Famiglia* dışında mı demek istiyorsun?" Storm'un kızgın cevabı bu oldu.

"Bilmiyorum. Sadece... tekerlekli sandalyede olursa insanlar onun bir tehdit olmadığını düşünebilir."

Nyx, "Mav uyuduğu zaman bir tehdit oluşturuyor," diye belirtti. "Tanrım, o lanet koltuk değneklerinden kurtulmasını daha yeni sağladık." Alnını ovuşturdu. "Kafam çok karıştı."

"Kafamızın karışacağı çok şey var," diye onayladı Storm, "ama şu anda yapmamız gereken işler var. Cruz'dan yeni kulüp binamızın taslağını hazırlamaya başlamasını istedim ve diğer bölümlerden inşaatta çalışan kardeşleri çağırdım."

Link başını sallayarak sordu: "Cruz, çizimleri halledebileceğini düşünüyor musun?"

"Elbette. Bir kulüp binasından daha karmaşık şeyler inşa ettim," dedim basitçe, ifadede en ufak bir ego fisıltısı yoktu.

Link başını yana eğdi. "Ne gibi?"

Zihinsel portföyümü gözden geçirdim ve "Bir keresinde Güney Amerika'da bir köprü inşa etmek zorunda kalmıştım" diye mırıldandım.

Nyx kıs kıs güldü. "Bence kulüp binasını idare edebilir."

Storm homurdandı. "Güzel. Indy ve David'le olan bu durumla ilgilenmen gerekiyor Cruz. Bunu

halledebilir misin?"

"Tabii ki."

"Onu damgalayacak mısın?" Nyx sert bir şekilde sordu, ama bakışları benimkilerle buluşmadı, ben de

bir tehdit olarak görüyorum.

Ortada bir tehdit olmadığından değil... "Hazır olduğunda," dedim ona.

"Güzel" diye mırıldandı.

Storm boğazını temizledi. "Çocuklar bana annenle bağlarınızı kopardığınızı söylediler."

"Sanırım. Yani onu tekrar arayabilirim. Pek çok insanın sahip olabileceği bir anne-oğul ilişkimiz yok ama yine de aradığımda telefonu açacaktır." Yüzümü buruşturdum. "En azından ben öyle düşünüyorum. Neden?"

"Sebebi yok." Bana baktı, bu da sözlerini yalancı çıkardı çünkü sormasının kesinlikle bir nedeni vardı.

Sonra diğer kardeşlerim de dönüp bana baktılar ve her biri dikkatini bana verdi. "Ne oldu?"

Yarı yarıya annem ya da Indy yüzünden bana daha fazla bok atmalarını beklerken Storm "Kulüp için başka bir şey inşa etmene ihtiyacımız var Cruz" dedi.

Kardeşlerime yardım etme fırsatını kaçırmadım.

O 'bir şeyin' ne olacağını asla hayal edemezdim.

YİRMİ DÖRT

INDY

Verona'daki polislerden nefret ederdim. West Orange'daki şerif departmanı ile uğraşmak için neler vermezdim, çünkü en azından onlar Sinners'ın maaş bordrosundaydı. Ancak Verona polisi, beklendiği gibi ve muhtemelen uzun vadede benim yararına olacak şekilde, 'kayıp şahıslar' davamı reddeden bir grup kendini beğenmiş pislikti.

Özellikle David uzun süredir kayıp olduğu için bir rapor hazırlayacaklarına söz verdiler ama ilgisizlikleri çok açıktı. Eski sapığımın nerede olduğunu gerçekten önemsiyor olsaydım, onların bu umursamaz tavrı karşısında yıkılırdım.

Donut koşularını profesyonel bir spor gibi gösteren bu adamlardan daha fazlasını beklememem gerekirdi.

Bu düşünceyle oflayıp puflayarak, muhtemelen sikleri kadar küçük olan binadan çıktım ve telefonuma cevap verirken biraz agresif davrandım, "Ne?"

Yüzümü buruşturdum çünkü bu hedeflediğimden daha fazla bir hırlamaydı... "Bu Indiana Sisson mı?"

"Evet, bu o."

"Sana ulaşmayı başardığıma çok sevindim. Geçtiğimiz hafta çok uğraştım ama çok zor oldu."

"Bunun için üzgünüm. Bir sürü kişisel sorun yaşadım. Ailemin evi daha yeni yandı." Az bile söyledin.

"Vay canına, çok özür dilerim!" diye tekrarladı kadın ve sesinin samimiyetten çok utanmış gibi çıkması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Evet, zor oldu. Neyse," diye sordum boğazımı temizledikten sonra. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Bayan...?"

"Benim adım Aly. TV programı *City Ink*'te çalışıyorum."

Gözlerimi açarak telefonu omzuma yerleştirdim ve çizim defterimle kalemimi bulmak için çantamı karıştırmaya başladım.

Bu, televizyona çıkmam için aldığım ilk teklif değildi ve her seferinde bağlı olduğum salon için harikalar yaratmıştı.

Indiana Ink'i açtığımdan beri bu ilk kez oluyordu. Aly'ye "O şova bayılıyorum," dedim. "Sanatı sergilemek için harika şeyler yapıyorsun."

"Teşekkürler. Kocam baş yapımcı, yani bu onun bebeği."

Eğer gözlerim daha önce iri idiyse, şimdi yuvalarından fırlayacak gibi oldular. "Tanrım. Sen Trade'in karısı mısın?"

Aly güldü. "Gerçekten hayranımsın."

"Gösteriden çok onun çalışmaları," diye itiraf ettim.

"Yani, ön plana çıkmakla ilgilenmez miydin?" Aly alay etti.

"Tabii ki isterim ama Ticaret'le de tanışacak mıyım?"

"Evet, yapacaksın," dedi kıkırdayarak. "İlgilenmen harika." "Dur tahmin edeyim, bu Steeler'ın arka parçasıyla mı ilgili?"

"Kesinlikle öyle. Fotoğrafları kendisi gönderdi. Oldukça fantastik bir sanat eseri, Indiana." "Teşekkürler. Hani bir eseri bitirirsiniz ve tüyleriniz diken diken olur ya? Bu benim için öyle oldu." "Nedenini anlayabiliyorum. O ürpertiler hak edilmişti.

"Bu bir ön görüşme, ancak ilgileniyorsanız ve sözleşmeyi gönderebileceğimiz bir avukatınız varsa, filmin neleri içerdiğini görebilir ve ilgileniyorsanız stüdyoya gelip neler olacağına dair bir fikir edinebilirsiniz."

"Kulağa harika geliyor." Bir saniye bile düşünmeden ona Rachel'in bilgilerini verdim ve not alırken mırıldandım, "Bil diye söylüyorum, o da aileden biri, bu yüzden sözleşmeye göz kulak olmasını sağlayacağım ama yangından sonra hepimiz hâlâ her şeyi bir araya getirmeye çalışıyoruz."

"Tamamen anlıyorum. Normalde iki haftalık bir zaman sınırimız var ama sana yalan söylemeyeceğim Indy, Ticaret seni programda istiyor. Bu yüzden süreyi dört haftaya çıkarıyorum, tamam mı?"

"Vay canına, buna gerçekten minnettarım," diye cevap verdim, teklif karşısında şaşırılmışım. "Çok teşekkür ederim."

"Kocama ilham verdiğiniz için teşekkür ederim. Stüdyo tarafından bize gönderilen son başvuruları aldığımızdan beri çizim tahtasının başında." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "İrtibatta olacağım ve avukatınıza bugün ya da yarın bir e-posta beklemesini söyleyebilirsiniz, tamam mı?"

"Ona söylerim. Aradığınız için çok teşekkürler!" "Sorun değil. Senden haber almak için sabırsızlanıyorum."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde, kalbim saniyede bin tur atarken, bunun saçma olduğunu biliyordum ama söylemek istediğim tek kişi Cruz'du.

Ama sonra düşündüm, bu ezikçe *miydi*? Yoksa iki insan çıkarken tam olarak böyle mi oluyordu?

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırdım, çünkü Cruz'un benim için çok sevineceğini biliyordum ve bunu onunla paylaşmayı çok istiyordum.

Daha önce çıktığım birkaç erkeğe karşı hiç bu kadar açık olmamıştım. Ama Cruz farklıydı. Cruz arkamı kolluyordu.

Giulia omzunun üzerinden ona söylenirken yeni kulüp binası için planlar hazırlarken ona işine devam etmesini söylemeseydim bugün burada olacaktı.

Sadece Başkan Yardımcısı'nın kadını, Nyx'in Yaşlı Hanımı olduğu gerçeği, ona geri çekilmesini söylemesine engel oldu.

Giulia da bunu kendi avantajına kullanıyordu elbette.

Dükân sadece yüz adım ötedeyken, bana katılmasını yasakladığım için Cruz'un orada olacağını bilerek koşmaya başladım.

Polisler bir Günahkâr gördü ve işler anında kızıştı.

Her zamanki gibi burnumu temiz tuttum ve yerel halk Günahkârlarla gerçek bir bağım olmadığını biliyordu, bu yüzden beni biraz rahat bıraktılar.

İnsanlar Cruz'la birlikte olduğumuzu fark ettiklerinde bu durum değişecekti.

Bu düşünce içimi kemirmeliydi, çünkü Cruz'la birlikte çıkarak çok şey kaybediyordum, ancak

Indiana Ink'e doğru ilerlerken ve onu gördüğümde bunun doğru olduğunu biliyordum. Buna değecekti.

Telaşlı görünüyordu. Kaşları çatılmıştı, gözleri öfkeyle fırtınalıydı ve çenesi, içinde bir sinir kıpırtısı olsa bile sıkıydı. Giulia'ya ters ters baktı, sonra zil çalınca bana bakmak için döndü.

Kapı ınıladı ve bakışlarımız karşılaştığında gözleri yumuşadı, kaşları çatıldı ve sakinleşmeye çalışıyormuş gibi keskin bir nefes aldı.

Kendisi için değil, Giulia için değil, benim için. Tanrım, buna ne kadar minnettarım.

Ona gülümsedim, sahte bir gülümseme ya da gösteri teklifi nedeniyle heyecanlı bir gülümseme değil, hatta sıcak bir gülümseme bile değil. Ona verdiğim gülümseme sevgi doluydu. Öyle olmak zorundaydı. Çünkü tüm Roger'ı kalbim yaptı.

Tavşan şeyi ve göğsümde 'kebang' oldu.

Onu görmek, onunla bağ kurmak. Hayatım boyunca bundan daha güçlü bir an yaşadığımdan emin değildim.

"Ne oldu?"

Giulia'nın sorusu sanki suyun altından geliyormuş gibiydi, ama birkaç kez göz kırptım ve ona döndüm, sabırsız bakışlarından ilk kez sormadığını anladım.

Yutkundum. "*City Ink*'i biliyor musun?" "Şovu mu?"

Başımı salladım. "Şov. Benim de yer almamı istediler!"

Heyecanım patladı ve Giulia kükrerken bile Cruz çalışmak için el koyduğu masanın arkasından çıkıp bana doğru geliyordu.

Ona doğru atıldım, kıcıımı tutana kadar durmadım ve dudaklarımı onunkilere batırdığımda, o doğruluk hissi beni bir kez daha vurdu.

O bir günahkârdı.

Tehlikeliydi.

Ama o bundan çok daha fazlasıydı. O benimdi.

Dilimi dudaklarının arasına sokarken, Giulia'nın görebileceğini umursamadan, tüm sokağın vitrinin dışında durup bizi aval aval izlemesini umursamadan, ona her şeyimi verdim.

Bu adam benim kalbime sahipti ve hayatımda ilk kez birinin onunla ne yapacağından korkmuyordum, çünkü onu severken bile ona güveniyordum.

Ve benim gibi biri için bu çok daha fazla şey ifade ediyordu. Muhtemelen bunu asla anlamayacaktı ama ona söylememe de gerek yoktu, değil mi? Bu adamın neşesi buydu.

O zaten biliyordu.

YİRMİ BEŞ

REX

Kardeşlerimden kaçının anne babasını genç yaşta kaybettiğini düşündüğümde, şanslı olduğumu anladım.

Kırkıma yaklaşıyordum ve annem sadece sekiz yıl önce ölmüştü ve babam hala buradaydı, zar zor dayanıyordu ama hala buradaydı.

Onu kaybetme düşüncesi sakat bırakıyordu.

MC çocukları tam olarak annelerinin ya da babalarının çocukları olarak yetiştirmiyordu ama ben ailemi seviyordum. Her zaman sevdim. Saygı duymak kolaydı, sadakat de öyle. Bir sebepten ötürü birbirimize sıkı sıkıya bağlıydık ve onu burada, kelimenin tam anlamıyla yarısını kaybetmiş halde görünce, deliliğe giden tünelde o kadar ilerlemiştim ki, bu şekilde ölürse tekrar nasıl çıkacağımdan emin değildim.

Yaşlılık yüzünden ölmesi bir şeydi, ama o yaşlı değildi. Gerçekten yaşlı değildi. Tanrım, bisikletiyle ülkenin bir ucundan diğer ucuna gidemiyor ve doktorun muayenehanesinde yaşıyor değildi.

Güçlüydü. Hala ben gençken olduğu kadar güçlü. Ve eğer annemin ölümü olmasaydı, o Günahkârlar'a liderlik ediyor olacaktı ve ben de onun yardımcısı olacaktım.

"Rex?"

O ölemezdi. Bu şekilde değil. Bu son olamazdı.

Doktorlar bana iyileşeceğini söyleyip duruyorlardı ama onlara inandığımdan emin değildim. Şu anda kime inanacağımdan emin değildim.

Babam eve üzerinde fırtına bulutları ile geliyordu, yıllarca sakladığı şeylerden bahsediyordu. Benden sakladığı şeyleri.

Ben.

Günahkarların başkanı.

Kendi lanet taburunu kullanan bir adam. Kendi kişisel, özel lanet ordusu.

Tabii ki, bu haberi benimle paylaştığı, bana eski mahkumlara dikiş atan LEA'lardan bahsettiği anda bu oldu.

Kulüp binası artık yoktu.

Yerleşke bir enkazdı.

Adamlarımızı ve kulüp fahişelerini kaybetmiştik.

Ve tüm bunlar olurken bir çift ceset arazimizdeki sodalı su banyosunda çürüyordu.

Hapse atılmamış olmamız bir mucizeydi. Nüfuzumuz vardı, ama lanet Federallerle değil.

O'Donnelly'lerin alfabe ajanslarına bizden daha fazla erişimi vardı ve yardım edebilirlerdi, ama-"Rex?"

Ses kulağımda bir uğultu gibiydi ve elimle ona vurmak istedim. Onu kovmak istedim.

bir sivrisinekti, ama sonra yumuşak parmaklar omzumu sıktı ve zambak ve narenciye kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Arkamda bana yaklaştığını, bana doğru döndüğünü hissettim ve yüzümü karnına gömmekten kendimi alamayarak etrafımda döndüm.

Aynı takımda çalışmamıza rağmen zamanımızın yarısını anlaşmazlıklar içinde geçiriyorduk ama ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı.

Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Tıpkı benim her zaman onun yanında olacağım gibi.

Eli saçlarıma gitti ve okşamaya başladı, saç tellerimi yumuşattı, beni çocukmuşum gibi yatıştırdı.

Başka bir zaman olsa muhtemelen onu kovardım ama bu başka bir zaman *değildi*.

"Ödlelik yapıyorum," diye mırıldandım ve boğazım acıdı, bu da muhtemelen bir süredir söylediğim ilk kelimeler olduğu gerçeğini ortaya çıkardı.

Ne kadar zamandır burada olduğumdan bile emin değildim.

"Sen bir evlat gibi davranıyorsun. Ailenin ölmesi ya da yaralanması her zaman zordur," dedi üzüntüyle. "Ama Bear hepimizin ailesi, Rex. Bunu sen de biliyorsun. Hepimiz acı çekiyoruz."

Bunun üzerine yanağımın içini ısırdım, çünkü onun haklı olduğunu biliyordum. Benim ailem de konseyin ailesiydi.

Onlarıki çoğunlukla boktan bir yığındı, ama benimki bir gün Günahkârlar'a liderlik edecek bir avuç serseri için yeterince büyük bir kalbe sahipti.

O zamanlar babamın bizde bu kadar potansiyel gördüğünden şüpheliydim elbette. Rachel'a sorsam, bir şirketin değil de bir MC kulübünün konseyini yönettiğinizde boşa harcanacak bir potansiyel olmadığını söylerdi.

Yasal bir şirketten daha fazla para kazandım ve daha az vergi ödedim. Bir MC'yi yönetmek varken kim bir LLC'nin başkanı olmak ister ki?

"Doktorlar olumlu-"

"Hangi konuda olumlu? Başarabilse bile, Maverick'in lanet bir tekerlekli sandalyede yaşamaya alışmasının ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Bear gibi bir adam bununla nasıl başa çıkacak?"

Boğazını temizledi. "Mav hakkında..."

Tereddüt ettiğinde kaşlarını çatarak ona baktım. "Ne oldu?"

"Maverick de hastaneden yeni çıktı."

"Öyle mi? Ne oldu lan?"

"Bir şey almak için kulüp binasına girmeye çalıştı. Enkaz üzerine düştü." Boğazını temizledi. Tekrar. Asla iyiye işaret değildi. Rachel gergin bir tip değildi. "Unuttu, şey, unuttu mu yoksa zamanda geriye mi gitti bilmiyorum." Omzumu sıktı. "Rex, yürüyebiliyor."

Burun deliklerim alevlendi. "Benimle taşak geçiyorsun,"

diye mırıldandım. Ama o başını sallıyordu. "Dalga

geçmiyorum. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum."

"Çılgınca mı? Bu berbat bir şey. Bana o piçin ihtiyacı olmadığı halde tekerlekli sandalyede yaşadığını mı söylüyorsun? Ona hiçbir PT yaptıramadık - nasıl yürüyebilir ki?"

Omuz silkti. "Ona sormanız gerekecek. Şu anda çoğunlukla kafası karışık, bu yüzden hareketliliğini sizden sakladığını bile hatırlamayacaktır. Korkarım cevaplar için beklemeniz gerekecek."

Ağzım sert bir çizgiye dönüştü. Kardeşim adına mutluydum ama neden böyle bir yalanla yaşamayı seçtiği konusunda kafam çok karışık. Kafasında neler dönüyordu?

"Nerede kalıyor?"

"Konseyin çoğu benim evim ile Lily ve Link'in evi arasında paylaştırıldı. Şehirde evi olmayan kardeşler ise Budget Basement Motel'de kalıyorlar."

Burnum kırıştı. "Onlar için yapabileceğimizin en iyisi bu muydu?"

"Bana sorma. Her neyse, artık senin portföyünde," diye hafifçe takıldı. "Kulübün onu satın alması için imza atmam gerekiyordu."

"O çöplüğü biz mi aldık? Tanrım." Uzandım ve bir elimi yüzüme sürdüm. Üzerimdeki plastik önlük hareketle buruştu ve karanlık ve kirli bir Günahkârdan başka bir şeye benzemediğimi biliyordum ama umurumda değildi.

"Biraz dinlenmenin zamanı geldi, Rex," dedi Rachel bana usulca. "Günlerdir uyumadın. Durumu stabil. Yavaş yavaş iyileşecek ve bu bir yarış değil maraton, o yüzden biraz uyumak için kendine zaman ayırmalısın, tamam mı?"

"Burada uyuyabilirim."

"Ama yapmayacaksın," diye karşı çıktı duymaya alışık olduğum bir ses tonuyla.

Babamın hastane yatağının yanında otururken ereksiyon olmak çok yanılttı, ama o avukat sesi beni her seferinde yakaladı.

Ben daha bir şey söyleyemeden, "Indy bir süre onunla oturacak, sonra çocuklar onun asla yalnız kalmaması için bir program hazırladılar" dedi. Omzumu bir kez daha sıktı. "Şu anda sana başka bir yerde ihtiyaç var, Rex. Çok şey oluyor."

"Buradan başka hiçbir yerde olmam gerekmiyor."

"Uyandığında, elbette. O zaman sana ihtiyacı olacak. Şu anda yapılması gereken bir iş var." Ona baktım. "Onaylayacağını düşünmemiştim."

"Bilmiyorum," dedi basitçe. "Ama ben bile bu düzeyde bir eylemin misillemeyi hak ettiğini düşünüyorum." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni *Grand Theft Auto* oynarken gördün. Ben korkak değilim."

"Tanrım, beni güldürmeye çalıştığına göre gerçekten uyumamı istiyorsun," diye gürleyecek kadar alay etmesine şaşırarak ona baktım.

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldandı ve sonra en lanet şeyi yaptı. Uzandı ve başparmağını gözlerimin altında, elmacık kemiğimin tepesinde gezdirdi. "Uyuman gerek."

"Beni evinde istediğine emin misin?"

"Başka hiçbir yerde olmamalısın," diye fısıldadı, bakışları dudaklarımdaydı.

Bunun üzerine dişlerimi gıcırdattım ama başımı salladım ve ayağa kalktım. Günlerdir bu lanet olası plastik koltukta sıkışıp kaldığım için kığım ve sırtım hemen ağrıdı. O kadar uzun süredir burada sıkışıp kalmıştım ki işlemeye bile ihtiyacım yoktu çünkü neredeyse hiçbir şey içmemiş ya da yememişim.

Ayağa kalkarken alnımı ovuşturdum ve "Dönüş yolunda bir şeyler yememiz gerekebilir" diye mırıldandım.

Başını salladı. "Tamam."

Babama bakmak için döndüm ve "Yakında görüşürüz baba" diye mırıldandım.

Hastaneden çıkarken sonraki beş dakika biraz bulanık geçti. Indy bana sarıldı, bu da bana bok gibi göründüğümü söyledi, yoğun bakım ünitesine gitmeden önce.

Rach ve ben onun cipine doğru ilerlerken gökyüzüne baktım ve bunun ruh halime oldukça uygun olduğunu düşündüm.

Gri çizgilerden çok gri bulutlar vardı ve aşağı işeyebilir gibi görünüyordu. Bu tam da şu anda benim reçelime uyuyor.

Kasırga başa çıkabileceğim bir şeydi.

Gösterişli Porsche'sinin kontağını çalıştırdığında gösterge paneli aydınlandı ve bana tarih ve saati gösterdi.

"Tanrım, patlamanın üzerinden dört gün mü geçti?"

Mırıldandı. "Neden gelip seni oradan sürüklemek zorunda kaldığımı anladın mı? Her neyse, çok daha fazla kokuyorsun ve bu Bear'ı rahatsız edebilirdi. Olabildiğince dinlenmeye ihtiyacı var, senin pis kokunla uyanmaya değil."

Homurdandım. "Cenazeler ayarlandı mı?"

"Evet, biliyorsun. Yarın gerçekleşiyor olmalılar."

"Beni oradan çıkarmanın asıl sebebi de bu zaten." İçimi çektim. "Teşekkürler, Rach."

Otoyola çıkmadan önce bana bir bakış attı ve "Sen de benim için aynısını yapardın" dedi. Ve yapardım.

Sadece bana göz kulak olacağını hiç düşünmemiştim. Bu çok acımasızcaydı ama yine de gerçikti. Aramızda kesin bir sevgi/nefret dinamiği vardı, ancak benden her zaman sevdiğinden daha çok nefret ediyor gibiydi.

Ben.

On dakika sonra bir Popeyes'e girdik ve birkaç sandviç aldım, ayrıca biraz da ekstra Patates kızartması çünkü asla sipariş vermezdi ama her zaman başkalarınınkini yemeyi başarırdı - bunu yapan o sinir bozucu kadınlardan biriydi. Sadece, onda, şirindi.

Evine geri döndüğümüz anda ziyafetime başladım ve sadece yerleşkeyi geçtiğimizde durakladım.

Orada çoktan inşaat araçları vardı. Kepçeler ve kazıcılar sahayı temizleyerek kulüp binasının yeniden inşası için hazır hale getirmeye başladılar.

İşlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Storm ve Nyx'in işleri halledeceğini,

Steel'in de burnunu sokacağını biliyordum ve hafızam beni yanıltmıyorsa Cruz'un mühendislik diploması vardı, o da yardım edecekti. Üzerimden bir kez olsun baskı kalktığı için rahatlamış bir

şekilde koltuğa çöktüm ve yemeğimi yemeye devam ettim,

Hiç hoş karşılanmadığım halde Rachel'in alanına gidiyor olmak garip hissettiriyordu.

Günahkârlarla ilgili her şeyden nefret ettiğini söylediği halde neden kulüp binasına bu kadar yakın yaşadığını sık sık merak ederdim. Ama yakın oturuyordu ve öngörülebilir gelecekte onunla kalmamıza izin veriyorsa bu bizim yararımızaydı.

Kulüp binasının yeniden inşa edilmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onun cömertliği beklediğimden daha fazlaydı.

İstediği zaman soğuk bir kaltak olabildiği için bu kadar merhametsiz olabileceğini düşündüğüm için suçluluk bile duymadan, çiftlik tarzı evin önünde dururken yiyecek torbalarımı aldım.

Sadece bir kat olmasına rağmen çok büyüktü. Elbette Sinners'ın parasıyla inşa edilmişti ama aldığı çılgın ücretleri ona hiç yakıştıramadım.

Çoğunlukla bunu hak ettiği için ve çoğunlukla da istediği şeye sahip olmasını istediğim için.

Bir işkolikti ve buranın genişliği ofisini burada tutabileceği anlamına geliyordu, bu da güvende olduğu anlamına geliyordu.

Yerleşkeye çok yakın olduğu için gözümüz üzerindeydi ve Steel ile Nyx alarm sistemini ve onun güvenliği için gerekli olduğunu düşündüğüm çeşitli güvenlik önlemlerini almışlardı.

Verandada, bugün üzerinde uyuyacağımı bildiğim, rahat görünümlü birkaç bahçe mobilyası vardı.

Bunca zaman lanet olası hastanede tıklıp kaldıktan sonra temiz havaya ihtiyacım vardı.

Ben de üzerinde palmiye ağacı desenleri olan yumuşak minderlerden birine oturdum ve yemeğimi sehpanın üzerine bıraktım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece oturdu, içeceklerden birini aldı ve derin bir yudum aldıktan sonra farklı eşyaları seçmeye başladı.

Tıpkı çocukluğundaki, yerleşkeye ilk taşındığı zamanlardaki gibiydi.
Çok küçüktü, gerçekten çok küçüktü ve az besleniyordu. Ona yemek yedirmek zordu çünkü

Annem onu hiç beslememişti ama dışarıya biraz yiyecek koyarsanız hep otlardı.

Ona yetecek kadar olsun diye her zaman daha fazla sipariş vermeyi öğrenmiştim. Eski alışkanlıkların zor ölmesi ne garip.

Sessizlik içinde yemek yedik. Tek ses kulüp binasından geliyordu ama inşaat sesleri bile çok yüksek değildi. Kuşları duyabiliyordum ve rüzgâr bahçesindeki otların kokusunu farkındalığıma katıyordu.

Huzurluydu, güzeldi. Ta ki öyle olmayana kadar.

Nyx dışarı çıktığında, Giulia onun dizine tünemişti, sonra Rachel'ın kardeşi Rain ve Giulia'nın, bombayla karşılaştıktan sonra piç gibi morarmış Hawk'ı birdenbire ortaya çıkınca, binlerce arının aynı anda kovandan dışarı uçmaya başlaması gibi bir konuşma başladı.

Ve çılgınca olan şey, iyiydi. Tam da ihtiyacım olan şey.

Benimle konuşmadılar, bir şey sormadılar, sanki orada değilmişim gibi devam ettiler. Ama oradaydım.

Ben de bu ailenin bir parçasıydım.

Babamın ben doğduğumda bana verdiği ve sekiz yıl önce annem öldüğünde bakımını bana devrettiği bir aile.

Bunlar benim insanlarımdı.

Bazıları sabaha gömülecekti, bazıları ise hâlâ hastanedeydi. Büyük bir kısmı evsizdi, muhtemelen Walmart alışveriş poşetleriyle yaşıyorlardı ve bazılarında lanet olası hafıza kaybı vardı...

Berbattı, çılgın kaotik bir yapışkan yığınydı. Ama bu benim kaosumdu.

Benim yapışkanım. Benim.

Ve sevdiğim insanların ölümlerinin arkasında kimin olduğunu öğrendiğimde, onlar da ölmüş olmayı dileyceklerdi. Çünkü biz Şeytan'ın lanet olası Günahkârlarıydık ve Ölüm bizim tarafımızdaydı.

Indy

Dövme salonuna geri döner dönmez bir nefes aldım. Tabelayı 'kapalı'dan 'açık'a çevirerek, bugünün bittiğine şükrederek etrafıma bakındım.

Bir gün sonra Bear'la birlikte oturmak için hastaneye geri dönmem gerekecekti ama artık toplu cenaze töreni yapılmıştı ve pek çok Günahkârı toprağa vermiştik, bunun değişimin başlangıcı olduğunu biliyordum.

İyi bir değişiklik de sayılmaz. Aptal değildim.

Bir durağanlık içindeydik. Evimiz vurulmuştu ve yeniden inşa etmemiz gerekiyordu. Hepimiz için vekil bir baba gibi olan eski Başkan korkunç bir şekilde sakatlanmıştı ve ölümlerinin yasını uzun süre tutacağımız kadın ve erkekleri kaybetmiştik.

Ama bu durağanlık sona erecekti.

Günahkârların sözde *Famiglia* ile giriştikleri 'savaş' konusunda zaten uyarılmıştım, ama şimdi

bu hamleyi yaptılar - İtalyanlar olduğunu varsayarsak - bunun bir son olmasına imkân yoktu.

Adamlar Thor'un çekicini indirmesinden daha sert karşılık veriyorlardı ve dürüst olmak gerekirse bunun için minnettardım.

Bunun arkasındaki insanlar bunu ödemeyi hak ediyor.

Hayatlarıyla.

Masanın arkasındaki sandalyeye oturduğumda, aramızdaki özel mezarlıkta ölülerimizi gömdüğümüz çimenli bataklıkta yürümek için giydiğim Doc Martens ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı parmak arası terliklere geçirdiğimde rahatladım.

Ayak parmaklarımı serbest bıraktıktan sonra kıpırdattım ve Giulia'nın kapıyı iterek açtığını görmek için tam zamanında doğruldum.

"Hey!" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum." İç çekti. "Sen normalsin. Şu anda buna ihtiyacım var."

Gözlerimi kırptım. "Ben mi? Normal mi?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Kardeşinden daha normal olduğun kesin." Burnunu çekti. "O sadece ya evden hiç çıkmamamı ya da bir Prospect'le dolaşmamı istiyor."

Omuz silktim. "Mantıklı. Değerli bir yük taşıyorsun. Nyx'in önceki psikopat kışını şimdi Hannibal Lecter gibi göstereceğini bilmen gerekirdi."

Burnu kırıştı. "Kahretsin. Bunu daha iyi hale getirmiyorsun."

Sadece sııttım, sonra dışarı baktım ve Prospect'in bir kamyonu yaslanmış, gözleri telefonunda olduğunu gördüm.

Patlama, Giulia'nın kardeşi Hawk'ı ve bugün toprağa verdiğimiz Jaxson'ı MC'nin tam üyesi yapan yama partisinin yapıldığı gece gerçekleştiği için tanımadığım bazı yeni yüzler vardı. Ancak birkaç kişi de Adaylar olarak yemin etmişti ve en boktan işleri alma eğilimindeydiler.

Öfkeli anne adaylarını korumak gibi.

Korkak bir adama göre bir iş değil. Hele de bu anne adayı Giulia ise. "Hawk nasıl?"

Bakışlarım hâlâ Prospect'in üzerindeyken sordum.

Burnunu çekti. "Bu hafta zamanının çoğunu işeyerek geçirdi."

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım kardeşlerin çoğu buradaki barlarda çok fazla zaman geçirmiş. En azından hastanede yatmayanlar."

"Evet, aptal herifler. Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi."

"Bazen sadece unutmaya ihtiyaç duyarsın," diye düşündüm, sesimin hüzünlü çıktığının farkındaydım ve bunu gerçekten umursamıyordum.

Kaşları havaya kalktı. "Sanki sen de o yollardan geçmişsin gibi." Başını yana eğdi. "Carly ile mi?"

Homurdandım. "Ben sadece bir çocuktum."

"Sanki reşit olmamak birilerini içmekten alıkoyuyor."

"Hayır, New Orleans'a gittiğimde başladım. Bir süre işler pek iyi gitmedi, sonra çalıştığım dövme salonundaki çiraklığımı neredeyse kaybediyordum, çünkü akıl hocam Jimmy sert biriydi ve bu beni çok çabuk ayılttı.

"Çok fazla parti, çok fazla içki, çok fazla erkek." Yüzümü buruşturarak itiraf ettim. "Onlar o günler değildi."

"Pişman mısın?"

"Tabii ki öyle. Ama olmadığımı anlamak için hatalar yapmam gerekti-" Ne söylemeye çalıştığımın emin olamadan sözümü kestim.

"Olmadığınızı mı?"

Başımı salladım. "Önemli değil."

"Öyle değil mi?" Gözleri yumuşayacak kadar uzun süre beni inceledi ve bu Giulia için pek de iyiye işaret sayılmazdı. Nyx'in ona hak verdiğini düşündüğümünden daha anlayışlıydı. Onun akıllı bir küçük pislik olduğunu bildiğinden hiç şüphem olmasa da, bazen sizden daha genç birinin akıllı olmadığını sanabilirsiniz.

Hawk'tan en az beş ya da altı yaş küçük olan Giulia, ağabeyinden çok daha akıllıydı.

North'a gelince? Alnının her yerinde aptal POS yazıyordu.

Üvey anneleri benimle aynı fikirde değildi, çünkü onunla kaçmıştı.

Giulia titrek bir nefes alarak vitrine doğru ilerledi ve yola baktı. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Anlaşılabilir, Giulia. Az önce toplu bir cenaze törenindeydik-"

Kaşları çatıldı ve kollarını beline doladı. "Bugün ayinden önce Bear'la oturuyordum ve Tanrım, onu öyle görmek çok zordu."

Yüzümü buruşturdum. "Bir de bana sor."

"Ona inanamıyorum..." Başını iki yana salladı. "Bu çok trajik. Yaşlandığını falan biliyorum ama hâlâ çok hayati, anlıyor musun?"

Ona bir bakış attım. "Yıllardır West Orange'a dönmedi, Giulia. Onu en az üç yıldır görmedim. Onu çocukluğundan hatırlıyorsun. O zamandan beri çok değişti."

Yutkundum. "Hayır, sadece bu. Onu son zamanlarda daha çok gördüm."

Suratımı asarak, "Ne zaman?" diye sordum. Geri döndüğünde hep Bear'la takılıyorum. Yaşlı herifi özlüyorum," diye üzülererek bitirdim, çünkü özlüyordum. Savunduğu şeylerden hiç hoşlanmasam da, MC'yi ve yöntemini hiç takdir etmesem de, adamın kendisi oldukça havalıydı. Ve savaş hikâyelerini dinlemek büyüleyiciydi. Vietnam Savaşı'nın sonlarına doğru görev yapmıştı ve gördüğü şeyler her zaman dikkatimi çekmişti.

"Biliyor musun, bunu daha önce kimseye söylememiştim..." Merak beni vurdu.

"Kimseye ne söyledin?"

"O gece, Lancaster barda bana saldırdığında." Dudağını ısırды ve kederli görüldüğünü fark ettim. Ellerini birbirine vurmaya başlasa hiç şaşırmazdım. Buz kraliçesi ve baş psikopat avcısı Giulia da gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Onu ben öldürmedim."

Nefesi ciğerlerinden çıkarken ona göz kırptım. "Ha?"

"Tanrım, bunu ne kadar uzun zamandır içimde tuttuğumu bilemezsin." Bir elini göğsüne bastırdı, sanki katı bir kütleyi yerinde tutuyordu ve şimdi itirafıyla birlikte ağırlık gitmişti.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum ama yine de beni şaşkına çevirmişti. "Neyi içinde tutuyorsun?" Biraz aptalca tekrarladım.

"Luke Lancaster'ı benim öldürmediğimi. Bear öldürdü." "Bear öldürdü." Ona bön bön baktım.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ben değilim. Hangi cehennemden geldiğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, kurtuluş kapıdan içeri girdiğinde bunun lanet bir rüya olduğunu düşündüm - sonra onu öldürdü ve gerçek bir patlama ile çarptı." Titreyen elini ağzına götürdü, ardından işaret parmağını evrensel 'sessizlik' işareti olarak dudaklarına bastırdı. "Bana sessiz kalmamı söyledi. Ben de öyle yaptım."

"Tanrım." Benden bir iç çekiş yükseldi. "Onun oyunu neydi?"

"Bilmiyorum."

"Nyx'e söylemedin mi?"

"Bear beni o piçten kurtardı, Indy. Onu hayal kırıklığına uğratarak bunun karşılığını ödeyemezdim.

Özellikle de onun nasıl bir canavar olduğunu öğrendiğimizde. Ben de kızlar gibi olabilirdim. Beni kaçırmaya çalışıyordu, bunu biliyorum. Bana sadece tecavüz etmek istemedi, beni almak istedi." Yutkundu. "Ama ya Bear benim yüzümden bu kadar kötü yaralandıysa? Ya bu saldırının Lancaster'larla bir ilgisi varsa?"

"Oh, tatlım, tabii ki senin yüzünden değil. Günahkârların ne tür pisliklere bulaştığını biliyorsun. Haftanın her günü bu tür saçmalıklarla uğraşmamamız bir mucize." Ona doğru ilerledim ve sarılmak için çekiştirdim. Kollarımın arasına girdiğinde gerginlikten titriyor gibiydi ve bu suçluluk duygusunu uzun zamandır taşıdığını fark ettim. "Lancaster'lar artık bir tehdit bile değil, değil mi?"

"Günahkârlar bu çılgınlığa benim yüzümden bulaştı. Ben nasıl suçlanmam?"

Öfke beni vurdu ve onu omuzlarından tutabilmek için geri çekildim ve bebek olsun olmasın onu biraz salladım. Biraz fazla sertti ama bana ters ters bakması için yeterliydi, ihtiyacım olan da buydu. "O piçten sana saldırmasını sen mi istedin?"

Çenesi sıkıştı. "Hayır."

"Ondan denemesini istedin mi-"

"Yapmadığımı biliyorsun," diye hırlayarak uzaklaştı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama bu sebep-sonuç ilişkisini durdurmuyor, değil mi? Benden önce kulüp Lancaster'ların adını bile duymamıştı."

"Senden sonra da öyle oldu ve şu yaptıklarına bir bak. Eğer tüm bunların suçlusu sensen, Link senin sayende Yaşlı Kadın'ına kavuştu ve lanet olası Sam Amca sayesinde umutsuz bir vaka olan Maverick'in de Hayalet'i var." Başımı salladım. "Günahkârların ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama onları Ghost'u kurtardıklarında-"

"O konuya hiç girmeyeyim. Tatána lanet kulübe ihanet ettiğinde değil," diye hırladı. "O kaltağın yerleşkeye getirilmesine yardım ettim."

"Onu o cehennem çukurunda açlıktan ölmekten kurtardın, Hayalet'i ve Amara'yı da. İyi iş çıkardınız. Ama diyeceğim şu ki, nasıl satın alınmış olurlarsa olsunlar, Günahkârları operasyonu dağıttıklarını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Silah ve uyuşturucu satmakta sorun görmeyen kötü kalpli amcıklar olabilirler ama deri ticaretinde nasıl olduklarını biliyorsun. Bu önemli Giulia. Bu pek çok kadın için önemli."

Dudağını ısırды. "Doğru. Tatána hâlâ bir amcık."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Kulaklarım var, değil mi?"

Eğlenerek elini çektim. "Tatána ne yaptıysa daha fazlasını istediği için yaptı." Titrek bir nefes aldım, ona gerçeği söyleyip söylememekte kararsızdım ve bana içini açarken sorguladığım için kendimi suçlu hissediyordum. Ama sırlar ve ben eski dosttuk... "Cruz bundan pek bahsetmedi ama David'in kaçtığını biliyorum çünkü-"

"Neden?" diye sordu sözlerim kesilince. "Sana onun benim sapıgım gibi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Bunda 'beğenmek' yok. Nasıl olduğunu söyledin," diye homurdandı.

"Sanırım Cruz'u öğrendi ve sonra Tatána'ya ulaştı ve onu kulüp binasında göz ve kulak edinmek için kullandı. Cruz'u benim yüzümden mi izlemeye çalışıyordu yoksa daha derin motivasyonları mı vardı emin değilim ama-"

"Tanrım," diye mırıldandı, gözleri imalarla genişliyordu. "Seni gözetlemesine yardım mı ediyordu?"

Çenemi eğdim. "Sanırım öyle." Cruz'un bana söylediği tek şey buydu zaten. O zaman bile bana fazla bir şey söylememişti, çünkü konseyin de ona bu konuda bilgi verdiğini sanmıyordum. Muhtemelen o da en az benim kadar karanlıktaydı. David hakkında bahsettiği son şey, konseyin polise gidip onun kayıp olduğunu bildirmemi emretmesiydi. "Yine de ona kızamıyorum. O çok güzel bir

yakışıklı adam-"

"Bir ucube için," dedi homurdanarak.

"Ama nazikti. Neden buna karşılık vermesin ki? Ve neden Ghost'un sahip olduğu şeyi istemesin?" Yüzümü buruşturdum. "Kulağa garip geliyor ama hiç imalı konuşmadı. Bence seks-"

"Yani sadece seni korumak istedi, sana sahip olmak değil mi?"

Bunu düşündüm. "Belki de. Bir nesne gibiydim. Bir kadın değil, anlıyor musun? Eğer ona karşı çok tatlı, nazik ve kibar davrandıysa, yaşadıklarından sonra neden ona aşık olmasın ki? Özellikle de seksle ilgilenmiyorsa?"

Giulia gözlerini kıstı. "Nasıl tanışmışlar?" "Hiçbir fikrim yok. Hem de hiç."

"Yerleşkeden ayrıldığını bile bilmiyordum."

Homurdandım. "Yirmi dört-yedi orada olduğunu mu düşündün?"

Omuz silkti. "Bunu hiç düşünmemiştim ama evet. Hepsi uzun süre kendi gölgelerinden korktular. Bildiğim kadarıyla pek bir şey değişmedi." Dudaklarını büzdü. "Kabul ediyorum, patlamaya doğru onlarla çok fazla zaman geçirmiyordum. Kulüp soygunuyla uğraşmak zorunda kaldım."

"Etrafta gizlice dolaşma konusunda iyi olduğunu biliyoruz, değil mi? Kimsenin haberi olmadan kulüp binasına bir şeyler yerleştirebiliyorsa?"

"Kaltak diri diri yanmayı hak etti." Yüzümü buruşturdum.

"Ouch."

"Hainlerden nefret ediyorum," diye mırıldandı, kollarını tekrar beline doladı. "Umarım kardeşler o David denen pisliği bulur ve onu da katlederler."

"Tanrım, kana susamışsın."

Bana dişlerini gösterdi. "Güven bana, biliyorum."

"Bear'ın senin için Luke'u öldürmesine içerliyorsun, değil mi?" Huysuzca tahmin ettim.

"Seviyorum amına koyayım." Çenesini yukarı kaldırdı. "Asla bir kurban olmayacağım. Bir daha asla. İşte bu yüzden o Prospect'e ihtiyacım yok."

"Bizim dünyamızda korunmayan bir hazine, hazine sayılmaz," dedim ona. "Bunu biliyorsun."

Ağzı gerildi ama gözlerinde onu Nyx için yumuşattığımı anlamamı sağlayan bir sıcaklık gördüm. Pislik herif bana borçluydu ve bunu bilmiyordu bile.

"Sanırım."

Kapı açılıp da içeriye bir müşteri girdiğinde ikimiz de sıçradık.

Jun'un yıllardır dövme sanatçısıydım ve kolundaki bir parçaya yeni bebeğinin adını ekleyerek hızlı bir rötuş yapmak istedi.

Onun için maketini yaptım, sonra mutlu olduğunda iş istasyonuma taşıdım.

Giulia'nın orada olmasına minnettar olarak onu resepsiyonda kadınlarla ilgilenmesi için bıraktım ve Jun'un dövmesi üzerinde çalışmaya başladım.

Neredeyse yirmi dakika sürdü ve bir dövme uzun sürmediğinde kendimi hep boktan hissedirdim. Sanki elimden gelenin en iyisini yapmıyormuşum gibi. Ama üç harfli bir isme ancak bu kadar süsleme yapabilirdim.

Mei'yi sonsuza dek üzerine yazdıran Jun, Nyx içeri girdiğinde artık mutlu bir tavşan olarak ödemesini yaptı.

"Yemin ederim, seni son birkaç aydır gördüğüm kadar yıllardır görmemişim," diye homurdandım. Bana gözlerini devirdi, sonra da kışını koltuğuma yasladı.

Kolunu arkaya doğru uzatıp gece için yerleşiyormuş gibi göründüğünde, "Sanırım Giulia'yı istediğinden daha fazla ödünç alacağım. Yeni bir resepsiyoniste ihtiyacım var."

"David'e ne oldu ki?" Giulia sordu ve ses tonu, en azından bana göre, dikkat çekiciydi.

Hayata dahil olan tüm kadınlar, MC'nin nerede olduğunu asla öğrenemeyeceğimiz pek çok şey olacağını biliyordu.

endişeliydi ama Giulia'nın karanlıkta kalmaktan hoşlanmayacağına güveniyordu.

"İş için gelmedi." Boğazımı temizledim ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Karakoldan çıktuktan hemen sonra *City Ink*'ten aradılar ve kayıp olduğunu bildirdiler."

Şaşkınlığı her halinden belliydi çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Onları da mı dahil ettin?"

"O kayboldu!" Ben de karşılık verdim. "Yaralanmasını ya da başka bir şey olmasını istemedim." Gülerek güldü. "Sanki bir şey yapacaklar da."

Nyx kuru bir sesle, "Giules, bir MC'ye bağlı olmadığında polislerin ne yapacağı bir mucize," dedi. Cep telefonu çaldığında yüzünü buruşturdu ve "İşte bu yüzden buraya geldim" diye mırıldandı. Telefonunu salladı ve Giulia'nın sormasına neden oldu:

"Kim o?"

"Cammie."

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Oh."

"Birkaç mesaj bıraktı ama onunla konuşmadım. İyi olduğumdan emin olmak için arıyor. Patlamayı duymuş. Ona cevap verdiğimde burada olmanı istedim. Beni önemsiyor," dedi huysuzca. "Hayatta olduğumu bilmesini sağlamak yapılacak en iyi şey."

"Günahkârlar ne zamandan beri iyi oldular?" diye retorik bir soru sordu.

Bakışlarım bir tenis maçı izler gibi Nyx ve Giulia arasında gidip geliyordu ki bu asla olmayacaktı çünkü tenisten nefret ediyordum. Yine de bu, Federer'in sıkı kışını kortta bir aşağı bir yukarı koşarken izlemekten daha iyiydi.

İkisi de bir şey söylemeyince, "Onun ne düşündüğünü neden umursuyorsun? Ona herhangi bir müsait fahişe gibi davrandın, değil mi?"

Giulia homurdandı. "Ona sadece değer vermiyordu. Onu seviyordu."

"Bu onu aptal yapar," diye alay ettim, masamın üzerine tünerken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hiçbir kapkaç Yaşlı Kadın'a ulaşamaz. Bu bir kanun gibi bir şey."

"Rachel'ın annesi yaptı."

"Evet, ve gerçek bir sürtük gibi kesip kaçtı."

Giulia derin bir iç çekti. "Cammie çoğu kadar kötü değildi. Kavga bile etmedi, sadece gitti."

"Babasının hasta olduğunu duydum."

"Kulüp binasının zeminine kardeşlerin fark ettiğinden daha fazla kulak veriyorsun, değil mi?" Ona sııttım. "Bir şeyler öğrenmenin tek yolu bu."

"Cruz o lanet çenesini açmasa iyi olur," diye gürledi Nyx.

"Sanki. İlk regl dönemimden beri kulüp binası hakkında bir şeyler öğreniyorum Nyx. Kulüp binasındaki amcıklı insanların yarısının sandığınızdan daha fazlasını bilmediğini düşünüyorsanız, daha fazla Discovery Channel izlemeniz, daha akıllı olmanız gerekir."

Bana kaşlarını çatı, sonra da "Giulia?" diye homurdandı.

"Belli ki onunla konuşmak istiyorsun," diye homurdandı. "Öyleyse yap gitsin."

"Onunla konuşmak istemiyorum," diye hemen inkar etti ve az önce ona söylediğimden daha zeki olduğunu kanıtladı. "Ama mesajını duydum ve sesi sert geliyordu. Sanki-"

"Sevdiği adamı mı özliyor?" Yardımcı olmayan bir giriş yaptım.

Nyx nefesinin altından homurdandı. "Siz ikiniz bir araya geldiğinizden beri, yemin ederim hayatımı iki kat daha zorlaştırıyorsunuz."

Gülümsedim. "Güzel."

Bana ters ters baktı, sonra cep telefonunda bir tuşa bastı. Sonra aramayı hoparlöre aldı. "Nyx?"

Cammie'yi önceden tanıyordum. Kendini savunmak gerekirse, kardeşler için kendini pazarlayan diğer fahişeler gibi değildi. Bacaklarını herhangi biri için açmak için biraz fazla şıktı, ama bu hepimizin yol boyunca yanlış kararlar verdiğimizizin kanıtıydı. Birini cinsel seçimleri, bu kararları verme özgürlüğü için yargılayacak son kişi bendim, ama mahallenin etrafında istediğimden birkaç kez daha fazla dolaşmış olmama rağmen, tavşanlarda bana tuhaf gelen bir şeyler vardı.

Bu benim hoşuma gitmeyecek kadar fahişelik kokuyordu. İstedğim kişiyle sevişebilir, istediğim erkeğe bacaklarımı açabilirdim - bunu geçimimi sağlamak için yapmak zorunda değildim.

Ve Tanrı aşkına, başka işler de yok değildi.

Düşünce tarzım hoşuma gitmediği, biraz fazla yargılayıcı olduğum ve kendimi hıyar gibi hissetmeme neden olduğu için Giulia'nın gözlerini sanki kalbini izlemek için göğsünü görebiliyormuş gibi kardeşime dikmesini izledim.

"Selam Cammie." Nyx boğazını temizledi - gergin olduğundan değil, ama çocuğunuzun annesinin size öyle bakması, her erkeğin taşaklarının vücuduna çekilmesi için yeterliydi.

En azından herhangi bir

bilge adam. Aslında

güzeldi.

Nyx, bu konuda normaldi.

Mucizeler gerçekten de oluyordu.

"Nyx! Tanrı'ya şükür. İyisin."

Giulia kaşlarını çatı ve Nyx'in de ona kaşlarını

çatmasına neden oldu. "Ne zamandan beri iyi biri

oldu?" Giulia bana sessizce sordu.

"Belki de ona yeni bir sayfa açmışsındır?" Ona eğlenen bir gülümseme fırlatarak sordum, o da yüzünü buruşturarak karşılık verdi.

"Ben iyiyim, Cammie. Hepimiz..." İç çekti.

"İyiyiz." "Enya bana kulüp binasının yok

edildiğini söyledi."

"Siktiğimin tavşanları." Giulia nefesinin altında homurdandı. "Sana bunu söyledi, hmm, ama Nyx'in de iyi olduğunu söylemedi mi? Hepsi lanet olası yalancılar."

Nyx sessiz tuşuna bastı ve "Onunla bir sorunun olmadığını sanıyordum" diye karşılık verdi.

"Evet, belli ki hormonlarım tavan yapmış," diye hırladı kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Babamın eskiden yattığı bir sürtükle sohbet etmesinden de hoşlanmıyorum."

Nyx başını yana eğdi ve gözlerinde beni inleyen bir pırıltı vardı. Tanrım.

"Kıskanıyorsun."

"Emin ol kıskanıyorum," diye tersledi Giulia.

Cammie kimseyle konuşmazken dahinin bir sonraki yorumu "Bu mantıksız," oldu, "Nyx? Orada mısın?"

"Mantıksızım, öyle mi?" Giulia homurdandı.

"Giulia'nın tüm mallarının tadına baktığı ve onu hiç sahiplenmediği düşünülürse, sanırım bu mantıksız sayılabilir," dedim kuru bir sesle, Nyx'in Yaşlı Hanım'ına gözlerini dikmesini engellemeye çalışarak.

"Hatırlattığın için teşekkürler Indy," diye hırladı nefesinin altından.

"O bir aziz değildi," diye belirttim. "Bu buradaki kimseye yeni bir şeymiş gibi gelmiyor."

Sessize alıp mırıldandığında Nyx'in gözleri hâlâ sıcacıktı: "Aradığın için çok teşekkürler Cammie. Burada hepimiz iyiyiz."

"Ama bugün cenaze töreni değil miydi?"

"Evet, ölü olmaktan daha güzel bir şey yok, değil mi? Yaşayanlar temizlemek zorunda

dağınıklığı toplamak. Sonra görüşürüz. Kendine iyi bak." Ve bu görkemli cevapla aramayı kesti.

İkimiz de ona bakarken Giulia'nın kıskançlığı yok olmuş gibiydi.

"Böyle büyümlü sözlerle Nyx, biriyle yatmış olman mucize," dedim burnumu çekerek. "Ölüyken iyiyiz, değil mi?"

Ayağa kalktı. "Kimse sana zarar veremez, değil mi? Acı çeken yaşayanlardır." Giulia'ya bir bakış atarak, "Bu dünyaya bir çocuk getirmek için kelimeler," diye homurdandım.

Sırıttı. "Bir Terminatör aletine sahip olman iyi bir şey, Nyx. Senin için konuşmanın çoğunu kesinlikle o yaptı."

"Bunun egomu incitmesi mi gerekiyor, bebeğim," diye gürlledi, masamın üzerine eğildi ve bir şekilde neredeyse yüzüne gelecek şekilde masanın çoğunu kapladı.

Rahatsız edici bir kurun gerçekleşmekte olduğunu fark ederek onu ittim ve kendime bir ters bakış kazandım. "Burası benim iş yerim. Giulia artık benim için çalışıyor."

"Öyle miyim?" Giulia şaşkınlığını belli ederek sordu.

"Evet, öylesin. Şu anda beslemem gereken bir kardeşler ordusu yok ve etraflarında toplanıp onlara olmayan bir şeyi temizletecek kulüp fahişeleri de yok.

"David AWOL olduğu için burada yardım edebilirsin."

Bana bir bakış attı, sonra bakışları Nyx'e kaydı. "Peki ya o geri döndüğünde?" diye sordu ama ben onun nabız yokladığını biliyordum.

"Eğer geri dönerse," diye düzeltti Nyx, bu da benim ona bir dirsek daha atmama neden oldu ama Giulia'nın gözlerinde o uğursuz neşenin parladığını gördüm ve konuşmamızdan sonra bunu Nyx'in David'in yürüyen bir ölü olduğunu ilan ettiği şeklinde algıladığını anladım. Teknik olarak ikimizin de kulüp işleri hakkında bir bok bilmemesi gerekiyordu. Ve teknik olarak, MC için çöpmü çoktan çıkarmış olsam da...

Bunu bilmemesi gerekiyordu, değil mi?

"Her iki durumda da burada senin için bir iş var." Boğazımı temizledim. "Ama ikinizin masanın üzerinde göz göze sevişmenizi izlemeyeceğim, anladınız mı?"

"Tıpkı annem gibi konuşuyorsun."

Bunun üzerine Giulia'nın kaşları kalktı. "Muhtemelen ilk kez bir annen olduğundan bahsediyorsun." "Yani, onun bir- Terminatör nereden doğdu?" "Bilmiyorum. Ama Wiki yapabilirim."

"Lütfen. Yap," dedim tatlı bir şekilde.

Nyx bana sıırıttı. "Gittikçe daha çok anneme benziyorum."

Üst dudağım, tam da onun istediği gibi, kendi isteğiyle yukarı doğru kıvrıldı, ben de ona ters ters baktım ve mırıldandım: "Senin gibi konuşmaktansa annem gibi konuşmayı tercih ederim... Sanki yine babamı dinliyormuşum gibi."

Gözleri kısıldı. "Sözünü geri al."

"Aman Tanrım, kardeşler arası bir güreş seansı mı izleyeceğim?" Giulia ellerini çıırttı. "Patlamış mısıra ihtiyacım var."

"Bunun için yirmi yıl kadar yaşıyız," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Bir de kendini görmelisin. Ona kafa atacakmış gibi görünüyorsun." Nyx sıırıttarak, "Ona bu imza hareketini ben öğrettim," diye anlattı.

Ben de ona karşılık verdim. "Evet, yaptın. Birkaç kez kıcımı kurtardın."

Kolunu bana doladı. "Eğer burada kalsaydın, senin için kıcını kurtarırdım."

Kendime rağmen ve beni çııldırtmasına rağmen, içimi bir şefkat dalgası doldurdu, çünkü o bunu

kastetmişti.

Birbirimizle savaş halinde olsak bile, her zaman arkamı kollardı. Cruz'la David'e yaptıklarına baksana.

Gerçekten iki kurtarıcım vardı.

Uzanıp çenesine dokundum. "Ve işte yine Nyx gibi konuşuyorsun." "Ona neden aşık olduğumu şimdi anladın mı?" Giulia gülerek sordu.

Nyx beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekerken, uzun zamandır bu kadar sık paylaşmadığımız bir şeydi bu, onun kucağında iç çektim.

Önceki Nyx, Cammie'yi umursamazdı, Caleb'in hapiste olmasını neredeyse hiç umursamazdı ve bana sarılmazdı.

Giulia, biliyordu ama, onu değiştiriyordu.

"Biliyor musun, eğer böyle şeylerden zevk alan bir kız olsaydım, kesinlikle fotoğraf çekerdim. Bu beni tüm hislerimden vuruyor."

Nyx homurdandı. "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Homurdandı. "Bebeğim, utandığın gün tüm piercinglerini dişlerimle sökeceğim gündür."

"Giulia, ihtiyacım olan son şey kardeşimin aletini bacağımnda hissetmek." Kıkırdadım. "Bana sarılırken onu tahrik edecek şeyler söyleme."

Bana sırtıttı, sonra da "Özür dilerim!" diye mırıldandı.

"Evet, gerçekten üzgün görünüyorsun," dedim hayıflanarak. "Parıldayan gözlerinle falan."

"Bu parıldayan gözlerin banyoya gitmesi gerekiyor. Yemin ederim, hamile olduğumu öğrendiğimden beri orada yaşıyorum," diye homurdandı.

Giulia yanımızdan geçerken Nyx beni bıraktı ve parmaklarının onun parmaklarına dolanması, uzun sürmeyen, sadece kısa bir bağlantı, duygularımı geri yutmama neden oldu. Gerçekten değişiyordu ve bu bana gerçeküstü geliyordu çünkü o uzun zamandır Nyx'ti, benim dışımdaki herkesin kurtarıcısıydı. Kendimi bildim bileli böyleydi.

Giulia tuvaletlerin bulunduğu arka odaya doğru yöneldiğinde içimde bir arzu belirdi. Garipti, çünkü Giulia'nın bu konuşmaya doğru yaklaştığını hissediyordum ve o yaklaştıkça ben de konudan uzaklaşmak istiyordum.

Ama Nyx değişmişti. Baba olacaktı. Giulia'nın tetiklediği doğasındaki değişiklikler yine de yeterli değildi.

Bir baba olarak, Amerika'da dolaşıp insanları öldüremezdi. Elbette, o insanlar ölmeyi hak ediyordu. Aksine inanacak son kişi bendim ama önceliklerinin değişmesi gerekiyordu.

Tüm yetişkinlik hayatımı bunu Nyx'ten saklamaya çalışarak geçirmiştım ve belki de bencillik ediyordum, çünkü hiçbirimizin başa çıkmaya hazır olmadığı bir katalizör olabilirdi, ama ona söylemem gerekiyordu.

Bunun benimle ilgili olmasına ihtiyacım

vardı, onunla ilgili değil. "Nyx?"

Giulia gitmiş olsa da, onun gidişini izlediğini biliyordum. Daha çok, onun kıcını inceliyordu.

Utanmadan ve onu suçlamadan -eğer Cruz kapıdan içeri girseydi, ben de onu kontrol ederdim-bana döndü, kaşlarını kaldırdı ve "Ne?" diye sordu.

"Size bir şey söylemem gerekiyor ve nasıl tepki vereceğinizi biliyorum. Biliyorum çünkü daha önce bu habere nasıl tepki verdiğini gördüm ve şimdi sana söylüyorum, bir şey yapmanı istediğim için değil, bir şey yapmayı *bırakmanı* istediğim için.

"Baba olacaksın." Başımı salladım. "Bunu düşünmek hâlâ kafamı kurcalıyor, harika bir baba olacağını düşünmediğimden değil, sadece Giulia'dan önce böyle bir şeye hazır olduğunu düşünmediğimden."

Bana bakarken bakışları dalgındı ve güzel yüzü görmeye alışık olduğum çalkantılarla doluydu. Her şeyin bizim için farklı olmasını diledim, daha kolay bir başlangıç yapmayı diledim ve Carly'nin burada bizimle olmasını daha da çok diledim. Keşke hayatta kalabilseydi de diğer taraftan çıkabilseydi, özgür bir hayat yaşayabilseydi, korkusuz bir hayat, seni sevmesi, koruması gereken birinin acı tehdidi olmadan.

Her şeyden çok Nyx'in burada durduğunu görmek, onun adına ne yaptığını bilmek isterdim. Belki en iyi miras değildi ama kurbanlar için olabildiğince iyiydi.

Algonquin mirasımız bende net değilse bile Nyx'te herkesin görebileceği şekilde vardı. Saçları benim obsidyen saçlarımı soluk gösteriyordu. Teni değerli bir metal gibi parlıyordu ve gözleri bana mermeri hatırlatıyordu. Muhtemelen dünyayı gördüğüm sanatsal eğim nedeniyle sadece benim görebildiğim gökkuşağı çizgileriyle doluydular. Başka biri onun ela-yeşil gözleri olduğunu söyleyebilirdi ama benim için her renk bir duyguydu.

Herkes Nyx'in hissetmediğini düşünüyordu. Onun bir canavar, bir katil olduğunu düşündüler, ama o tüm bunları çok fazla hissettiği için yaptı.

Tıpkı şimdiki gibi.

Duygularının, hislerinin yükü, okyanusun üzerinde kopan bir fırtınayı izlemek gibiydi.

Bir parçam geri çekilmeyi, dilimi tutmayı düşündü ama gerçek şu ki, kapanışa ihtiyacım vardı.

Cruz, istemeden de olsa, bunu fark etmemi sağladı. Bunun artık bir sır olarak kalmamasına ihtiyacım vardı. Bunun ortaya çıkmasına ihtiyacım vardı - benim için önemli olan insanların gerçeği bilmeye hakkı vardı, beni bugün burada duran kadın yapan şeyin ne olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı. Elbette bunun bir kısmı kötüydü ama çoğu benim seçimimdi.

Benimkini.

Başka kimseye ait değildi ve bu da onu değerli kılıyordu. Paylaşılacak kadar değerli.

Ve ben de uzanıp yanağını okşadım, hiçbir zaman aynı dalga boyunda olmasak da, on yıllardır senkronize olamasak da, bir şekilde ne söylemek üzere olduğumu bildiğinin farkındaydım.

Bunu onun güzel yüz hatlarının her birine kazınmış yıkımdan okuyabiliyordum.

Ama beni durdurmadı. Dilimi tutmam için yalvarmadı. Ona "Kevin bana da tecavüz etti" dediğimde kendimi özgür bırakmama izin verdi.

Dört kelime.

Ne kadar küçük bir cümle. Bir nesne, bir özne, bir fiil ve bir zarf. Her şeyin büyük planında çok küçük ama yine de omuzlarımdan ağırlıkları kalktı.

Serbest bırakma mükemmeldi.

Sanki ciğerlerim artık daralmıyordu, kırık bir kaburganın iyileşmesi ve aniden tekrar derin bir nefes alabilmeniz gibiydi.

Bu rahatlama beni güldürmeye yetti. Ama bu gülünecek bir şey değildi. Üzerimden kalkan yükü Nyx'in kendi üzerine aldığını görebiliyordum ama gerçek şu ki, bu onun omuzlaması gereken bir yük değildi.

Bir kahkaha daha atmamak için elimi ağzıma kapattım, çünkü bunun histeriklik sınırında olduğunu ve beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordum. Bu olaya sakince yaklaşmam gerekiyordu çünkü önümüzdeki birkaç dakika kardeşimin geleceğini belirleyecekti.

Daha önceki şüphelerim yok oldu. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Bunu bilmesi gerekiyordu, benim şu anda hissettiğim rahatlama hissetmesi gerekiyordu, çünkü hiçbir zaman gerçekten ona ait olmayan bir yükü taşıyordu.

Ama kahkahalarımın azalması ve durumun ciddiyetinin histerimi silmesiyle uzandım ve parmaklarımı boynunun iki yanındaki tendonlara geçirirken iki elimle onu sıkıca kavradım,

Avucum oradaki 'Carly' dövmesini okşuyordu.

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, samimiyetimi görmesini isteyerek, söyleyeceğim her kelimenin tamamen ve dürüstçe gerçek olduğunu bilmesini isteyerek ona dedim ki, "O pisliğin kendisi dışında suçlayacağım biri varsa, o da sen değilsin Nyx. Hiçbir zaman sen olmadın."

Titremeye başladı ve bu benim kafamı karıştırdı çünkü Kevin ve kız kardeşlerinden başka hiçbir şeyin onu böyle tepki vermeye zorlayamayacağını biliyordum ve bunu ona ben yapmıştım.

Tanrı yardımcım olsun, gerçeği görmesini sağlamam gerekiyordu.

"Sen benim babam değildin. Sen benim annem değildin. Ve daha sonra, onun gitmesini sağlayan sendin. Benim için ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Carly için ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, çünkü ikimiz için de hayatı ne kadar daha iyi hale getirdiğini göremeden öldü.

"Ama beni endişelendiren şey, eğer ülkeyi baştan başa dolaşıp bu piçleri teker teker haklayan, her seferinde kendini tehlikeye atan kişi sizseniz, eninde sonunda bu sizi yakalayacaktır.

"Belki şu ana kadar hiç kimse tüm bu kanunsuz ölümlerin arkasında senin olduğunu fark etmedi ve belki de insanlar bu piçlerin ne olduğu konusunda gerektiği kadar dikkatli bakmıyorlar, ama bir gün birileri iki ile ikiyi bir araya getirecek ve sen parmaklıklar ardında *olacaksın*.

"Daha önce, istediğinin bu olabileceğini düşünmüştüm. Herkes özgürlüğünü ne kadar sevse de, senin çok uzun zamandır özgür olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen ben ve Carly kadar uzun süredir. Ama şimdi, uğruna yaşayacağın çok şey var Nyx. Baba olacaksın," diye tekrarladım. "Harika bir baba olacaksın.

"Carly ve benim senden istediğimiz tek şey, çocuğunu güvende tutmak. Bunu yapmak," diye fısıldarken kelimeler boğazımda düğümleniyordu, bana inanmasını istiyordum, söylediklerimdeki gerçeği hissetmesini istiyordum, "annemle babamın bizim için asla yapmadıklarını yapmak. Onlardan daha iyi olmana ihtiyacım var. Çocuğunun güvende olmasına ihtiyacım var, benim hiç olmadığım gibi." Sinirlerim gerildi çünkü istediğim şey onun için zor olacaktı ve kolayca hayır diyebilirdi. "Ağabey, bunu benim için yapabilir misin?"

Bir an için nasıl cevap vereceğini, hatta cevap verip vermeyeceğini bile bilmiyordum ama sonra kollarını belime doladı, alnını alnıma dayamadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu ve "Yapabilirim, küçük kardeşim. Yapabilirim."

Sonra, onun kollarında güvende, ağladım. Kendim için, onun için, Carly için ağladım. En büyük kız kardeşimizin ölümünden sonra düzgün bir çocukluk geçiremeyen Caleb için ağladım.

Ya Nyx?

İkimiz de itiraf etmesek de o da ağladı.

Her nasılsa, onun gözyaşları benim için kendi gözyaşlarımdan bile daha anlamlıydı, çünkü sadece kendimi özgürleştirmediyimi, onu da özgürleştirdiyimi hissediyordum. Cruz, Giulia ve karnındaki bebek olmasaydı ikimizin de sonsuza dek mahrum kalacağımız bir geleceğe sahip olmamıza izin veriyordu.

CRUZ

Telefonu aldığım da kulüp binasından dövme salonuna giden yolu yarılamıştım. Indy bana kendimi istenmeyen biri gibi hissettirdiği için değil ama uzun süredir orada kalmıyordum, bu yüzden orayla

bir bağ kurmanın bir haftadan çok daha uzun süreceğini düşündüm.

En iyi tarafı da Indy'nin orada olmasıydı. Elbette, kardeşler bana kırbaçlandığımı söyleyebilirdi, ama ben bunu kabul ederdim. Özellikle de kırbaçlanan biri varsa, o da Indy'ydi.

Bunu kimse bilemezdi, bilmemeliydi de. Egomu korumak söz konusu olduğunda bile özel bir adamdım -dy'nin itibarı benim için kendiminkinden çok daha önemliydi.

Darren Dunbar isminin üzerinde birkaç Günahkâr'ın toplamından daha fazla kara leke vardı. Beni bugün burada duran adam haline getirmiş olsa bile geçmişimden utanıyordum.

Eskisi gibi uyum sağlamak, arkadaş edinmek için her şeyi yapan bir çocuk değildim.

On altı yaşında çift anadal yapmak beni pek de popüler yapmamıştı ve her zaman aşırı başarılı biri olmuştum, ayrıca ailemin boşanmasının ardından yalnız kalmıştım, yıllar içinde pek çok saçma karar vermiştim.

Ancak bu berbat kararlar Indy'ye giden yolu açtı. Romantik bir adam değildim, duygularımla pek temas halinde değildim ama hayatımda yaptığım her şeyin onunla tanışmama yönelik olduğunu hissediyordum.

Benim iyiliğim için değil, onun iyiliği için. Bu, ona hayatımda sahip olduğum için şanslı bir adam olmadığım anlamına gelmiyordu, ama onun gibi bir kadının kendi ruhuna hapsolması fikri benim için dünyadaki cehennemdi.

Vücudum yol boyunca yaptığım kötü seçimlerin izlerini taşıyordu ve mürekkebim onları gizlemeye yardımcı oluyordu, ama Indy'nin yaraları tamamen içseldi. Kendi yaralarının iyileşmesi imkânsızken, sayısız insanın kendi yaralarını kapatmasına yardım etti.

Eğer sevmeye başladığım bir kadına iyileştirici bir ışık tutmak için buradaysam, bu belki de geçmişin kefaretinin ödemenin bir yoluydu.

Elbette, ölüm sayım artarsa bu o kadar kolay olmazdı. Nyx onun MC'deki en ölümcül adam olduğuna inanıyordu. Ama onun elleriyle yaptıkları, benim ellerimle yapabileceklerimle kıyaslanamaz bile.

Kardeşlerimin intikam almak istediklerini biliyordum ve onlara bunu sağlayacak bir şey inşa etmemi istediklerini de biliyordum.

Konseye hayır demedin.

Uydunuz.

Bu bir demokrasi değildi. Ama kararı ben vermiş olsam da, sonuçta yarattığım şey yıkım getirecekti. Ve bu bana ve ruhuma huzur verecekti.

Bu yüzden arayanın kimliğinde Rex'in adını gördüğümde neredeyse açmayacaktım. Şimdiye kadar konsey onun sözünü dinlemeden hareket ediyordu. Ama beni doğrudan araması, benden bir şey istediği anlamına geliyordu. Ona sadece benim verebileceğim bir şeye.

Doğu Yakası'ndaki en aşırı eğitilmiş barmendim ve bir şekilde en boktan, en kirli, en pis işleri alan bendim.

Eski alışkanlıklarım yüzünden aramayı bağladım ve kenara çektim. Kadınımla için ne kadar ileri gidebileceğimi düşündüğümde kendimi daha çok kırbaçlanmış hissediyordum.

"Hey, kardeşim, nasılsın?"

"Tanrım, dostum, sana sorması gereken kişi benim. Bear nasıl?" Cevabı zaten biliyordum, MC'deki herkes biliyordu.

MC'nin etrafında seken keder seviyesi, yaşlı piçi ne kadar çok sevdiğimizizin göstergesiydi. Eğer bombalama yüzünden savaşa girmeseydik, bu Bear için olacaktı, yalan yok. O benim Başkanım değildi, Rene ben West Orange'a gelmeden bir yıl önce ölmüştü ama onu tanıyordum ve onun emrinde görev yapmış herkes gibi onun için savaşacağımı biliyordum.

"Değişiklik yok. Ama bu ille de kötü bir şey değil. Bak, yardımına ihtiyacım var ve bunun

seninle benim aramda kalmasını istiyorum."

Kaşların düştü ama Rex iyi bir insandı ve benimle onun arasında bir şey kalmasını istiyorsa tartışacak değildim.

"Elbette, dostum. Nasıl yardımcı olabilirim?" MC'nin lokantasını yakın mesafeden izlerken sordum. Hâlâ West Orange'dayken, Indy ve benim için eve paket servis getirip getirmemeyi düşündüğümü itiraf etmeliyim.

Her erkeğin saniyede altı kez seks düşündüğünü söylüyorlardı, ya da bunun gibi bir saçmalık, ama bir beyin sarsıntısı ve birkaç kırık kaburga ekleyin ve cinsel dürtülerinizi öldürün.

"Bear eve dönmeye başlamadan önce onu aradım."

Caddenin karşısında bir araba geri tepti ve ben şaşkınlıkla sarsılırken, Sin'in Yaşlı Kadını Tiffany lokantadan dışarı fırladı, Lily ile konuştukları bir şey hakkında kıkırdıyorlardı, sonra onlar da arabada vurulmuş gibi sarsıldılar.

Her ne kadar çılgınca görünse de, MC'nin yarısı bombalamadan dolayı hala travma yaşarken, gülmek en iyi ilaçtı ve o anı onlar için mahvettiği için aptal arabaya kızdım. İki kadın da yerleşkeye, o geceye geri dönmüştü.

Sikeyim.

Hepimizin yaşadıklarını atlatması uzun zaman alacaktı ve Indy'nin çalışıyor olmasına minnettardım çünkü onun da bunları yaşamasını istemezdim.

"Evet, hatırlıyorum," dedim hışımla, Yaşlı Hanımların kol kola girip arabalarına doğru yürümelerini izlerken, sanki ayakta kalmak için birbirlerine güveniyorlardı. "Ona annenden ve benim annemin söylediklerinden bahsetmek istemiştin."

"Gördün mü, onu bu işin içinde tuttuğumu sanıyordum ama anladım ki o sadece beni bu işin dışında tutuyormuş. O zaten biliyordu."

"Kahretsin! Biliyordu ve sana söylemedi mi?"

"Görünüşe göre." İç çekişi tünel gibi aşağıya indi. "Bana öyle şeyler anlattı ki, bunları söylediği için deli olduğunu düşüneceğimi söyledi ve belki de öyle düşündüm, belki de aklını kaçırdığını sandım. Annemin ölümünün onu ne kadar etkilediğini biliyorum-"

"Ve sonra vurulduk."

"Ve sonra vurulduk," diye onayladı Rex. "Yani şimdi, onun komplo teorisi bana oldukça gerçekçi geliyor."

"Komplo teorisi mi?" Kirli sakallarımın tamamen sakala dönüştüğü çenemi kaşıdım - gerçekten tıraş olmam gerekiyordu - ve alay ettim, "Dur tahmin edeyim, federal hükümet-"

"Şey, kısmen. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum Cruz, bunu bana söylemek zorunda değilsin. Ama bu daha derine gidiyor.

Bazı kirli polislerin olduğunu düşünüyor gibiydi..."

"Kirli polisler yaşıyor ve tekmeliyor, sevgili annem bunun kanıtı."

"Aynen öyle. Acaba onunla konuşabilir misin? Belki konuşmasını sağlayacak bazı bilgiler verebilirsiniz? Onu biraz yumuşatırsın, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Şaşkınlıktan yüzüm kızardı. "Ona biraz kanıt mı vermek istiyorsun? Kahretsin, Rex, onunla köprüyü yaktık. Başka bir köprü kurarsak, bunu beklemeye başlayacaktır ve Caroline Dunbar söz konusu olduğunda, bu köprü asla bitmez."

"Lanet olsun Cruz, bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında olmadan senden şeytanla dans etmeni istediğimi mi sanıyorsun?"

"Babamın başucunda oturup beynimi zorluyor, neler konuşulduğunu, neler tartıştığımızı düşünmeye çalışıyordum. Bu lanet yapbozu bir araya getirmek için kullanabileceğim bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Yardım edebileceğini bildiğimiz tek kişi

annen.

"Burada ne istediğimi biliyorum ve bunun boktan bir gösteri olduğunu da biliyorum Cruz, ama senden sadece bir ağ atmanı ve ısırın bir şey olup olmadığına bakmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?" Başka biri için

Bu konuda nazik davranıyor gibiydi ama emri duydum ve gerçekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Rex de beni neyin içine sürüklediğini anlamamıştı. Caro, bahsettiği ağı atmam karşılığında MC'ye karşı kullanmak için benden bilgi istemekten çekinmeyecekti.

"Yapacağım ama bu talepten rahatsız olduğumu bilmenizi isterim."

"Not edildi."

"Ve bu konuyla ilgili sorunlarla size geldiğimde, çünkü sorunlar olacak, arkamı kollamanıza ihtiyacım var. Özellikle de bu, konseyi atlatmak anlamına geldiği için, ortaya çıktığında başımı belaya sokacak. Ve kabul edelim, ortaya çıkacak."

Rex homurdandı. "Çok fazla endişeleniyorsun."

"Ben sadece annemi tanıyorum." Kaba bir davranış olmasına rağmen telefonu yüzüne kapattım ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım. Telefon zıpladı ve neredeyse kamyonun kasasına düşüyordu ama umurumda değildi.

Şimdi bir elim direksiyonda, acı verecek kadar sıktım ama yine de ya bu olacaktı ya da bir şeye yumruk atacaktım ve her şeyin üstüne bir de kırılmış eklemlerle uğraşmak istemiyordum.

Kafamın içinde, melek tozu ile uyuşturulmuş bir şempanze gibi tepki verdim - çıldırdım.

Dışarıdan bakınca, yine şeytanla uğraşmam istenmiş gibi görünmediğimi biliyordum. Ve hiç kuşkunuz olmasın, annemin amcığı şeytanın ta *kendisiydi*, kardeşlerimin fark ettiğinden daha fazlasını yapabilirdi. Belki bunu gerçekten görebilmek için onunla büyümek gerekiyordu ama ben annemin yapamayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordum. istediğini elde etmek için yapmayacağı şey yoktu. Ve Caro açgözlüydü.

AF.

Onu son ziyaretimin onu son görüşüm olmayacağını bilsem de, bu kadar kısa süre içinde onunla temasa geçeceğimi düşünmemiştim.

Çenem çalışıyordu, elimi taşın altına koymaya karar verdim, yolcu koltuğuna bıraktığım cep telefonuma uzandım ve annemin telefonunu aradım.

Birkaç dakika boyunca arama sesi kamyonun etrafında yankılandı. Cevap vermedi.

Bunun bir sürpriz olduğunu söylemek hafif kalır, çünkü o beni hiç bekletmedi, tıpkı benim de onu hiç bekletmediğim gibi.

Kendi ritüellerimiz, birbirimizle başa çıkmak için kendi yöntemlerimiz vardı ve bunlar birbirimizi kızdırmayı içermiyordu.

Tabii olanlardan sonra oyunun durumu değişmediyse. Ama durumun böyle olduğunu sanmıyordum. Gerçi kulüp binasındaki patlamayı duymuş olmalıydı ve iyi olup olmadığını sormak için iletişime geçmemişti. Şimdi düşündüm de, bu garipti. Yine de olaydan sonra aklımdaki son şey oydu.

Sanki onun da en son düşündüğü şey bendim.

Görünüşe göre yanlış bir şekilde, annelik olan bağlarının oğlunun neredeyse öldüğü bombalamalara kadar uzanacağına inanmışım.

Cevap vermeyince, tekrar denedikten sonra nefesimin altında homurdandım ve Rex'e bir mesaj attım. Ben: *Henüz cevap yok. Denemeye devam edeceğim.*

Yanıtını beklemedim, ancak okundu bilgisini not aldım ve kendime karşı düpedüz bir isyan halinde Kirill'e mesaj attım.

Adam benim için bir baba gibiydi, kendi babamdan bile daha fazla. İşler sarpa sardığında yanımda olmuştu ve şimdi Indy vardı, onu ve Monique'i tanımasını istiyordum.

Ben de bıraktım:

Ben: Kirill, tanışmanı istediğim biri var.

Kirill: *Biri mi? Bir bağlantı mı? Sana s öyle dim, sana teçhizat bulmak için çok çalışıyorum. Biraz zaman alacak.*

Ben: *Hayır, yanlış anladınız. Bir kadın. Artık bir kadını var.*

Kirill: *Bu tür şeylerin şakasını yapma. Monique taşaklarıma sahip olacak*

Biz.

Homurdandım. *Merak etme, şaka yapmıyorum. İşler yoluna girdiğinde onunla tanışmanı istiyorum.*

Aşağı.

Kirill: *Evlat, bu hayatta öğreneceğin bir şey var, emekli bir öğretmen olsan bile işler asla durulmuyor.*

Doğru, ama sen hiç kıcını havaya uçurmadın. Bu şekilde kalmasını istiyorum.

Kirill: *Ben de tek parça olmasını tercih ederim. Monique öyle seviyor.*

Kirill: *Ekipmanım olduğunda iletişime*

gececeğim. Ben: Teşekkürler, eski dostum.

Hem Sin'e hem de Link'e, kadınlarını etkileyen geri tepen araba hakkında onları uyaran bir mesaj gönderdikten sonra, kamyonla bir kez daha yola çıktım.

Rex ile yaptığım o konuşma ve eski bir arkadaşım ile konuştuktan sonra bile dişi şeytan annemle uğraşma ihtimalim sayesinde, tüm bunlar bende tekrar Indy ile birlikte olma isteği uyandırdı. Ona yakın olmak için.

Onda yatıştırıcı bir şeyler vardı, her ne kadar içten içe öfkeli olsa da, benim için bir sığınak olmaya başlamıştı. Bu beni tam olarak rahatlatmıyordu, çünkü canavarlar sığınakları hak etmezdi, ama her ne sebeple olursa olsun, sadece nefes alarak verdiği teselliden beni henüz geri çevirmemişti.

West Orange'ın ana caddesinden geçip Verona otoyoluna doğru ilerlerken, aşkın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. İnsanı güvende hissettiriyorsa, bu dünyada bir yeriniz olduğunu hissettiriyorsa. Sizi dünyaya bağlı tutan somut bir bağ.

Buna daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı ve şimdi de ihtiyacım yok gibiydi, ama bunu seçtim, tıpkı onu seçtiğim gibi ve her zaman seçeceğimi biliyordum. Yine de her zaman onun deli olup olmadığını merak ederdim ve ne olduğumu anlayıp beni kıcımın üstüne fırlatacağı günü beklerdim.

Ama umarım o gün çok ileride bir gündü ve onu kaybettiğimde bana huzur verecek ve bir nebze teselli olacak anılar biriktirmek için zamanım vardı. Çünkü onu kaybedecektim.

Geçmişim sonsuza dek kaçacağım bir şeydi ve Indy de öyle olsa da, benim olmadığım yerde yarın için umut doluydu. Yarın da en az dün kadar sorun getirecekti.

Verona'da park ettiğimde, dövme salonunun hemen dışında bir yer olduğu için şans benden yanaydı - Tanrım, domuzumu kaçırdım. Bir kamyonu park etmek tam bir orospu çocuğuydu - Nyx ve Giulia'nın stüdyodan ağır ağır çıktıklarını gördüm.

Nyx harap olmuş görünüyordu ve ne kadar çılgınca görünse de, ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Gözleri kıpkırmızıydı, etrafındaki deri kızarmıştı ama geri kalan her yeri beyazlamıştı, hiçbir renk yoktu.

Ona bakarken, içinde bulunduğum kamyonetin devasa bir piç kurusu olmasına rağmen, onun ve Yaşlı Hanım'ının beni fark etmediğinin farkındaydım.

"Kahretsin!" Kapıyı iterek açıp koltuktan kayarak inerken, ona ulaşmak için acele ederken kapıyı kilitlemeyi bırakın, arkamdan kapatmayı bile zar zor hatırlayarak nefesimin altında mırıldandım.

Nyx'in bu kadar harap görünmesine neden olabilecek çok az şey biliyordum ve bunlardan biri

de lanet olası kalbimi tutan bir kadındı. Ailesinin geçmişı kâbus gibi olan bir kadın.

Stüdyoya girdiğimde onu gördüm, kollarını beline dolamış, sırtı ön kapıya dönük duruyordu. Yine de başı eğik değildi ve omurgası dikti. Aslında ona bakarken aklıma çok tuhaf bir fikir fısıldadı.

Nyx'e gerçeği açıklamasını hiç beklemiyordum, bunu yapabilecek kadar güvende hissedeceğini hiç düşünmemiştim ama yapmıştı. Sadece, tahmin ettiğim gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu, dikkati önündeki duvardaydı. Başarılarıyla, yarattığı sanat eserleriyle, canlı tuvallere çizimler kazıyarak yarattığı tarihle dolu bir duvara.

Omuzları kambur değildi, duruşu dikti. O kadar ki ensesindeki 'It Never Rains But It Pours' dövmesini gururla görebiliyordum.

Stüdyonun öbür ucunda rahatladığını hissedebiliyordum ve bu beni temkinli bir şekilde "Indy?" diye sormaya itti.

Arkasını dönmedi, gerilmedi bile. Kapının üstündeki zil ona binaya birinin girdiğini haber vermişti ama ben olduğumu bilemezdi.

Yapabilir
miydi?

"Ona
söyledim."

Sesi bir şekilde ifadeden arınmıştı ama aynı zamanda ifadeyle doluydu. "Onu çıkarken gördüm," dedim dikkatlice.

"Onu daha önce görmeliydin." Omzunun üzerinden bana bakabilmek için iki büklüm oldu ve mırıldandı: "Ona söylemek hiçbir zaman sorun olmadı. Ben büyük bir kız olmadan çok önce o büyük bir çocuktu."

"Sadece şok dalgaları konusunda emin değildin," diye cevap verdim, daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmadan anladım. Nyx, normal bir günde, bir delinin fıstık ezmesine alerjisi varmış gibi görünürdü.

Benimle yüzleşmek için hareket ederken çenesini eğdi. "Artık bitti. O biliyor. Ona söz verdim-"

Sesi o anda kesildi ve kendimi durduramayarak ileri atıldım, kollarımı ona doladım, onu içime aldım. Yalnız olmadığını bilmesini sağladım. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı hatırlattım.

Tıpkı söylediği gibi, Indy artık büyük bir kızdı, kimsenin katlanmak zorunda kalmaması gereken sırları saklamaktan korkan o küçük kız değildi. O artık bir kadındı.

Kadınım benim.

Değerini biliyordu.

Benim için ne ifade ettiğini biliyordum.

Öncekine göre gece ve gündüz gibiydi.

"Ona ne söz verdirdin?" Kendime rağmen merak ederek fısıldadım. Belki de bu kardeşler arasında bir şeydi, bilmemem gereken bir şeydi ama ben yine de haberdar olmak istedim. Nyx'in Indy'ye verdiği bir sözü tutmadığından emin olmak için onu izlemek istiyordum, eğer gerekli olduğunu düşünmeseydi bunu ondan istemezdi.

"Anne ve babamın benim için yapmadıklarını yapmak, daha iyi olmak ve çocuğunu tutacak elleri kana bulayan pişmanlıklarla hayatını boşa harcamamak."

Burnumu saçlarının mis kokulu ipeğine sürttüm ve "Onun hayatını kurtardın" diye fısıldadım.

Başını salladı, sonra yüzünü boğazıma gömdü. Mürekkeple korunmuş yara izleriyle dolu boğazım, aldığım canların görünür ağırlığını taşıyan ve gözyaşlarıyla temizlenen etim.

Bu canavara aşık olan bir masumun gözyaşları. Bir gün ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı. Peki ya o gün?

Bugün olmalıydı.

Bu cesur kadın benim markamdan daha azını hak etmiyordu, ama hayatımda tam olarak ne yaptığımı, yaptığım birçok hatayı ve annem olan bir FBI ajanına neden borçlu olduğumu öğrenene kadar ondan bunu isteyemezdim.

YİRMİ ALTI

INDY

Günün geri kalanında etrafımda dolaşmasına rağmen, onun ayak altında olduğunu hiç hissetmemem ilginçti. O kendi işini yaptı, ben de kendi işimi.

Kardeşlerimden beri hiç bir erkekle yaşamadığım için, birlikte yaşamayı bırakın, bunun can sıkıcı olacağını hayal etmiştim. Sürekli birbirimizin yüzüne bakmak benim işkence anlayışımdı ama Cruz yürüyen bir gölgeyle yaşamak gibiydi.

Orada olduğunu zar zor hatırlıyordum, o kadar sessizdi ki itiraf etmeliyim ki bu bana uyuyordu. Zaman zaman kontrolü ele almasından hoşlandığım için, karşıma çıkan saldırgan bir erkek arkadaşına ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyordu. Tanrım, bu istediğim son şeydi.

Neye ihtiyacım *vardı*?

Kontrolü, hakimiyeti, en savunmasız olduğum zamanlardaki hali. Ama stüdyomda tam tersiydim, güçlüydüm. Kariyerimde mutluydum. Hatta bu duvarların içinde zarar görmezdim.

O gün boktan bir gün olabilirdi ama uzun sürmedi. Düzenli rutinimin normalliğine ihtiyacım olduğunu biliyordum ve dövme salonum her zaman yardımcı oldu.

İşler iyiydi, dövme yaptırmak için gelen birkaç kişi vardı ve çok zor olmadıkları için ikisini hemen hallettim, üçüncüsünün taslağını yaptım ve karmaşık mürekkebin bu kadar zaman almasını beklemedikleri için başka bir güne erteledim. Birkaç müşteri düzenli randevularla geldi ve her zamanki gibi bir iş günüydü.

Cruz masada çalışıyor, kulüp binasının planları üzerinde çalışırken homurdanıyor ve nefesinin altında mırıldanıyordu. Ne zaman onu kalem, silgi ve cetvel kullanırken izlesem, bana okula geri döndüğümü hatırlatıyordu, ama yarattığı şey küçük bir çizimden çok daha karmaşıktı.

Ne yaptığını bildiği çok açıktı.

Sadece yeni bir bina inşa etmekle kalmıyordu, benim anlamadığım ama onun anladığı belli olan bir sürü karalama -evet, bu teknik bir terimdi- vardı.

Cruz bana her ne kadar açık bir kitap gibi gelse de, öyle olmadığını o zaman anladım.

'Kişisel karışım' adını verdiği bir kimyasal kullanarak cesetlerden nasıl kurtulacağını biliyordu.

Ya

ni. Ve MC için bara bakıyordu.

Bir kariyer olarak, onun hakkında pek bir şey söylemiyordu. Ve geçmişimle, Günahkarlarla olan bağlarımla.

vücut eşyaları hakkında tamamen iğrenmedim. Özellikle de benim için oldukça kullanışlı olduğunda.

Yine de servis ettiği içkiyi nadiren içerdi, temizdi, kendine karşı cömertti. Üç kelime kullanabilecekken on kelime kullanmaz, tıraş olduktan sonra lavaboda asla kirli sakal bırakmazdı.

İtiraf etmeliyim ki, şu anda sakalını sallıyordu. Kendi sabunu ve şampuanı vardı, böylece benimkileri çalmıyordu, yemek yapmayı biliyordu ve ıslak havluları ya da kirli çorapları yerde bırakmıyordu - 'mükemmel' gibi bir kelime kullanmak tehlikeliydi.

Ama mükemmel bir erkek arkadaşım olabilir mi?

Tuvalet malzemelerimi kullanmazdı, arkasını temizlerdi, kendimi aptalca bir duruma sokarsam (ki ne yazık ki öyle olma eğilimindeydi) bir cesetten nasıl kurtulacağımı bilirdi ve sarılmakla ya da genel olarak sevecen olmakla ilgili bir sorunu yoktu. Bana nasıl şaplak atacağını biliyordu, beni nasıl ıslatacağını biliyordu ve benim orgazmlarım onun için kendisinininkinden daha önemliydi.

Evet, oldukça mükemmel.

Yine de iş yerimden ayrılıp ön masaya döndüğüm her seferinde daha da canlanan teknik tasarım, onun öğrendiklerimin toplamından çok daha fazlası olduğunun kanıtıydı. Paylaşmadığı bir geçmişin kanıtıydı.

Annesiyle olduğu gibi.

İyi bir eğitim gerektiren becerilere sahip olduğu benim için oldukça açıktı. Peki neden Günahkarların Azrail'iydi? Ve neden hayatının geri kalanında onlara tekila servisi yapmakla yetiniyordu?

Tüm bunlar çalışırken aklımdan fısıldayan düşüncelerdi ve gün bittiğinde ve kapatabildiğimde, birkaç kapı ötedeki lokantaya gittik ve birkaç sandviç sipariş ettik.

Bu hemen hemen ilk randevumuzdu, kulağa çılgınca geldiğini biliyordum ama çıktığınızı sakladığınızda ve erkek arkadaşınızın evi havaya uçtuğunda, randevulaşmak tam olarak bir öncelik gibi gelmiyordu.

İnsanların bizi izliyor olabileceğini düşünmem garip miydi?

Cruz mürekkeple kaplı olduğu için değil. Her zaman aval aval bakanların olmasını beklerdim, özellikle de Cruz gibi ağır dövme ve dövmelelerin hepsi boğazı ve elleri gibi görünür yerlerde olan biri için.

Belki başka bir yerde, sorun bu olabilir.

Ama tam da korktuğum gibi dikkati çeken onun kesiğıydi. Ama o kelime beni vurdu. Hem de çok sert vurdu.

Korkmak mı?

Korkmaktan yorulmuştum ve Cruz, sırlarla dolu bir kitap olmasına rağmen beni mutlu ediyordu. Beni *daha az* korkutuyordu, bu da kendimi aşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir motorcuyla birlikte olmak hiç niyetlendiğim bir şey değildi ama kesinlikle onu yapıyordum ve durmaya niyetim yoktu. Hayatım boyunca aradığım şey olan huzurun karşısında itibarın hiçbir anlamı yoktu, tehlikenin hiçbir anlamı yoktu. Cruz'un bana verdiği de tam olarak buydu.

İkimize de Reubens servis edilirken, "Bugün çok sessizsin," diye mırıldandım.

Omuz silkti. "Bir bina için böyle teknik planlar yapmayalı uzun zaman oldu." Bu beni duraksattı. "Mimar olduğunu fark etmemiştim."

Homurdandı. "Ben değilim. Ama benzer bir eğitimim var. Yapı Mühendisliği okudum, unutma. Çok uzun zaman önce olsa bile." Sandviçinden büyük bir ısıruk almadan önce nefesinin altından ılık çaldı.

Reuben'in yanında servis edilen cips yığınıyla oynarken bir kez daha merak ettim, MC'de ne işi vardı? Neden Manhattan'da bir ofiste saklanmıyordu? Yılda yüz bin dolar kazanıyor ve ergonomik olmayan bir masa sandalyesi yüzünden belini mi ağrıtıyordu?

Homurdandı. "Kafandaki soruları sen sormadan bile duyabiliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Aslında bu çılgınca, bu gece sana bazı şeyler anlatacaktım. Sadece konuşmayı tetikleyen çizimler olacağını düşünmemiştim."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Ne konuşması?"

Omuz silktili. "Kim olduğum, neden böyle olduğum, MC'de ne yaptığım..."

"Bunun gibi basit şeyler, ha?"

Burnu kırışmıştı ve bunun çok sevimli olduğunu kabul ediyorum. Her ne kadar mürekkeple kaplı olsa da ve iskelet sistemini gösteren negatif dövmelerden dolayı sahip olduğu dövmeler pek de sıcak ve rahat olmasa da, yine de çok sevimliydi. Ve bunu söylemeyen herkes bir morondu.

Yine de dünya moronlarla doluydu.

Dudaklarımı bükerek ona, "Bugün seni ne kadar az tanıdığımı fark ettim," dedim.

İçindeki ani gerginliği fark etmemek imkânsızdı. Gözlerinin etrafında stres çizgileri kümeleri belirdi ve içlerinde renk bir şekilde değişti.

Bu adamın odağının merkezinde olmanın, dikkatinin her zerresine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Bir kelebeğin nasıl hissettiğini, bir koleksiyoncu onu duvara çerçevelemeden önce bir kart yaprağına iğnelediğinde anladım.

Bana bakışı saldırgan olmasa da ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kendimi tehlikede hissetmiyordum, sanki inindeki bir canavarı kışkırtmış gibiydim.

Ve bunun beni güçsüz hissettirmesi gerekirken, bunun yerine canlı hissettim. Aşırı farkındalıkla doluydum, hayatla zonkluyordum, tıpkı ölmeden önceki gibi.

Sinir uçlarımda bir TİTREŞİM fısıldadı, sanki elleri her santimimi okşuyormuş gibi tepki vermelerini sağladı, bin yıldır uyuyorken beni uyanıklığa çekti.

Daha önce hiç böyle bir şey HİSSETMEMİŞTİM ve kesinlikle onunla seks yapmamıştım.

Ama bunu bana kalabalık bir lokantada, birkaç müşterinin dikkatinin merkezinde olduğumuz bir anda yaptı.

"Önemli olan her şeyi biliyorsun" diye gürleyerek gergin anı bozduğunda yutkundum. "Öyle mi?" Beni korkuttuğu için değil, bana bakıp bakmadığından emin olamadığım için sormaya cesaret ettim.

Bu şekilde yine eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşmezdim.

Bir şekilde, varlığımın içine girmişti.

Bir şekilde beni ıslatmış, meme uçlarımı dikleştirmiş, her şeyimi ona hazır ve açık hale getirmişti.

Bakışları ağızma düşmüştü ve biraz gergin bir şekilde dilimi dış çizgide gezdirdim, onun bu küçük hareketi izlediğinin farkındaydım.

"Sandviçini ye," diye sertçe emretti.

Bu emir beni şaşkına çevirdi, çünkü bana bakışı, beni oturduğum kabinden çekip çıkarmak üzere olduğunu düşündürdü, böylece beni masaya karşı yağmalayabilecekti. Lanet yemeğimi yedirmek için değil.

Bunu bu kadar çok istemem beni şaşırttı.

Beni öpmesini ne kadar çok istiyordum, burada ve şimdi. Beni kontrol etmesini ne kadar çok

istiyordum. Ben zeki bir kadındım. Kendi kararlarımı verebilecek kapasiteden çok daha fazlasıydım. Ama yine de,
Bir şekilde, benim sorumluluğumu alması çok harikaydı.

Tüm aptalca düşünceler yok oldu, toz haline geldi ve bazen düşünmek zorunda olmamak güzeldi.

İşte bu yüzden sandviçimi aldım.

Kuşkusuz cevaplaması gereken sorular, öğrenmem gereken sırlar olmasına rağmen, Çavdar ekmeğinden bir ısırık aldım, o anı isteyerek erteledim, çünkü bana bunu emretti.

Benim için en iyisinin ne olduğunu benden daha iyi biliyordu ve ben de bunu kolaylıkla kabul ettim.

Ben yemek yerken o beni izledi, gözleri her şeyi görüyordu, tek bir hareketi bile kaçırmıyordu. Ben de bunun tadını çıkardım. Onun aşırı odaklanmasının tadını çıkardım. İçimde, onun bana sahip olduğu kadar ben de bu adama sahip olmanın sevinciyle kıvranıyordum.

Konuyla ilgisi olmasa da kendimle ilgili büyük bir farkındalık yaşadım.

Hayatım boyunca diğer insanları düşündüm. Onları kendimden daha çok korudum. *Başıma* gelen bir şeye verecekleri tepkiyi düşündüm. Kendi yaptığım bir kafese bağlanmışım ve bu adam anahtarı bulmuştu.

Böylece geçmişteki tüm güvensizliklerimi, diğer insanların fikirleri etrafında dönen her birini, ikinci bir deri gibi üzerimden attım.

Diğer müşteriler umurumda değildi, motorcu olup olmaması da umurumda değildi. Tehlike mi? Siktir et.

Onaylamamak mı? Şeytan'ın sikini yala.

Özgürlüğün tadı yediğim Reuben'den daha iyiydi ve bu Cruz sayesinde oldu.

Sandviçimi bitirirken ona "Haklısın, neyin önemli olduğunu biliyorum" dedim.

Ağzını çevreleyen ve dudaklarının iki yanında çizgiler oluşmasına neden olan gerginlik biraz azaldı.

"Bana ne hissettirdiğini biliyorum."

Çenesini eğdi ve mırıldandı: "Sormakta haklıydın, sana cevap vereceğim ama önce benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Sana gösterdiğim fotoğrafları hatırlıyor musun? Onlardan birini üzerimde serbest stil yapmanı istiyorum." Bu istek karşısında yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Çıplak resimlerim, her tarafım döl içinde, benim ve onun, gözlerim sersemlemiş, uyuşturulmuş gibi, onun üzerinde uyuşturulmuş gibi.

Ama utanç duygusu kıpırdanmaya başlasa da, kaybolmaya başladı, çünkü benden ne istediğini anladım

Be

n. "Seni damgalamamı mı istiyorsun?"

"Evet." Ne kadar az konuşan bir adam.

Dudaklarımı yaladım. "Henüz damgalanmadım."

Omuz silktili. "Bunu bir inanç sıçraması olarak düşünün. Her iki şekilde de, bu gece ne olursa olsun, her zaman

sana ait, Indy."

Kafam karıştı, dahası endişeyle sıcaklık birbirine karıştı. Onun bana ait olmasını istiyordum ve ilişkimizin doğası düşünüldüğünde bu açıklamayı ilk onun yapması çok şey ifade ediyordu. Lanet olası bir elmas yüzükten daha güçlüydü.

Bu aynı zamanda, ifşaatlarını yaptıktan sonra bu gece onu reddetmemi beklediği anlamına geliyordu.

Ama bunların hiçbirini söylemedim, sözlerinin neden olduğu düğümlemiş duygu ağını dile getirmedi.

Onun yerine, "Şimdi yapalım mı?" diye mırıldandım.

Başıyla onayladı ve kabinden çıktı. Yemeğimizi karşılayacak kadar para bıraktı ve ben yanında durmak için kayarken tutmam için elini uzattı.

"Hazır mısın?"

Çok zararsız bir soruydu ama sanki milyonlarca mayınla dolu gibiydi. "Ben hazırım."

Tam olarak ne için, emin değildim ama bu adam beni özgürleştirmişti, belki ben de onun için aynısını yapabilirdim.

CRUZ

İĞNE karnıma saplanıp vücudumun mürekkeple kaplı olmayan tek bölgesine girdiğinde irkilmedim. Acı oradaydı, her zamanki gibi şiddetliydi ama hoşuma gitmişti. Neredeyse teselli buluyordum.

Ellerim başımın arkasında, kaburgalarım sayesinde kollarım iki yanda biraz sertçe bükülmüş halde, çalışmasına izin verdim. Bunun bir nedeni gerçeği paylaşma konusundaki tereddüttü, ama daha çok, bunu serbestçe yaptığı içindi ve ben onun soğukkanlılığını bozmadan önce en azından ana hatlarını çizmesi gerektiğini biliyordum.

Planlarım vardı, yalan söylemeyeceğim.

Ondan bu çizimi çıplak yapmasını istemiştim. Gelecekte, çocuklarımız olduğunda, eğer bu geceden sonra bu mümkün olsaydı, ondan göğüslerini ve amını bikini gibi bir şeyle kapatmasını isteyecektim.

Bu haliyle, bu sadece bizim gözlerimiz içindi. Ona neler yapabileceğimi, onu nasıl hissettirebileceğimi ve bunun doğasında olan güveni görsel olarak hatırlatıyordu.

Düşük olurdu. Böylece başı ve omuzları, kolları da giydiğim herhangi bir pantolonun bel bandının üzerinden görünüyordu. Sonra, kalçam boyunca ve uyluğuma kadar, tüm iyi şeylerin kıyafetlerin arkasına saklanacağı yerd, çünkü eğer yoluma sahip olsaydım kimse onu bir daha böyle görmeyecekti.

Ne yazık ki çok az erkeğin benimki gibi bir geçmişi vardı. Indy gibi bir kadının anlayabileceği bir geçmiş, ama sağduyu onu tepelere doğru koştururdu.

Eğer bana vebalı gibi davransaydı onu suçlamazdım ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi.

Bir ömür gibi gelen bir süredir bununla yaşıyordum ama normal hayat her şeyin önüne geçtikçe pişmanlıklarım da azalıyordu.

Umut etmek tehlikeliydi ve bana yaptırdığı şey de buydu.

Bu ilişkiye asla damgalanmak niyetiyle girmemiştim. Daha fazlası için bir potansiyel olduğunu düşünerek hiç girmemiştim.

Benim gibi bir adam daha fazlasına sahip olamazdı.

Bunu biliyordum ve anlayışlı olacağını düşünmekle aptallık ettim. Onunla bir geleceğim olmasına izin vereceğini.

Titrek bir nefes aldı ve rahatladığını hissedebiliyordum ve taslağın tamamlandığını biliyordum.

Yine de ona güveniyordum, ona güveniyordum, bu yüzden şimdiye kadar ne çizdiğine bakmak için aşağıya bile bakmadım. Sadece ona bir bakış attım ve mürekkep tabancasını kapatıp elini uzatmasını izledim. "Kramp mı girdi?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunu yaparken ilk kez birine dövme yaptırdığım zamankinden

daha fazla stresliydim."

Öfkelendi. "Neden önce kâğıda çizmeme izin vermedin, asla bilemeyeceğim."

"Çünkü bu orijinal, tıpkı senin gibi."

"Sana bakınca, çekici biri olduğunu asla anlayamazsın."

Tavana doğru gülümsedim, dikkatim artık onda değil, tavandaydı. "Sadece senin için." "Gördün mü?"

"Bu bir şikayet mi?"

"Hayır, tam olarak değil, ama gergin olduğumda ve bunu doğru yapmak istediğimde öyle. O yüzden beni ıslatma." Sonra homurdanarak ekledi, "Yine."

Kendime rağmen, duruma ve aslında ne kadar gergin olduğuma rağmen, bir kahkaha attım, yeterince sertti, serbest bırakmak için oturdum, kaburgalarımı mahvettiğini umursamadan, sadece onun şımarıklığından keyif aldım. Yine de gözlerinin parladığını gördüm ve bundan cesaret aldım.

"Bunun için homurdanacağını hiç hayal etmiş miydin?" Kuru bir şekilde sordum.

"Hayır, ama bir kız istediği zaman homurdanabilir ve bu da o anlardan biri. Kafamı karıştırmak için uyarılmaya ihtiyacım yok. Ve tekrar söylüyorum, bunu söyleyebileceğimi de hiç düşünmemiştim." Bana sıırıttı. "Birinci dünya sorunlarının en iyi türü."

Gülümsememi onunla paylaştım, sonra tekrar tavana odaklandım ve "Ben hazırım" dedim.

"Zor, çünkü değilim. Elim hala ağrıyor-" "Hayır,"

diye araya girdim, "Sana söylemeye hazırım demek istedim..."

"Sırların mı? Güzel. Onları duymaya hazırım. Hakkımdaki her şeyi biliyorsun ya da en azından öyle hissediyorum. Önemli olan her şeyi, beni ben yapan her şeyi, bu yüzden neyin önemli olduğunu bildiğim halde, bu gece seni bu kadar kasvetli yapan her neyse paylaşmanın adil olduğunu düşünüyorum."

Kasvetli. Doğru.

"Katılıyorum, yoksa burada olmazdık. Bunu yapıyor olmazdık," diye hatırlattım ona, bu konuşmayı bir ömür boyu geçiştirebileceğimi bilmesini istiyordum. Ama o daha fazlasını hak ediyordu. Ve ben de ona bunu vermek istiyordum.

Daha fazlası...

Başını onaylarcasına eğdi ve mırıldandı: "Bunu söylerken bana bakamazsın, değil mi?"

Bunu fark etmesi beni şaşırtmamalıydı. Ne de olsa detaylara önem veren biriydi.

Titrek bir nefes verdim ve mırıldandım, "Sana en iyi zamanımın tam tersi bir şey söylemek üzereyim."

Tek kelime etmedi ama mürekkep tabancasının uğultusu başladı ve ben dışarı çıktığım için minnettardım.

"Her zaman içine kapanık biriydim," diye kabaca başladım, "her zaman burnum bir kitapta, bir şeyler öğreniyordum çünkü bunu yapmak arkadaş edinmekten daha kolaydı. Sürpriz bir şekilde, çok fazla arkadaşım olmadı ve bu da liseyi oldukça hızlı bitirmemi kolaylaştırdı. O kadar çok AP dersim vardı ki on altı yaşında üniversiteye girmek çok kolaydı.

"Aynı anda iki ana dal eğitimi aldım, beş yılda tamamladım, yüksek lisansımın ardından doktora başladım ve bunların hepsini yirmi beş yaşımdan önce yaptım.

"O zamanlar, Kimya Mühendisliği okurken Dean ile tanıştım. O zamanlar onu ilk ve tek arkadaşım olarak görüyordum, çünkü Japon balıklarının tam olarak sayamazsınız ve o zamana kadar Goldie benim için hemen hemen her şeydi."

Ondan bir kahkaha yükseldi ve beni hikayeden şaşırttı. "Affedersin, bölmek istemezdim ama Goldie? Pek yaratıcı değildin, değil mi?"

Biraz gülümsedim. "Kimya, Yapı Mühendisliği, sonra Kimya Mühendisliği... Ne

hayal gücümün geniş olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Kıs kıs güldü ve onun neşesi üzerimdeki stresi hafifletti. Elbette, henüz kötü şeylere gelmemiştim, bu yüzden yakında gülmeyecekti, ama yine de, soluduğum derin nefesin biraz daha kolay akmasını sağladı.

"Her neyse, Dean'in de benim gibi olduğunu sanıyordum. Sadece öğrenmekle ilgileniyordu. Bir kariyer öğrencisine dönüşmeye başlamıştım, çünkü doktoramı hızla tamamlıyordum ve sonrasında gerçek dünyaya yönelmek yerine bazı dersler almaya niyetliydim.

"Gerçek dünyada hiç başarılı olamadım, muhtemelen bu yüzden Günahkârlar'da başarılı oluyorum. Ben de o dünyanın gerçek olduğunu düşünmüyorum. Acımasız, yani bu anlamda gerçeklikten kaçınmak zor ama normal değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum, sorun değil" diye fısıldarken elini belimin diğer tarafında gezdirdi.

Ancak o zaman boğazımın biraz kalın olduğunu fark ettim. Duygulardan değil, anılardan.

İhanet anıları.

Benim ihanetim onunki kadar kötü değildi, rekabet yoktu, ama benimki beni pişmanlığın olmadığı bir yola sürüklemişti.

"Dean ve ben takılmaya başladık, arkadaş olduk, bilim sevgisi, soğuk mantık ve akıl üzerine bağ kurduk. Onun da benim gibi olduğunu sanıyordum ama değilmiş." Sinirle yutkundum. "Yerel bir Starbucks'ta saatlerce oturur, en sıradan şeyleri tartışırdık.

"En çılgınca şey ise bazı günler onu gerçekten özlüyorum. O sohbetleri özlüyorum. Benim yaşımdaki hiç kimse ilgilendiğim herhangi bir şeyi tartışmak isteyecek kadar beni umursamazdı ve kardeşlerimi ne kadar sevsem de, beni heyecanlandıran şeyler pek çok kişinin anlayabileceğinden çok daha fazlaydı." Bunun kulağa ne kadar elitist geldiğini düşündüm ve "Hıyar gibi görünmek istemem," diye homurdandım.

"Anlıyorum. Zekisin, bunun bir bedeli var. Ben de öyle değilim Cruz. Aptalmışım gibi hissetmeni istemiyorum."

Homurdandım. "Bana dövme yaparken seni tokatlamak zorunda bırakma beni." Bir kahkaha attı. "Bu Darren'dı, Indy. Artık o değilim."

"Sen bölünmüş bir kişilik değilsin ve onun beynine sahipsin."

"Bu beyin başımı belaya soktu ve en kötüsü de en çok utandığım şeyi konsey tekrarlamamı istiyor."

Bunun üzerine durakladı, iğne artık derime batmıyordu, ömür boyu sürecektir renk çukurları yaratıyordu ama yine de ona karşı hissettiklerim kadar uzun sürmeyecekti.

"Benimle kulüp işleri hakkında konuşmaman gerekiyor," diye fısıldadı.

"Öyle olmadığımı biliyorum ama bu benim, gerçek ben ve ben..." Ağrımaya başlayan gözlerimi kapatmak için uzandım. "Benden birkaç bomba yapmamı istiyorlar, Indy."

"Misilleme mi?" diye sordu

titreyerek. "Evet. Üçle çarpıldı."

"Bu kadar çok mu?"

"Üç hedef olmalı." Omuz silktilim. "Hiçbir fikrim yok ve gerçekten bilmek de istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. Bize olanlar yanılttı ama bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum."

Dondu kaldı, etrafımızdaki havanın soğumaya başladığını hissedebiliyordum, o sözlerimi işlerken sıcaklık dramatik bir şekilde düşüyordu.

"Yine mi?"

Çenem gerildi. "Evet."

"Neden?" Sonra homurdandı. "Elbette

Dean." "Beni bugün olduğum kişi yaptı."

Elinin düz kısmını tekrar karnıma bastırdı. "Nedir o?" "Bir seri katil."

Boğuk bir nefes aldı. "Açıkla," dedi ve ihtiyacım olduğu için açıkladım.

"Savaş karşıtıydı, öyle ki bu konuda neredeyse kudurmuştu. Bazı günler, onu ateşleyen tek şeyin bu olduğunu hissederdim. Asimov, Robotiğin Üç Yasası ve karanlık madde üzerine tartışmalardan Afganistan ve Irak'ta barışı koruma çözümünün iç politikasına geçtik."

O zamanlar konuşmalarımızın ne kadar değiştiğini fark etmemiştim.

Teorik ilkeler üzerine heyecanlı tartışmalardan savaş karşıtı sert söylemlere geçtiler.

Bir aptal gibi hiçbir şey söylemedim, sonunda bir arkadaşına sahip olma fikrinden o kadar etkilenmiştim ki kendimi bir saçmalık yağmuruna kaptırdım.

"Dean'den sonra kendime söz verdim ve bunun aptalca geldiğini biliyorum ama kendime bir daha asla arkadaşım olmayacağına dair söz verdim."

"Ama... Kardeşler mi?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Onlar arkadaş değil. Onlar kardeş. Bu tamamen farklı bir şey. Onlar tercihen ailem ve beni asla hayal kırıklığına uğratmayan bir aile.

"Annem ve babam ben on dört yaşındayken boşandılar ve onu suçlamasam da çünkü annem bir psikopattı, üvey annem hamile kaldığında New Mexico'ya taşındı. Benim hayatım şehirdeydi, üniversiteye gideceğim yer orasıydı, bu yüzden onunla kaldım.

"Arkadaşlar, kan bağı olan akrabalar, bunu insanlara yaparlar. Bu bağlantıyı kullanırlar çünkü sizden bir şey isterler ve bunu elde ettiklerinde sizi yüzüstü bırakırlar."

Nefesinin altında tısladı. "Cruz, buna inanmayacağım. Stone'un benim için yaptıkları ve benim onun için yaptıklarım, işte gerçek dostluk budur. Dean bir arkadaş değildi. Yaptığın şeyi sana nasıl yaptırdı bilmiyorum ama bu arkadaşlık değil."

"Öyle değil mi? Ya da belki de Stone ile aranızdaki şey kardeşliktir?" "Eşanlamlılar," diye karşı çıktı.

"Benim deneyimim sizinkinden farklı ama kulüp binasındaki her bir kardeşim için savaşa gidebileceğimi biliyorum ve bu yüzden bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yapmak üzereyim."

Mürekkep tabancasını geri çekti ve tabanca kapandı. "Onlar için mi yapacaksın?" diye fısıldarken sesi kısılmıştı.

"Başka seçeneğim yok. Benim için çok şey yaptılar, bu sadece benim yapabileceğim bir şeyken onları nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim? Özellikle de bu kadar tehlikeli bir işken! En azından bunu yapmak için eğitildim. Başkası olsa parmaklarını ya da ellerini havaya uçurur. Bunu da vicdanıma yükleyemem."

"Peki ya yarattıklarınızın öldürdüğü insanlar? Onlar ne olacak? Onları vicdanında taşımaya katlanabilecek misin?" Patlayıcı bir iç çekti. "Lanet olsun, işte bu yüzden MC'den nefret ediyorum. *Bu yüzden.* Birbiriniz için bir şeyler yapıyorsunuz ve tabii ki başlangıçta Disneyland'e yapılan lanet bir aile gezisi gibi görünüyor. Caleb böyle dahil oldu. Yoldaşlığı gördü, aile dinamiğini gördü, farklı liderliklerle büyüdü, bunun bir parçası olmak için ödemesi gereken bedel olduğunu kabul etti ve şimdi kışına bak. Sırf derisinin rengi ve ırkçı bir yargıç yüzünden azılı suçlularla birlikte lanet olası bir hapisane hücrelerine tıkılmış." Karıştırdığı mürekkep tepsisini yere fırlattı; metal, daha yeni kandan arındırdığım fayanslarla çarpıştı. "Lanet olsun, bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

"Senden kimsenin yapmaması gereken bir şeyi yapmanı istiyorlar, özellikle de sadakatinden

dolayı. Sırf konseyden korktuğun için bu saçmalığı yaparsan Cruz, sen benim istediğim adam değilsin.

olduğunu düşünüyorum."

Kollarımı indirerek zonklayan sessizlikte öylece uzandım, haklı olduğunun farkındaydım ama kendimi lanet bir korkak gibi hissediyordum çünkü MC protokolünden onlara olan yaşam çizgimi kaybetmeden nasıl kopacağımı bilmiyordum.

"Bu o kadar kolay değil."

"Öyle değil mi? Çok sayıda iyi insan kaybettik ve eminim ki İtalyanlar kıçlarına tekmeyi hak ediyorlardır, ama çıkardığınız kadar piyadeye karşılık kaç masum insan kalacak?" Nefesinin altından homurdandı, onu uzun zamandır görmediğim kadar ateşliydi. "Cruz, ben-"

"Yapma, Indy. Sadece yapma."

"İşte bu yüzden erkekler kadınlarıyla kulüp işlerini tartışmıyor, çünkü hepinizin kafası sikilmiş durumda. Mantıklı düşünebilenler sadece kadınlardır. Yemin ederim, eğer konseyin kulüp binasına olanlara çözümü buysa, o zaman delirmişler demektir."

"Kendiniz de söylediniz, çok fazla hayat kaybettik; bu insanların intikamının alınması gerekiyor."

"Belki öyledir, ama bunu yapmanın daha iyi bir yolu olduğuna emin misin? Tanrı aşkına, annen kolluk kuvvetlerinde çalışıyor. O da dahil olamaz mı? Stone bana FBI'ın kulüp binasının etrafını kokladığını, soruşturma yaptıklarını söyledi. Bu işi onlara bırak."

Başımı sallamaya başladığımda ellerimi tuttu ve "Cruz, sen bundan daha iyisin" dedi. "Öyle miyim? Bunu zaten iki kez yaptım, Tanrı yardımcım olsun. Bir daha ne olacak?"

Tiksintiyle benden uzaklaşmasını, beni insan müsveddesi gibi bir kenara fırlatmasını bekliyordum ama yapmadı. "Ne oldu?" diye fısıldarken parmakları benimkileri acı verecek kadar sıkıyordu.

"2013 yılındaki skandalı hatırlıyor musunuz? Irak'taki savaşla ilgili binlerce belgenin basına sızdırıldığı zamanı?"

Gözlerini kırıştırdı. "Yapmalı mıyım?"

"Sanırım hayır." Tüm geleceğimi raydan çıkaran bir şeyin onun ufkunda bir kırılma bile yaratmamış olması ironikti. "O belgeleri biz sızdırdık."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Vay anasını."

"Evet, kahretsin," diye ekşiyerek kabul ettim. "ABD, İngiltere ve Alman gazeteleri arasında koordineli bir çalışmaydı. Dean tüm belgeleri aynı anda almaları konusunda ısrar etti, ancak bilgileri yalnızca belirli bir tarihte yayınlayabileceklerdi."

"Neden belirli bir tarih?"

"Çünkü o gün Ekvador'a kaçacaktı ama beni işaret eden bir ton kanıt bıraktı. Beni yanlış anlamayın, yaptığım şey yanlıştı-"

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde ayağa fırladı ve ileri geri söylenmeye başladı: "Orospu çocuğu! Arkadaşlık hakkında bu kadar boktan bir görüşe sahip olmana şaşmamalı. Bu senin tutku projen bile değilken seni bu işe sürükledi. Orospu çocuğu!"

Benim adıma duyduğu öfke beni şaşırttı. Bunu beklemiyordum. Benim için kızacağını hiç düşünmemiştim, ama o da işin iç yüzünü bilmiyordu.

"Tutuklandınız mı?"

"Evet, annem tarafından. Ama bazı torpiller yaptı, bazı önemli kanıtların ortadan kaybolmasına neden olan bazı hamleler yaptı. Ona borçluydum ve o da bana her kuruşunu geri ödetti."

"Bu yüzden mi Günahkârlar'a katıldın?" diye sordu titreyerek.

Başımı salladım. "Ama ben tam bir moron değildim ve hiçbir zaman da olmadım. Dean bir süre bunu sorgulamamı sağladı ama ne olduğumu kabul ettim. Yaptıklarımın yarısını yapmak için çok

gençtim, bu haklı bir gerekçe değil, ama üniversiteye erken gitmek sizi bozuyor. Kendi yaş grubunuzla birlikte olmamaya asla alışamıyorsunuz.

"Daha sakalım bile çıkmamışken içki içebilen ve oy kullanabilen çocuklarla aynı sınıftaydım. Tanrım, beni o zamanlar görmeliydin. Kulaklarımın arkası ıslaktı."

"Kendine bu kadar yüklenme. On altı yaşındayken hepimiz aptala benziyorduk."

"Belki." Omuz silktim. "Bana destek olan tek insanlar bir profesör ve karısıydı. Onlarla yakınlaştım ve yemin ederim, onlar hayatımda olmasaydı kendimi aşardım." Şok olmuş nefesi her şeyi anlatıyordu ve ben de bu kadar zayıf olduğum için utanarak ona baktım. "Bir gün onlarla tanışmanı isterim, hâlâ arkadaşız." *"Eğer hala birlikteyse" lafını söylemedi.*

Yutkundum. "Sonra ne oldu?"

"Beni bir kez kandır..." Rex'e kim olduğumu ve annemin beni neden orada istediğini söyledikten sonra bir Prospect oldum.

Beni hapisten kurtarmış olsa bile onun için kendimi öldürtecek değildim."

"Konsey senin bir sıçan olduğunu başından beri biliyor muydu?" Yüzünü buruşturdu. "Fare olduğumu zannediyordum, yani."

Yüzümü buruşturdum. "Evet." Doğrulup elimi uzattım ve tutması için işaret ettim. Tıpkı korktuğum gibi uzaklaşmıştı, ama jestim üzerine bana doğru geri döndü, sadece elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirip boğazıma doğru tuttuğumda kaşlarını çatı.

Yara izleri artık neredeyse hiç yoktu, zamanla ve benim gösterdiğim özenle solmuştu. İlk birkaç yıl sakal bırakmıştım, ama dokuların dağınık bir şekilde birbirine kaynaştığı pütürlü olmaları gerekse de şanslıydım. Negatif dövmenin arkasındaki sanatçı, yara izlerini gözlerden saklamak için akıllıca çalışmıştı.

Onu büyük olanların olduğu yere yönlendirdim ve ilk başta kaşlarını çatı, sonunda ona gösterdiğim şeyi, sakalımın uzamasına izin vermeme rağmen özenle tıraş ettiğim şeyi hissetti.

"Yaralandın mı?" diye sordu kalın bir sesle.

"Yaptım. Boğazımı, göğsümü, kollarımı ve ellerimi." "Nasıl?"

"Hükümetin sakladığı bilgilere ihtiyacımız olduğuna ikna olmuşum ve Dean bu iş için benim de en az onun kadar istekli olduğumdan emin oldu. Ama bir şeyler ters gitti."

O geceye, her şeyin ters gittiği geceye geri dönmek çok kolaydı. Kendimi nasıl uyuşturulmuş hissettiğimi, adrenalini nasıl uçtuğumu hatırlayabiliyordum.

"Girmemiz gereken binanın boş olması gerekiyordu, bir tür gözetleme kulesinde uzaktan güvenlik vardı. Çıkışlardan birini açmak için bir bomba patlatılacaktı ve sonra veri bankalarına girmek için ayarlanması gereken başka bir kapı vardı. Bölgede muhafızların bulunmaması gerekiyordu," diye fısıldadım, ses tonuma mutsuzluk karışmıştı.

"Ama öyleydi," diye hüzünle tahmin etti, bana bakarken bakışları yumuşadı.

"Öyleydi. Beklediğimizden ya da en azından *benim* beklediğimden yaklaşık on güvenlik görevlisi daha vardı. Bu da neyi koruduklarının bir göstergesiydi. Halka açıkladığımız şeyin açığa çıkması gerekiyordu ama kimsenin zarar görmesini asla istemedim. Asla.

"Geriye dönüp baktığımda Dean'in bilip bilmediğinden tam olarak emin değilim. Yaptığımız şeyin doğru ve adil olduğundan o kadar emindi ki, ikincil zararları umursamadı. Denizaşırı ülkelerde hayat kurtarmaya çalışırken kendi topraklarımızda onları öldürüyor olması umurunda bile değildi..."

"İlk bomba patladı ve o anda çığlıkları duydum. İki muhafız vurulmuştu ve bulundukları yerde olmaları tamamen kötü şanstı.

"Onları duydum, yardım etmek için durdum ama Dean'in umurunda bile değildi. İhtiyacımız olan teçhizatı güvenlik kapısına doğru götürdü, onu kurdu ama gardiyanların telsiz konuşmalarını

duydum. Neden orada olduğumuzu biliyorlardı ya da en azından şüpheleniyorlardı ve o tarafa doğru gidiyorlardı.

"Yerleşim planını avucumun içi gibi biliyordum ve yardım etmeye çalışmama rağmen muhafızlar ölmüştü.

Onları. Yapabileceğim bir şey yoktu ama diğerlerinin yaralanmasını engelleyebilirdim. Bu yüzden kapıya koştum, teçhizatı indirmeye başladım ve sadece yüzümü örtmek için lanet olası bir siperlik takıyor olmam burada yaralanmamı engelledi." Parmağımla başımın etrafında daireler çizerek işaret ettim. "Belli bir şekilde ayarlamıştım-" Yüzümü buruşturdum. "Sana teknik bilgi vermeyeceğim ama kapıya ulaştığımda daha büyük ya da daha küçük dozda patlayıcıya ihtiyaç duyabileceğini biliyordum, böylece gücü ayarlayabiliyordum.

"Yüzde yetmiş oranında azaltmayı başardım, ancak saklanmak için kaçan Dean ne yaptığımı anlayınca üzerime geldi ve onu devre dışı bırakmamı engelledi. Yumruk yumruğa kavga ettik ve ben o zamanlar çok daha pısırlıktım, bu yüzden beni sürüklemeyi başardı. Korumalar oraya vardı, zaman olmadığını fark etmediler ve..."

"Kaç kişi öldü?"

"Hepsi," dedim kabaca. "Güvenlik ofisinde kalan iki kişi dışında." Dean'in o gecenin bir başka kaybı olduğunu ona söylemedim.

Ekvador'da izini sürdüğümde, günahlarının bedelini ödediğinden emin oldum ve hata yapmadım.

"Tanrım, Cruz." Elini omzuma götürdü, diğer eliyle çenemi kavradı, başımı eğdi.

Başımı öne eğdim, böylece gözlerinin içine bakıyordum. "Konseye onlar için hiçbir şey inşa etmeyeceğinizi söylemeniz gerekiyor, belki kulüp binası hariç."

"İtalyanlar..." Dişlerimi sıktım. "MC, sahip olduğum tek şey Indy-"

Başını salladı. "Hayır, değil. Artık ben varım."

Ve böylece ağzını benimkine bastırdı ve beni susturdu.

YİRMİ YEDİ

INDY

CRUZ'UN OLDUĞU SON ŞEY, küçük bir çocuktur.

Bunu biliyordum, aslında onun bir yetişkin olduğunu takdir ediyordum, ama bana bozulan bir arkadaşlığın, onu bana getiren bir yola sokan seçimlerin, insanların hayatlarına mal olan çılgınca kararların üzücü hikayesini anlatırken ona baktığımda, gözlerinde kaybolduğunu biliyordum.

Böyle bir geçmişi olduğunu hiç düşünmemiştim. Trajedilerle dolu bir geçmiş.

Bu beni itmeliydi. Onu geri çevirmem gerekirdi ama o konuştuğuca ben daha çok hatırladım.

O yıl sızdırılan bilgiler, dünyayı şaşkına çeviren bir yolsuzluk seviyesini ortaya çıkarmıştı.

Geçmişimden kurtulmaya çalışan ben bile haberleri duymuştum.

Gardiyanların hayatlarının bu ifşaatların ortaya çıkmasına değdiğini söyleyecek değildim, çünkü değmezdi, ama... Savaş suçlarını dünyaya ifşa eden raporları duymamış ve bunun da hayati önem taşıdığını düşünmemiş olsaydım ikiye bölünmüş olurum.

Soyum kariyer suçlularından oluşuyordu. Arkadaşlarım ve ailem de aynı kumaştan kesilmişti.

Haklı cinayetler işliyorlardı, bunu biliyordum, Nyx'in geceleri bu şekilde uyuyabildiğini biliyordum, ama bundan daha fazlası, haftanın her günü suç işliyorlardı. Ahlakları toplumdaki ortalama bir insanınki gibi değildi. Benimkiler de öyle, sadece çağrışım yoluyla.

Aynı aile, Tanrı bilir kaç kişiyi öldürecek bir şekilde misilleme yapmak istiyordu. Her ne kadar Cruz'un cesaretini kırmaya çalışsam da, bunun tek nedeni onun...

Ne?

Yeni yol adının Bomber olmasını istemedi mi?

Elinde bu kadar kan olan bir adamla yatmak istemedin mi?

Bir kez yaptığında geri dönüşü olmayacağını bildiğim için miydi?

Günahkârlar'ın cephaneliğinin bir parçası olacaktı ve eğer soğukkanlı olsaydı, belki bununla bir sorunum olmazdı. Söz konusu soğukkanlı katilin lanetlenmesine daha az, ama bunu kabul edebilirdim.

Sadece, Cruz'un şeytanları vardı.

Her sabah kefareti için dua ettiğini söylemiyordum, suçluluk duygusunun onu daha iyi bir adam olmaya zorladığını da söylemiyordum, ama onun sırtındaki haçın, benimkinde olduğu kadar, geçmişten daha iyi bir Cruz çıkacağına dair umudu olduğunu biliyordum.

Ahlaki değerlerinin sorgulanabilir olduğunu biliyordum. Benim pisliğimi temizlemeyi hiç düşünmemişti, bunu kulüp için düzenli olarak yapıyordu ve geçmişinin ağırlığı altında eriyip gitmiyordu.

Fiziksel olarak değil, en azından.

Ama ruhu?

İlk kez görmüştüm. Ona göre onu bir canavar yapan sırrını açıklarken. Başka bir kadın için belki de öyleydi.

Ancak bana göre o mükemmeldi.

Berbat bir haldeydim, ruhum bükülmüş ve çarpıtılmıştı. Bencillik ettim ama normal biriyle başa çıkamazdım. Benim kadar sefil birine ihtiyacım vardı. İki negatif birlikte pozitif olabilirdi. Artık birlikte olabileceğimizi gerçekten biliyordum.

Ama sadece konseye hayır derse.

Bu da ona benimle birlikte olmanın ne demek olduğunu hatırlatmam gerektiği anlamına geliyordu.

Geçmişindeki çirkinliklerin beni yıldırmadığını, önemli olanın onun geleceği, *bizim* geleceğimiz olduğunu bilmesini istediğim için iki elimi de yanaklarını örtecek şekilde kaldırdım ve onu öptüm, ilk başta sadece öptüm. Nazik bir öpücükten sonra onu geriye doğru ittim ve sandalyede düz bir şekilde yatmasını sağladım.

Bunu yaparken dilimi ağzına soktum, ilk başta beni gerçekten öpmediğinde şaşırdım. Pasif olmasına alışık değildim ama bundan faydalandım. Bağlandığımda ya da yatağa kelepçelendiğimde yapmama asla izin vermeyeceği şeyi yaptım.

Onun üzerinde bu denli kontrol sahibi olmama, ustalaşmama ne kadar izin vereceğini bilmiyordum ama bunun gerçekleşmesine izin vermemem mümkün değildi.

Kendi dilimin ucuyla onun diliyle oynadım, orada burada gezdirdim, oynaması için onu kışkırttım, harekete geçmesi için alay ettim. Yeni sakalı beni gıdıkladıkça, ağzının çatısını örnekledim, dilinin kökünün etrafında çırpındım, ikisini birlikte kaydırdım, onu saklandığı mağaradan çıkmaya ikna ettim.

Cevap vermekte yavaştı, ölümcül derecede yavaştı ama elleri kalçalarımaya doğru hareket etti ve yavaş yavaş parmakları kıkımda sıkılaştı. Her birinin içime girdiğini hissedebiliyordum ve giydiğim flörtöz mini etek için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Kutu kıvrımları onun tutuşu altında buruştu, ama onlar bile beni tokenin gücünden koruyamadı. Ve böylece, bağlanmışım.

Ona.

Meme uçlarım, onları örten işlemeli ipek sütyene sürtünerek boncuk boncuk oldu ve eteğim rahat etmek için biraz fazla kısa olmasına rağmen amım ıslanmaya başladı.

Bana külot giymememi emretmesine bayılmışım, bu küçük isyana bayılmışım.

İnsanların öldüğü, suçların işlendiği, evlerin bombalandığı bir toplumda çok az isyan kalmıştı.

Çıplak bir amcık, benim tüm dünyaya parmak sallama yöntemimdi.

Kendi ellerim onun göğsü olan dalgalı karışımı yumuşatmaya başladı.

Daha önce pısrık, zayıf biri olduğunu söylemişti ama artık gerçek bu değildi. Kaslıydı. Göğüs kasları o kadar sıkıydı ki, kasların olabileceği kadar suluydular. Onları ısırma ihtiyacı duydum ve Tanrı'ya şükrettim ki belden yukarısı çıplaktı, çünkü ağzımı onunkinden ayırabilir ve dikkatli olsam bile onlara doğru öpebilirdim çünkü onu mürekkepleyebilmem için bandajını çıkarmıştık.

Henüz kontrolü ele almadığı için, dilimi son bir kez onunkine doğru iterek geri çekildim ve boğazına doğru indim. Oradaki tendonlar beni bir siren şarkısı gibi çağırıyordu ve kendime engel olamayarak dudaklarımla yara izlerini bulmadan önce sert çizgileri takip ettim.

Mürekkepli boğazı bazıları için çirkin olabilirdi ama benim için asla. Dövmeleri güzeldi ve negatif mürekkebin ne kadar zor olabileceğini biliyordum, bu yüzden içimdeki teknisyen sanatçısının becerisini takdir etti.

Ama daha çok takdir ettiğim şey, arkasındaki gerçeği bilmektir. Cruz

onun yürüyen bir ölü olduğunu düşünüyordu.

Başkalarının yaptığı pislikleri temizleyen gerçek bir Azrail.

Her bir yarayı buldum, onları keşfetmek dudaklarımın hassas pedleriyle daha kolaydı ve her birini

bir öpücükle bahşedildi. Çünkü beni ona getirdiler. Ve onu bana getirdi.

Geçmiş için asla minnettar olamam ama geçmiş olmasaydı asla birlikte olamazdık. Daha önce düşündüğüm gibi Manhattan'da bir ofiste olurdu.

Ya öyle ya da bir amfide sıkışıp kalmış, asla tanışma fırsatı bulamayacağım bir inek.

Onun sayesinde hayatım artık farklıydı. Kardeşim gerçeği biliyordu ve ben onun sayesinde kendi geçmişimden kurtulmuştum.

Onun geçmişi benimkini çözdü ve bunları hiç yaşamamış olmasını, o masum insanların ölmemiş olmasını dilesem de birlikte olduğumuz için minnettardım. Bu yüzden göğsünden aşağı inmeye başlamadan önce ruhunu lekeleyen şeylerin fiziksel temsilleri olan yara izlerini öptüm.

Gövdesi nispeten mürekkepten arınmıştı. Yan tarafında, sola doğru, göğüs kafesini gösteren devasa bir dövme daha vardı ve ikisinin arasında, derisine sonsuza dek işlenmiş siyah bir kalp vardı. İlk gördüğümde hafifçe buruşmuş olduğunu fark etmişim ama şimdi nedenini biliyordum.

Yine de büyük bir kalbi olan biri varsa o da Cruz'dur.

O kadar büyüktü ki göğüs kafesinin içine sığması mucizeydi.

Oraya doğru ilerledim, ana hatları izledim, benimkini öptüğü gibi 'çıbanları' daha iyi öpmeye çalıştım, ihtiyacım olanı almadan ve göğüs kafesinin sert olgunluğunu çentiklemeden önce. Sarsılmadı bile, bu yüzden diğer tarafını daha da sert bir şekilde ısırdım, bu da nefesinin altında homurdanmasına neden oldu.

Yine de beni durdurmadı, saçımdan tutmadı ya da diğer tarafa eziyet etmek için hareket ettiğimde beni sürüklemedi.

Meme ucunu emerek, dilimin ucunu minik noktanın etrafında gezdirdim ve bakımlarımın altında dikleşmesini sağladım.

Canını acıtacak kadar iğrenç olmayan bir şekilde kemirerek, tekrar aşağı doğru inmeye başladım, morarmış etinin üzerinden, karın kaslarının çizgisi boyunca, altılı paketinin çukurlarının etrafında, bu adamın ne kadar seksi olduğunun tadını çıkarıyordum.

Üzerinde sadece bir çift boxer külot vardı, dövmesinin konumu sayesinde daha önce soyunmuştu. Üzerinde benim damgam vardı. Lastiği belli bir açıyla aşağı iniyor, aile mücevherlerini kavırıyor ve alçakgönüllülüğünü koruyordu.

Gerçi bunu neden saklama zahmetine girdiğini asla bilemeyeceğim. Onun her santimini görmüş, her santimini öpmüştüm.

Bu düşünce beni eğlendirdi, çünkü bunu benim çıkarım için yapmış olması gerektiğini fark ettim. Yine de, artık bana kolay erişim sağlıyordu, bu yüzden şikayet edecek değildim.

Belini aşağı doğru sürüklediğimde, kendi ihtiyacıyla zonklayan bir penis buldum. Bu manzara ağzımı sulandırdı, çünkü o kadar hareketsizdi ki neredeyse yaptığım şeyden zevk almıyor gibiydi, gözlerimin önünde bana verdiği tepkinin kanıtı vardı.

O şikayet etmeye ya da homurdanmaya fırsat bulamadan saldırdım. Dudaklarımı büzerek ağzımda tükürük topladım, uzun bir ipin sikiinden aşağı inmesine izin verdim, başımı hareket ettirdim, böylece tükürük çizgisi uzunluğundan aşağı sızdı. Sonra, dudaklarımı açmadan önce ucuna bir öpücük kondurdum ve onu höpürdetmeye başladım.

Tadı Cruz gibiydi. Kullandığı sabun gibi, geç olmasına rağmen hafif kokusu hala oradaydı ve burnumu kasıklarına gömecek kadar aşağıya indiğimde, sevdiğim adam gibi daha da fazla kokuyordu.

İri bir adamdı ama ben oral sekse alışmıştım, beni rahat bıraksınlar diye erkekleri boşaltma aracı olarak kullanmaya alışmıştım.

Ama o anda, onun aletini el üstünde tuttum. Ona başka bir erkeğe vermediğim her şeyi verdim, benim için özel olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Bana ne verdiğini ve aptalca bir karar verirse

ne kaybedeceğini bilmesine ihtiyacım vardı. Sabırsız değildim, tadını çıkarıyordum. Her santiminden zevk alıyordum. Onu memnun etme yeteneğimin tadını çıkarırken, uyarılma onu gerdi, kasları lezzetli bir şekilde kıvrıldı.

Bana her zaman verdiğini ona da verdim.

Taşaklarını kavrayabilmek için elimi hareket ettirdim, onları avucumun içinde yuvarladım, sadece o anı bekliyordum...

O harika anda koptu.

Geldiğinde, harikaydı. Daha önce yaptığım her şeyden bin kat daha cazipti.

Onun bu halinden ne kadar hoşlanıyorsa, diğer tarafını da o kadar sevdiğimi fark etmemi sağladı. Başımı arkaya yatırmadan önce saçlarımı tutup yumruğunun etrafında kıvıran tarafını.

Yaptığı her hareket beni acının eşğine getirdi ve hafif bir sızı -her zaman olduğu gibi- beni toprakladı.

Ayaklarımın altındaki toprağı hissetmemi sağladı, onunla paylaştığım bir toprak.

Başımı geriye çekti, nefesinin altında homurdanarak, "Benimle dalga mı geçiyorsun, Indy?" dedi.

Sesindeki o notayla ürperdim, üst kattan tanıdığım bir notaydı. Ama bunu benim çalışma odamda hiç yapmamıştık ve bana aptal diyebilirsiniz ama bu durum her şeyi biraz daha lezzetli kılıyordu.

Kalçalarımı birbirine sürterek, am dudaklarımı birbirine nasıl ittiğini ve ne kadar ıslak olduğumu ortaya çıkarmanın tadını çıkardım.

Köklerimdeki ağrı doğrudan klitorisime vurdu ve "Özür dilerim" diye fısıldarken o acı ısırtığı beni titretti.

"Ben. İnanmıyorum. İnanmıyorum. Sana."

Her kelime noktalıydı ve her noktalama, parmaklarının klitorisime saldırması gibiydi. İnledim, muhtemelen onu kızdıracağını bilsem de sesin benden kaçmasına engel olamadım.

Benim zevkimden hoşlanmadığından değildi, çünkü hoşlanmasaydı, beni çözmek için bu kadar çok çalışmazdı, ama şimdi bunu istemiyordu.

Beni saçlarımdan tutup yukarı çekti, ben de hızla yukarı tırmanıp onun üzerine çıkabilmek için hareket ederken bir çığlık attım.

Amımın erimiş sıcaklığı onun aynı derecede ıslak aletiyle çarpıştığında tekrar inledim ve eli aşağı kaydı, boğazımı kavrarken saçlarımı bıraktı.

Ağırlığı almasına izin verdim, beni desteklemesine izin verdim, yedek eli aşağı inerken, yol boyunca göğsümü kavradı, daha fazla inmeden önce beni ciyaklatacak kadar sert bir şekilde ucunu sıkıştırdı.

Eli eteğimin altından geçerken, benimle bağlantı kuracağı ana hazırlanmak için gerildim.

Yaptığında da hayal kırıklığına uğratmadı.

Eli etrafımda sıkılaştı, böylece hava olması gerektiği kadar kolay akamadı, ama umursamadım. Nefes nefese kaldığımda, klitorisimi ovarken içimde coşku sekmeye başladı. Sert. Hızlı. Beni yıldızlara doğru uçururken gözlerimin arkasındaki sinir uçlarının ışıklarla kıvılcımlanmasına yetecek kadar.

Sadece klitorisime dokunarak.

Eliyle boğazımı sıkıp beni dik tutmasaydı neredeyse üzerinde eriyecektim ve aletini tutup içime soktuğunda kapalı göz kapaklarımın arkasından gözyaşları süzüldü.

Çok iyi hissettirdi. Seks böyle olmalıydı. Birinin nerede bittiğini ve diğerinin nerede başladığını ayırt etmek imkânsız olana kadar birbirine karışan deneyimler, zevk ve acıdan oluşan bir smorgasbord.

Sertliği içime işlerken, ellerimin göğüs kaslarına yerleşmesine izin verdim, komutunu beklerken uçları bir kez daha kaslara saplandı.

Ona binme dürtüsü çok güçlü ve eziciydi ama bu işin nasıl yürüdüğünü

biliyordum. O karar verdi. Ben değil.

Ve bu ona benim üzerimde güç verse de, bu güçten isteyerek vazgeçtim.

Kararı ben vermek istemedim.

Bedenim yapabiliirdi ama zihnim yapmadı.

"Yavaşça" dediğinde, içimden kaçan inilti benim cevabım oldu.

Küçük adımlarla ona binmeye başladım. Bu kadar yavaş hareket edebilmemin tek yolu onu sıkıyordu, ama bunu yaptığımda hareketi yoğunlaştırdı. Her küçük itiş on kat daha güçlü hale geldi.

Ona doğru sarkacaktım, erimiş bir yapışkan fiçî gibi, ancak parmaklarını daha da aşağıya, zaten onunla dolu olan sıkıca paketlenmiş yarığa doğru hareket ettirdiği sırada eli tekrar sıkılaştı.

Amımın dar halkasını dürttüğünde inledim, yapmak üzere olduğu şeyi inkâr etmek için başımı sallamaya çalıştım ama beni görmezden geldi. İsteddiği gibi devam etti, ucu içime girene kadar durmadı.

Büyük ölçekte bir şey değildi, ama lanet olsun, beni biraz hızlandırdı. Hem de çok az. Ama onun tepkisi eteğimi çekip yukarı çevirmek oldu ve tam aşağı düşmeden önce kığımın şeftalisine bir tokat attı.

"Sana ne zaman daha hızlı gideceğini söyleyeceğim," diye homurdandı nefesinin altında, eli popomun etinde dolaşp arasına girmeden önce. Parmağının ucu kık deliğimi ayırdığında titredim ve içeri ittiğinde, yolunu kayganlaştırmak için kendi uyarılmamı bana karşı kullanırken, nazik dolgunluk sarhoş ediciydi.

"Daha hızlı. Şimdi!"

Rahatlamış, heyecanlı, coşkulu bir şekilde itaat ettim. Ona daha sert, daha hızlı biniyor, yanaklarım uyluklarıyla çarpışacak şekilde ona çarpıyordum. Parmağıyla aletini ayıran ince et parçasını aşağı doğru iterken, ikinci bir orgazmın yakın olduğunun farkında olarak ciyakladım.

Sanki vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi, "Henüz değil" diye fısıldadı. "Henüz değil." Ama bunu sıkılmış dişlerinin arasından söylüyordu ve bu zevkin benim için olduğu kadar onun için de dayanılmaz olduğunu biliyordum.

Bu düşünce beni bir milyon havai fişekten daha hızlı ateşledi. Beni uçuruma doğru fırlattı çünkü onun da benim kadar bundan zevk aldığını bilmek, bizim için oldukça vanilya olan bir şey, tatlı bir işkenceydi.

"Şimdi!"

Ve işte böyle, geldim.

Etrafında o kadar sıkı kenetleniyordum ki yıldızları görüyordum, sabah ağrıyacağımı biliyordum.

Eli boğazımın etrafından çekildi, ihtiyacım olan kavramayı reddetti, ama kığımın kavradı ve beni zevkle çığlık attıran bir güçle ona doğru itti.

Hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordum, sanki onun içinde eriyormuşum, hücrelerimiz birleşene kadar onunla birleşecekmişim gibi hissediyordum.

Geçmişte birlikte yaşadıklarımız çok güzeldi ama bu gece için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı, artık sırlar açığa çıkmıştı, gerçek ortadaydı ve bu onu sevmeyi kolaylaştırıyordu. Daha zor değil.

Onun geçmişi

kirliydi. Benimki

de öyleydi.

Birbirimiz için mükemmel değil miydik?

Hayatımda utandığım pek çok şey vardı. Bazıları önemsiz, bazıları ise kelimenin tam anlamıyla patlamaya hazır şeylerdi.

Ama Indy üstüme yığılıp kaldığında, vücudu benimkine hiç kısıtlama olmaksızın gömüldüğünde, bana tam ve mutlak bir güven gösterdiğinde, bir korkak olduğum için utandım. Sırf akranlarım istedi diye bir şeyi yapmaya devam ettiğim için utanıyordum. Bu yine 'Dean' olayıydı, sadece başka bir isimle.

Bir bok yapmama
gerek yoktu. Kulüp için
çok şey yaptım.

İskeletlerden kurtuldum, bara baktım, kulüp binasının planları üzerinde çalışıyordum, kelimenin tam anlamıyla benden istedikleri her şeyi yapardım, ama bunu yapamazdım.

Ve bu kadın, benim kadını, gözlerimin açılmasına neden oldu.

Normal seksten hep nefret etmişti. Ama bana geldi, beni baştan çıkardı. Neden? Bana farklı olduğunu göstermek için mi? Bir şeyin on yıl boyunca bir şekilde olmasının, bir başkası için de öyle olması gerektiği anlamına gelmediği konusunda bana umut vermek için mi?

Ya da belki de çok fazla şey okuyordum. Bildiğim tek şey, onun çalışma masasına oturmuş olduğum ve buradan yeni bir dövmeyle çıkmayı beklediğim, ama kollarımda bir kadın olmadığıydı.

Bunun yerine tam tersi oldu.

Bir avuç dolusu Yaşlı Kadın'dan daha fazlasına sahiptim, hatta lanet olası ıslak noktada yatıyordum, ama dövme henüz tamamlanmamıştı.

Bu anlaşımdan memnundum.

Başımı yana eğerek ona sokuldum, burnumu saç çizgisine sürttüm, kokusunu içime çektim, sırrın ortaya çıkmasıyla, tam bir aptal olmadığım sürece, geçmişin bizi ayırmayacağını biliyordum.

Bu yüzden geleceğin de öyle olmayacağından emin olmalıydım.

Bana karşı uyukladı, ben de ona izin verdim. Sonlara doğru bir şeyleri çarpıttım, gözlerindeki şımarık parıltıdan bunu beklediğini biliyordum. Ve ne zaman o tarafımı açsam, amından sular fişkırıyordu.

Buna bayılıyordu ve ben de onu sevdiğim için, geçmişimdeki karmaşaya rağmen beni sevdiğini göstermeye çalıştığı için, benden istediği şeyi ona nasıl veremezdim?

Yorulmuştu ve ben de dinlenmesine izin verdim. Belki biraz uyuklamış bile olabilirim, ama stüdyonun ortasında çırılçıplak kalmaktan üşümüş bir halde, kollarımda hala olgun bir kundakla, parlayan tepe ışığına uyandım.

Orada burada seğiriyordu, bana neler olduğunu anlatan minik hareketler. Belki de bu şekilde olmalıydı, belki de bu şekilde olması gerekiyordu.

Onun burada, benim üstümde olması, hissettiği her şeyi hissetmesi, bilinçaltında olmasa da fiziksel olarak onunla birlikte deneyimlemesi.

"Hayır, amca, hayır, lütfen-"

İçimi öfke kapladı ve itiraf etmeliyim ki, işler yoluna girdiğinde, hâlâ MC'de olsaydım, iki bilgisayar uzmanı kaybetmemiş olsaydık ve elimizde kanıt olsaydı, Martin denen o pisliğin peşine düşerdim.

Indy'nin amcası Kevin'a karşı gazabımı taşıyacaktı.

Nyx'in soğuk hindiye dönmesi umurumda değildi, cesetten nasıl kurtulacağımı biliyordum. Bunu kendi zamanımda yapardım.

Elbette Indy'ye zarar veren, kâbusların arkasındaki adamı öldürmeyecektim ama bu katartık olacaktı ve kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

Indy aşırı tepki veren, durumu yanlış değerlendiren biri değildi, bu yüzden Martin'in

Amelik. Ama aynı zamanda MC'nin Nyx için kuralları olduğunu biliyordum, bir adamı öldürmeden önce araştırmaları gerektiğini biliyordum, bu yüzden ben de bekleyecektim. İster yalnız, ister Indy'ye verdiği sözü tutmayan Nyx'le, isterse bunu öğrenen Storm'la olsun, ben de orada olacaktım.

Başka bir şey yapamayınca, elimi omurgasının üzerinde gezdirdim, keşke çıplak olsaydı, keşke arada kıyafet olmasaydı diye düşündüm. Ama bacaklarının üstümde yayılışını, bana binişini ve kuşkusuz şeftali gibi kıcını duvara gösterişini bir kenara bırakırsak, oldukça normal görünüyordu. Benim gibi çıplak olmasını istediğimde normaldi.

Nefesimin altında homurdanarak mırıldandım, "Sana zarar veremez Indy, buna izin vermeyeceğim. Onu durduracağım. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Seni koruyacağım. Seni güvende tutacağım."

Kelimeleri bir ayın gibi fısıldadım, sadece onun için bir ninni. Kaslarının küçük seğirmeleri, kilitlenme şekli, tüm vücudunun sıkılıp gevşemesi kaybolmaya başladı. Boğazının arkasından gelen küçük sesler, taşlaşmış yalvarışlar, çaresiz sesler, Kevin'i canlı canlı bir asit banyosuna atmak istememe neden oldu.

Nyx'in bu şanslı elimden almasını neredeyse kıskanıyordum ama Carly'nin intikamını alması gerektiğini biliyordum ve söylentilere göre Kevin da onu tehdit etmişti. Bu haklı cinayeti hak eden biri varsa o da Nyx'ti ama yine de kıskanıyordum.

Çok kıskandım.

"Cruz, Cruz, durdur onu. Lütfen?"

Gözlerim irileşti, çünkü onun kâbusunun içinde olduğumu fark ettim. Bunu hiç beklemiyordum, donakaldım, sonra onu bu rüyalardan yavaş yavaş kurtarmanın bir yolu olabileceği için onu sıkıca kavradım ve kulağının derinliklerine fısıldadım, "Indy, ben buradayım. Bana geri dön. Seni güvende tutacağım. Seni seviyorum. Bana gel."

O yapmadı.

Ama onun yanıtı beni daha da mutlu etti.

Bana karşı rahatladı, tamamen ve tamamen huzurluydu, artık seğirmiyordu, kıpırdanmıyordu ya da bana karşı sarsılmıyordu, uykuyla gevşedi ve kalbimi biraz daha çaldı.

Bizi yan yatırdığımda uyanıp uyanmayacağından emin değildim ama uyanmadı. Uyumaya devam etti ve ben de bir süre onu izledim.

Kirpiklerinin yanaklarının üst kıvrımına doğru nazikçe savruluşu, dudaklarının sıkıntıyla büzülüşü, göğsündeki çillerin ışıltısı. Kemik yapısı sayesinde yanaklarının içbükey bir hal alması. Saçlarının ipeği ve sert ışıpta nasıl parıldadığı.

O benimdi.

Onca ay önce, öyle olacağını hiç düşünmemiştim. Onu temiz görmenin beni buraya getireceğini hiç düşünmemiştim.

Ama olmuştu. Ve ben onundum. Onun benim olduğu kadar onun da.

Alnına bir öpücük kondurdum ve dar sandalyede uzandığımız düğümden kendimi dikkatlice kurtardım. Çok garipti ama bunu yapmam gerekiyordu. Telefonuma ulaşmam gerekiyordu.

Onu uyandırmadan kendimi serbest bırakarak manevra yapmayı başardım. Üstünü örtmek, üşümesini engellemek istedim ama örtünmeye nasıl tepki vereceğini biliyordum, bu yüzden daha önce attığım gömleğe uzandım ve kot pantolonumu düşürdüğüm yere gitmeden önce bacaklarının üzerine örttüm.

Yere bakarak cep telefonumu aldım, birkaç cevapsız arama ve birkaç mesaj olduğunu gördüm. Çoğu Rex'ten geliyordu ve nedenini biliyordum.

Artık bunu yapmak benim için kolay olduğu için annemi aramaya çalıştım ama yine cevap

vermedi.

Ve bunun geç kalmakla hiçbir ilgisi yoktu. Annem sabah 5 de olsa akam 5 de olsa telefonuna cevap verirdi. Ona bir şeyler oluyordu, pek de iyi olmayan bir şeyler. Bunu biliyordum, merak ediyordum.

Ama ona bir şey söyleyecek değildim. O zaten uçurumun kenarındaki bir adamdı ve onu serbest düşüşe iten kişi ben olmak zorunda değildim.

İki kez daha denedim ve cevap alamayınca ona yeni bir mesaj yazdım. Bana:
Rex, annemi birkaç kez denedim ama hala cevap yok. Denemeye devam edeceğim.

Konseyin geçen hafta benden istediği şeyi yapamayacağıma karar verdim. Yapmayacağım. Bir daha o adam olmayacağım.

Bunun kulüpten ayrılmam gerektiği anlamına geldiğini düşünüyorsanız anlarım, ancak bu düzeyde bir yıkımı tekrar yaşayanın ben olamayacağımı anlamanızı umuyorum.

Gönder tuşuna bastığımda, hayat çizgilerimden birini keserken bileklerimi kesmeye başlamışım gibi hissetmedim. MC'den ayrılmak hakkında yazmak beni her türlü boğulmuş hissettirdi, ancak Dean gibi insanlarla ilişki kurmak istemedim.

Suç başka bir şeydi, bu işe neye yol açacağını bilerek girmiştım. Ama geçmişimden uzaklaşmaya, geleceğimin farklı olmasına ihtiyacım vardı. Eğer MC benim için bunu istemiyorsa, o zaman Dean kadar zehirliydi. Bombalar çok fazla insanı öldürdü. Masum ve suçlu arasında ayırım yapmadılar. Hiçbir silahın bunu yapamayacağını biliyordum ama bir silah benim yarattıklarımın birinin bir saniyede yaratabileceği tahribatı yaratamazdı. Başka bir seyirciyi daha incitemezdim.

Ruhum bunu kabul etmedi.

Ailelere ait bir mekanda, yoldan geçen bir pizzacı, üniversite harçlarıyla boğuşurken ailesini geçindirmek için çok çalışan bir çocuk, yanlış zamanda yanlış yerde, sadece dürüstçe para kazanmaya çalışıyor olabilir...

Hayır.

Sadece

hayır.

"Cruz?"

Arkamı döndüğümde hâlâ yan yatmış beni izlediğini gördüm, gözleri uykulu ve sersemlemişti ama bir şekilde nüfuz ediciydi.

Ne yaptığımı anlamıştı.

Bana elini uzattı, bana da biraz zombi gibi ona doğru yürümekten ve parmaklarımı onunkilere geçirmekten başka seçenek bırakmadı.

"Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdı.

"MC çok uzun zamandır kimliğimin bir parçası oldu," dedim ve ona solgun bir gülümseme attım. "Eğer bir Günahkâr değilsem ne olduğumu bilmiyorum."

Diğer eliyle uzandı ve parmaklarını damgasının acıyan hatlarının üzerinde gezdirdi. "Sen bilmiyor olabilirsin ama ben biliyorum."

Dudaklarım kıpırdadı ama başka bir şey söyleyemeden telefonum çaldı.

Keskin bir nefes aldım, gergin olduğum için nefret ediyordum, onu seven tek insanların onayını kaybetmekten korkan yine aynı arkadaşsız çocuk olduğum için nefret ediyordum.

Ama artık bundan çok daha fazlasıydım.

Indy haklıydı, çünkü Darren bu kadar ateşli bir kızı asla elde edemezdi. Bunu sadece Cruz yapabilirdi. Sadece Cruz, Indy gibi bir kadını Yaşlı Kadın'ı olarak elde edebilirdi.

Ben de cesaretimi topladım, korkaklığı bıraktım ve cep telefonuma baktım.

Gördüğüm şey gözlerimi kapatmama neden oldu.

"Ne oldu? Ne dediler?"

Telefonu ona gösterdim, mesajı okumasına izin verdim.

Endişelenme. Zaten misilleme yapmanın daha iyi yolları var. Lütfen anneni denemekten vazgeçme. şu anda cevapları olan tek kişi o. Yarın seninle konuşacağım ve konsey ile işleri düzelteceğim. İyi geceler.

"Gördün mü, sandığın kadar büyük pislikler değiller," diye mırıldandı, kollarını belime dolayabilmek için doğrulup yüzünü göğsüme bastırdı.

"Sanırım değil," diye fısıldadım titreyerek, dünyadan saklanmak için kendi saçlarımı onun saçlarına gömdüm. "Şimdi mutlu musun?"

Onu sıktım. "Bu kadar mutlu olmayı hak etmiyorum."

Gülümsedi, dudaklarının hareketini tenimde hissettim. "Merak etme, henüz regl dönemlerimde benimle birlikte yaşamadın."

Kaburgalarımındaki acıya tamamen değen bir kahkaha atarak geri çekildim, rahatlamış, memnun ve o yüklü anı kırdığı için onu seviyordum, "Hayır, sanırım yapmadım" demeden önce.

"Ya da... bisikletlerden nefret ettiğimi biliyor muydun?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Komik." Gerçi daha önce benimle birlikte hiç benimkine binmemişti... "Yalan söylemiyorum," dedi küçük bir kıkırdamayla.

"Benimle birlikte sürmeyi seveceksin," diye söz verdim. "Yeni bir bisiklet aldığımda yani." Ödüllü domuzumu kaybettiğim için burnum kırıştı. "Neyse, fikrimi değiştirmeden önce şu dövmeyle bitirecek misin, artık bisikletlerden nefret ettiğini ve regl olduğunda bir sürtük olduğunu biliyorum?"

Gözleri parıldadı, irislerinin etrafında dans eden küçük altın filamentler. "Müşteri her zaman haklıdır, ama dövme sanatçısı çalışırken genellikle müşterinin dölünü sızdırmaz."

"Yaşlı bir kadına sahip olmanın avantajı bu o zaman, değil mi?" Mırıldandı. "Öyle görünüyor."

"Markanı nerede istediğimi biliyor musun?" Yumuşakça sordum.

"Ulaşabileceğim bir yerde olmalı diye düşündüm," diye kuru bir yanıt verdi.

Ukalaca cevabına kıs kıs güldüm, sonra koluna uzandım ve hafifçe büktüm. "İşte." "Aklında ne var?"

Diğer elini tuttum ve göğsümdeki dövmeyle bastırdım, buruşmuş bir kalbin dövmesine - çok uzun zamandır nasılsa ve her zaman nasıl olacaksa öyle. *Onsuz*. "Seninle tanışmadan önce böyleydim. Bunu değiştiremem, biliyorsun ki bu tür bir dövmeyle kapatmak işe yaramaz, ama kalbim zaten senin için attığına göre, onu benim için burada güvende tutabilirsin diye düşündüm..." Ön koluna, nabız noktasının hemen üstüne dokundum.

Titrek bir nefes aldı. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" "Ciddi olduğumu biliyorsun, Indy."

Gülümsemesi güzel, saf, masum ve neşeliydi. Onun da benim gibi hissettiğini bilmek için görmem gereken her şey onda vardı. Yüzünde tek bir şüphe bile yoktu ve bağlantılarım onu rahatsız etse de hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum.

Hiç.

Benim yanımda olmadığı sürece.

"Belki de bunu yapmamı istediğin için memnun olmalıyım," diye hıçkırarak alay etti, "çünkü bir serseri damgası yaptırmamı isteyeceğini düşünmüştüm."

"Senin hiçbir yanın serseri değil, Indy-"

"Ben masum değilim Cruz," dedi, sesi biraz kederliydi, gözlerindeki altın rengi utancıyla birlikte kaybolmuştu.

"Senin olduğun şey mükemmel. Benim için." Ve tıpkı daha önce yaptığı gibi, bir öpücükle mühürledim ve onu susturdum, nefesini çaldım ve aklındaki tüm olumsuzlukları sildim.

En azından şimdilik.

Ama bunun üzerinde çalışmak için bir ömrüm vardı, kendini olduğu gibi kraliçe olarak

görmesini sağlamak için bir ömrüm vardı. Benim kraliçem.

Sahip olacağımı hiç düşünmediğim yaşlı kadın.

Benim için fazla iyi olduğunu bildiğim bir kadın şeklinde hak ettiğimden emin olmadığım bir gelecek, ama ben bir Günahkârdım ve olduğumuz son şey aptallardı. Onu alacak, benim olduğunu iddia edecek ve ikimiz de yaşadığımız sürece pişman olmamasını sağlayacaktım...

REX

On kardeşimden oluşan bir ekibin şehre doğru yola çıkışını izlerken parmak eklemlerimi çatlattım.

Link önden gitti, arkasında Nyx vardı - konseyden gelen tek güç gösterisi onlardı. Dürüst olmak gerekirse, bu sadece standart bir koşu olmasına rağmen onları göndermek hoşuma gitmedi. Çok geç, standart bir koşu.

Yükü O'Donnellys'in çok sayıdaki depolarından birinden alıp Kanada'ya götürüyorlar, sonra da Kuduz Kurtlar'ın MC'si olan o şerefsizlerin Montréal'e götürmesi için sınırdan geçiriyorlardı.

Sadece korumacı hissediyordum. Ve bunun benim için çok çılgınca olduğunu da düşünmedim.

Babam komadaydı, vücudu İtalyanlar tarafından yerleştirildiğini hâlâ 'tahmin edebildiğimiz' bir bombayla paramparça olmuştu. Annemin ölümü ve arkasındaki koşullar hakkında öğrendiği her şey, iyileşirken hafıza bankalarında saklıydı.

Kolluk kuvvetlerinden daha fazla cevaba sahip olacağını düşünmek çılgıncaydı ama sürpriz bir şekilde Federaller boş çıktı. Cruz bile. Annesi kayıptı, haftalardır kimse onu görmemişti.

Haftanın her günü, hatta birkaç kez cep telefonunu arattırdım ama asla cevap vermedi.

Bu dünyada, ilk düşüncem onun öldüğünü düşünmekti, ki bu büyük olasılıktı, ancak bir Fed'i öldürmenin yansımaları vardı ve bunun için altına sığmayacak çok az insan tanıyordum.

O kayıp olunca, her türlü ipucu da yok olmuştu. Görünüşe göre annem hakkında da bilgisi vardı ve o da ortadan kaybolunca ne yapacağımı şaşırmıştım.

Öldürülmesi gereken düşmanlarım, hem kan hem de MC tarafından aileme yaptıklarının bedelini ödemesi gereken insanlar vardı ama bilmem gerekenleri öğrenmek için yeterli gücüm yoktu.

Maverick şu anda hiçbir işe yaramıyordu ve ona karşı sabrımı korumak zor olsa da denedim. Normalde anlayışlı davranırdım ama salak herif kulüp binası dengesizken oraya gitmişti ve Lodestar çok çalışsa da onun da kapasitesi azalmıştı.

Her iki bilgisayar dâhim de boka batmış durumdayken -biri beyin sarsıntısından kaynaklanan baş ağrıları yüzünden günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirirken ve kırık bacağı özgürlüğünü alıştığından daha fazla kısıtlayıp onu huysuz bir sürtük haline getirirken, diğeri de kum havuzundan yeni çıkmadığını bile fark etmeyecek kadar hafıza kaybına gömülmüşken- yine ellerim kollarım bağlıydı.

Hayal kırıklığını bildiğimi sanıyordum. Kafamı tuğla duvarlara vurmak benim işimde olağan bir şeydi. Ve bir kıcı kayıtsız gösteren bir kadına aşık olduğunuzda, hayal kırıklığı normaldi.

Ama bu beni öldürüyordu. Bombalamanın arkasında *Famiglia*'nın olduğuna inanıyordum ama biz hayvan değildik.

Storm, Cruz'dan onlara misilleme yapmak için bir silah istemişti, ancak Cruz reddetmekle kalmamıştı, kulüp binasının yıkımının arkasında kimin olduğunu tam olarak bilmeden herhangi bir saldırının gerçekleşmesine asla izin vermezdim.

Daha iyi bir tek merkezli sınıf olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyordu ama bu sadece sağduyudan ibaretti. Lanet olası ayı bir mağaradayken ayıya yem atılmazdı.

Önce bize saldırmayan birine saldırarak değildim. Zaten

hırpalanmıştık, yok edilmemize gerek yoktu.

Benim ve kardeşlerimin domuzları patlamada telef olunca, nakliye sorunlarımıza yardımcı olacak Link'in atölyesine sahip olduğumuz için çok şanslıydık.

Koşuya katılanların yüzde altmışı ödünç bisiklet kullanıyordu ve hiçbirimiz bu durumdan memnun değildik.

o.

Sürüşlerimizin çoğu özeldi, özel tercihlerimize göre uyarlanmıştı. Bu konuda şikayet etmek zordu

Bu kadar çok insan hayatını kaybetmişken ve kendi babam hastanedeyken bir bisiklet için sızlanmak acınası bir durumdu. Ama bacağımı ödünç aldığım domuzun üzerine koyduğumda, koltuğa yerleşip tekmelediğimde homurdandım.

Yolculuk bile beni gülümsetemedi, yüzümdeki rüzgar, başımdaki güneş, özgür olma hissi... Hepsi saçmalıktı.

Annem ölmüştü, ölümünün nedenlerini ve nasıllarını bilmek onu geri getirmeyecekti ama bilmek zorundaydım.

Bilmem gerekiyordu.

Cinayet haberi duyulduktan sonra, aynı anda bir düzine kurşun daha sıkılmış gibi hissetti.

Babam eve döndüğü için kulüp binasının hedef alındığını düşünmek zorundaydım, bu da annemin vefatının katalizör olduğunu düşünmeme neden oldu. Belki yanılmışımdır, belki de yanılmamışımdır.

Bu yüzden lanet olası cevaplara ihtiyacım vardı.

Bu işin arkasında *Famiglia*'nın olması gerekiyordu ama bunu kanıtlamak tamamen başka bir konuydu.

Birkaç gün önce haberlerde Fieri'nin Connecticut'ta karaya vurduğunu görmüştüm ve ailenin reisi şu anda bir morgda yatıyordu, bu da İtalyanların sorumluluğu kimin alacağına karar verirken savaşa girecekleri anlamına geliyordu.

Annemin vurulmasının arkasında *Famiglia olsaydı*, emri veren kişi olacak olan Fieri'nin ölümü biraz memnuniyet kaynağı oldu, ama çok değil.

İdamında O'Donnelly'lerin kokusu vardı, benim değil. Ölümünün arkasında ben olmalıydım, ama İrlandalılar İtalyan Don'u öldürmeye karar verdilerse, bunun için bir nedenleri vardı.

Ve sadece onlarla savaş halinde olmak yeterli bir gerekçe değildi. Savaşta piyadeler öldü, onlar kurtların önüne atılan koyunlardı. Liderler yok olmadı.

Fieri, O'Donnelly'leri kızdırmış olsaydı, belki de neler olup bittiğini anlamaya çalışırken deliriyormuş gibi hissetmemi engelleyecek cevapları olurdu.

Sin patlamadan sonra Declan O'Donnelly ile temasa geçerek kaçışa geç kalacağımızı söylemişti -tahmin ettiğimizden bile geç kalmıştık- ama İnfazcım bana gangsterin topyekûn saldırı hakkında ne söylediğini hiç anlatmamıştı.

Tabii ki hastanede babamla birlikteydim, bu yüzden Sin bana söylemiş olsa bile muhtemelen duymazdım.

Beynim olasılıklarla dolup taşarken, kulüp binasına giden yan yola girdim.

ve Rachel'in yerleşkesi.

Kamyonu görmem büyük bir şanstı ama şoför beni görünce gaza bastı ve dar şeritte son sürat ilerlemeye başladı.

İçgüdülerim onu takip etmek, peşine düşmektir çünkü varlığı ve tepkisi tüm tetikleyicilerimi harekete geçirmişti ama Rachel'a saldırmış olabileceği düşüncesi beni delirmiş gibi arabayı onun evine sürmeye itti. Adamın plakasını bile almadım, bu beni kızdırdı çünkü genelde o kadar aptal biri değildim ama aynı şekilde Rachel'in güvenliğiyle ilgili panik de öncelikliydi.

Ancak evine vardığımda, orada hiç araba yoktu. Sadece Giulia'nın kullandığını bildiğim ve Rachel'in içinde ölü olarak görülemeyeceği kamyonet vardı.

Bisikletimin arkasından kırımını kaldırıp verandanın merdivenlerinden ön kapıya doğru koşarken lastiklerim patinaj yaptı.

Birisi kapıyı çekip açtı ve onun Giulia olduğunu görünce rahatlardım, bandajlı ve dengesiz bir Polly Pocket gibi bana ters ters bakıyordu.

"Ateş nerede?"

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten mi?"

Omuz silktilti, sonra yarası ona omuz silkmenin şu anda akıllıca olmadığını hatırlattığında acılı bir iç çekişi ısırdı. "Uygun hissettim. Neler oluyor?" diye homurdandı, sesi rahatsızlıktan kısılmıştı.

"Eve bir kamyon geldi mi?"

Kaşlarını çattı ve başını sallayarak, "Hayır, hiç teslimat yapmadık," diye mırıldandı.

"Kahretsin!" Cevap vermesini beklemedim, ödünç aldığım bisiklete koştum, sonra da kulüp binasına yöneldim.

Aracı bulmaya çalışmadım çünkü şimdiye kadar eyaletler arası yola çıkmış olabilirdi ve gerekirse Lodestar uyandığında, hala çalışan güvenlik kameralarından herhangi birinden plakanın fotoğrafını çekebilirdi - en azından bunun mümkün olduğunu umuyordum. Bunun yerine, sonuncusu patlamada yok olduğu için yeni kurulan kapılara gittim, niyetim inşaat alanına gitmekti, ancak oraya vardığımda onu gördüm.

Bir paket.

Kahretsin, İtalyanlar bir bomba daha bırakabileceklerini mi düşünmüşlerdi? İşimizi bitirebileceklerini mi? Şerefsizler.

Ama korku beni vurduğunda, paketin herhangi bir patlayıcı içermek için çok küçük olduğunu fark ettim. Piyasada devrim niteliğinde her türlü teknoloji olduğunu biliyordum, ama bu kağıt inceliğindeydi.

Pakete bakarken enseme ovuşturdum ve yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Bir önceki saldırının yarattığı tahribatın kanıtı yol kenarından belliyken tekrar vurulmamız olası mıydı? Bir grup kiralık iş makinesi dışında yok edilecek başka ne vardı?

Babamın bisikletine bomba yerleştirildiğini ve bombanın bu şekilde yerleşkemize sızdığını biliyorduk ama bu farklı bir yöntemdi.

Ve o kamyon, sürüş şekli, panikten söz ediyordu.

Suçüstü yakalanmak istemediler.

Belki aptalın tekiydim, belki de henüz kimsenin bana veremediği cevaplar için yanıp tutuşuyordum ama bisikletimi bırakıp pakete yöneldim ve önüne çömeldim.

Daha önce hiç patlayıcı kullanmamıştım ama bir kokuları olması gerektiğini biliyordum. Cruz onları tanıyabilirdi. Onu çağırmalı mıyım?

Yoksa bu onu ateş hattına sokmak mı olur?

Eğer paketi açarsam, zarar görecektim tek kişi bendim. Kulüp binasında çalışan kardeşler bu büyüklükteki bir bombanın patlamasıyla yaralanamayacak kadar uzaktaydı.

Daha fazla ikincil hasar istemedim.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Ben de ona uzandım.

Çok uzun süre tuttuğum nefesimi içime çekerek, Pop'un bana uzun zaman önce verdiği çakıyla paketi yırttım ve güven veren ağırlığı avucumda tutarken, bunun aldığım son nefes olmamasını umdum.

Kâğıt kokusunu fark ettiğimde rahatladım. Eski kâğıt. Kullanılmış bir kitapçıya girdiğinizdeki gibiydi. Her bir kitap önceki sahiplerinin evlerinden milyonlarca koku topladığı için o küf kokusu vardı.

Kaşlarımı çatarak, kapıların parmaklıklarına yaslanacak şekilde döndüm, sonra kışımı çakılların üzerine yerleştirdim.

Kâğıtları çıkarırken, gerçekte ne gördüğümü bir araya getirmeye çalışarak onları çevirdim.

Belgeler, NYPD 42. karakolunun kalkaniyla damgalanmış kahverengi bir karton klasörün içindeydi. Ama bu birinin sicili değildi, bir dava dosyasına benziyordu - soruşturmanın başlangıcından soruşturma memurlarının başarıyla kazandıkları suçlu mahkûmiyetine kadar.

"Jason Banks," diye okudum, ismi nefesimin altında tekrarlardım, nasıl bildiğimi ve nereden tanıyor olabileceğimi düşünmeye çalıştım.

Ama hafızamı yokladığımda, kayıtlı olan tek şey annemin evlenmeden önceki kızlık soyadıydı.

Arayan Banks'ti.

Bu düşünce bir anı dalgasını tetiklemek için yeterliydi, sadece Banks pek de nadir bulunan bir isim değildi.

Tanrım, bu şarkıyı duymayalı yirmi, hatta belki de otuz yıldan fazla olmuş olmalı ve dosyanın yaşı yeterince ipucu veriyordu.

Banks çok uzun süredir hapisteydi ama neden biri bunu kulüp binasına göndersin ki?

Paketin üzerinde isim yoktu, bu yüzden kime gönderildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama 42. karakolun Banks'e karşı açtığı davayı okumaya başladığımda annemin adını gördüm ve bu zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı.

Jason Banks benim amcamdı.

Tanrım, bunu nasıl unutmuşum?

Okurken kaşlarımı çatarak bunun neden MC'ye iletilecek kadar önemli olduğunu düşündüm ve ancak polisin Banks'e karşı kullandığı farklı kanıtları incelediğimde gerçeği fark ettim.

Bir uyuşturucu satıcısını öldürmesi gerekirken, benim doğum tarihime denk gelmişti. Jason'ın hastanede bizimle birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı. Annemin onları bana gösterdiği zamanı bile hatırlıyordum. Onun adını bir tek o zaman anmıştı.

Beynimi zorlayarak okuduğum her şeyi anlamaya çalıştım, kadının söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştım ama adamın kendisiyle ilgili çok az hikâye vardı, sadece doğumun kadın için ne kadar sefil geçtiğiyle ilgili bir hikâye vardı, sadece bir çocukları olacak kadar sefil. Eğer doğru hatırlıyorsam, kan kaybından ölmek üzereydi ve doğum otuz altı saatten fazla sürmüştü. Babam bir kaçıştaydı, bu yüzden Jason onu hastaneye götüren adamdı ve babam dönene kadar onunla kalmıştı. O zaman bile gitmemişti.

Tüm zaman boyunca bizimle birlikteydi.

Annemin ona tam olarak ne dediğini hatırlayabiliyordum: Kaya.

Yani, hastanede onunla birlikteyken, birini öldürmek için yola çıkmış olması gerekiyordu; aleyhinde o kadar çok kanıt vardı ki, jüri kararını sadece yarım saat tartışmıştı...

İmkansız.

Uydurma.

"Ne okuyorum lan ben?" Başımın ağrımaya başladığı alnımı ovuşturarak kendi kendime sordum.

Ve neden şimdi okuyordum? Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

Elbette bu haksızlıktı ve amcamın hatırı için kızgındım, özellikle de bu boktan dava yüzünden onu tanıma fırsatım olmadığı için, ama neden şimdi? Bu neden şimdi kapıma bırakılmıştı?

Ve mazereti olması gerekirken polisler bunu Jason'ın üzerine yıkmayı nasıl başarmışlardı?

Hayatımda ilk kez kurbanların nasıl bir şok yaşadığını anlayarak telefonuma uzandım, Sadece ekrana bakarken kimi arayacağımdan emin değildim.

Birisi bunu benim dikkatime sunmak istemişti, ama neden?

Eve dönerken Declan O'Donnelly'yi aramayı düşünüyordum ve daha ilk günler olmasına rağmen, 42. karakolda tanıdığı biri varsa, belki bu dosyanın aklıma getirdiği sorulara cevap alabileceğimi biliyordum.

Ama daha çevir tuşuna basmadan, altımdaki çakıllardan çıkan toz bulutu içinde ayağa kalktım, kağıtları dosyaya geri koydum ve bisikletime tırmandım.

Rachel'ın evine dönerken, kapılar arkamdan kapandıktan sonra aramayı yapabileceğimi anladım. Federallerin soruşturmaları sırasında böcek yerleştirmiş olabileceklerini düşünmezdim, bu yüzden bu arama kulüp binası arazisinde yapılamazdı. Lodestar ve Maverick ayağa kalktıklarında onlara tüm araziye taratacaktım ama o zamana kadar MC bölgesinden uzak durmak en iyisiydi.

Lanet domuzlar.

Verandaya gidip, Rachel beni buraya getirdiğinden beri üzerinde uyuduğum kanepelerden birine oturdum ve ancak o zaman, önümdeki cam sehpanın üzerine kâğıtları yaydıktan sonra telefonumu tekrar elime aldım.

İrlandalı gangster telefona cevap verdiğinde "Rex?" diye sordu.

"Hey Declan, genelde Sin'le ilgilendiğini biliyorum ama iletişime geçmem gerekiyordu." "Kaçışla ilgili bir sorun mu vardı?" diye sordu ihtiyatla.

"Hayır, öyle bir şey yok. On adamım az önce yola çıktı. Eğer trafikte bir aksaklık olmazsa yakında depolarınızdan birine varmış olurlar."

"Trafik her zaman boktan," diye şaka yaptı Declan ama ses tonunda onunla son konuştuğumda olmayan bir şey fark ettim.

Bu ilk günlerde, Five Point teğmenlerinden birinin kızı olan hoş bir kız olan Mary Catherine'in adamlarımdan biri olan Digger tarafından damgalanmasından sonraydı. Aradan uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, sesler o kadar da değişmemişti.

Sesi, gülünç görünse de, daha huysuz geliyordu. Öfkeli. Dünyaya kızgın.

Anladım.

Eğer biri yaptıysa, o da bendim.

"Sin sana patlamadan bahsetti, değil mi?"

Declan homurdandı. "Evet, öyle yaptı. Utanç verici."

"Az bile söyledin."

"Anlaştık."

"Kendimizi toparlamamız için bize zaman tanıdığınız

için teşekkürler." "Endişelenmeyin. Taştan kan

çıkaramazsın." "Yine de minnettarım. Size borçluyuz."

Dilini şaklattı. "Baban nasıl? Sin ağır yaralı olduğundan bahsetti." "Atlatacağını umuyoruz.

O güçlü bir piç, ama seni bunun için aramadım.

"Belki de öyledir. Ortak arkadaşlarımızın durumu... Patlamanın arkasında onların olduğuna dair sokaklarda bir söylenti var mı?"

"Neden kendi adamlarınıza sormuyorsunuz?"

"Çünkü onlar yaralı."

"Tanrım." Bir iç geçirdi. "Lodestar da mı?"

Bunun üzerine kaşlarını kalktı. "Onu tanıyor musun?"

"Onu bir süredir tanıyoruz. Tıpkı sizin gibi o da ailemizin ilgisini çekiyordu.

Ortak arkadaşlar."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum," diye homurdandım. "Benito'ya olanları duydum. Herifin nalları dikmesine sevindim." "Tüm haberlerdeydi, kaçırmış olamazdım."

"Kesinlikle bir mesaj gönderiyor. Ne için öldürüldüğüne dair bir fikriniz var mı?" "Bunun güvenli bir hat olduğunu varsayıyorum."

"Bu bokun alabildiği kadar güvenli." "Güzel. Oğlumun peşine düştüler."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir oğlun mu var?"

"Bizi gerçekten takip etmiyorsun, değil mi?" Declan homurdandı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü siz arkadaşsınız, bize kan bağıyla bağlısınız. Babanız deli, herkes onun kendisine sadık olanlara sadık olduğunu bilir. Biz sadığız, başka bir yolumuz yok, bu yüzden dost olan insanları izlemeye ihtiyacım yok. Bu kadar çok düşmanımız varken olmaz."

"Bildiğim iyi oldu."

"Sanırım öyle. Ama bizi izlediğini öğrenirsem, bu güven eksikliğinden hoşlanmam, anladın mı?"

"Bildiğim kadarıyla Beş Nokta'nın sizinle tek temas noktası benim. Ve ben yaralıyken, Brennan. Seni izlemeye gerek yoktu. Kuduz Kurtlar tamamen başka bir mesele. O şerefsizlere güvenmiyorum."

Homurdandım. "Ben de." Sınırın kuzeyindeki tüm MC'ler arasından neden bu amcıklarla çalışmayı seçtiklerine dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Yine de bu onların işiydi ve benim kızartacak daha büyük balıklarım vardı. "İtalyanlar neden oğlunuzun peşindeydi?" "Daha yeni öğrendik ama bir cinayete tanık olmuş."

Bir yığın domino taşı zihnimde serbest düşüşe geçmeye başladığında, "Ne zaman?" diye gürledim.

Declan nefesini bıraktı. "West Orange'dayken annesi Donovan Lancaster için bir sanat eseri üzerinde çalışıyordu."

Öfke içime doldu, ta ki kan damarlarımın aşırı basınç altında kaldığını hissedene kadar. Eğer kalp krizi böyle bir şeyse- "Ve bize söylemeyi düşünmedin mi?" Sustum. "Kurbanın *kim* olabileceğini sormayı düşünmediniz mi?"

"Bu o kadar kolay değil. İtalyanlar Coney Adası'nın tahta kaldırımının ortasında lanet bir silahlı çatışma başlattı. Çocuğumu ve kadınımı bir yere sıkıştırdılar, içeride onlar için çalışan bir adam vardı..." A

Hırıltısı kaçtı ve aniden içindeki değişim anlam kazandı. Öfkesi hat boyunca titreşiyordu. "Sonrasında, tahmin edebileceğiniz gibi, çılgınca şeyler oldu ve siz piçler aklımdaki son şeydiniz."

Anladığım için sinirim biraz yatıştı ve "Bana söyleyecek miydin?" diye sordum. "Elbette. Cevap istiyorum. Ama benim önceliklerim soğuk bir dava değildi. İlgilenmem gereken aktif sorunlarım vardı."

ve bunu kendin söyledin, babam deli. Torununun ve yeni gelininin düşmanlarımız tarafından hedef alınmasından hiç hoşlanmadı."

Sözlerindeki gerçeği duyduğum için beni sakinleştiren tek şey buydu. Ama elim hala cep telefonumu acı verecek kadar sıkıyordu, öyle ki ekranın tutuşumdan dolayı çatlayacağını hissediyordum.

"İtalyanlar çocukları hedef almaz," diye belirttim, sesimin sarsılmış gibi çıktığını biliyordum ve bu üzüntümden değil, öfkelendiğimden kaynaklanıyordu.

"Seamus'un tanık olduğu cinayette Fieri'nin doğrudan parmağı vardı."

Beni yere itebilir, sonra bir Mac kamyonu kapıp başımın üzerinden yuvarlayabilirdi - böyle hissettim. Sanki kafatasımın içindeki her şey çorbaya dönüşmüştü.

"Kimdi o? Sen biliyor musun?" Homurdandım.

"Bir kadındı ama Seamus kim olduğunu bilmiyor. West Orange'ın her gün cinayet işlenen bir yer olmadığını biliyorum."

Fieri annemi öldürmüştü.

Ve bir çocuk buna şahit olmuştu.

Declan'ın cevap beklediğini biliyordum ama şu anda ona verecek bir cevabım yoktu. Beynim bulanıktı, hızla ateşleniyordu ama nedense en önemli şeyle ilgilenmiyordu ve "Jason Banks'i duydun mu?" diye homurdandım.

Şaşırdığı her halinden belliydi. "Hayır, en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Yine de isme bakabilirim..."

Şok olduğu için onu kim suçlayabilir ki? Amcam tam olarak konuyla ilgili değildi. "Sakıncası yoksa?" "Elbette."

"Yol boyunca Caroline Dunbar adında bir FBI ajanına rastladınız mı?"

İlk tepkisi keskin bir nefes alış verişiydi. "Neden onu soruyorsun?" "Onunla temasa geçmeye çalışıyordum."

"Neden?"

Sesindeki ihtiyacı duydum ama bir kenara ittim. Federallerle temas kurmaya çalıştığımızı nadiren kabul ederdik ama bu farklıydı.

"Adamlarımdan biri onun oğlu. Yıllar önce onu buraya bizimle birlikte yerleştirdi, ama bir Prospect olduğunda, bize en başından beri gerçeği söyledi."

"Yani iki tarafı da mı oynuyordu?"

"Onunla oynuyor. Ona güvenilebilir. O benim en iyi adamlarımdan biri - bizim için yaptığı şeyler onu hapse attırır. Onun için endişelenmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bu pek çok şeyi açıklıyor. Ona göz kulak oluyorduk ve bir motorcu onu ziyaret etti." "Muhtemelen oydu."

"Sana bir fotoğraf gönderdim."

Homurdanarak mesajlarıma baktım, adamımın meskûn bir caddede ilerlediğini gördüm ve "Evet, bu Cruz" diye onayladım.

"Tanrım, Federallerle bir ilişkin olduğunu bize bildirseydin çok yardımcı olurdun."

Kendime rağmen homurdandım çünkü herkes Federallerin Westie'lerin cebinde olduğunu biliyordu. "Bize içgüdülerinizi anlattığınız gibi mi? Evet, eminim. Biz arkadaşız Declan, hatta aileyiz ama saçmalamayalım.

"Simdi." Caroline Dunbar'ın tam olarak bir 'in' olmadığını bilmiyordu, değil mi? O daha çok boynumuzdaki lanet bir albatros gibiydi.

Cevabım onu nefesinin altında tıslamaya itti. "Neden onunla konuşmak istiyorsun?"

"O gün Cruz onu ziyarete gittiğinde, West Orange'da işlenen bir cinayeti sordu." "Tanrım. Bu uyuyor. Bakın, Dunbar şu anda hastanede. Onu daha yeni bıraktık."

Kaşlarım kalktı. "Yine de yaşıyor mu?"

"Olmamayı dileyebilir ama evet, nefes alıyor ama epey yara bere içinde." "İşkence mi?"

"Emin olabilirsin," dedi, ses tonundan empati kurabileceğim bir memnuniyet sızıyordu.

"İtalyanların çocuğumdan haberdar olmalarının sebebi o. Onun yüzünden onu hedef aldılar."

Uydu. Tüm bunlar uyuyordu. Fieri annemin ölümündeki parmağını örtbas etmek için çocuğu öldürtmeye çalışmakla kalmamış, babamın domuzunu sikip Truva atı gibi yerleşkeye göndermişti.

Doğrulama kanımı dondursa da nefesimin altında ılık çaldım. "Hayatta olduğu için çok şanslı."

"Bana söylüyorsun. Kolay olmadı," diye dikkatle itiraf etti. "Ama daha iyisi için, yol boyunca harcadığımız zamana değecek."

"Nasıl?"

"Kadının kim olduğunu biliyor musunuz? Cinayet kurbanının?"

Bu konuşmanın biraz al-ver gerektirdiğini bildiğim için ona, "İstiyorum," dedim. Boğazımı temizledim, törpüyü biraz azaltmaya çalıştım. "O benim annem."

"Kahretsin."

"Bu her şeyi özetliyor."

Hattan ağır bir iç çekiş sesi geldi. "Özür dilerim, Rex."

"Evet, ben de öyle. Ama en azından artık bazı cevaplarım var. Bu da bir şeydir."

Homurdandı. "Bakın, size söyleyeceğim şey çılgınca gelebilir ama Dunbar bunu doğruladı. "Ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz ama kirli olan çok sayıda kolluk görevlisi var." "Hadi canım, Sherlock."

Declan homurdandı. "Evet, ortalama bir pis domuz bunun yanında hiç kalır. Bunlar bir birim. ABD'nin dört bir yanındalar ama birlikte çalışıyorlar, akıllarında aynı nihai hedefler var. Bu hedeflerin ne olduğunu henüz bilmiyoruz ve belki de asla öğrenemeyeceğiz. Bildiğimiz tek şey nasıl çalıştıkları."

Babamın bana anlattıklarını, amcamın dosyasını düşündüm, birisinin onu bana nasıl teslim ettiğini, sonra da bir yarasa gibi nasıl kovaladığını düşündüm ve her şeyi hızla bir araya getirdim.

"Soruşturdukları suçla ilgisi olmayan birini getiriyorlar, ona bir şey yapmasını söylüyorlar ve yapmazsa, kışlarını kaldırdıkları şey için onu gönderiyorlar."

"Siktir, Rex. Sürprizimi mahvetmekten bahsediyorsun."

Yüzümü buruşturdum, amcamın genç yüzüne baktım, işlemediği bir cinayet yüzünden hapisanede geçirdiği boşa harcanmış bir hayat yüzünden yaşlı ve huysuz olacağının farkındaydım. Gazeteleri tekrar karıştırırken, yol boyunca rapor parçalarını tararken, ona karşı nasıl o kadar çok pislik topladıklarını gördüm ki, bütün günü doğum yapan kız kardeşiyle geçirdiği halde jüriyi suçluluğuna ikna etmişlerdi. Bunu nasıl başardılar? Hiçbir doktor ya da hemşirenin onu koğuşunda görmediği ve annemin uyuduğu kırk dakikalık bir zaman aralığı.

"Dunbar, perde arkasında çalıştıklarını, zavallı piçlere tüm kirli işlerini yaptırdıklarını, elleri hiç kana bulanmazken onlara bir servet kazandırdıklarını söyledi."

"Kulağa doğru geliyor."

"Cidden, bunu nereden biliyorsun?"

Paketi ve onu getiren şoförün tuhaf davranışlarını anlattım. Ona patlamadan, hayatta olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzdan, sadece ailemizi kaybettiğimiz için şanslı olduğumuzdan bahsettim. Ona her şeyi anlattım. Babamın bana anlattıklarını, her ne kadar çok az şey olsa da, daha fazlasını paylaştım. Federallerin patlamada nasıl hiçbir şey bulamadıklarını, aklıma gelen her şeyi ve her şeyi, beni gelecekte de haberdar edeceği boşuna umuduyla anlattım.

On dakika aralıksız konuştuktan sonra, "Rex, iki gün içinde bir zirve olacak" diye gevelediğinde buna değdiğini, bana acıdığını anladım.

Bu haber karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Bir zirve mi? Bunlardan biri en azından ne zamandır gerçekleşmedi?"

On beş yıl mı?"

Zirve, büyük suç ailelerinin liderlerinin bir araya geldiği yerd. İtalyanlar, İrlandalılar, Ruslar ve Japonlar. New York'u kişisel oyun alanları gibi sahiplenene ve yönetene dört büyük oyuncu.

"Uzun zaman oldu ama bu durum... Ailelerin konuşması gerekiyor. Fieri öldüğüne göre, bir protokol olsa bile, hiçbir liderlik bu kadar sorunsuz bir şekilde devredilemez."

"Keşke bu tür şeylerin üstesinden gelebilecek bir anayasa olsaydı," dedim hayıflanarak. "Öyle bir şans yok. Hırsızlar arasında onur olmaz."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü..." Bir nefes verdi. "Çünkü içimden bir ses her iki ailenin, Rossi ve Genovicos ailelerinin reislerinin de orada olacağını söylüyor ve bence sen de olmalısın."

"Neden?"

"İntikam. İnanın bana, acıyı dindirmiyor ama geceleri uyumayı kolaylaştırıyor."

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldandım. Beynim onun söylediklerini bir araya getirmeye, hecelemeden bana söylediklerinin satır aralarını okumaya çalışırken, sadece "Zirvede olabilirim" diye mırıldandım.

"Ne zaman ve nerede olacağının detaylarını sana göndereceğim. Ne yaparsanız yapın, ön kapıdan girmeyin."

Ve böylece hattı kesti ve beni atabileceğim sonraki adımların olasılıklarıyla baş başa bıraktı.

İntikam benim hakkımdı, ama ölmek istiyor muydum? Ne yazık ki asıl soru buydu.

Rex

İKİ GÜN SONRA

Brooklyn Beach'e vardığımda, ruhumun derinliklerindeki tüm tedirginlik gitmişti. Dağılmıştı. Hatta yok olmuştu.

Kendimle barış içindeydim.

Bugün ne olursa olsun, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, dışarı çıkma şeklimden memnundum.

Bu sabah iŖe gitmeden önce Rachel'a sarılmıŖtım. Küçük kardeŖi Rain'le yumruklaŖtım ve hatta Giulia'nın beline bir kol doladım -psikopat arkadaŖımı dengeleyen tek kadın- ama o bu jesti takdir etmedi. Yemin ederim, ikisinin de birbirine uygun olmasının nedeni ikisinin de çok huysuz olmasıydı.

Konseye mesaj atmamıŖtım çünkü benimle birlikte New York'a geleceklerini biliyordum ve benim için kendilerini feda etmelerine ihtiyaım yoktu.

Yapmak üzere olduğum Ŗey... benim sonum olabilir. Annem için, almak istediğim bir riskti.

Aldığından daha fazlasını hak ediyordu, cinayetinin arkasındaki insanların cehennemde olduğunu bilerek huzur içinde yatmayı hak ediyordu. Bu yüzden, gerçek bir Ŗeytan'ın Günahkârı gibi, Ŗeytanın kendisi hızlı aramadayken, onları teslim edecektim.

Ŗahsen.

Ve bunu yaparken glmserdim.

Devam etmek
için
MAVERICK

[Buradan n sipariŖ verebilirsiniz: www.books2read.com/MaverickSerenaAkeroyd](http://www.books2read.com/MaverickSerenaAkeroyd)

SON SÖZ

Sadece birkaç şey, canlarım,

Hiçbir şekilde BDSM ilişkisinin cinsel istismar mağduru için her derde deva olduğunu söylemiyorum.

Bu durumda, ne mutlu ki, Indy için. Tam da ihtiyacı olan şey. *Cruz* tam olarak ihtiyacı olan şey. Onun deri şövalyesi, olduğu gibi.

Bu kitaptaki uçurumlar tahmin edebileceğinizden çok daha incelikli... çünkü canlarım, siz farkında olmayabilirsiniz ama birkaç tane var.

Umarım Maverick ve Ghost'un hikayesi için heyecanlısınızdır. Ben heyecanlıyım. Ve evet, Martin ölüyor. Bu sizi bekleteceğim uçurumlardan biri olmayacak.

Ve sayfayı çevirerseniz, Indy'nin ve onun yaşadığı zor durumun onuruna bazı özel yardım ürünleri görebilirsiniz... birçoğunuzun yaşadığı bir zor durum.

Sevgil

er,

Serena

xoxo

HAYIRSEVERLİK MALLARI

Evet, canlarım,

Indy'nin hikayesini yazarken beni en çok etkileyen şeylerden biri, çevremdeki insanların çoğunun da hayatta kalanlar olmasıydı ve bu kez malın farklı olması gerektiğini biliyordum. Bir ARC okuyucusu olan Erika'nın bu fikriyle doğruladığı bir şey.

Bir de ne görelim.

Fermuarlı kapüşonlular ve kapüşonlu kazaklar iki stilde.

BEN DE INDY GIBI HAYATTA KALANLARDANIM.

INDY GIBI HAYATTA KALANLAR İÇİN AYAĞA KALKIYORUM.

Fermuarlı kapüşonlu sweatshirt biraz daha pahalı olup 35 dolar/euro, kapüşonlu kazak ise 30 dolar/euro'dur. Her ikisi de çeşitli renklerde.

Satılan her bir taneden elde edilen kârı (yaklaşık 5 dolar) 250 dolara kadar karşılayacağım ve

BACA'ya bağış yapın.

MOTORCULAR ÇOCUK İSTİSMARINA KARŞI

<https://bacaworld.org/>

Misyonları Indy gibi hayatta kalanlar için daha güvenli bir ortam yaratmak. Misyon videolarını izlerseniz, yemin ederim ağlayacaksınız.

Kapüşonluları buradan satın alabilirsiniz:

Hoodie 'I'm a Survivor': <https://teespring.com/en-GB/pullover-2634>

Fermuarlı Kapüşonlu 'I'm a Survivor': <https://teespring.com/en-GB/zip-hoodie-2361?pid=1096&cid=104163>

Hoodie 'I Stand Up For': <https://teespring.com/en-GB/i-stand-for-survivors-like-ind?pid=377>

Fermuarlı Hoodie 'I Stand Up For': <https://teespring.com/en-GB/i-stand-for-survivors-like-ind>

Bu ürünleri satın almak zorunda değilsiniz, ancak lütfen BACA web sitesine göz atın. Eğer siz ya da

Tanıdığınız veya sevdiğiniz herhangi biri Indy ve ailesinin yaşadıklarını yaşıyorsa, bu çocuklar yardım etmek için oradalar.

Sevgilerimle,

Serena

<3

ÜCRETSİZ KİTAP!

Ücretsiz e-Kitabınızı almayı unutmayın!

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

Meg'in aşk hayatında bir kıvılcım eksikti, ta ki hükmedilme ihtiyacını keşfedene kadar. Nişanlısı da aynı sapkınlığı paylaşınca, tüm doğum günlerinin aynı anda geldiğini düşündü ve sonra ilişkilerinin koca bir yalan olduğunu öğrendi.

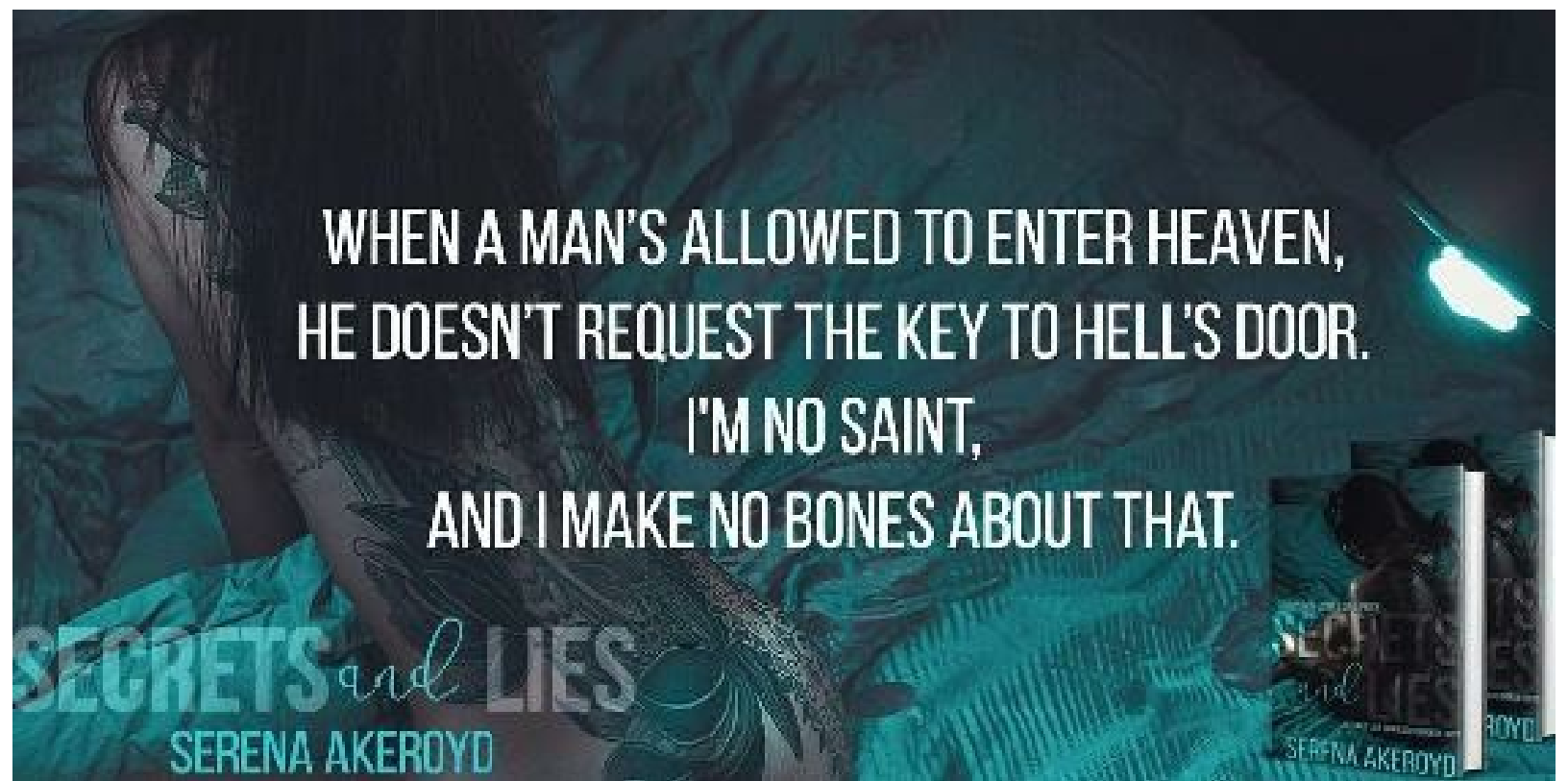
Gabe yıllardır Meg'i sevmekte, onu uzaktan izlemekte ve her zaman onunla ilk çıkanın kardeşi değil de kendisi olmasını dilemektedir. Meg'i yatağına alma, hatta daha da iyisi, ona bağlama şansına sahip olduğunda, bu reddedemeyeceği bir fırsattır.

Feci sonuçlarla.

Gabe, Meg'in her zaman istediği tek kadın olduğunu anlamasını sağlayabilir mi? Ancak sırlar ve yalanlar bir ilişkinin içine girdiğinde, aşıklar arasında ve daha da önemlisi, Sub ve Sir arasında ihtiyaç duyulan sağlam güven temelini kurmak imkansız mıdır?

Bu hikâyede BDSM ortamında orgazm kontrolü yer almaktadır.

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

WHEN A MAN'S ALLOWED TO ENTER HEAVEN,
HE DOESN'T REQUEST THE KEY TO HELL'S DOOR.

I'M NO SAINT,
AND I MAKE NO BONES ABOUT THAT.

SECRETS *and* LIES
SERENA AKEROYD

SERENA İLE BAĞLANTI KURUN

En son güncellemeler için web siteme göz atmayı unutmayın!

Ancak, benimle takılmak ve beni daha yakından tanımak isterseniz, sizi yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları öğrenebileceğiniz Diva okuyucu grubumda görmek isterim. [Buradan](#) katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas. Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı seviyorum: serenaakeroyd@gmail.com.

YAZAR HAKKINDA

Ben bir aşk romanı koluğiyim ve mutlu sonla biteceğini bilmediğim bir kitaba dokunmam. Bu bağımlılık benim doymak bilmez romantizm ihtiyacıma uygun hikâyeler yazmamı sağladı. Kıvrımları ve beklenmedik dönüşleri seviyorum ve romanlarımın hepsi seksi erkekler, kara mizah ve ateşli AF aşk sahneleri içeriyor.

Hem çağdaş hem de paranormal MF, Menage ve Reverse Harem (Why Choose romance olarak da bilinir) yazıyorum. Bazı hikayelerim diğerlerinden daha karanlık, ama size bir şeyin sözünü verebilirim, her zaman kalbinizin ihtiyaç duyduğu mutlu sonu elde edeceksiniz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.